त्यो
बिर्सिएको आज्ञा
पवित्र होओ

विलियम म्याकडोनाल्ड

प्रकाशकः
जीवन-मार्ग प्रकाशन
पी.ओ. बक्स नं. ९५८
काठमाडौं, नेपाल

पहिलो संस्करण २०१५ – २००० प्रति

© सर्वाधिकार प्रकाशकमा सुरक्षित

Title of the English original:
'The Forgotten Command: **BE Holy**'
Copyright by Christian Missions in Many Lands,
Inc., PO Box 13, Spring Lake, NJ 07762; USA
www.cmml.us

विषय सूची

	परिचय	५
१.	ख्रीष्टकै स्वरुपमा रहनु	७
२.	येशू ख्रीष्टले देखाउनुभएका कमसल नमुनाहरू	१०
३.	येशूको सोचाइमा रहेर मानिसहरूले हामीलाई बनाउनुपर्ने	१६
४.	किन पवित्र हुनुपर्ने ?	२१
५.	चार प्रकारका शुद्धिकरणहरू	२६
६.	परमेश्वरका सारा हातहतियार	३२
७.	परमेश्वरको भाग र हाम्रो भाग	४५
८.	कसरी मानिसहरूलाई पवित्र बन्नसक्छ ?	४७
९.	ख्रीष्टियन आचारणका सिद्धान्तहरू	५१
१०.	ती वास्तविकतालाई हामीले सिधा रूपमा प्राप्त गर्नुपर्ने	६२
११.	त्यो विजयको मार्ग – आत्माले भरिएको हुनु	७३
१२.	दुईवटा राज्यहरू	९३
१३.	पाप र पश्चात्तापको बैज्ञानिक रचना	१०४
१४.	नैतिक शुद्धताका क्षेत्रहरू	११४
१५.	मानिसको पापलाई परमेश्वरले बताउनुहुने	१२४

१६.	भित्री निर्णायक चेतना	१२९
१७.	एकजना मानिसले विचार गरेजस्तै गर्नु	१३२
१८.	ठीक प्रकारको ध्यान	१४२
१९.	जिब्रोलाई वशमा राख्नु	१५०
२०.	हाम्रो कुरा काट्ने कार्यलाई क्षमा दिनु	१५७
२१.	रीस – एउटा सत्य जाँच	१६२
२२.	मैले कस्तो पोसाक लगाउनुपर्ने हो ?	१६५
२३.	सत्यताको बोली	१६९
२४.	नैतिक द्विविधाहरू	१७२
२५.	प्रभु मलाई तोड्नुहोस्	१७६
२६.	दुर्व्यसनी पदार्थलाई इन्कार गर्नुपर्ने	१८२
२७.	जुवा खेल्नु र ठूलो प्रकारले फाट्नु	१८९
२८.	जन्म नियन्त्रणका फाइदा र बेफाइदाहरू	१९४
२९.	राजनीति	१९८
३०.	आफैले सृजना गरेको व्यवसायमा पनि ठगि हुन सक्ने	२०३
३१.	पवित्र हुने समय लिनुपर्ने	२१०
	उपसंहार	२१४

परिचय

ती खीष्टमाथिका विश्वासलाई बताउने व्यक्तिहरू पनि भयभित र विपरित दिशाबाट प्रभावित हुन्छन् । धेरै मानिसहरू जन्मदै जोसिला देखिन्छन् र तिनीहरूको शुरुवात राम्रो हुन्छ, तर समय वित्दै जाँदा तिनीहरू पापमा पर्दछन्, र त्यहीअनुसार पतनको अवस्थामा पुग्दछन् । वास्तवमा जसले म खीष्टियन हुँ भनेर दावि गर्दछन् उनिहरू सही तरिकाले बचाइएका हुँदैनन् । तर बास्तविकतालाई प्रकट गर्नेहरू बीच पनि हताहत हुनेहरूको संख्या गम्भिर छ ।

कतिचोटी यसमा यस्तो कुरा हुँदछ, कि कुनै व्यक्तिले गरेको गल्तीले गर्दा उसलाई जीवनभरि नै दराजमा थन्क्याउने अवस्थाको सृजना गर्दछ । यो वास्तविकता हुँदाहुँदै पनि उसले पापलाई स्वीकार गरेर पश्चात्ताप गर्दछ, र उसले यस्तो कुराको पनि महसुस गर्दछ, कि त्यसपछि उसको जीवनमा बादलको घेरा आइरहेको हुन्छ । उसले आफैलाई त्यो सेवाको निम्ति अयोग्य भएको कुरा ठान्दछ । उसले आफ्नो ओठ बन्द गरेर गवाही बताउन योग्यको हुँदैन । ऊ आफ्नो जीवनभरि नै आफैलाई इन्कार गर्ने शैलीमा प्रस्तुत गर्दछ । हाम्रा मण्डलीहरू यस्तै खालका मानिसहरूले भरिएका छन् ।

वास्तवमा यस्तो कार्यचाहिँ नहुनुपर्ने हो । परमेश्वरले सबै कार्यलाई क्षमा गर्न सक्नुहुन्छ । खुट्टा भाँचिएको चरा पनि फेरी उही गतिमा माथितिर उड्न सक्छ । सलहले खाएका बालीनालीलाई पनि परमेश्वरले फेरी जोड्नसक्नुहुन्छ । त्यो समस्या यस्तो रूपमा पनि प्रकट हुन्छ, कि धेरै जनाले क्षमापनलाई कसरी प्रशंसा गर्ने भनेर सिकेका छैनन् । तिनीहरूले आफ्ना पापहरूलाई स्वीकार गर्छन्, तर परमेश्वरको वचनमा के कुरालाई क्षमा दिइएको छ भनेर बुझ्दैनन् । सायद

तिनीहरूलाई क्षमा दिइएको छ भन्ने कुरालाई पनि जान्दछन्, तर तिनीहरू आफैले क्षमा दिन सक्दैनन् । यसरी तिनीहरू हारेको खीष्टियन जीवनबाट भएर जाँदछन् ।

यो पुस्तक त्यस्तै मानिसहरूलाई सहायता गर्नको लागि लेखिएको हो । तर यसले विश्वासीहरूलाई पहिलो विश्वासबाट अझ टाढा गएकाहरूलाई पनि तिनीहरूलाई बल प्रदान गर्नलाई लेखिएको हो । अनुभवचाहिँ धेरै परिश्रम गरेर मात्र प्राप्त हुँदछ । यदि हामीले सिधैं परमेश्वरको वचनबाट सिक्नलाई इच्छा गर्छौं भने, हामीले त्यति कठिन तरिकालाई सिक्नुपर्ने खाँचो हुँदैन । बाइबलका कुराहरूलाई सामान्य आज्ञाकारीताद्वारा एकजना खीष्टियनले पवित्र जीवनका सबै आशिष्हरूलाई जान्न सक्छ, र पापका हृदयविदारक परिणामहरूलाई इन्कार गर्न सक्छ । किनकि हामीले लाज र अपमानबाट सिक्नुपर्ने हुन्छ, जुनचाहिँ कसैको लागि त्यति धेरै कामलाग्ने नहुँनसक्छ, जसले बाइबल अध्ययन गर्ने पर्याप्त सयय लिँदछन् ।

◆◆◆

अध्याय १

खीष्टकै स्वरूपमा रहनु

यस चरित्रको सबैभन्दा ठूलो वर्णनलाई खीष्टकै स्वरुपमा रहनु भन्ने वचनलाई दिइएको छ । जब यो विश्वासीहरूमा लागु गरिन्छ, तब यो आर्दशताको गुणमा एउटा अन्तिम प्रशंसा बन्दछ । त्यहाँ त्योभन्दा उच्च आकांक्षा छैन, जुनचाहिँ त्यहाँ येशू खीष्ट जस्तै हुनलाई चाहना गर्ने गरिन्छ ।

हेनरी ड्रमण्डले भने कि, "येशू खीष्टजस्तै बन्नु भनेको यस संसारमा मूल्यवान कुराको हेरचाह गर्नु हो, र जुनचिजको अगाडि मानिसका हरेक आकांक्षाहरू मूर्ख बन्दछन्, र अन्य तलका प्राप्तीहरू पनि व्यर्थका हुन्छन्" ।

येशू खीष्ट जस्तै बन्नु भनेको येशू खीष्टजस्तै हुनु हो !
मैले सोध्नसक्ने सबै कुरा उहाँजस्तै हुनु हो !
जीवनका सबै यात्राहरू यस धर्तीको महिमाबाट हुने गर्दछ,
मैले सोध्न सक्ने सबै कुरामा उहाँजस्तै हुनु हो ।

- अज्ञात लेखक

म यो कुरामा निश्चित हुन्छु, कि धेरै वरदान पाएका व्यक्तिहरू यस कुरामा सन्तुष्ट रहनुपर्छ, र यस्तो तरिकाले सिकाउनु र प्रचार गर्नुपर्छ, कि सबै हृदय र शक्तिहरूले वचनको प्रभावमा नै सम्मान प्रकट गर्नुपर्छ, तर खीष्टपन जस्तै हुनु भनेको उत्तम वरदान प्राप्त गर्नुभन्दा पनि असल हो, र यो बाहेकको बरदानचाहिँ भ्यालिजस्तै वा परिवर्तन हुने चिजजस्तै बन्दछ । यो पुल्पिटमा भएको वरदानलाई चलाउनु सम्भव हुन्छ, र घरमा रहेका एउटा सिद्ध कुरा बन्दछ । वरदान भनेको व्यक्तिको जीवनमा परमेश्वरको पक्षमा हुने सर्बोच्चता हो, तर व्यक्तिगत कृपा भनेको त्यो चिजजस्तो हो, जसमा पवित्र आत्माको शक्तिलाई प्रदान गर्ने हाम्रो जिम्मेवारी हुन्छ ।

धेरै जनाले मानिसको आत्मा जित्ने कुरालाई प्रेरणा दिँदछन् । वास्तवमा

यो सेवकाइ आज यति धेरै प्रचलित भएको छ, कि यसले व्यवहारिक रूपमा हाम्रो सृष्टिको उद्देश्यलाई छोएको हुन्छ । यसको परिणाम यस्तो हुन्छ, कि हामी मानिसहरूले व्यक्तिगत सुसमाचारको लागि सास नफेरीकनै वरिपरि हतारिनुपर्छ । तरैपनि, तिनीहरूका जीवनले खीष्टियन विश्वासलाई त्यति धेरै आकर्षित र त्यति धेरै पक्का हुने बनाउँदैनन् । जब येशूले भन्नुभयो, "मेरो पछि लाग, र म तिमीहरूलाई मानिसहरूका मछुवा तुल्याउनेछु ।" उहाँले उचित खालको आज्ञा गर्नुभयो, र ठीक खालको प्राथमिकता पनि दिनुभयो । हाम्रो जिम्मेवारी भनेको उहाँलाई पछ्याउनु हो, र उहाँ जिएको जस्तै जीवन जीउनु हो । उहाँको जिम्मेवारी भनेको हामीलाई मानिसहरू समात्ने व्यक्तिहरू बनाउनु हो । आत्मा जित्ने कार्य खीष्टपन जस्तै हुनुको स्वभाविक परिणाम हो ।

अलौकिक प्राथमिकता

उहाँका मानिसहरूलाई वास्ता गर्ने सम्बन्धमा यो कुरा स्पष्ट छ, कि परमेश्वरको महान् उद्देश्यमा उहाँका पुत्रको स्वरुपमा तिनीहरूलाई निश्चित गर्नुपर्ने हुन्छ । उहाँ येशू खीष्टसँग यति धेरै प्रशन्न हुनुभयो, जो उहाँजस्तै छन्, ती व्यक्तिहरूद्वारा उहाँ स्वर्गलाई भर्न चाहनुहुन्छ । जब हामी उहाँलाई देख्छौं, तब हामीले उहाँ जस्तै स्वतः परिवर्तन हुन्छौं । तर त्यहाँ परमेश्वरको निम्ति अझ बढी महिमा हुँदछ, यदि त्यो प्रक्रिया अझ भइरहने हो भने ।

यहाँ यो प्रक्रियामा क्यारोल मेहल भन्नेले दुईवटा बिर्सन नसकिने उदाहरणहरू दिएका छन् । पहिलोचाहिँ तह घटाउने स्त्रीको बारेमा छ, जोचाहिँ घटाउने कार्यक्रममा सहभागी भइन् ।

ती निरीक्षण गर्ने व्यक्तिले गरेको पहिलो कार्य उनी बन्ने चाहना गरेको आकारमा ऐनातर्फ तानेर त्यो छायाँचित्र कोर्नु हो । जसरी उनी ऐनाको आगाडि उभिन्छिन्, तब उनले त्यो छायाँचित्रलाई अस्थायी रूपमा बढाउने गर्दछिन् । यो निरीक्षकले उनलाई यसो भने कि, "हाम्रो लक्ष्य यस आकारमा तपाईंलाई मिलाउनको लागि हो" । ती महिलाले शारीरिक अभ्यास गरेर खानाको मात्रालाई घटाइन् । उनी हरेक हप्ता ऐनाको अगाडी उभिएर मोटोपन घट्यो कि भनेर हेर्ने गर्थिन, तरै पनि उनको शरीर जस्ताको तस्तै देखिन्थ्यो । तर उनले अझै धेरै कडा परिश्रम गरिन् र खानको मात्रालाई घटाइन् । अन्तमा एकदिन उनी ऐना अगाडि उँभिदाखेरी सबैजना आश्चर्यचकित भए ।

दोस्रो उदाहरण एकजना मूर्तिकारको बारेमा छ, जसले ग्रेनाइटको टुक्राबाट सिंहको तस्बिर बनाए । जब कसैले तपाईंले कसरी यो आश्चर्यचकित पार्ने चिजको संरचना गर्नुभयो भने, उनको जवाफ हुन्थ्यो, कि "यो सजिलै थियो, मैले गरेको यो सबैचिजमा सिंहजस्तो नमिल्ने सबै चिजलाई निकालिदिए !"

यी तलका खण्डहरूमा, हामीले परमेश्वरको लक्ष्यलाई यसरी वर्णन गर्नेछौं, कि परमेश्वरको स्वरुप देखा नपरेसम्म हाम्रो जीवनलाई त्यहाँबाट हटाउनुपर्ने हुन्छ । जब हामीले यसलाई पढ्दै गर्दा हाम्रो प्रार्थना यस्तो हुनुपर्छ कि:

यो यस्तै स्वरुपमा देखियोस्, जसरी मैले त्यसलाई देखेको हुन्छु,
येशू मेरो प्रभु र मेरो मुक्तिदाता,
म केवल उहाँको मात्रै हुँ भन्ने कुरा जानिएको होस्,
मेरो सबै बोली र आचरण त्यस्तै भएको होस् ।

◆◆◆

अध्याय २

येशू खीष्टले देखाउनुभएका कमसल नमुनाहरू

यस पृथ्वीमा भएका हरेक विश्वासीलाई पश्चात्ताप गर्नको लागि भनिएको छ । उहाँ मुक्तिदाताको रूपमा नमुना बन्नुपर्ने हुन्छ, जसले यस संसारलाई खीष्ट कस्तो हुनुहुन्छ भनेर देखाइरहेको छ ।

हामी येशू खीष्टको शरीरका सदस्यहरू हौं । त्यो शरीर एउटा साधन हो । जसद्वारा एक जना व्यक्तिले आफैलाई प्रकट गर्दछ । येशू खीष्टको शरीर मण्डली त्यो साधन हो, जसद्वारा उहाँले आफैलाई यस संसारमा प्रकट गर्न छान्नुभएको छ ।

त्यसले हामीमध्ये प्रत्येकलाई एउटा प्रश्न उठाएको छ कि, "मैले येशू खीष्टको कस्तो खालको तस्बिर दिन सक्छु ?" यसले हामी आफैलाई सोध्ने कारण बनाएको छ:

> यदि हामीले येशू खीष्टमा तिनीहरूलाई मात्र नजर लगाउने हो भने,
> तिनीहरूले तपाईंमा उहाँलाई कस्तो खालको देख्न सक्छन्,
> मेरो आत्मा, तिनीहरूले कस्तो खालको देख्न सक्छन् ?

कहिलेकाहीँ यसलाई यस्तो प्रकारले राख्नुहोस् । परमेश्वरको उपनाम छ । उहाँलाई अब्राहामका, इसहाकका र याकूबका परमेश्वर भनिन्छ । यसकारण परमेश्वर, उनीहरूका परमेश्वर भनिन शर्माउनुहुन्न (हिब्रू ११:१६ख) । उहाँको अन्तिम नामको रूपमा मेरो नाम हुँदा उहाँले कस्तो कुराको महसुस गर्नुहुन्छ ?

चार्ल्स स्वीण्डेलले यसो भनिन्:

यो जस्तै भएता वा नभएता पनि, यो संसारले हामीलाई समुद्रको सतहमा कम पानीलाई हेर्दाखेरि सुक्ष्म परीक्षणमा हेरिरहेको हुन्छ । ती विश्वासी नियमित

सुपरिवेक्षणमा रहन्छन् । त्यो नै हामीमा भएको एक नम्बरको व्यवसायको खतरा हुन्छ । जब हामीले हाम्रा मुक्तिदाताको बारेमा बताउँछौं र उहाँले प्रदान गर्ने जीवन बारेमा भन्दछौं तब हामीले भनेको सबै चिज त्यसद्वारा छानिन्छ, जसलाई अरूहरूद्वारा अवलोकन गरिएको हुन्छ ।

उहाँका मित्रहरूको घरमा घायल हुनु

यहाँ आउने दुःखको वास्तविकता यो हुन्छ, कि येशू ख्रीष्टले ती मानिसहरूको जीवनमा यति धेरै दुःख पाउनुभयो, जसले उहाँका चेलाहरू बन्ने कुरा बताए । उहाँ आफ्ना चेलाहरूको घरमा पनि घायल हुनुभयो ।

याकूब स्पिङ्कले यसो भने,

> विरोधीहरूले भन्दा पनि पुर्खाहरूले अति नै नराम्रो कार्य गरेका छन्, किनकि यो संसार उहाँको अभ्याससँगै कतिचोटी विपरिततामा रहन्छ । तिनीहरूले ठीक प्रकारले यस्तो अनुरोध गर्दछन् कि यदि ख्रीष्टियन विश्वास हामीले दावी गर्नेजस्तो हुने हो भने, यसले जीवनमा फरकपना ल्याउनै पर्छ ।

हड्सन टेलरले पनि यस्तो निष्कर्ष निकाले:

> ख्रीष्टियन मानिसहरूको अस्थिरताले गर्दा तिनीहरू जसले तिनीहरूको बाइबलमा विश्वास गरेर घोषणा गर्दछन्, तरैपनि त्यो तिनीहरूले जीउने जस्तै जीवनको विषयसूची बन्दथ्यो, यदि त्यहाँ त्यस्ता खालका पुस्तक हुँदैनथे, जहाँ मेरा आत्मिक साथीहरूसँग बाइबलको बारेमा धेरै नै तर्कवितर्क हुने गर्दथ्यो ।

कसरी प्रभु येशू ख्रीष्टलाई गलत व्यवहार गरियो भनेर उदाहरण पत्ता लगाउन त्यति कठिनाइ हुँदैन । मैले हालसालै सामान बोक्ने ट्रकलाई देखें, जहाँ पछाडिपट्टी दुईवटा चिट्ठाका कुराहरू टाँसिएका थिए । एउटाले "म येशूलाई प्रेम गर्छु" भन्यो । त्यो दाहिनेपट्टी हुने चाहिँले इटालीयन शैलीमा यसो भन्यो, "तिमीले मेरो कारलाई छोयौं, भने म तिम्रो मुहारलाई छिया-छिया पार्छु" । अन्ततः ती मालिकले ती दुईवटा भावनाहरूको विरोधाभाषलाई हेर्न सकिरहेका थिएनन् ।

त्यहाँबाट व्यवसायिक संसारमा जाँदाखेरि जर्ज डङ्कनले तलका कथाहरू भन्दछन्:

> त्यो रातभन्दा अगाडि एकजना ख्रीष्टियन व्यापारी मान्छे एउटा

कार्यक्रमलाई प्रस्तुत गर्न संलग्न भएका थिए, र उनले त्यसलाई सुन्नको लागि एकजना केटीलाई राखेका थिए । उनी त्यो बिहानी अति नै रिसाएको अवस्थामा थिए, चिजविजहरू राम्रोसँग चलिरहेका थिएनन्, र केही कारणको निम्ति ती केटीले उनको अवसरको निम्ति फाइदा उठाइरहेकी थिइन् । जब उनी त्यो अफिसबाट बाहिर गइन्, तब उनले अर्की आउँदैगरेकी केटीलाई यसो भनिन्, "त्यो कुरा ठीकै हो... येशूकोमा आइतबार राती आऊ र सोमबारको विहान नरकमा जाऊ" ।

जब एकजना खीष्टियन व्यापारीले त्यो समर्पणता गरे, जब उनका प्रतिष्पर्धीहरूले उनलाई सोधे, "तिमी कस्तो खालको मण्डलीसँग आवद्ध छौं ?" उनले जवाफ दिए, "मेरो मण्डलीलाई यस कुराबाट टाढा राख । यसमा मण्डलीसँग गर्नुपर्ने कुरा केही पनि छैन । यो व्यापारको कारोबार हो" । उनको गवाहीलाई स्थापित गर्न २० वर्ष लागेको थियो, तर यसलाई २० सेकेण्डमै नास पारियो ।

जब ती प्रख्यात कलाकार र कलाकर्मीले "पुन जन्म" प्राप्त गर्ने कुरामा सहमत जनाए, तब त्यस खबरलाई एक कुनादेखि अर्को कुनामा प्रसारण गरियो । तर त्यस्तै खालको खबर आयो, जब उनले उनको अगाडिको जीवन शैलीको व्यवहारलाई राम्ररी छुटाउने गरेनन्, जब उनी तल्लो तहको चलचित्रमा तारा बने, तब त्यसमा यस्तो प्रमाण आयो, कि खीष्टले उहाँको जीवनमा कुनै पनि फरक खालको कुरा बनाउनुभएन ।

वा यो "खीष्टियन संगितकार" ले नाट्यशालामा गर्ने प्रदर्शनजस्तै हुन्थ्यो, र शरीरको हाऊ भाऊ, शब्दहरू विचारणीय र त्यस संसारका मानिसमा कार्य गर्ने संगित हुन्थ्यो । त्यो नै खीष्टियन विश्वास थियो, वा यो हास्यास्पद कुरा वा हँसाउने खालको नक्कल थियो ।

एउटा गलत समूहका व्यक्तिहरूले त्यो ठूलो सुसमाचारीय कार्यहरूमा विश्वास गर्ने कुराको घोषणा गऱ्यो । त्यो खबर जंगलको आगोजस्तै फैलियो । तरै पनि उनले आफ्नो लुकेका खुवीहरूलाई निरन्तरता दिए । जब कसैले उनको खीष्टियन विश्वासलाई नक्कल गरेको भेटियो भने, उनले यसो भन्थे, "येशूमा हुन्छ" भनेको कुरा कसैले पनि मलाई भनेन । मैले मेरो अगाडिको जीवनलाई पछाडि नै फर्काइदिने गर्थे । त्यसपछि पनि त्यहाँ खीष्टियन फुटबल खेलाडीहरू, खीष्टियन गाई गोठालाहरू, र खीष्टियन राजनीतिज्ञहरू पनि हुन्थे । किन खराब

खीष्टियनहरूको समुदाय हुँदैनथ्यो ? जुनबेलादेखि उनले खीष्टियन विश्वासलाई त्यागेका थिए ।

तब त्यहाँ खीष्टियन टि.भि. कार्यक्रम प्रस्तोताहरू हुन्थे, जसले खेलकुदलाई महंगो कुरा भएको, गरगहनासँगै चुहेको र जेजेबेल जस्तै बनाइएका हुन्थे । यसै प्रकारले येशूलाई पनि प्रस्तुत गरिन्थ्यो, र नासरतबाट आएका मेरा कौडीरहितका मित्रजस्तो होइन ।

लुटेको सामान लिएर जानु

ती टि.भि. र रेडियो प्रचारकहरूलाई नबिर्सनुहोस्, जसले माग्ने र पैसा बनाउने थैलीलाई ल्याउँदछन्, सुविधासम्पन्न घरहरूमा बस्दछन्, महङ्गा कारहरूमा यात्रा गर्दछन्, जब यो कुरा बाहिर आउँदछ तब खीष्टियन विश्वासमा अर्कोतर्फ दुःख र कष्ट सहेर कलङ्क लाग्दछ ।

अमेरिकाका एकजना अति नै प्रख्यात प्रचारक रहेको भ्यासेलीको दरबारको पछाडी १२ कोठाको ठूलो दरवारको नमुना बनाइयो, र त्यहाँ एउटा एकदमै राम्रो बगैंचा, तबेला र पौडी खेल्ने स्थान पनि थियो । अर्काले पाँच लाख डलर पर्ने ठूलो घरलाई लस एन्जल्समा किने, जसलाई उनकी पत्नीले त्यहाँबाट जाने सानो स्थान भनिन् । उनले उनको गोडाहरूमा किमति र महङ्गा वस्तुहरू जडेन् ।

त्यस स्थानमा कति धेरै जना धार्मिक अगुवाहरूले खीष्टियनको नेतृत्व गरे भनेर सुन्दा हृदयको धड्कन नै रोकिने हुन्छ, र त्यहाँ यौन दुरुपयोगका कुराहरू पनि मुख्य शिर्षकमा नै लेखिन्थे । कतिजना तिनीहरूका आफ्नै सचिवसँग भागेका हुन्थे, र तिनीहरूले आफ्ना पत्नीलाई छोड-पत्र दिन्थे । कतिजना खीष्टियन स्त्रीहरू तिनीहरूका घरबाट फर्किए, र तिनका लोग्नेहरू अन्य मानिसहरूसँग बस्ने गरे । यो सुसमाचारीय संसारलाई साँच्चिकै राम्ररी घरको सफाइको खाँचो पर्दछ ।

म यस्तो बिचार गर्दछु, कि कसरी खीष्टले "खीष्टियन राजनीतिज्ञ"हरूलाई कहिलेकाहीँ यस पृथ्वीकै भाषामा राख्ने गरे, र तिनीहरूका प्रश्नहरू सम्झौंता गर्न योग्य थिए, र तिनीहरूका सम्प्रदायहरू छायाँमा परे । येशूको नाउँमा गरिएको बेइमानीलाई गणना गर्न सकिदैनथ्यो ।

सायद हामीले एकजना प्रख्यात कैदीलाई पनि बताउनुपर्ने हुन्छ, जसले

बचाइएको भनेर दावी गरे । उनी विश्वासीहरूबाट बलियो प्रतिनिधि बने, र एकजना शंकालु र अनिच्छुक न्यायधिसले तिनीहरूलाई छुटाउने सहमति जनाए । केही खीष्टियन सम्प्रदायहरूले तिनीहरूमा लागु गर्दछन् र तिनीहरूलाई प्रचार गर्ने क्षेत्रको वरिपरि राख्दछन् (त्यस सम्प्रदायको लागि पैसा उठाउने कार्य) । धेरै लामो समयपछि तिनीहरू पुनः पछाडि पर्दछन्, र भित्रबाट पछाडि फर्कन्छन् ।

खीष्टियन विद्यार्थीहरू जसले जाँचमा चिट चोरेर लेख्ने गर्दछन्, गृहिणीहरू जसले तिनीहरूका छिमेकीहरूसँग झगडा गर्दछन्, सामान्य मानिसहरू जो अति नै कडा बन्दछन्, र अति नै रिसाउनेहरू बाइबलको विरुद्धमा रहन्छन् । आचरणका प्रत्येक नमुनाले विश्वासमा नरहेकालाई उनको शत्रुको रूपमा दोष लगाउँदछन् । प्रत्येक कमजोर नमुनाले परिवर्तन नहुनेहरूलाई यसो भन्न बाध्य तुल्याउँदछ, "तिमीले के कुरामा अति चर्को गरी बोल्दछौं, र तिमीले भनेको कुरा म सुन्न सक्दिन" । यो यस्तो खालको आचरण थियो, कि जसले जोन म्याकआर्थरलाई यसो भन्न लगायो, "मेरो विचारमा त्यो येशूसँग भएका धेरै संकाय भन्दा पनि अझ बढी कक्षा थियो" ।

एकजना सिपाहीलाई अलेक्जेण्डर महान्को अगाडि आज्ञालाई नमानेकोमा उभ्याइएको थियो:

> "तिम्रो नाम के हो ? अलेक्जेण्डरले सोधे ? अलेक्जेण्डर हो भनेर ती सिपाहीले भेडा जस्तै गरेर बताए । अलेक्जेण्डर ? त्यसो भए कि त तिमीले आफ्नो नाउँ परिवर्तन गर, वा तिम्रो तरिकालाई परिवर्तन गर ।" त्यसो भनेर ती सिपाहीका महान् अगुवाले आज्ञा गरे ।

तिनीहरूमध्ये जसले खीष्टियन नाउँ अंगाले, र त्यही अनुसार नै तिनीहरूले कार्य गर्नुपर्ने हुन्थ्यो । "तिमी जस्तो छौं, त्यही प्रकारले विश्वास गर भन्नुचाहिँ अस्थिर नै हुँदछ, जब तिमीले गर्नु नहुने आचरण देखाउँदछौं" (एच.जि. बोस) ।

एकदिन महात्मा गान्धीसँग कुराकानी गरिरहँदा, एकचोटी इ. स्टान्ली जोन्सले यसो भने:

> "भारतमा खीष्टियनहरूलाई खत्तम गरिएको हेर्न म अति नै उत्सुक छु, ताकि यो बिदेशी मानिसहरूलाई बिदेशी चिजविजहरूसँग पहिचान गराइन्छ, र त्यहाँ एउटा बिदेशी सरकार पनि हुन्छ, तर भारतको राष्ट्रिय जीवनको एक भाग र भारतलाई माथि पुऱ्याउन छुटकारा गर्न योगदान गर्ने शक्ति हुन्छन् । तपाईंले यस कुरालाई

सुझाब दिनुहुन्छ, कि हामीले त्यसलाई सम्भव हुने बनाउँछौं ? गान्धी अति सोचनिय भएर यस्तो जवाफ दिए, "मैले यो कुराको सुझाव दिन्थे, कि... तिमीहरू सबै खीष्टियनहरू... ले येशू खीष्ट जस्तै भएर जीउनलाई सुरु गर्नुपर्छ । दोस्रोमा म यो कुराको सुझाब दिँन्थे, कि तिमीहरूले आफ्नो धर्मलाई तल नपारिकनै वा बैकल्पिक नबनाइकनै अभ्यास गरिनुपर्थ्यो । मैले दिने तेस्रो सुझाव यो हुन्थ्यो, कि तपाईंले प्रेममा आफ्नो जोड राख्नुपर्थ्यो, किनकि प्रेम नै खीष्टियन विश्वासको केन्द्र र आत्मा पनि हो ।

त्यहाँ यस्तो कुराको प्रतिवेदन दिइयो कि, गान्धीले एकचोटी यसो भने, "यदि यो खीष्टियनहरूको निम्ति हुँदैनथ्यो भने, म पनि एकचोटी बनेको हुन्थे" ।

एकचोटी ब्राइन गुडविनले एक जवान चिनियाँलाई यसो भने, जसले मिसनरी खीष्टियन स्कुलमा शिक्षा पाएका थिए । उनले आफ्नो गुरुको प्रशंसा गरे, र त्यसको केही वर्ष पछाडि, उनले यो कुरा सुने कि ती गुरु त्यो गाउँमा फेरी आएका छन्, र उनले उसलाई त्यो होटलमा सम्पर्क गर्न खोजिरहेका छन्, जहाँ उनी बसिरहेका थिए । उनले त्यो मिसनरीलाई भेट्न इन्कार गरे, तरैपनि उनलाई त्यस होटलबाट निकालियो । "यसरी नै खीष्टियनहरूले कार्य गर्छन्, जसरी ऊ हिँड्दै थियो, गनगन पनि गर्दै थियो । ती सबै वर्षहरूमा ती मिसनरी गुरुले गरेको ध्यान र वास्तालाई उनले त्यो ठूलो होच्याइपनमा काम नलाग्ने बनाए । ती जवान चिनियाको नाउँ माओ सेतुङ्ग थियो ।

त्यो खराब सन्देशको लागि पनि यति धेरै भयो । परमेश्वरलाई धन्यवाद भएको होस्, र यो सम्पूर्ण कथाचाहिँ थिएन ।

◆◆◆

अध्याय ३

मानिसहरू जसले हामीलाई येशू खीष्टको बारेमा सोच्ने बनाउँछन्

अगाडिका अध्यायहरूमा हामीले कतिचोटी मुक्तिदातालाई सामूहिक रूपमा गलत प्रकारले प्रस्तुत गऱ्यौं, र कसरी साँचो खीष्टियन र नामधारी खीष्टियनहरू बस्छन् भनेर छलफल गऱ्यौं । यसले अझ बढी निराश तुल्याउने काम गर्छ परमेश्वरको स्तुति भएको होस्, कि त्यहाँ त्यो तस्बिरलाई हेर्ने अर्को पक्ष पनि छ । त्यहाँ यस्ता महिला र पुरुषहरू पनि छन्, जसले तिनीहरूको वरिपरि रहनेहरूलाई विश्वासयोग्य भएर परमेश्वरका पुत्रको तस्बिर दिएका छन् ।

मैले एकजना विद्यार्थीको बारेमा विचार गर्छु, जो मेरो असल मित्र पनि थिए । यद्यपि उनी एउटा रोगले गर्दा मर्दैथिए, उनको सुत्ने कोठा स्वर्गमा पस्ने कोठाजस्तै सानो थियो । जब त्यस स्थानकी नर्सले उनलाई भेटघाट गरिन्, तब उनले भनिन्, "रबले मलाई येशूको सम्झना गराउँछन् ।"

रवर्ट सि च्यापम्यानले आफैले नम्रतापूर्वक यो महान् लक्ष्य अगाडि राखें, "उनले धेरै जनाले येशूको बारेमा प्रचार गरेको देखें, र धेरै थोरैले खीष्टको जीवन जीएको पाए, मैले पनि येशूको जीवन जीउने लक्ष्य राखेको छु" । पछिबाट जोन नेल्सन डर्बेले उहाँलाई भने, "मैले सिकाएको कुरामा उहाँ जीउनुहुन्छ" ।

विलियम आर्नोटसँग कुराकानी गर्दै, एकजना मित्रले यसो भने, "उनको प्रचार एकदमै राम्रो थियो, उनको लेखाइ अझ राम्रो थियो, तर उहाँको जीवन सबैभन्दा उत्तम थियो" ।

जब सिखबाट परिवर्तन भएका साधु सुन्दर सिँहले एउटा खीष्टियन घरको ढोकामा राखिएको घण्टीलाई बजाए, तब एकजना नोकर्नीले त्यस

ढोकालाई खोलिन्, र उनको मालिक्नी भएतिर कूदेर गइन्, अनि येशू आउनुभएको छ भन्ने उत्साहित खबर सुनाइन् । उनले अर्को घरमा त्यहाँका केटाकेटीलाई धेरै नै प्रभाव पारे, जब उनले तिनीहरूसँगै बसेर धुन बजाए । त्यो रातमा तिनीहरूले आफ्नो आमालाई सोधे, यदि येशूले तिनीहरूलाई विस्तरामा राख्न सक्नुहुन्थ्यो । उनको जीवनीले यस्तो बतायो, "तिनीहरूले केवल तिनीहरू सबै जनाका विचारका भनाइहरूलाई प्रकट गर्ने गर्थे, जसले उहाँलाई भेटे । उहाँको खीष्ट जस्तैपन उनको भद्रतापनमा जोडियो, र उहाँले अंगाल्ने र आत्माको अधिकार आयो ।

येशू खीष्ट जस्तै एकजना मानिस

रवर्ट मुर्रे म्याकचेनेको एउटा जीवनमा जस्तै याकूब ए स्टीवार्डले यस्तो लेखे:

> म्याकचेने महासयको पवित्रतापन उनले एकशब्द बोल्नुभन्दा पनि अगाडि सम्झनयोग्य थियो, उनको दृश्यले उनको निम्ति बोल्ने काम गऱ्यो । त्यहाँ उत्तरी स्कटल्याण्डमा एकजना सेवक थिए, जोसँग उनले रातको समय बिताए, उनी यसको बारेमा यति धेरै उत्साहित थिए, कि जब म्याकचेने महासयले कोठालाई छोडे, तब उनले आँखाभरि आँसु निकालेर यसो भने, "ए, ती मानिस त येशू खीष्टजस्तै रहेछन्, जसलाई मैले अहिले मात्रै देखें" ।

अर्को स्थानमा स्टीवार्डले अझ बढी कुरा थपे:

> म्याकचेनेले पर्दाभित्र प्रभुभोजमा घण्टौं समय बिताए, उठाइलाने प्रशंसा र भक्ति चढाए, र कलवरीको प्रेममा नुहाइ-धुवाइ पनि गरे । उनी येशू खीष्टको सुगन्धलाई छोड्नको लागि परमेश्वरको उपस्थितिमा आउने गर्थे, जब उनीले घर-घरमा गएर भेटघाट गरे । जसरी उनी आफ्नो मण्डलीको गल्लीहरूमा हिँडे, र अझै बेलायतको जहाँ जहाँ हिँडे, मानिसहरूले उनको अनुहारमा येशूको रुप देखेर झस्किए ।

स्याली म्याग्नुसनले यस्तो कुरा लेख्छिन्, कि इरिक लिण्डेल जो स्कटल्याण्डका धावक र मिसनरी थिए, जो उनको मालिक थिए, जब उनी जापानीहरूले ध्यान गर्ने इलाकामा प्रवेश गरे:

> मानिसहरूले घरिघरि आएर तिनीहरूको खीष्टियन विश्वासमा जिएको तरिका के थियो भन्ने कुरालाई तिनीहरूको विचमा राखे । यहाँ इरिकलाई त्यो क्याम्पमा खीष्टकै स्वरुपमा देखाइएको छ, र जसरी उनी चिनियाहरू बस्ने सियाचाङ्गको बीचमा जस्तै थिए । उनी ती वेश्याहरूसँग मित्र बने र व्यापार गर्नेहरूको बिरोध गरे, उनले गरिवहरूलाई कोइला ल्याए र जवानहरूलाई सिकाए । उनले आफ्नो सुनको घडीलाई बेच्न तयार भए, र हकी खेल्ने लट्ठीहरूलाई पनि आँसुले भरिदिए । र अझै पनि उनी उही इरिक थिए... एकदमै सामान्य देखिन्थे, र सबैको निम्ति केही विशेष चिज भन्ने थिएन ।

रिचार्ड हिलारीले उनको पुस्तक, 'अन्तिम शत्रु' भन्नेमा स्वतन्त्र रूपमा यस कुरालाई स्वीकार गरे, कि उनले पिटर पिसद्वारा तिरस्कार र चुनौती प्राप्त गरे, एकजना सहकर्मी चालक, एकजना विश्वासलाई स्वीकार गरेको खीष्टियन र उनले अहिलेसम्म भेटेका अति उत्तम व्यक्ति थिए । उनको एउटा आकांक्षा भनेको उनलाई एक्लै प्राप्त गर्नु थियो, र उनलाई दयाबिना आक्रमण गर्नु थियो, र उनको विश्वासलाई टुटाउनु थियो । उनको मौका आयो, जब उनले मोन्ट्रोसदेखि इडिनवर्गसम्म रेलको सँग-सँगै यात्रा गरे । उनले त्यहाँ तिनलाई भेटे, र यसो भने, "तिम्रो धर्म झुटो हो, यहाँ एउटा पुर्खा आएको छ, र एउटा सामाजिक उपयोगी कुरा हुन्छ, र त्योभन्दा बढी केही होइन" । पत्रुसले उनको मुख खोले, र केही बिरोधीहरूको सामना गरे, तब उनका विरोधीहरूको शब्दको बाढी आउँदाखेरि चुपचाप बसे, तर हिलारीले यो कुरा जाने कि, त्यो वास्तविकतामा उनको तर्कलाई गुमाएका थिए । किनकि उनले त्यहाँ वर्णन गर्न नसक्ने एउटा वास्तविकता थियो, त्यो हो, पत्रुसको चरित्र । यो र उनको धर्म एकदमै नजिकमा सँग-सँगै बाँधिएको थियो, र यसले त्यो तर्कसँग बिनाशको भूमिका खेल्यो ।

त्यसै कारणले गर्दा जे.एच. जोएटले यस्तो लेखे:

> मानिसहरूले तपाईंलाई तर्क वितर्क मिलाउने कार्य गर्नुभन्दा पनि अझ बढी नै गरेका हुन सक्छन्, तपाईंले बौद्धिक तर्कमा सजिलै हार खान सक्नुहुन्छ, तर जीवनमा मुक्ति दिने तर्कचाहिँ सजिलै नास नहुने हुन्छ । "त्यो चंगाई पाएको मानिसलाई खोज्दैगर्दा, ऊ तिनीहरूसँगै उभिइरहेको थियो, र तिनीहरूले यसको विरुद्धमा केही कुरा पनि भन्न सक्दैनथे ।

आर.डब्लू. डिहानले पनि यस्तो लेखे:

त्यस स्थानमा आएको केही समय पछाडि, एकजना मिसनरी त्यस गाउँमा मानिसहरूसँग पहिलो चोटी कुराकानी गरिरहेका थिए, अनि उनले ती मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरिरहेका थिए । उनले येशू ख्रीष्टलाई वर्णन गर्दै, एकजना मानिस भएको कुरा बताए, जो मायालु, दयालु, प्रेमिलो, वास्ता गर्ने र ती एकजना जसले असल गर्दै जानुभयो । जब उहाँ बोलिरहनु भएको थियो, उहाँले यो कुरा थाहा पाउनुभयो कि उहाँका परिचित दर्शकहरूको मुहारमा खुशीयाली आएको थियो, जसरी तिनीहरू सहमत भएर आफ्ना शीरहरू झुकाए । आश्चर्यचकित भए, उहाँले उहाँको सन्देशलाई सोध्दा, बाधा आयो, "के तिमीहरूले जान्दछौं, कि म कसको बारेमा कुराकानी गरिरहेको छु ?" ती गाउँलेमध्ये एकजनाले झट्टै प्रतिउत्तर दिए, "हो, हामी जान्दछौं, तपाईंले एकजना मानिसको बारेमा कुराकानी गरिरहनु भएको छ, जोचाहिँ यहाँ आउने गर्थे । उत्सुकतापूर्वक तिनीहरूले एकजना मिसनरी डाक्टरको बारेमा बताए, जो तिनीहरूको दुर्गम गाउँमा तिनीहरूका भौतिक खाँचोलाई पूरा गर्न आएका थिए । उनको जीवन मानिसहरूलाई वास्ता गर्ने येशूको जस्तै भएको थियो, कि तिनीहरूले उनीमा नै येशू ख्रीष्टलाई देखे । उनी साँचो रूपमा येशू ख्रीष्टलाई प्रस्तुत गर्ने नमुना बने ।

हेनरी एम. स्टालिनले यसो भने:

म अफ्रिकामा धर्मको विरुद्धमा न्याय गर्नलाई गएँ, जुन लण्डनमा भएको एकदमै नराम्रो कुरा थियो । म जस्तै प्रतिवेदन लेख्ने व्यक्तिले लडाइँको मात्र, सामूहिक भेटघाट र राजनैतिक भेटघाटको सामना गर्नुपर्ने हुन्थ्यो । भावनात्मक कुराहरू म भन्दा बाहिरका हुन्थे तर त्यो ममा लामो समयको प्रकटीकरणको लागि आयो, म त्यहाँ सांसारिक कुराहरूबाट टाढा नै भएँ । मैले पक्का बूढो मानिसलाई देखें, र उनी डेभिड लिभिङ्गस्टोन थिए, र मैले आफैलाई सोधेँ, "किन उनी त्यहाँ त्यस्तो स्थानमा बसिरहेका छन् ? उनलाई के कुराले गर्दा त्यो स्थानमा उत्प्रेरित गरेको छ ?

हामीले भेटघाट गरेको महिनौ पछि, म आफैले उहाँसँग सुनिरहेको पाएँ, र उनी एकजना पाको मानिस यताउति हिँडेर

वचनलाई ल्याएका थिए, "सबै चिजलाई छोड र मेरो पछि लाग" । तर थोरै-थोरै गरेर, उनको ईश्वरलाई हेरेर, उनको भलाद्मीपनमा, उनको चाहनामा, उनको अनुरोधमा र उनी कसरी उनको व्यापारमा शान्त प्रकारले गए भन्ने कुरा छ । म उनीद्वारा परिवर्तन भएको थिएँ, यद्यपि उनले यसो गर्नलाई कुनै पनि तरिकाले कोशिस गरेका थिएनन् ।

आर.सि. स्पाउलले समयको बारेमा बताउँछन्, जब बिल्ली ग्राहामले राष्ट्रपति जेराल्ड फोर्डसँग गल्फ खेल खेले, तब ज्याक निकोलास र उनका प्राध्यापक मित्रलाई उनको बारेमा बताए, कि उनी बिल्ली नभएको भए हुन्थ्यो, जसले त्यो धर्मलाई तल पारेर उनकै घाटीसम्म ल्याए । तब उनले त्यो हान्ने दूरीलाई बढाए, र उनको रीसलाई त्यो बल राख्ने बाल्टीबाट निकाले । जब उनका मित्रले पछ्याए, र सोधे, "के बिल्ली त्यहाँ भएको एउटा सानो खस्रो चिज हो ?" ती प्राध्यापकले सही गर्दै अति उत्साहित अवस्थामा भने, "होइन, अझ उनले धर्मको बारेमा केही कुरा पनि बताएका छैनन्" । स्प्राउलले व्याख्या गरे, "आश्चर्यचकित रूपमा, बिल्ली ग्राहामले परमेश्वर, येशू वा धर्मको बारेमा केही कुरा पनि भनेका छैनन्, उनी खेल सकिएपछि त्यहाँबाट बाहिरिए, र अरूहरूले बिल्ली ग्राहामले धर्मलाई घाँटीसम्मै ल्याए भनेर दोष लगाए । त्यहाँ के भएको थियो ? यो मात्रै हो । ती प्रचारकले खीष्टपन जस्तै प्रकट गरेनन्, कि उनको उपस्थितिले ती प्राध्यापकलाई असहज भएको अनुभव गरायो" ।

एक दिन जब भारतबाट आएका केही मिसनरीहरूले उनका सहकर्मी मिसनरी सिलास फक्ससँग आनन्द मनाइरहेका थिए, एकजना हिन्दू छिमेकी भित्र पसे, अनि फक्सलाई भेटे, अनि उनीसँग छोटो कुराकानी गरे, त्यसपछि गइहाले । उनी गइसकेपछि उनी कुँदिन, र उत्साहित प्रकारले भनिन्, "मैले उनको मुहारमा परमेश्वरलाई देखेँ । उनी जसले धेरै ईश्वरहरूमा विश्वास गर्थिन, तर सिलास फक्सको मुहारमा एक र एकमात्रै सत्य परमेश्वरलाई देखिन् ।

तर हामीमा पवित्रता मानिसहरूको प्रयासबिना नै आउने पनि होइन । यसमा मानवीय चाहनाको संलग्नता हुन्छ । विश्वासीहरू पवित्र भएको चाहना राख्नुपर्छ, र त्यो अन्ततर्फ तिनीहरू आफैलाई अनुशासनमा राख्नुपर्छ । तिनीहरू उत्प्रेरित हुनुपर्छ । अनि त्यसले यस्तो प्रश्न उठाउँदछ कि, "मानिसलाई पवित्रतातर्फ अगाडि बढाउन के कुराले मद्दत गर्दछ ?" पढ्दै जानुहोस् !

◆◆◆

अध्याय ४

किन पवित्र हुनुपर्ने ?

किन विश्वासीहरू अझ पवित्र हुनुपर्ने चाहना राख्छन् ? किन तिनीहरूको मुख्य गीत यस्तो हुन्छ, "म सधैं नै प्रभुजस्तै भएको चाहना राख्छु ?" किन उनले खीष्टयन जस्तै हुने चाहनामा पीडा पाएका हुन्छन् ?

ठीक छ, सबैभन्दा पहिला, यो यस्तो चाहना हुन्छ जुनचाहिँ उनको परिवर्तन भएको समयमा उनमा बनाइएको हुन्छ । उनले पापको नयाँ घृणा र शुद्धताको एउटा नयाँ प्रेमलाई प्राप्त गर्दछन् । त्यहाँ बास गर्ने पवित्र आत्माभित्र एउटा शुद्धिकरणको चरित्रको निर्माण हुँदछ । यसमा एउटा नयाँ स्वभाव प्रकट हुँदछ, र व्यक्तिको जीवनमा विजय प्राप्त गर्नतर्फ उन्मुख हुँदछ ।

तर त्यसको अलावा पनि त्यहाँ किन खीष्टियनहरू त्यो पवित्रतालाई प्राप्त गर्ने हुनुपर्छ भनेर बलिया कारणहरू दिइएका छन्, र किन उनले संसारबाट, शरीरबाट, र दुष्टताबाट आउने परीक्षालाई विरोध गर्नुपर्छ ?

पापको बारेमा आएको सबैभन्दा खराब कुरा एउटा अनादर प्रकट गर्नु हो, र यसले प्रभु येशूको नाउँलाई ल्याउने गर्दछ । यो बाहिरी संसारले उनको मालिकसँग सम्बन्ध राखेर न्याय गर्ने गर्दथ्यो । यदि चेलाले पाप गर्दछन् भने, ती मानिसले मालिकलाई बताइदिन्छन्, र उनले उनको नाउँलाई माटो मा गाडिदिन्छन् । लज्जास्पद रूपमा भन्नुपर्दा, त्यो आचरण तिनीहरूको विचारमा उनीसँग जोडिएको हुन्छ । सन् १९८७ मा जब एकजना टि.भि. मा प्रचार गर्ने व्यक्ति व्यभिचारको काण्डमा मुछिएका थिए, र त्यस देशमा नाम चलेका नास्तिकले यसो भने, यहाँ "धर्म किन खराब हुन्छ भन्ने एउटा अर्को नमुनामा एउटा कुरुप र नराम्रो खेल भएको छ" । उनको व्यभिचार र हत्याको पापले गर्दा, दाऊदलाई पनि परमप्रभुको नाउँमा अन्त नहुने दोष लगाइएको थियो (२ शमूएल १२:१४) । भिक्टोर ज्याकले चारवटा चिजहरूको

सूची बनाए, जब दाऊदले पाप गरे, तब त्यो पनि उनीसँगै मऱ्यो । परमप्रभुको मुहारमा रहेको खुशीयाली पनि मऱ्यो । "त्यो चिजले... परमप्रभुलाई दुःखी तुल्यायो" (२ शमूएल ११:२७), दाऊदको हृदयमा भएको शान्ति पनि मऱ्यो । "मैले पाप गरेको छु" । दाऊदको सिंहासनको स्थायित्व पनि मऱ्यो । "त्यो तर वार तिम्रो घरबाट कहिल्यै पनि प्रस्थान नगरेको होस्, उनको संसारको अगाडि भएको गवाही पनि मऱ्यो । "तिमीले परमप्रभुका शत्रुलाई दोष लगाउने ठूलो अवसर प्रदान गरेका छौं" ।

पवित्रताको अर्को आचरणमा हाम्रा मुक्तिदातामा हाम्रा पापहरूको मूल्यको कस्तो सम्झना आउँछ भन्ने हो (१ पत्रुस २:२४) । कुनै पनि विश्वासीले विचार गरेको चाहनामा त्यसो भएर जाँदैन, जसमा परमेश्वरका पुत्रलाई क्रूसमा काँटी ठोकियो । यदि रगत बगाएर पापको ज्याला तिर्नलाई खाँचो थियो भने, कसरी उहाँलाई पछ्याउनेहरूले त्यो दुष्टतालाई सहने वा दोष लगाउन सक्थे ?

हाम्रो निम्ति खीष्टको प्रेमले शुद्धतामा जीउनको लागि हामीलाई बाध्य पार्दछ । उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो, जब हामीहरू ईश्वरहिन दुष्टहरू थियौं । उहाँले हामीलाई उहाँको प्रेम प्रकट गरेर छुटकारा गर्नको लागि मोल तिरि दिनुभयो । उहाँले परमेश्वरीय जीवनमा खाँचो भएको हरेक चिजलाई प्रदान गर्नुभएको छ । उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नसक्ने भन्दा बढी प्रेम गर्नुहुन्न । यो यस्तो खालको प्रेमको आश्चर्यचकित पार्ने प्रतिक्रिया हो, जसमाथि हाम्रो जीवनको अगाडिको तरिकामा पछाडि गएर पुल हाल्ने काम गर्दछ ।

हामीले यी सबैलाई सजिलै बिर्सेका छौं, कि हामीलाई विर्सिएको आज्ञामा पनि बोलाइएको छ, "तिमीहरू पवित्र होओ, किनकि म पवित्र छु" (लेवी ११:४४, १ पत्रुस १:१६) । पत्रुसले हामीलाई कुनै पनि शंकामा छोडेका छैनन् । त्यो आज्ञा पुरानो करारमा पाइएको हुन सक्छ, तर आज यसले पनि मूल्य राख्दछ । परमेश्वरको पवित्रताको मापदण्ड उहाँ आफै हुनुहुन्छ, र जो कोहीले पनि उहाँको पुत्रमा होसियारपूर्वक हेर्ने हो भने, उहाँ त्यो मापदण्डमा हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्नुपर्छ ।

पापले गर्दा परमेश्वरको हृदय टुटाउँछ

हाम्रो येशू खीष्ट प्रति भएको प्रेमले हामीलाई सफा भाँडो बनाउने चाहना गर्नुपर्छ, र उहाँको प्रयोगको निम्ति उपयुक्त हुनुपर्छ । यदि हामीले उहाँलाई

साँच्चिकै प्रेम गर्छौ भने, हामीले उहाँलाई खुशी तुल्याउने चाहना राख्छौं । पापले गर्दा उहाँको व्यवस्थालाई मात्र तोड्ने होइन, तर उहाँको हृदयलाई पनि तोड्ने गर्छ, जहाँ उहाँमा उहाँको पवित्रता प्रशन्न रहन्छ । उहाँले भन्नुभयो, "यदि तिमीले मलाई प्रेम गर्छौ भने, मेरा आज्ञाहरू पालन गर (यूहन्ना १४:१५) । हामीलाई पवित्र हुनलाई आज्ञा गरिएको छ (१ पत्रुस १:१५-१६, हिब्रू १२:१४) ।

पापले गर्दा अन्य मानिसहरूलाई बाधा ल्याउने गर्दछ: विश्वासीहरू र अविश्वासीहरू दुवैलाई । जब नबचाइएकाहरूले खीष्टियनहरू पतन भएको देख्छन्, तब तिनीहरूले यो कुराको निष्कर्ष निकाल्छन्, कि जे सुकै भए तापनि सुसमाचारले तिनीहरूको जीवनमा कुनै फरकपना ल्याउँदैन, र तिनीहरू त्यहाँबाट फर्कन्छन् । तिनीहरू परमप्रभुलाई पछ्याउने कुराको विरुद्धमा मात्र लाग्दैनन्, तर तिनीहरूले खीष्टियन विश्वासलाई सक्रिय भएर खेलठट्टा गर्दछन् । मार्क ट्वीन खीष्टियन विश्वासबाट फर्किए, किनकि उनले खीष्टियनहरूले दास प्रथालाई दोष लगाएको सुने, नराम्रो भाषा प्रयोग गरेको सुने, र छायाँ पार्ने कुरामा पनि संलग्न भए । महम्मदले यहूदीहरू र खीष्टियनहरूबाट आएको धारणालाई प्राप्त गरे, तर उनी आफ्नै जीवनमा फर्केर गए । ब्राएन गुडविनको टिप्पणी यस्तो थियो, "येशू खीष्टलाई प्रदान गरिने अझ बढी प्रेम, र अरूहरूको इतिहासको मार्ग परिवर्तन हुन सक्थ्यो, र अहिले त्यही कुरा मुस्लिम संसारमा भएको छ"

जब हामीले पाप गर्छौं, यसले अन्य विश्वासीहरूलाई पनि बाधा पुऱ्याउँदछ, अनि तिनीहरू निरुत्साहित हुन्छन्, र पछाडि पर्छन् । यसले मानिसहरूलाई चोट पुऱ्याउँदछ, जसले हामीलाई भरोसा गरेका छन्, चाहे परिवारमा होस् वा मण्डलीमा होस् । हाम्रो परिवारले पनि यस्ता केही चोट र लाजहरूलाई सहनुपर्छ । एउटा स्थानीय मण्डलीले स्वागत नगरिएको कुरालाई प्राप्त गर्दछ, जब हाम्रो पाप पनि सार्वजनिक बन्दछ, अझ गोप्य रूपमा गरिएको पापले यसको आत्मिक तह र प्रभावकारितामा असर पार्दछ । एकजना जवान विश्वासीले ठगिएको र टुक्रिएको अनुभव गर्छ, जब त्योचाहिँ जसले उनलाई परमप्रभुमा अगुवाइ गर्दछन्, तब उनी आफैमा परमप्रभुले अपमान ल्याउनुहुन्छ । कतिचोटी खीष्टियनहरू बचाइएका छन्, र पनि उनका सहयोगीबाट आएको दर्शनमा बाधा आएको हुन्छ, र विश्वास गर्ने मित्रहरूले तिनीहरूको दिमाग वरिपरि झिल्का हाल्दछन् !

पवित्रताको जीवन नै अति उत्तम जीवन हो, आत्मा, शरीर र प्राणको निम्ति उत्तम । यो शारीरिक र भावनात्मक स्वास्थ्यको लागि पनि असल हुन्छ । यसले

हामीलाई पश्चात्ताप, दोष, धेरै स्वरुपका रोगहरूबाट बचाउने गर्दछ । यसले आनन्दको पूर्णतामा र अझ बढी आनन्दताको निम्ति अगुवाइ गर्दछ (१ यूहन्ना १:४, भजनसंग्रह १६:११) । जब एकजना सानो केटा त्यहाँ भएको छलफल बाट मलिन मुहार गरेर बाहिर निस्क्यो, कसैले उनलाई सोध्यो, कि त्यहाँ के भएको थियो ? उनले जवाफ दिए, "त्यहाँ उही समयमा खुशी हुनलाई, र पवित्र हुनलाई अति नै कठिन थियो । तर त्यहाँ भएको सत्यता यो हो, कि पवित्रताबिना कुनै पनि साँचो सत्यता आउन सक्दैन ।

त्यो निरन्तर हुने महसुस यो हो, कि हाम्रो शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो, र यसले, "सबै मैलाबाट आफूलाई शुद्ध पारौं र परमेश्वरको डरमा पवित्रता सिद्ध पारौं ।" (२ कोरिन्थी ७:१) । हामीले कहिल्यै पनि आश्चर्यचकित पार्ने भावनालाई गुमाउनु हुँदैन ताकि हाम्रो परमेश्वरीय शिरको एउटा सदस्य हामीमा बास गर्ने कुरा हो र निरन्तर हुने सहकर्मी पनि हो ।

परमेश्वरीयपनमा "जीवनको प्रतिज्ञा हुन्छ, र अहिले पनि छ, तर त्यो आउनेवाला पनि हो (१ तिमोथी ४:८) । यो अनन्तताको लागि गरिएको उत्तम तयारी पनि हो । कुनै दिन सायद छिट्टै नै हामी प्रभु येशूलाई हेर्न गइरहेका छौं । हामी उहाँको न्याय आसन अगाडि खडा हुन गइरहेकाछौं । त्यसको अर्थ यो हुन्छ, कि हामी अहिले त्यो डरले उत्प्रेरित हुने घटनाको प्रकाशमा रहनुपर्छ । त्यसले मात्र त्यसको वदलामा पवित्रताको जीवनतर्फ इङ्गित गर्न सक्छ ।

पाप, छापहरू र ती ओठहरू

पवित्रतापनले परमप्रभुको सेवा गर्ने स्वतन्त्रता प्रदान गर्दछ, त्यसरी पापले ओठहरूमा छाप लगाउने गर्दछ । त्यो दोष र बेमेलपनको भावनाले त्यो स्वीकार नगरिएको पापले गर्दा मानिसलाई पक्षघाति तुल्याउँदछ । उनी आत्माले दिने छुटकारामा पनि आनन्द मनाउन सक्दैनन् । उनको गवाही अस्थायी रूपमा नास हुन्छ, र उनको प्रयासलाई पनि प्रश्नात्मक कुरामा बोलाइएको हुन्छ ।

पवित्रतापनले प्रार्थनामा निश्चयता प्रदान गर्दछ । "प्रियहरूहो, हाम्रो हृदयले हामीलाई दोष दिँदैन भने परमेश्वरतर्फ हामीलाई साहस हुन्छ । अनि हामी जे माग्छौं, सो उहाँबाट पाउँछौं, किनभने हामी उहाँका आज्ञा पालन गर्दछौं र जुन कुराहरू उहाँको दृष्टिमा मनपर्दा छन्, ती गर्दछौं" (१ यूहन्ना ३:२१-२२) । यसको चुड्की बजाउने पक्षतर्फ यो हुन्छ, कि यदि हामीले हाम्रो हृदयको सम्बन्धमा

सोधपुछ गऱ्यौं भने, परमप्रभुले हाम्रो कुरालाई सुन्नुहुने छैन (भजसंग्रह ६६:१८) । पापले प्रार्थनाको रेखालाई छुटाउने गर्दछ ।

यसले परमेश्वरसँगको संगतिलाई तोड्दछ । यो गम्भीर प्रकारको नदेखिन सक्छ, तर यो यस्तो नै हुन्छ । ती विश्वासी जसले टाढाबाटै पछ्याइरहेका हुन्छन्, र उनी निरन्तर नास हुने अवस्थामा रहन्छन् । उनले निर्णय गर्न सक्छन्, र सम्बन्धमा प्रवेश गर्छन् वा त्यो परीक्षाबाट उम्कन्छन्, जसले उहाँलाई त्यो स्थानमा राख्दछ, र उहाँको बाँकी जीवनमा भएको बादललाई हटाउँदछन् ।

परमेश्वरमा डर राख्नु भनेको पवित्रतापनको लागि चाहिने उत्प्रेरणा हो, र यो एकदमै शक्तिशाली हुनुपर्छ । "परमेश्वरमा डर राख्नु" भन्ने त्यो प्रकटीकरणलाई यति धेरै तलपट्टी पारिएको छ, कि यसको अर्थ सम्मान वा बेइमान भन्ने भन्दा पनि बढी केही पनि चिज हुँदैन । सायद, यसो भन्ने समय आएको छ, कि यसको अर्थ डर वा एउटा परमेश्वरीय डर, उहाँलाई बेखुशी पार्दाको डर, र उहाँको अनुशासनको एउटा डर भन्ने हुन्छ । त्यहाँ अझैपनि भावना भन्ने हुन्छ, जसमा परमप्रभुले पिताको तेस्रो र चौथो पुस्ताको निम्ति सोधपुछ गरेर भेटघाट गर्नुहुन्छ । धेरै लोग्नेहरू उनको पत्नीप्रति अविश्वासयोग्य हुन्छन्, अनि त्यस प्रकारले जीउँदा त्यो पाप उनको पुत्रमा पनि सरेको हुन्छ ।

तब त्यहाँ यस्ता खालका केही कारणहरू छन्, जसमा हामी कहिल्यै पनि त्यो पवित्रता हाँसिल गर्ने कुरामा आराम गर्न सक्दैनौं, र किन हामी हाम्रा आशिषित छुटकारा दिने व्यक्तिको स्वरुपमा बढ्नलाई उत्प्रेरित हुनुपर्छ ।

अब हाम्रो निम्ति समय आएको छ, कि हामीले वृहत सारांशमा शुद्धिकरणको विषयलाई परीक्षण गर्नुपर्ने हुन्छ, र शुद्धिकरण भनेको पवित्रतापनको अर्को शब्द हो भनेर पनि सम्झनुपर्छ ।

◆◆◆

अध्याय ५

चार प्रकारका शुद्धिकरण

जोयलाई यो थाहा थिएन, तर उनी बचाइनुभन्दा अगाडि उनलाई पवित्र आत्माको छाप लगाइएको थियो । वास्तवमा उनी जन्मने समयभन्दा अगाडि नै उनलाई अलग गरेर राखिएको थियो । जब उनी बढ्दै गए, यस्ता चिजहरू पनि भए कि, उनी त्यो समयमा त्यति मूल्यवान देखिएनन् । उनी साँचो विश्वासीहरूको सम्पर्कमा आए । एकदिन एकजना अपरिचित व्यक्तिले उनलाई सुसमाचारको पुस्तिका थमाए । उनी अचानक खीष्टियन प्रसारणको कार्यक्रममा आइपुगे । एकजना सहकर्मीले उनको कामको बारेमा गवाही दिए । उनले टि. भि. मा आउने सुसमाचारीय क्रूसेडलाई हेरे । तब उनकी पत्नी विश्वासमा परिवर्तन भइन्, र उनको घरमा पनि पूर्ण परिवर्तन आयो । पछिबाट उनले यो कुराको महसुस गर्दथे, कि ती पवित्र आत्माले यी घटनाहरूलाई व्यवस्थित गरेका थिए, यसरी त्यो उनको मुक्तिको सिक्रिसँग जोडिएको थियो ।

जब जोयले अन्तमा, प्रभु र मुक्तिदाता येशू खीष्टमा भरोसा गरे, तब उनले यो कुरालाई सिके कि उनलाई परमेश्वरको अगाडि शुद्धिकरण गर्ने ठाउँ दिइएको थियो । अब परमेश्वरले उनलाई "येशू खीष्ट" मा भएको देख्नुभयो । त्यसको अर्थ यो हो, कि अब उनी उनको पवित्रतामा छन्, र त्यसैकारणले गर्दा उनी स्वर्गको लागि पनि योग्य भएका छन् । तर उनी यस संसारमा शैतानले राज्य गरेको व्यवस्थाको सदस्य भएनन् । अब उनी येशू खीष्टको सदस्य भए, र यस संसारबाट अलग्गै रहने भए ।

जोयले उनको जीवनमा भएको परिवर्तनलाई देख्न थाले । उनमा पापको नयाँ घृणा आयो, र पवित्रतापनको निम्ति नयाँ चाहना गरे । उनले अझै पनि पाप गरिरहेका छन्, तर अगाडिजस्तो चाहिँ होइन । अब पापले उनको जीवनमा शासन गरेन । अझ उनले उनको पूर्ण चेतनामा पाप गरेनन् । जब उनले यसो

गरे, तब उनी उनको बूढी औंला देखेर डराउँथे । उनका पुराना बानीहरू बिस्तारै जान थाले । उनको बोली पनि स्पष्ट भयो । यसको बारेमा कुनै पनि शंका गर्नुपर्ने भएन । उनी पवित्रतामा बढीरहेका थिए ।

जोय मंगलबारको दिन मृत्यु शैयामा पुगे । जब उनले मुक्तिदातालाई आमने-सामने देखे, र त्यो परिवर्तन हुने कार्य आश्चर्य रूपमा भयो । जोय आत्मिक र नैतिक रूपमा येशू खीष्टजस्तै भए । उनी सधैंको निम्ति पाप र यसको दुष्टताबाट स्वतन्त्र भए ।

यसको सिधा अर्थ प्राप्त गर्नु

यी चारवटा अध्यायहरूमा भएका जोयको जीवनले शुद्धताका चारवटा पक्षलाई उदृत गर्दछन्, जुनचाहिँ नयाँ करारमा पाइएको छ । तर हामी त्यसमा जानुभन्दा अगाडि, अब हामीले "शुद्धिकरण" को सामान्य अर्थको बारेमा सोंचविचार गरौं ।

पवित्रतापनको अर्को शब्द शुद्धिकरण हो । यी दुवै शब्दलाई नयाँ करारको सुरुको भाषामा अनुवाद गरिएको थियो, र यिनीहरूको उही नै अर्थ लाग्ने हुन्छ ।

पवित्र हुनु वा शुद्ध हुनु भनेको अलग गरिनु हो । यो मात्रै त्यस्तो परिभाषा हो, जुनचाहिँ बाइबलमा आएको प्रत्येक कुरासँग मिल्दछ ।

यसमा यस्तो सोचाइ राख्नु सामान्य गल्ती हुन्छ, कि शुद्ध बनाउनु भन्नुको अर्थ अझ बढी सिद्ध बनाउनु हो । यो सत्य हुन सक्दैन, ता पनि हामीले त्यस्तो कुरा पढ्छौं, कि येशूले आफैलाई पवित्र पार्नुभयो (यूहन्ना १७:१९) र हामी उहाँमा हाम्रो हृदयमा पनि शुद्ध भएका छौं (१ पत्रुस ३:१५) । उहाँले आफैलाई उहाँ जस्तो हुनुहुन्छ त्यो भन्दा बढी शुद्ध बनाउन सक्नुहुन्न, र हामीले पनि निश्चित रूपमा उहाँको सिद्धतापनलाई अझ बढी कुरा थप्ने बनाउन सक्दैनौं, तर उहाँ आफैले त्यो कार्यको निम्ति आफैलाई अलग गर्न सक्नुहुन्थ्यो, जसमा उहाँको पिताले उहाँलाई बोलाउनुभयो, र हामीले हाम्रो जीवनलाई परमप्रभु सर्बोच्च परमेश्वरमा अलग गर्न सक्छौं ।

बाइबलमा, शुद्धता वा पवित्रतालाई व्यक्ति वा चिजविजको निम्ति प्रयोग गरिएको छ । परमेश्वरका सबै तीनवटा व्यक्तित्वहरू पवित्र हुनुहुन्छ त्यो हो, सबै सृष्टि गरिएका चिजविजहरूको आचरण, चालचलन र सर्बोच्चताबाट हुन्छ (लेवी ११:४४-४५, यूहन्ना १०:३६, १ कोरिन्थी ६:१९) । सिनाई पर्वतलाई यो

अर्थमा शुद्ध पारिएको थियो, कि यसलाई पनि त्यो स्थानको रूपमा अलग गरिएको थियो, जहाँबाट व्यवस्था दिइएको थियो (प्रस्थान १९:२३) । पुरानो करारमा परमप्रभुले सातौं दिनलाई पवित्र पार्नुभयो (उत्पत्ति २:३) । यसलाई परिश्रम गर्ने दिनबाट अलग गरेर राखिएको थियो । पहिला जन्मेका मानिसहरू र जनावर दुवैलाई परमप्रभुको निम्ति शुद्ध गरिएको थियो (प्रस्थान १३:२), र उहाँको सम्पत्तिको रूपमा अलग गरिएको थियो । परमेश्वरको सन्दुक र यसका सबै चिजविजहरूलाई पनि शुद्ध पारिएको थियो, त्यसलाई अलौकिक सेवाको निम्ति अलग गरिएको थियो (प्रस्थान ४०:९) । इस्राएलका मानिसहरूले सोधपूछ गर्नको लागि आफैलाई शुद्ध बनाउने गर्थे (यशैया ६६:१७) । तिनीहरूले स्पष्टरूपमा आफैलाई वचनको सामान्य परिवेशमा त्यति बढी पवित्र बनाउँदैनथे ।

त्यहाँ त्यस्तो खालको भावना छ, जसमा एकजना अविश्वासीलाई पनि पवित्र तुल्याउन सकिन्छ । उदाहरणको लागि, "एकजना अविश्वासी पति उनको पत्नीद्वारा शुद्ध बनाइएका हुन्छन्" (१ कोरिन्थी ७:१४) । यसको अर्थ उहाँको मुक्तिलाई निश्चित गरिएको छ भन्ने होइन । यी सबैको अर्थ यो हुन्छ, कि उनलाई बाह्य परिस्थितिको स्थानमा अलग गरेर मिलाइएको हुन्छ, किनकि उनमा खीष्टियन पत्नी हुन्छिन् । विश्वास गर्नु र सँग-सँगै मिलेर प्रार्थना गर्नुको प्रभावमा ठूलो फाइदा हुँदछ ।

यसबाट यो कुरा स्पष्ट हुन आएको छ, कि "अलग गर्नु" भन्ने शब्दले सबै शुद्धताका प्रयोगलाई ढाक्दछन् ।

अब हामी शुद्धताका चारवटा पक्षहरूमा फर्कदाखेरि तिनीहरूलाई हामीले नयाँ करारमा पाउँछौ । तिनीहरू यसरी चिनिएका छन्:

परिवर्तन हुनुभन्दा अगाडिको शुद्धिकरण

अवस्थाको शुद्धिकरण

व्यवहारिक वा प्रगतिशिल शुद्धिकरण

सिद्ध शुद्धिकरण

परिवर्तन हुनुभन्दा अगाडिको शुद्धिकरण

सबै विश्वासीहरू, तिनीहरू बचाइनुभन्दा अगाडी, पवित्र आत्माद्वारा शुद्ध भएका थिए । पावलले थेस्सलोनिकीहरूको मुक्तिको लागि तीनवटा कदमहरूलाई वर्णन गर्दछन् (२ थेस्सलोनिकी २:१३) ।

परमेश्वरद्वारा गरिएको तिनीहरूको छनोट
पवित्र आत्माले गरेको तिनीहरूको शुद्धिकरण
सत्यतामा तिनीहरूको विश्वास

पत्रुसले यही खालको सूची १ पत्रुस १:२ मा दिएका छन्:

परमेश्वर पिताद्वारा छानिएको कुरा र गन्तव्य
आत्माको शुद्धिकरण
येशू खीष्टमा भएको आज्ञाकारीता
रगतले गरिएको छर्कने कार्य

यी दुवै अवस्थामा शुद्धिकरण परिवर्तन हुनुभन्दा अगाडि आउँदछ । पवित्र आत्माले त्यो व्यक्तिलाई येशू खीष्टमा सम्बन्धित हुनुभन्दा अलग गरेर मिलाउने कार्य गर्दछ । तब ती व्यक्ति सत्यतामा आज्ञाकारी बन्दछन्, र येशू खीष्टमा छर्किएको रगतको मूल्यलाई उनको गणनामा प्रसय दिइएको हुन्छ ।

अवस्थाको शुद्धिकरण

त्यो व्यक्ति बचाइएको क्षणमा, उनी त्यो अवस्थामा नै शुद्ध भएका हुन्छन् । त्यो हो, परमेश्वरले उहाँलाई येशू खीष्टमा देख्नुहुन्छ, र उहाँ आफैले यस संसारको निम्ति अलग गर्नुहुन्छ (१ कोरिन्थी १:२) । त्यो अति नै वास्तविक भावनामा, खीष्ट उहाँको शुद्धिकरण हुनुहुन्छ (१ कोरिन्थी १:३०) ।

हरेक साँचो विश्वासी नै सन्त हुन्, र उनी परमेश्वरको निम्ति अलग गरिएका हुन्छन् । एकजना बालकले सन्तलाई मरेको खीष्टियन भनेर परिभाषित गरेका छन् । यसको विपरितमा हरेक साँचो खीष्टियन चाहे त्यो मरेको होस् वा जीउँदै होस्, ऊ सन्त नै हो, तर ऊ त्यही समयमा शारीरिक पनि बन्न सक्छ (१ कोरिन्थी १:१-२, ३:१, ३) । ऊ अवस्था अनुसार नै शुद्ध बन्न सक्छ, तर उसको आचारणमा त्यति साह्रो शुद्ध बन्न सक्दैन । शुद्धिकरण भएका मानिसलाई पछिबाट पवित्रतामा उचाल्ने गरिन्छ (१ पत्रुस १:२, १५, १६) ।

प्रेरित २०:३२ मा, "पवित्र पारिएकाहरूका सबैका बीचमा" भन्ने सन्दर्भले सबै विश्वासीहरूलाई जनाउँछ । प्रेरित २६:१८ मा परमप्रभुले उहाँका मानिसहरूलाई "ममाथि विश्वासद्वारा पवित्र भएकाहरूको स्थान तिनीहरूले पनि पाउँनेछन्" भनेर वर्णन गरिएको छ । कोरिन्थीहरूलाई "धोइएका... पवित्र पारिएका...

निर्दोष ठहरिएका" भनेर बताइएको छ (१ कोरिन्थी ६:११) । यी सबै खण्डहरूले अवस्थाको शुद्धिकरणको बारेमा बताएका छन् ।

व्यवहारिक वा प्रगतिशिल शुद्धिकरण

तर त्यहाँ व्यवहारिक शुद्धिकरण पनि हुन्छ । यसले यो कुरालाई बताउने गर्दछ, कि हामी हाम्रो दैनिक जीवनमा कस्तो हुनुपर्ने हो । हामीले परमेश्वरमा पाप र दुष्टताबाट अलग रहेर छुट्टयाइएको जीवनमा जीउनुपर्ने हुन्छ । जहाँसुकै हामी पवित्र हुनलाई उचालिएका छौं भने, यसको सन्दर्भमा चाहिँ व्यवहारिक शुद्धिकरण भन्ने हुन्छ । हामीले बारम्बार कुराकानी गरिरहेको पवित्रताको पक्ष पनि यही नै हो ।

येशूले यूहन्ना १७:१७ मा यही कुरालाई बताउँदै हुनुहुन्छ, कि उहाँले आफ्ना मानिसहरूको निम्ति प्रार्थना गर्नुभयो, "तपाईंको सत्यद्वारा तिनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस्; तपाईंको वचन सत्य हो । पावलले कोरिन्थीका मानिसहरूलाई यस्तो अनुरोध गरे, कि "...सबै मैलाबाट आफूलाई शुद्ध पारौं र परमेश्वरको डरमा पवित्रता सिद्ध पारौं" (२ कोरिन्थी ७:१) । यही विषयमा पत्रुसले पनि यस्तो लेखे, कि "तर जसरी तिमीहरूलाई बोलाउनुहुने पवित्र हुनुहुन्छ, उसरी नै तिमीहरू पनि जीवनका सबै प्रकारका चालचलनमा पवित्र होओ" (१ पत्रुस १:१५) ।

यदि हामीले आफैलाई अलग गर्न गइरहेका छौं भने, हामी निश्चित रूपमा हाम्रो वरिपरि भएका नबचाइका मानिसहरूभन्दा अलग नै हुनेछौं । कहिलेकाहीँ यो सत्यतालाई बुझ्न कठिनाइ पर्दछ । हामीले आफैलाई फरक पार्ने चाहना गर्दैनौं । हामीले बथानकै रूपमा रहने चाहना गर्छौं । हामी आफै हाम्रो वरिपरि मिसिने चाहना राख्छौं, तर परमेश्वरले हामीलाई फरक भएको चाहना राख्नुहुन्छ ।

जब परमेश्वरले इस्राएललाई बोलाउनुभयो, उहाँले तिनीहरूलाई बालामले भनेजस्तै चाहना राख्नुभयो, "हेर त्यो त एक्लै बस्ने जाति हो, जसले अरू जातिहरूका बीचमा आफैलाई गन्दैन" (गन्ती २३:९ख) । उहाँले तिनीहरूलाई धेरै तरिकाले छुट्टचाइएको सत्यता सिकाउनुभयो । तिनीहरूले आफ्नो खेतबारीमा गएर मिसिएका बीऊहरू छर्ने काम गरेनन् (लेवी १९:१९) । तिनीहरूले ऊन र मखमली मिसिएको पोसाक पनि लगाएनन् (लेवी १९:१९) । तिनीहरूले गोरु र गद्यालाई सँग-सँगै नारेर खेत जोत्ने काम पनि गरेनन् (व्यवस्था २२:१०) ।

तरैपनि इस्राएलका जातिहरूले फरक बन्ने चाहना राखेनन् । झट्टै नै ती मानिसहरूले अन्य राष्ट्रका राजाहरू जस्तै हल्ला मच्चाइरहेका थिए (१ शमूएल ८:५, २०) ।

आजको मण्डलीको समानान्तर कुरालाई बढाउनुपर्ने खाँचो पर्दैन ।

सिद्ध शुद्धिकरण

शुद्धिकरणको चौथो पक्ष सिद्ध शुद्धिकरण हो । यो अझै पनि विश्वासीहरूको निम्ति भविष्यमा हुने कुरा हो । जब मुक्तिदातालाई आमने-सामने देख्दछन्, तब उनी पाप र यसका सबै दुष्टताहरूबाट सधैंको निम्ति अलग रहनेछन् (१ यूहन्ना ३:२) । उनी नैतिकतामा प्रभु येशू खीष्टजस्तै बन्नेछन्, र सिद्ध रूपमा शुद्ध बनाइएको हुनेछन् ।

त्यही कुरा हामीले कलस्सी १:२२ मा पढ्दछौं: "तर अब मृत्युद्वारा आफ्नो मासुको शरीरमा उहाँले तिमीहरूको मिलाप गराउनुभएको छ, तिमीहरूलाई आफ्ना सामु पवित्र, निष्कलङ्क र निर्दोष उपस्थित गराउनका निम्ति ।"

अर्को खण्डमा यहूदाले हामीलाई यस कुराको याद दिलाउँदछन्, कि हाम्रा परमप्रभुले हामीलाई, "अब उहाँलाई नै, जसले तिमीहरूलाई लोट्नदेखि बचाउन र तिमीहरूलाई उहाँको महिमाका सामु अति आनन्दसहित दोषरहित खडा गराउन सक्नुहुन्छ ।" (यहूदा २४ पद)

यी नै शुद्धिकरणका चारवटा पक्षहरू हुन्: परिवर्तन हुनुभन्दा अगाडि के भयो; परिवर्तन हुने समयमा के भयो; प्रत्येक दिन के भइरहेको छ, र जब हामी परमेश्वरलाई भेट्नेछौं, तब के हुनेछ । यो तेस्रो पक्ष हो, जसले सामान्यतय यस पुस्तकको बारेमा वास्ता गर्दछ । उदाहरणको लागि अर्को खण्डले, सिपाहीका साधनलाई संकेतको रूपमा प्रयोग गरेर खीष्टियन चरित्रको विकासलाई सामना गरेका हुन्छन् ।

◆◆◆

अध्याय ६

परमेश्वरका सारा हातहतियार

नयाँ करारमा पवित्रताका विविध उदाहरणहरू दिइएका छन् ।

पवित्रता भनेको पुरानोलाई निकाल्नु हो, फाटेको कपडामा नयाँ कपडा राख्नु जस्तै हो, र सफा कपडा लगाउनु हो (कलस्सी ३:९-१०) । वास्तवमा नयाँ लुगाहरू येशू खीष्टको जीवनजस्तै हुन् । "तर प्रभु येशू खीष्टलाई पहिर; अनि कुकामनाहरू पूरा गर्नालाई शरीरका लागि कुनै प्रबन्ध नगरे" (रोमी १३:१४) ।

पवित्रताको अर्को तस्बिर फल हो, जुनचाहिँ दाखको बोटमा फल्ने गर्दछ । येशू खीष्ट दाखको बोट हुनुहुन्छ । विश्वासी भएर हामी उहाँमा रहन्छौं, र हामीले खीष्टजस्तै चरित्रको फल फलाउनुपर्छ (यूहन्ना १५:१-१७) । पावलले यसलाई पवित्र आत्माको फलको रूपमा बताएका छन् (गलाती ५:२२-२३) ।

कुनै समयमा पावलले येशू खीष्टमा भएको प्रेमको अवतारको पवित्रतापनलाई देख्दछन्, र तब विश्वासीहरूमा पनि यो देखिन्छ (१ कोरिन्थी १३ अध्याय) । अब अर्को समयमा त्यो उत्पादन शील विचारले सिपाहीको हातहतियारको तस्बिरलाई प्रयोग गर्दछन् (एफिसी ६:१०-१८) । अब हामीले यो तस्बिरमा कसरी विकास हुन्छ भनेर हेरौं ।

किन हामीलाई हातहतियारको खाँचो पर्छ ?

खीष्टियन जीवन भनेको आत्मिक लडाइँ हो, र हरेक विश्वासी नै सिपाहीहरू हुन त्यो निरन्तर हुने लडाइँको आक्रमणको समयमा अरूबेला भन्दा बढी आवश्यक हुन्छ । ती सिपाहीहरू जो पूर्ण रूपमा तिनीहरूको कप्तानप्रति समर्पित हुन्छन्, र जो उहाँको नजिकै खडा हुन्छन्, र तिनीहरू नै विशेष लक्षित समूहमा पर्दछन् । ती शत्रुले उनको हातहतियारलाई सामान्य विश्वासीहरूको माझमा हिर्काएर खेरा फाल्दैनन् ।

त्यो अन्तिम परिणाम निश्चित गरिएको हुन्छ, "यी सबै कुरामा हामीलाई प्रेम गर्नुहुनेद्वारा हामी विजेताभन्दा पनि महान् छौं" (रोमी ८:३७)। यदि परमप्रभु हाम्रो पक्षमा हुनुहुन्छ भने, हाम्रो विरुद्धमा कसैले पनि विजय हासिल गर्न सक्दैन (रोमी ८:३१)। अझ विरोधी शक्ति पनि हाम्रा परमप्रभुतर्फ घुँडा टेक्नेछन्, र उहाँ परमप्रभु हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्नेछन्, अनि त्यहाँ परमेश्वर पिताको महिमा प्रकट हुनेछ (फिलिप्पी २:११)।

तर किन हामीले त्यो लडाइँको मैदानमा मरिरहेका सिपाहीहरूको छरपष्ट भएको लासलाई देख्न सक्छौं ? किन त्यहाँ त्यति धेरै प्रख्यात प्रचारकहरू र शिक्षकहरूले त्यस लडाइँबाट निस्केर आएका होलान् ? किन हाम्रो कारणको तह त्यति धेरै माथि उठेको होला ? वास्तवमा त्यसको उत्तर यस्तो हुन्छ, कि ती शत्रुले तिनीहरूको हातहतियारको चिरालाई पत्ता लगाउँछन्, र उनले यसलाई सिधैं प्राप्त गर्ने लक्ष्य राख्दछन्।

हामी सबै जना हार खाएर तल पुग्ने कुराको खतरामा हुन्छौं, जसरी अरूहरूले पनि यसो गरेका हुन्छन्। यसको विरुद्धमा हामीलाई सुरक्षा प्रदान गर्न पावल प्रेरितले एफिसी ६:१०-१८ मा सिपाहीको छोटो हातहतियारलाई दिएका छन्। यसमा हामीलाई सुरक्षित तरिकाले हेर्नलाई ती सबै आवश्यकीय कुराहरू राखिएका छन्, र त्यो संघर्षमा सफतापूर्वक भएर जाने कुराहरू पनि छन्।

उहाँको बल, हाम्रो बल होइन

सबैभन्दा पहिला हामी परमप्रभुमा बलियो हुनुपर्छ, र उहाँको शक्तिमा पनि सक्षम बन्नुपर्छ (पद १०)। हामी मृत्युसँगको प्रेमलिलामा हुन्छौं, यदि हामी हाम्रो आफ्नै सामर्थमा निर्भर रहन्छौं भने। ती शत्रुको अलौकिक शक्ति हुन्छ। हामी आफै उसमा विजयी प्राप्त गर्न असमर्थ छौं। हाम्रो सबैभन्दा ठूलो स्रोत भनेको हाम्रो आफ्नै कमजोरीपनमा कृतज्ञता प्रकट गर्नु हो, र हामीद्वारा उहाँको शक्ति बग्ने हुन्छ, के त्यो हुँदैन ? कि जब पावलले भन्न खोजेको अर्थ पनि त्यही होइन ?, "किनकि जब म दुर्बल छु, तब म शक्तिशाली छु" (२ कोरिन्थी १२:१०)। परमेश्वरको शक्ति हाम्रो कमजोरीपनमा सिद्ध भएको हुन्छ (२ कोरिन्थी १२:९)। जब कमजोर सिपाही विजय हासिल गर्ने तर्फ अगाडि बढ्छन्, र त्यो महिमा ती सबै व्यक्तिमा भर पर्छ, जसले तिनीहरूलाई शक्ति प्रदान गर्नुहुन्छ।

तर हामीले परमेश्वरका सारा हातहतियारलाई अंगाल्नुपर्ने हुन्छ। जसरी

हामीले देखेका छौं, कि त्यहाँ एउटा पेटी, एउटा छातिपाता, जुत्ता वा चप्पल, एउटा ढाल, एउटा टोप, एउटा तरवार र प्रशस्तै प्रार्थना हुनुपर्ने हुन्छ । सायद पावलले यस्तो लेखे कि, उनलाई पनि रोमी सिपाहीले समान रूपमा सुरक्षा प्रदान गर्नुपर्थ्यो, र उनले यसबाट आत्मिक समानान्तर कुरालाई छाने । यसै ले हामी आफैले यस्तो प्रश्न सोध्नुपर्छ, "रोमी हातहतियारको आत्मिक रूपले आक्रमण गर्ने कुरा के हुन्छ ? यो शाब्दिक सिपाहीको कडा बस्तु होइन, "किनकि हाम्रा लडाइँका हतियारहरू शारीरिक छैनन्, तर किल्लाहरू भत्काउनका लागि परमेश्वरद्वारा सामर्थी छन्" (२ कोरिन्थी १०:४) । कतिले यसलाई हाम्रो येशू खीष्टमा भएको स्थान हो भनेर बताउने गर्छन् । उदाहरणको लागि तिनीहरूले यसो भन्दछन्, कि धार्मिकताको छातिपाता भनेको त्यो धार्मिकतापन हो, जसलाई परमेश्वरले हामीमा लगाइदिनु भयो, जब हामी नयाँ जन्मेका हुन्छौं । यदि त्यो हातहतियारले धार्मिकतापनलाई बताउने हो भने, त्यहाँ सत्यता, विश्वास र मुक्ति हुन्छ, जुनचाहिँ हाम्रा हुन्, किनकि हाम्रो सम्बन्ध भनेको येशू खीष्टसँग हुन्छ, तब सबै विश्वासीहरू छाडा प्रकारका हुँदैनन् । हामीले कहिल्यै पनि खीष्टियनहरूलाई त्यस क्षेत्रमा पतन भए भनेर सुन्ने चाहना राख्दैनौं, किनभने अनैतिकता र झुटा सिद्धान्तहरूले गर्दा यस्तो हुन्छ । त्यहाँ खीष्टियन सिपाहीलाई राख्नुपर्ने कुनै पनि चिजको खाँचो पर्दैन, किनकि तिनीहरू सधैं नै त्यस हातहतियारसँग मिल्ने खालका हुँदैनन् । होइन, यसले हाम्रो येशू खीष्टमा भएको स्थानलाई बताउन सक्दैन । यसमा हामीले हाम्रो दैनिक जीवनमा अभ्यास गर्नुपर्ने हुन्छ ।

हामी यो विश्वास गर्दछौं, कि परमेश्वरका हातहतियारले खीष्टियन चरित्रका बलिया तत्वहरूलाई वर्णन गर्ने गर्दछन् । यदि खीष्टियन सिपाहीले सबै दोषरहितको जीवन उत्पन्न गर्ने हो भने, तब शत्रुले हान्नसक्ने थोरैमात्र स्थान हुन्छ । वास्तविकता यो हो, कि हामीलाई हातहतियार भिर्नलाई भनिएको छ, जसले यस्तो कुरा देखाउँदछ, त्यहाँ हामीले गर्नुपर्ने सकारात्मक चिजविजहरू छन् । यहाँ आएको प्रश्न यस्तो छ कि हामी कस्ता खालका सिपाहीहरू हौं र हामीमा कस्ता खालका आनीबानी छन् ।

त्यो शैतानको साधन

परमेश्वरको हातहतियारले हामीलाई ती दुष्टहरूको चाहनाको विरुद्धमा हाम्रो भूमिलाई पक्रनलाई सक्षम बनाउँदछ (एफिसी ६:११ख) । शैतान छल गर्ने

खालको शत्रु हो, र यसले परमेश्वरका मानिसहरूको विरुद्धमा कल्पनै नगरिएको छलको धुर्त्याइ गर्दछ । हामीले हाम्रो शत्रुलाई जान्नुपर्छ, र दुष्टको रणनीतिहरूको विरुद्धमा निरन्तर सुरक्षा प्रदान गर्नुपर्छ । उसका के कस्ता खालका शैतानिक उपायहरू छन् ।

ऊ झुट हो र झुटको पिता हो, अनि ऊ सुरुदेखि नै यस्तै भएको छ (यूहन्ना ८:४४) । ऊ परमेश्वरको विरुद्धमा गएर हव्वालाई बङ्गयाउने कार्य गऱ्यो, र उसले त्यति बेलादेखि परमेश्वरको बारेमा झुट बोलिरहेको छ ।

ऊ ठग पनि हो । उसले एउटा स्वर्गदूतको ज्योतिलाई प्राप्त गरेको छ, र धार्मिकताको सेवकहरूलाई सन्देशवाहक पठाउने गर्दछ (२ कोरिन्थी ११:१४-१५) । कहिलेकाहीँ उसले बाइबललाई खराब तरिकाले बताएर, अर्कोचोटी ठूला आश्चर्यकर्महरूलाई प्रयोग गरेर, र अचम्मका कार्यमा झुट बोलेर पनि ठग्ने गर्दछ (२ थेसलोनिकी २:९) । उसले ठगी गर्ने सर्पको रूपमा शंका र इन्कारीहरूलाई खोज्दछ, र परमेश्वरका मानिसहरूलाई गम्भीर र येशू खीष्टमा गरिएको शुद्ध भक्तिबाट घुमाउने प्रयास गर्दछ (२ कोरिन्थी ११:३) ।

उसले झुटो निन्दा गर्ने र भाइहरूलाई दोष लगाउने गर्दछ (प्रकाश १२:१०) । ती सबै परमेश्वरका मानिसहरूलाई निन्दा गरेर दुष्टताका कामहरू गरिरहेका छन् ।

ऊ एउटा नक्कलकर्ता पनि हो । उसले परमेश्वरमा भएका सबै चिजलाई नक्कल गर्ने गर्दछ । उसले मिश्रका जादुगरहरूलाई शक्ति प्रदान गरेर मोशाको आश्चर्यकर्महरूलाई नक्कल गऱ्यो (२ तिमोथी ३:८) ।

उसले निरुत्साहलाई रोप्ने गर्दछ । पावलले कोरिन्थीहरूलाई यस कुराको चेतावनी दिए, कि तिनीहरूले पश्चात्ताप गरेर विश्वासबाट पछाडि हटेकाहरूलाई क्षमा दिएनन् र शैतानले ती दाजूभाइहरूलाई अत्यन्तै निरुत्साहित पारेर फाइदा लिने गर्दछन् (२ कोरिन्थी २:७-११) । त्यो दुष्टले यो कुरा पनि जान्दछ, कि परमेश्वरले कहिल्यै पनि निरुत्साहित व्यक्तिलाई प्रयोग गर्नुहुन्न ।

उसको मनपर्ने रणनितिहरूमध्ये एउटा विभाजित गर्नु र विजय प्राप्त गर्नु हो । उनले सन्तहरूको बीचमा अनेकता रोप्नलाई खोज्दछ, र यो कुरा पनि जान्दछ, कि एउटा विभाजित घर आफैमा खडा रहन सक्दैन ।

कहिलेकाहीँ शैतान गर्जने सिंहझैं भयानक रूपमा देखा पर्दछ, र नष्ट गर्ने गर्दछ (१ पत्रुस ५:८) । उसको लक्ष्य भनेको सबै दुष्टहरूलाई नास गर्नु हो ।

उसले मण्डलीलाई सतावट पनि गर्दछ (प्रकाश २:२०) । उसले मानिसहरूलाई पनि नास गर्न खोज्दछ: लागु पदार्थद्वारा, भूतात्माद्वारा रक्सी सेवनद्वारा, अनैतिकताद्वारा, र त्यस्तै खालका अन्य खराब कुराहरूद्वारा ।

जसरी पत्रुसद्वारा पनि शैतान बोलेको थियो, र उसले येशूलाई क्रूसमा जानको लागि बाधा ल्याउन खोज्यो (मर्कूस ८:३१-३३), यसैले उसले खीष्टियनहरूलाई लाजबाट, पीडाबाट, क्रूसमा हुने मृत्युसँग जोडिएका कुराहरूबाट खत्तम गर्ने गर्दछ ।

कतिचोटी उसले धेरै आत्मिक रूपमा विजय प्राप्त भएका, धेरै उच्च तहको अनुभव पाएका व्यक्तिलाई आक्रमण गर्दछ, जबकि घमण्डको खतरा एकदमै ठूलो हुन्छ ।

शैतानका सेनाहरू

तब स्पष्ट रूपमा हाम्रो लडाइँ भनेको मासु र रगतको विरुद्धमा होइन, यद्यपि हामीले कतिचोटी झुटा शिक्षकहरू, झुटा शिक्षाहरू, विरोधी सरकारी संकायहरू र सत्यताका शत्रुहरूको सामना गर्नुपर्ने हुन्छ । हाम्रो लडाइँ भनेको दुष्ट र उसका सेनाहरूको विरुद्धमा हो जसलाई पावलले प्रधानताहरू, शक्तिहरू, यस संसारका अन्धकारका शासकहरू र स्वर्गीय स्थानहरूका दुष्टका आत्मिक शक्तिहरू भनेर भनेका छन् (पद १२) । यहाँ हामीलाई यो कुराको सम्झना हुन्छ, कि हाम्रो ब्रह्माण्ड नदेखिएका दुष्ट आत्माहरूले भरिएका छन्, सायद तिनीहरू पतन भएका स्वर्गदूतहरू हुन् । तिनीहरूको स्पष्टरूपमा आज्ञाको जालो नै छ, जसरी कुनै सिपाहीको संगठनले यस्तो कार्य गर्छ । तिनीहरू कुन तहमा छन् भनेर हामीले तिनीहरूको क्रम जान्दैनौं, तरैपनि तिनीहरू सबै अन्ततः शैतानको आज्ञामा नै छन् । ती दुष्टताका शक्तिहरूले परमेश्वरको कार्यलाई बाधा दिनको निम्ति तिनीहरूका खेलौनाको रूपमा दुष्ट मानिसलाई नै चलाउँछन्, र उहाँका दासहरूलाई सतावट पनि दिँदछन् ।

जब पावलले यसो भन्दछन्, कि हामीले ती अन्धकारका शक्तिहरूसँग लडाइँ गर्दछौं, र उनको भनाइको अर्थ यो होइन, कि तिनीहरू हाम्रा शत्रुमात्रै हुन् । हाम्रा तीनवटा आधारभूत शक्तिहरू संसार, शरीर र शैतान हुन् । तर यहाँ हामीलाई ती चेलाले हाम्रो लडाइँ ती दुष्टहरूसँग र उनका सेनाहरूसँग भएको कुरालाई बताउँछन् ।

तपाईंको भूमिमा खडा रहनु

यदि हामी हाम्रो भूमिमा खडा रहने हो भने, हामीले परमेश्वरको सम्पूर्ण हातहतियारलाई लिनुपर्ने हुन्छ । त्यो शत्रु जो त्यति सर्वज्ञानी छैन, र उसको बुद्धिमानी सन्जाल ठूलो छ, अनि जहाँ हामी धेरै नै अश्लिल बन्दछौं, उसलाई त्यसको बारेमा जानकारी हुन्छ । हाम्रो चरित्रको कुनै पनि भागलाई वेवास्ता गर्नु हुँदैन ।

२ शमूएल २३:९-१० मा हामीले यो कुरालाई पढ्दछौं, कि त्यहाँ एकजना एलिएजर नाउँ गरेका मानिस छन्, जो उनी आफ्नो भूमिमा खडा भए, र उनले उनको हातहतियार कमजोर र उनका हातहरूले तरवारमा बानी नपरेसम्म पलिश्तिहरूलाई हिर्काइरहे । त्यो एक किसिमको धैर्यता र निश्चयता थियो, कि त्यो कुरा हाम्रो आफ्नै जीवनमा पनि हुनुपर्ने खाँचो पर्दछ ।

अब पावल हातहतियारका प्रत्येक भागलाई लिन तयार भएका छन् । कति शिक्षकहरूले यस कुराको सुझाव दिँदछन्, कि यी पहिला तीनवटा आधारभूत पोशाकहरू हुन्, जबकि अन्य तीनवटा सक्रिय लडाइँको लागि प्रयोग गरिन्छन् ।

सत्यताको पेटी

पहिलो भाग भनेको सत्यताको पेटी हो । यो सत्यताको पेटीको सामान्य वर्णनको उद्देश्य यो हुन्छ कि, ती सिपाहीले उनको लामो लुगालाई यसको मुनी पार्दछन्, ताकि यसले यसको आफ्नै मार्ग भएर जान सक्दैनथ्यो । यदि यहाँ आएको विचार यस्तो हुने हो भने, ती खीष्टियनहरूले परमेश्वरको सत्यतामा उनलाई विश्वासको असल लडाइँमा बाधा ल्याउने कुनै पनि चिजहरूबाट छुटकारा प्राप्त गर्नु थियो । येशूले उहाँका चेलाहरूलाई भोग-बिलास, मतवालीपन, र जीवनका फिक्रिहरूमा होसियार हुनलाई चेतावनी दिनुहुन्छ (लूका २१:३४) । पावलले यो कुराको चेतावनी दिन्छन्, कि जो कोही काममा रहेको सिपाहीले आफैलाई यस जीवनका धन्दाहरूमा फसाउँदैन (२ तिमोथी २:४) । हामीलाई नराम्रोपन, सम्पत्ति, भौतिकतावाद, प्रसिद्धि, शक्तिको लोभ, आनन्दलाई प्रेम गर्ने र आरामको जीवन जीउने कार्यबाट बचाउन सत्यताको पेटीको खाँचो पर्दछ ।

यस पेटीले यो कुरालाई पनि सल्लाह दिँदछ, कि हामीले सत्यतालाई समाइराख्नुपर्छ । हामीले बाइबलको पर्याप्त उत्प्रेरणा र मौखिक कुरालाई पनि बलियो प्रकारले पक्रिराख्नुपर्छ । हामीले यो कुरालाई पनि पक्रनुपर्छ कि, वचन

सुरुको जस्तै गल्तीबिना नै आएको छ । हामीले यो वास्तविकताको सम्बन्धमा हाम्रा विचारहरूलाई पार गर्न लगाएर यसलाई कहिल्यै पनि छायाँमा पार्नुहुँदैन, किनकि बाइबल परमेश्वरको जीवित वचन हो । हामीले कहिल्यै पनि बाइबललाई न्यायको आसनमा राख्ने विचार गर्नुहुँदैन तर बाइबलले नै हाम्रा विचारहरूलाई न्याय गरेको होस् ।

तर यसले मात्रै त्यो सत्यतालाई पक्रन पर्याप्त हुँदैन । त्यो सत्यताले हामीलाई पक्रनुपर्छ । यसले हाम्रो जीवनलाई नियन्त्रण गर्नुपर्छ । व्यवहारिक रूपमा यस भनाइको अर्थ यो हुन्छ, कि हामी प्रत्येक दिन बाइबलमा रहेर समय बिताउनुपर्छ । यसको अर्थ यो हुन्छ कि हामी वचनमा आज्ञाकारी हुनुपर्छ । हामीलाई मिल्ने बाइबलका खण्डहरूमा मात्र हामी आज्ञाकारी हुने होइन । हामीलाई दिइएका प्रत्येक आज्ञामा हामी आज्ञाकारी बन्नुपर्छ । सायद धेरैजसो विषयमा असफलता हुनुमा बाइबललाई वेवास्ता गरेर आएको परिणाम हुन्छ । यो कुरा पनि सत्य हो कि, "यस पुस्तकले हामीलाई पापबाट अलग्गै राख्नेछ, वा यस पुस्तकबाट पाप टाढा नै रहनेछ" ।

त्यहाँ विश्वासीहरूको निम्ति प्रशस्तै सुरक्षा छन्, जब हामी परमेश्वरको वचनको सत्यतामा झुण्डिरहन्छौं । जब उनी सत्यतामा आज्ञाकारी बन्छन्, तब उनले यो सत्यतालाई जीवनमा प्रकट गर्दछन्, र निरन्तर इमानदारीता र सच्चरितताको जीवन जीउँदछन् ।

धार्मिकताको छाति-पाता

हातहतियारको दोस्रो खण्ड धार्मिकताको छाति-पाता हो । सामान्य भाषामा यसको अर्थ परमेश्वरको र मानिसको नजरमा जे असल छ, त्यही गर्नु भन्ने हो । यसको अर्थ चेतनशील भएर गल्ती भएका, छाँयामा परेका वा प्रश्न चिन्ह लागेका कुनै पनि चिजलाई इन्कार गर्नु हो । जब हामीले धार्मिकताको छाती-पातालाई पहिरेका हुन्छौं, तब हामीले थोरै पनि सम्झौता गर्नलाई इन्कार गर्दछौं, र त्यसको ठूलो दूरुपयोगको निम्ति बाटो खुल्ला गरिदिन्छौं ।

हामीले घुस वा तस्करीलाई इन्कार गर्दछौं । हामी पूर्ण रूपमा आम्दानीको कर तिर्नलाई इमानदार हुन्छौं । हामीले जाँचमा अनैतिक तरिकाले पास गर्नुभन्दा पनि फेल हुन राम्रो ठान्छौं । हामीले नियम कानुनलाई पालन गर्दछौं । हामीले खर्च गर्दा आउने परीक्षाका कुराहरूलाई पनि इन्कार गर्छौं ।

प्रभु येशू खीष्टले धार्मिकताको छाति-पाता हर समयमा पहिरनुहुन्छ (यशैया ५९:१७), र उहाँ हाम्रो नमुना हुनुहुन्छ ।

सुसमाचारको जुत्ता

तब त्यहाँ खुट्टामा पहिरने एउटा साधन छ, जसलाई "शान्तिको सुसमाचारको तयारी भनेर भनिन्छ (पद १५) । यसको अर्थ के हो भन्ने हुन्छ ? यसको अर्थ यो हो, कि सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि तयारी हुनु र चाहना गर्नु हो । हामीले यस जुत्तालाई हरेक बिहान प्रार्थना गरेर लगाउने गर्छौं, "प्रभु येशू, मलाई आज केही आत्माहरू जित्नलाई अगुवाइ गर्नुहोस् । ढोका खुल्ला गर्नु होस्, ताकि म कसैसँग तपाईंको बारेमा बोल्न सकूँ" । तब यदि कसैले उसलाई गहिरो आत्मिक कुराको खाँचो छ भनेर देखाएको हुन्छ भने, हामी उसलाई कदम-कदम गरेर येशू खीष्टमा डोऱ्याउन तयार हुन्छौं । हामीले मानिसको पापको, खीष्टको कार्यको, र पापीहरूको जिम्मेवारीको बारेमा दिइएका पदहरूलाई कण्ठस्त गरेका छौं, र हामीलाई त्यो ठीकचाहिँलाई छान्न पवित्र आत्माले निर्देशित गर्न सक्नुहुन्छ ।

गम्भीर रूपमा बिरामी भएकोले एकजना बूढा सन्तलाई अस्पतालमा लगिएको थियो । जब अर्को दिनमा उनका परिवारले उनलाई भेटे र यसो भनेर सोधे, "तपाईं कस्तो हुनुहुन्छ ?" उनले जवाफ दिए, "म सञ्चै छु ! मैले अहिलेसम्म आइपुग्दा यस कक्षमा भएका सबै मानिसलाई प्रभुको बारेमा बताइसकेँ" । उनका पाऊहरू शान्तिको सुसमाचार प्रचार गर्नको लागि तयार भएका थिए ।

विश्वासको ढाल

त्यस समाग्रीको चौथो भाग विश्वासको ढाल हो । यसको उद्देश्य भनेको दुष्टताका सबै योजनालाई नास गर्नु हो (पद १६) । दुष्टको उदेश्य हामीमा आएर बाइबललाई शंकामा पार्ने गर्दछ, परमेश्वरको भलाइपनलाई शंकामा ल्याउँदछ, हाम्रो आफ्नै मुक्तिलाई शंकामा पार्दछ, निरुत्साह, पापबाट आउने परीक्षा, झुटो दोष र दुष्टताका योजनामा पार्दछ । हामीले विश्वासको ढाललाई प्रयोग गर्छौं, जब हामी परमेश्वरको वचनमा बलियो रूपमा खडा हुन्छौं, र यसका धारणाहरूमा आज्ञाकारी बनेर यसका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गर्छौं भने । तब शैतानका विरोधीहरू हानी नपुऱ्याउने गरी जमिनमा पतन हुन्छन् ।

परमेश्वरले पावललाई सिजरको अगाडि खडा गराउने प्रतिज्ञा गर्नुभयो, तर अहिले त्यो जुनचाहिँ जहाजमा उनी रोमतर्फ यात्रा गरिरहेका थिए, अनि त्यो जहाज डुब्ने अवस्थामा गइरहेको थियो । पावलले विश्वासको ढाल लिएर यसो भने, "किनकि म परमेश्वरलाई विश्वास गर्छु, जस्तो मलाई भनिएको छ, त्यस्तै नै हुनेछ" (प्रेरित २७:२५) ।

मुक्तिको टोप

"मुक्तिको टोप लगाओ" (१७क) । टोपले शीरलाई सुरक्षा प्रदान गर्ने भएकोले हामीले यसलाई यस्तो रूपमा बिचार गर्छौं, कि जसले हामीलाई परमेश्वरको वचनमा बौद्धिक आक्रमणको विरुद्धमा सुरक्षा प्रदान गर्दछ । हामीले त्यो प्रकारको तीखो आलोचनालाई ठूलो आवाजले हिर्काइरहेका हुन्छौ र त्यो स्वतन्त्र ईश्वरशास्त्रलाई घमण्डतासाथ घोषणा गरिरहेका हुन्छौं र यी बाइबलमा पनि गल्तीहरू छन् भन्ने प्रमाण दिँदछन् । हाम्रा विचारहरूलाई धेरैजसो समयमा यी कुराहरूबाट जोगाउनुपर्छ ।

यस धर्तीमा आएको सुरुको पाप सर्पले हव्वाको दिमागमा रोपिदिएको परिणामबाट आएको हो, र पावल यस कुरामा डराए, कि कोरिन्थीमा पनि त्यही किसिमको चिज हुनसक्थ्यो । "तर जसरी सर्पले आफ्नो धूर्तताद्वारा हव्वालाई धोका दियो, त्यसरी नै कुनै न कुनै प्रकारले खीष्टप्रति भएको सीधापनबाट तिमीहरूका मनहरू भ्रष्ट हुन्छन् कि भन्ने डर मलाई लाग्छ" (२ कोरिन्थी ११:३) ।

यस्ता खालका आक्रमणहरूको विरुद्धमा पावलको सुरक्षा २ कोरिन्थी १०:५ मा पाइएको छ, "तर्कहरू र परमेश्वरको ज्ञानको विरोधमा आफूलाई उचाल्ने हरेक उच्च कुरा ढालिदिन्छौं, अनि खीष्टको आज्ञाकारी बन्नलाई हरेक विचारलाई कैद गर्छौं" । यसको अर्थ यो हुन्छ, कि हामीले हरेक मानवीय कारणलाई, अनुमानलाई, र दर्शनशास्त्रलाई न्याय गर्दछौं, चाहे, यो परमेश्वरको सिकाइसँग सहमत भएको होस् वा नहोस् । यदि यसले यसो गर्दैन भने, हामीले यसलाई हाम्रो हातबाट इन्कार गर्दछौं ।

तर मुक्तिको टोपले अतिरिक्त अर्थ दिएको हुनसक्छ । १ थेसलोनिकी ५:८ मा हामीलाई विश्वासमा आशाको टोप पहिरनलाई अनुरोध गरिएको छ । त्यस अगाडी राखिएको आशाको मुक्तिलाई हेर्दाखेरि त्यो समयमा हाम्रो लडाइँ अन्त हुनेछ, र परमेश्वरको घरको कुनामा हामी सुरक्षित हुनेछौं । कसरी ती खीष्टियनहरूले

यो मुक्तिको टोपलाई सुरक्षित तरिकाले लगाउन सक्छन्, र त्यहाँ हाम्रो विरुद्धमा लडाइँ हुने यस्ता समय पनि हुन्छन् । अनि दुष्टताचाहिँ माथिल्लो हातमा रहेको जस्तो देखिन्छ । हाम्रा कतिजना अगाडिका अगुवाहरू पनि पतनमा परेका थिए । धेरैजसो सिपाहीहरूले राम्ररी सुरु गरे, तर अब तिनीहरू उजाड स्थानमा परेका छन् । अरूहरू पनि यस जीवनको मामलामा यति धेरै परेका छन्, कि तिनीहरूमा सक्रिय रूपमा लड्नको लागि समय नै हुँदैन । ती नरकका सेनाहरू अगाडि बढीरहेका हुन्छन् जब परमेश्वरले यसको कारणलाई क्षीण तुल्याउनुहुन्छ । जब खबर दिने पत्रिका नै मधुरो हुन्छन्, तब आशाको मुक्तिको टोप पहिरनु मूल्यवान हुन्छ । यसले हामीलाई यसो भन्न बाध्य तुल्याउँदछ, कि "छालहरू हाम्रो विरुद्धमा हुन सक्छन्, तर त्यो अर्को छालले जित्ने कार्य निश्चित हुन्छ । अन्ततः विजय हाम्रो पक्षमा हुनेछ । परमेश्वरको कारणले नै विजय प्राप्त हुन्छ" ।

आत्माको तरवार

हतियारको अन्तिम भागचाहिँ आत्माको तरवार हो, जुनचाहिँ परमेश्वरको वचन पनि हो (१७ख) । डब्लु ई. भाइनले यसलाई उपयोगी प्रकारले वर्णन गरेका छन्, "यहाँ दिइएको सन्दर्भ सम्पूर्ण बाइबलमा आएको जस्तो होइन, तर यो व्यक्तिको भनाइमा मात्र आएको हो, जसले हाम्रो सम्झनाको निम्ति उपयुक्त समयमा प्रयोग गर्नको निम्ति हो, र एउटा अगाडि नै सावधानी गराइएको व्यक्तित्वले बाइबलमा आएको विचारलाई नियमित रूपमा राख्ने गर्दछ" ।

आत्माको तरवारको शास्त्रिय प्रयोगमा, हाम्रो परमेश्वरको वचनलाई प्रयोग गर्नु हो, र दुष्टको परीक्षालाई इन्कार गर्नु हो । उनले त्यस पदलाई अन्धा-धुन्धा लिएका छैनन्, तर त्योचाहिँलाई छानेको छ, जुन त्यस क्षणमा उपयुक्त तरिकाले मिल्ने गर्दछ । उहाँले तीनचोटी यसो भन्नुभयो, "यस्तो लेखिएको छ," तब उहाँको आत्माले दिएको सन्देशलाई प्रयोग गर्नुभयो, जसले शैतान दुष्टको एक्लोपनाको निकाला गर्ने कार्यलाई निषेध गऱ्यो ।

पवित्र आत्माले हामीलाई उचित पद दिनको लागि ठीक समयमा अगुवाइ गर्नुहुन्छ, र हामीले यसलाई अगाडि नै कण्ठस्त गरेको हुनुपर्थ्यो, वा कमसेकम त्यो पदलाई जानेको हुनुपर्थ्यो । यसले बाइबलको पद कण्ठस्त गर्नुपर्ने कुरालाई जोड दिँदछ । जब कलेजका विद्यार्थीहरू, उनीहरूलाई पढाउने प्राध्यापकहरू विश्वासमा विस्तारै कमजोर हुँदै गएको चाल पाए, उनका मित्रले भने, "हे

मेरा छोरा, शिक्षा सुन्न छोडिदेऊ, र तिमी ज्ञानका वचनहरूबाट भड्किनेछौ" (हितोपदेश १९:२७) । ती व्यक्तिले आत्माको ढाललाई त्यस प्रकारले प्रयोग गरेका हुँदैनथे, यदि उनले अगाडि नै बताइएको पदलाई कण्ठस्त गरेका थिएनन् भने ।

प्रार्थना

६ वटा हातहतियारलाई पछ्याइसकेपछि तुरुन्तै प्रार्थनाको लागि आव्हान गर्नुपर्छ । हामीले प्रार्थनालाई हतियारको एक भागको रूपमा मात्र सोच्नुहुँदैन, तर निश्चित रूपमा यसलाई सिपाहीको केन्दिय कार्यालयमा संचार गरेजस्तो हुन्छ । यो यस्तो खालको वातावरणमा हुन्छ, जसमा सिपाहीहरू जिउँछन्, र लडाइँ गर्छन् । प्रार्थनाद्वारा उसले त्यस दिनको निम्ति सिक्ने योजना गर्दछ । उसले प्रार्थनाद्वारा नदेखिएका विरोधी कुराहरूमाथि पनि विजय प्राप्त गर्दछ । (२ राजा ६:१७) । उसले प्रार्थनाद्वारा नै विजय प्राप्त गर्दछ ।

प्रार्थना कहिलेकाहीँ गर्ने होइन, तर निरन्तर हुनुपर्छ ।

हामीले सबै खालका प्रार्थनाहरूलाई प्रयोग गर्नुपर्छः अन्तर्विन्ति, निवेदन, स्वीकार, दोहोऱ्याइएको प्रार्थना, र सबै कुरामा धन्यवाद दिनलाई मिसाइएको प्रार्थना ।

यो उहाँको आत्माद्वारा उत्प्रेरित, उहाँद्वारा अगुवाइ गरिएको र उहाँको चाहना अनुसारको हुनुपर्छ ।

त्यहाँ प्रार्थनामा होसियारी पनि अपनाउनुपर्ने ("यसको अन्तमा होसियार हुनुपर्ने"), र धैर्यतामा रहनुपर्ने हुन्छ (हामीले मागिरहने, खोजिरहने र घचघच्याइ रहने हुनुपर्छ) ।

र हामीले सबै सन्तहरूको निम्ति प्रार्थना गर्नुपर्छ, किनकि हामी सबैजना सँग-सँगै लडाइँको मैदानमा छौं ।

निष्कर्षः

यसमा कतिचोटी यो कुरालाई देखाइएको हुन्छ, कि खीष्टियन सिपाहीलाई सुसज्जित पार्दाखेरि उनको पछाडिको भागलाई सुरक्षा प्रदान गर्न परमेश्वरको कुनै पनि व्यवस्था हुँदैन । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा त्यहाँ कुनै पनि ताजापन भन्ने हुँदैन । परमेश्वरका सिपाहीले कहिल्यै पनि पिठ्यू फर्काएर भाग्नु हुँदैन । जब नेपोलियनका मानिसहरू हात-हातको लडाइँमा नास भएका थिए, उनले ड्रम

बजाउनेलाई त्यसलाई ताजापनमा बजाउनलाई आज्ञा गरे । ती ड्रम बाधकले भने, "तपाईंले मलाई कहिल्यै पनि ताजापनमा बजाउनलाई सिकाउनु भएन" । ती शब्दहरूले नेपोलियनलाई नयाँ कुरा सोच्न बाध्य बनायो, र उनले लडाइँ अचम्म प्रकारले जित हाँसिल गरे ।

तर खीष्टियनहरूको निम्ति त्यहाँ ताजापन भन्ने हुँदैन, र त्यहाँ त्यस्ता समय पनि आउने छन्, जहाँ भाग्नुपर्ने अवस्था हुन्छ । उनी त्यो व्यभिचारदेखि भाग्नुपर्थ्यो, त्यो हो, शारीरिक अनैतिकताको कुनै पनि स्वरुप (१ को रिन्थी ६:१८) । ऊ मूर्तिपूजाबाट पनि भाग्नुपर्थ्यो, मूर्तिका स्वरुपबाट मात्र होइन, तर कुनै पनि व्यक्ति वा कुनै पनि चिजबाट, जसले तिनीहरूको जीवन र हृदयबाट परमेश्वरको स्थानलाई ओगट्दछन् (१ कोरिन्थी १०:१४) । ऊ लोभिपनदेखि, पैसाको लोभ गर्नदेखि, धनी बन्ने चाहनादेखि भाग्नुपर्छ (१ तिमोथी ६:११) । ऊ जवानीका अभिलाषादेखि भाग्नुपर्छ, जसले आत्माको विरुद्धमा लडाइँ गर्दछन् (२ तिमोथी २:२२) । यस्तो अवस्थामा भाग्नुपर्छ, जहाँ न त डरलाग्ने कुरा, न त अपमानित कुरा, न त हार नै हुन्छ । हामी त्यस्तो अवस्थामा रहिरहनुपर्छ, जहाँ उच्च तहको द्वन्द्वको अवस्था हुन्छ ।

हामी सँगसँगै नै यस युद्धमा छौं । हामी एकत्रित भएर रहौं, र हामी एक अर्कालाई प्रार्थना गरौं, ताकि हामीले विश्वासयोग्यतामा अन्तसम्म ल्याउँनेछौं, र कारण पत्तालगाउने हुनेछैनौं । जब एकजना मिसनरी पापमा फस्छन्, र उनको त्यो कार्य स्थललाई त्याग्नुपर्ने हुन्छ, र उनले अर्को व्यक्तिलाई त्यो कार्यभार सुम्पन्छन्, "म यो कुरालाई स्वीकार गर्न लज्जित भएको छु, मैले उनको निम्ति कहिल्यै पनि प्रार्थना गरिन । मैले उनलाई यस्तो खालको पापबाट अलग्गै राख्नुपर्छ भनेर कहिल्यै पनि विचार गरिन्" । हामी सबैलाई प्रार्थनाको खाँचो पर्दछ । यस्तो हामीमध्ये जो कोहीलाई पनि हुन सक्छ । हामी सबैजना विश्वासको लङ्गुर बनाउने कार्यको खतरामा छौं ।

जोन डरसेले दुष्टका योजनाहरूका विरुद्धमा विश्वासीहरूलाई सुरक्षा गर्नुपर्ने कुरालाई यसरी वर्णन गर्दछन्:

आज मैले मेरो प्रार्थना गर्ने स्थानमा भयंकर युद्ध भयो,

म परमेश्वरलाई भेट्न र कुराकानी गर्न गएँ, तर मैले त्यहाँ शैतान आएको कुरा थाहा पाए,

उसले मलाई कानेखुशी गऱ्यो, "तिमीले साँच्चिकै प्रार्थना गर्न सक्दैनौं,

तिमी हामीबाट धेरै पहिले हराएका थियौं,
तिमीले घुँडा टेक्दाखेरि केही शब्दहरू भनेको हुनुपर्छ, तर तिमीले प्रार्थना गर्न सक्दैनौं, के तिमीलाई थाहा छ”
यसैले तब मैले मेरो टोपलाई तल ताने, मेरो कानलाई छुने गरी तल ताने, र मैले अझै पनि उहाँको आवजले सहायता गरेको पाएँ र मेरा डरहरूलाई शान्त पार्न सहायता गरे,
मैले त्यसमाथि अन्य हातहतियारलाई पनि जाँच गरे, अनि मेरा गोडाहरू शान्तिमा थिए,
मेरो सत्यताको कम्मर कसाइ मेरो वरिपरि गरिएको थियो, र मेरो हतियार भनेको परमेश्वरको वचन थियो,
मेरो धार्मिकताको छाति-पाता पनि अझै लगाइएको थियो, र मेरो हृदयको प्रेमले यसलाई सुरक्षा गर्नु थियो ।
मेरो विश्वासको ढालले कार्य गरिरहेको थियो, र उसका डरलाग्दा कुराहरू मतर्फ फर्केका थिए ।
मैले परमेश्वरलाई येशूको नाउँमा बोलाएँ, मैले त्यो अमूल्य रगत बगाएँ, जसरी शैतान त्यो लाजमा पार्न खोज्यो, मैले परमेश्वरलाई भेटेर उहाँसँग कुराकानी गरें ।

हामीले अहिलेसम्म भनेका कुराबाट, यो कुरा स्पष्ट हुनुपर्थ्यो, कि जब परमेश्वर पवित्रताको स्कुलको शिक्षक हुनुहुन्छ, हामीले हाम्रो गृहकार्य गर्नुपर्ने हुन्छ । प्रार्थनामा जे कुरा सत्य छ, शुद्धिकरणमा पनि त्यही कुरा साँचो हुनुपर्छ । परमेश्वरबिना हामीले केही कुरा पनि गर्न सक्दैनौं, हामी बिना पनि परमेश्वरले केही गर्न सक्नुहुन्न । यसको बारेमा बढी व्याख्या अर्को खण्डमा दिइएको छ ।

◆◆◆

अध्याय ७

परमेश्वरको भाग र हाम्रो भाग

त्यहाँ पवित्रताको क्षेत्रमा मानवीय र स्वर्गीय रहस्यका कुराहरू मिसिएका छन् । परमेश्वरले हामी सबै जनालाई पवित्र भएको चाहना राख्नुहुन्छ । केवल उहाँले मात्र हामीलाई पवित्र बनाउन सक्नुहुन्छ, र उहाँले हामीलाई आवश्यकीय शक्ति पनि प्रदान गर्नुहुन्छ, तर उहाँले यसलाई हाम्रो सहभागिताबिना गर्नुहुन्न ।

हामीले आफैलाई आशिष् पाउने तरिकाले राख्नुपर्ने हुन्छ ।

> हामीले पवित्रतालाई हेर्ने कार्य गलत हुन सक्छ, जसरी हामीले त्यस खालको जादुगरलाई भेट्ने गर्छौं, वा हामीले जानेको वा भेटेको अवस्थाबाट हावाबाट पतन भएको कुरामा आउन चाहन्छौं । त्यहाँ सामान्य तरिकाले चिन्ह लगाइएका बाटाहरू छन्, जसले हामीलाई सिधा रूपमा हरियो खर्कतर्फ डोऱ्याउँछन्, र हामी तिनीहरूमा नै हिँड्ने गरौं । उदाहरणको लागि, पवित्रापनको चाहना गर्दा, र उही समयमा नै प्रार्थना र भक्तिलाई वेवास्ता गर्दा, एउटा तरिकामा हिँड्ने इच्छा गरिन्छ, र अर्को तरिकाले हिँड्ने गरिन्छ ।

यसरी खीष्टियनहरूलाई भन्नुपर्दा गलत तरिकाले अगुवाइ गरिएको हुन्छ, कि विश्वास भनेको पवित्रतामा हुने कार्य हो । यसले यस्तो खालको प्रभाव पार्दछ, कि तिनीहरू पछाडिपट्टी बस्न सक्छन्, र तिनीहरूको भागमा कुनै पनि कार्य नगरिकनै खीष्टजस्तै बन्न सक्छन् । यसले नयाँ करारमा देखाइएका सयौं चिजलाई हेर्दछन्, र यसले तिनीहरूको इच्छालाई र आज्ञाकारीताको निम्ति बोलाइएको कुरालाई निर्देशित गर्दछन् । यसले समान रूपमा यो कुरालाई सिकाइरहेको छ, कि विजयी जीवन "वेदीमा बोलाइएको" उत्तरबाट प्राप्त गर्न सकिन्छ । जो कोहीले पनि यसलाई इन्कार गर्न सक्दैन, कि एकजना व्यक्तिले आफ्नो जीवनलाई यस्तो खालको अनुभवमा साँचो रूपमा पुनः समर्पित गर्न सक्छ । तर यो सबैमा

हुनु र सबैमा अन्त्य गर्नु भन्ने हुँदैन । वास्तवमा यसको मूल्य र महत्व चाँडै नै हराएर जान्छ, जबसम्म यसले इमानदारीताको प्रयासलाई पछ्याउने गरेको हुँदैन ।

यसैले हामी ताजा भनाइहरूमा होसियार हुनुपर्छ, कि जस्तैः "जान दिनु र परमेश्वरमा रहनु" "प्रतिज्ञामा विश्वास गर्नु र भरिएको कुरालाई प्राप्त गर्नु" वा "कोसिस गर्नलाई रोकिनु र भरोसा गर्न सुरु गर्नु" । जसरी डोनाल्ड क्याम्पबेलले भन्दछन्, "त्यो आत्माले विश्वासीको जीवनमा स्वतः कार्य गर्दैन । उसले भर पर्नको लागि पर्खिबस्छ" ।

तुरुन्तै पवित्रता नहुने

परमेश्वरले पवित्रताको चक्कीलाई फैलाएर मिलाएको देख्नुभएको छैन, जुनचाहिँ स्वर्गीय कडा औषधि हो, र यसले एकचोटी सबैको निम्ति समस्या समाधान गरिदिनेछ । उनलाई झट्टै मिलाउने कुरा दिइएको छैन, वा पवित्रताको छोटो बाटो पनि दिइएको छैन । त्यो भन्दा बरु उहाँलाई जीवनभरिको प्रक्रियालाई दिइएको छ, जसमा उहाँले शक्ति प्रदान गर्नुहुन्छ, र हामीलाई दिन दिनै उपयुक्त हुने तरिकाले बोलाउनुहुन्छ ।

मुक्ति भनेको विश्वासद्वारा मात्रै पाइने कुरा हो, तर पवित्रता भनेको विश्वास र कार्य दुवै कुराद्वारा पाइन्छ ।

हामी सबै जना नै परिवर्तनको खाँचोमा छौं । चाहे हामीले गनगन गर्छौं, हतोत्साही प्रकारले हिचकिचाउँछौं, झट्टै रिसाउँछौं, अधैर्य बन्छौं, तरिका विहिन बन्छौं, प्रेम नगर्ने हुन्छौं, कमजोर बन्छौं, आत्मा केन्द्रित हुन्छौं, ठगी गर्ने बन्छौं, चाहे हामीले दिमागमा आएको सपथ लिऔं, वा व्यक्तिगत प्रसिद्धि पाऔं, वा चाहे हामीले खीष्टलाई सम्मान नदिने बानीको विकास नै गरौं, हामी परिवर्तन हुनु खाँचो पर्दछ । वास्तवमा, उहाँले यसो गर्नलाई पर्खिरहनुभएको छ, तर उहाँले हाम्रो सहायताको निम्ति पनि पर्खिरहनुभएको छ ।

हाम्रो सहायतालाई प्राप्त गर्ने उहाँको तरिकामा हामीलाई व्यवस्थामुनी होइन, तर अनुग्रह मुनी राख्नुपर्छ । ती विश्वासीले पवित्र हुने चाहना राख्नुपर्छ, र यसमा मुक्तिदाताले प्रेम गरेको कारणले गर्दा होइन, तर न्यायमा डर हुने कारणले गर्दा हुनुपर्छ । यो नै अर्को विषय हो, जसलाई हामीले ढाकछोप गर्ने गर्दछौं ।

◆◆◆

अध्याय ८

कसरी मानिस पवित्र बन्नसक्छ ?

यहाँ आएको प्रश्न यो हो कि, "जब एकजना व्यक्ति बचाइएको हुन्छ, कसरी उसले पवित्र जीवन जीउँछ भनेर हामी निश्चित बन्न सक्छौं ? यस कुरालाई पक्का गर्ने अति उत्तम तरिका के हुन्छ, जब ऊ पाप र संसारबाट अलग्गिएर हिँड्दछ ?"

यदि कार्यक्रम गर्ने साधनको जिम्मेवारी मानिसलाई दिइएको हुन्छ भने, उसले निश्चित रूपमा नियम र कानुनहरूको व्यवस्थालाई छुट्टयाउने गर्छ। उनले यो कुरालाई जोड दिए, कि खीष्टियनहरूलाई व्यवस्थाको अधिनमा राखिनुपर्छ। आचरणका केही निश्चित मापदण्डलाई प्राप्त गरेर ती विश्वासी पवित्रतामा आउँछन्। यसलाई पालन गरेर मात्र तपाईं जीउनुहुनेछ।

यो पवित्रता व्यवस्थालाई पालन गरेर हुने हो। ती व्यवस्थाका १० आज्ञाहरू, विश्राम दिनको पालन, र मादक पदार्थ, लागु पदार्थ, चलचित्र, सूर्तिजन्य पदार्थ, नाचगान, अनैतिकता आदिलाई निषेध गरेर पनि गर्न सकिन्छ। गर्ने र नगर्ने भन्ने संख्याहरू समूहमा हुन्छन्।

तर सजाय बिनाको व्यवस्था भन्नेले मात्र असल सल्लाह दिन्छन्, र त्यहाँ तिनीहरूको निम्ति सजायँ हुनुपर्छ, जो त्यो तहसम्म जीउनलाई असफल हुन्छन्, र त्यसमा दिने भनिएको धेरै सामान्य सजायँमा पनि मुक्तिलाई गुमाउनु हो। अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, हामी विश्वासद्वारा बचाइएका छौं, तर यदि हामीले खीष्टियन जीवन जिएनौं भने हामीले अनन्त जीवनलाई पनि त्यागेका हुन्छौं। तिमीहरू जसले मुक्तिको व्यवस्थालाई एक स्वरुप वा अर्को स्वरुपमा राखेका हुन्छन्, तिनीहरूले गम्भीर भएर यो कुरामा विश्वास गर्दछन्, कि विश्वासीहरूलाई सिधा र साँधुरो प्रकारले राख्ने एउटामात्र चिज सजायमा हुने डर हो।

यस पवित्रताको धारणामा भाग्यात्मक तरिकाले चोट पुऱ्याउने हुन्छ। यो

बाइबलीय पनि हुँदैन । बाइबलले कतै पनि यस्तो कुराको सुझाब दिँदैन, कि हामी केही निश्चित नियमहरूमा आज्ञाकारी भएर वा केही निश्चित संकल्पहरूलाई इन्कार गरेर पवित्र बन्न सक्छौं । यसको विपरितमा पावलले गलातीहरूलाई यस्तो खालको विचारमा आनन्द मनाउने कार्यलाई हप्काएका छन् । उनले सोधे, "के तिमीहरू पनि मूर्ख छौं, कि आत्मामा सुरु गरेर शरीरमा शेष गर्दछौं ?" (गलाती ३:३) । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, यदि तपाईंले व्यवस्था पालनलाई पहिलो स्थान दिएर बचाइने हो भने, कसरी तपाईं त्यो तरिकाद्वारा सधैं पवित्र बन्न सक्नुहुन्छ ?

यो धारणामात्रै बाइबल विपरितको पवित्रता हुन्छ भन्ने हो भने, यसले काम गर्दैन । जसरी याकूब डेनीले भनेका छन्, "यो सिनाई पर्वत होइन, तर कलवरीको पर्वत हो, जसले सन्तहरू उत्पादन गर्ने गर्दछ" । व्यवस्थाले त्यस व्यक्तिबाट शक्तिमा माग गर्दछ, जोसँग केही पनि चिज भएको हुँदैन, र यदि उनले यसलाई देखाउन सकेनन् भने, श्राप पर्दछ । व्यवस्थामा पाप पनि उठेको हुन्छ (रोमी ७:८-१३) । पतन भएको मानवीय स्वभावको कारणले गर्दा, एकजना व्यक्तिले बिर्सिएको कुरालाई गर्ने चाहना राख्छन् । यो व्यवस्थाको गल्ती होइन, तर मानवजातिको पापको कारणले गर्दा भएको हो ।

परमेश्वरको पवित्रताको मार्ग

परमेश्वरको पवित्रताको मार्ग फरक खालको छ । यो अनुग्रहबाट पाइने हो, तर व्यवस्थाबाट होइन । यसको असरमा परमप्रभुले भन्नुहुन्छ, "म तपाईंको कृपाद्वारा बचाइएको छु । अब प्रेम डरबाट बाहिर गएर हुने होइन, र त्यो तरिकाले जीउनुपर्छ, कि यो त्यससँग स्थिर रहन्छ । मैले तपाईंलाई पवित्र आत्मा बास गर्ने कुरा दिएको छु, र उहाँले तपाईंलाई तपाईंको बोलावटअनुसार योग्य हिँडाइमा हिँड्न शक्ति प्रदान गर्नुहुन्छ । तपाईंले हरेक चोटी परीक्षाको इन्कार गर्नुभयो, र पापलाई हुँदैन भन्नुभयो भने, म तपाईंलाई इनाम दिनेछु ।"

वास्तवमा, स्वभाविक रूपमा यहाँ प्रश्न उठ्दछ, "खीष्टियन बोलावटमा कस्तो खालको आचरण आएको हुन्छ भनेर मैले कसरी जान्ने हो ?" यसरी परमेश्वरले हामीलाई भन्नुहुन्छ, "मैले नयाँ करारमा तिम्रो निम्ति धार्मिकताको व्यवहारिक निर्देशनले भरिदिएको छु । यिनीहरूमध्ये केही निर्देशनलाई आज्ञाहरू पनि भनेर भनिन्छ, तर यस कुरालाई सम्झनुहोस्, कि तिनीहरू सजायँसँगै आएका व्यवस्थाहरू होइनन्, बरू तिनीहरू जीवन शैलीका विशेष नमुनाहरू हुन्

जसले मलाई प्रशन्न तुल्याउँछ" ।

हामी बाँचेको अवस्थामा, हामीलाई परमेश्वरको अगाडि पवित्रताको स्थान दिइएको हुन्छ । किनकि हामीहरू खीष्टमा छौं, र हाम्रो पवित्रताको अडान पनि छ । हाम्रो जिम्मेवारी भनेको हाम्रो अभ्यासले ल्याउने हाम्रो स्थान, हाम्रो अवस्था र हाम्रो अडानको समान कुरा पनि हो ।

प्रेम, तर डर होइन !

अनुग्रहमा आउने धारणा पवित्रताको प्रेम हो, र डर होइन । विश्वासीहरूले पक्का रूपमा पवित्र हुने चाहना राख्दछन्, जब तिनीहरूले तिनीहरूको पापबाट निकाल्नलाई प्रभु येशू खीष्टले तिरीदिनुभएको मूल्यलाई सम्झन्छन् । कलवरीको सम्झनामा आउने सबैभन्दा ठूलो सम्भाव्य कुरामा चेतनशीलतामा, धार्मिकतामा ईश्वरीय जीवन जीउनु हो । ती विश्वासीहरूले सोध्छन्, र झट्टै जवाफ फर्काउँछन्:

के मलाई त्यो तलको कुराले बाँध्नुपर्ने हुन्छ,
तपाईंमा नै म रहेको हुन्छु ?
तपाईंमा मेरो हृदयले आनन्द मनाउँछ,
कहिल्यै पनि भाग्नुपर्ने हुँदैन ।

कसैले यस्तो भन्न सक्छन्, "यदि तिमीले खीष्टियनहरूलाई केवल अनुग्रहमा राख्ने हो भने, तिनीहरू बाहिर जानेछन्, र चाहना गरेको जे सुकै कुरा पनि गर्नेछन्, र उनीहरूलाई खुशी तुल्याउने तरिकाले जीउनेछन्" । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, कृपाको सिद्धान्तले पापलाई उत्साहित पार्दछ । स्पर्जनले जवाफ दिए:

यो नत प्रकृति अनुसार नै हुने हो, वा परमेश्वरको भलाइको निम्ति र पापको निम्ति मानिसले तर्कविर्तक गरेर नै पत्ता लगाउने हो । ...के मैले परमेश्वरलाई घृणा गर्छु, किनकि उहाँ म प्रति दयावान हुनुहुन्छ ? के मैले उहाँलाई श्रापित तुल्याउँछु, किनकि उहाँले मलाई आशिष् दिनुहुन्छ ? ... येशूमा रहेका विश्वासीहरूले अलि फरक तरिकाको कारण देखाउने गर्दछन् । के परमेश्वर त्यति धेरै असल हुनुहुन्छ ? तब मैले उहाँलाई दुःखित तुल्याउने छैन । के उहाँ मेरा पापहरूलाई क्षमा गर्न त्यति धेरै तयार हुनुहुन्छ ? तब मैले उहाँलाई प्रेम गर्नेछु, र कुनै पनि खालको दोष लगाउने छैन । ...हामीलाई कुनै पनि भलाद्मी व्यक्तिको खाँचो छैन वा परमेश्वरको कारणले गर्दा अझ बढी मानिसहरूलाई शुद्ध बनाउन तर्फ बलियो तर्क गरेर अगुवाइ गर्नुपर्ने हुन्छ, वा

तिनीहरू जसले परमेश्वरको सित्तैंको कृपालाई पुऱ्याउनुभन्दा बरु सबै दुष्टतालाई हटाउनुपर्ने हुन्छ ।

यो साँचो कुरा हो, कि हरेक कुराजस्तै परमेश्वरको कृपालाई पनि दुरुपयोग गर्न सकिन्छ । कतिले शंका नगरिकनै व्यवस्थाबाट आएको तिनीहरूको स्वतन्त्रतालाई पाप गर्ने परिवेशमा प्रयोग गरेका छन् । तर यिनीहरू बैकल्पिक रूपमा मात्रै छन् ।

यो कुरा साँचो हो, कि हामी व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र छौं, तर हामी व्यवस्थाविहिनचाहिँ छैनौं । यसो भन्दा पावलले १ कोरिन्थी ९:२१ मा यो कुरालाई इङ्गित गरेका छन्, तर हामी खीष्टको व्यवस्थामा छौं । त्यो परमप्रभुको व्यवस्था हो, र विश्वासीहरूको जीवनमा शासन गर्ने व्यवस्थाचाहिँ होइन ।

यो कुरा पनि सत्य हो, कि हामीले चाहना गरेको कुनै पनि चिज गर्छौं, तर त्यो भावनामा मात्र हुन्छ, जसलाई हामीले अहिले फरक भएको चाहना राख्छौं । हामीले पवित्र भएको चाहना राख्छौं । हामीले परीक्षालाई इन्कार गर्छौं, र यसबाट भाग्ने कोशिस गर्छौं । हामीले येशू खीष्टको हृदयलाई खुशी पार्ने कुराहरू गरेको चाहना राख्छौं ।

हामीले यस कुरालाई पनि इन्कार गर्दैनौं कि, त्यहाँ त्यस्ता खीष्टियनहरू पनि छन्, जसले आजको मण्डलीको प्रत्येक भागमा सन्तको जीवन जीइरहेका छन्। तर कतिले यसो गर्छन्, किनकि तिनीहरू परमेश्वरको कृपामा राम्ररी बसेका छन् । अरूहरूले यसलाई तिनीहरूको व्यवस्था सम्बन्धी कुराहरू हुँदाहुँदै पनि गर्दछन् ।

अब हामी त्यो प्रश्नमा केही समय रोकिएर विचार गर्नुपर्छ, जब त्यसले पक्का रूपमा उठाउने गर्दछ । यसमा विश्वासीहरूले सिद्ध पवित्रता प्राप्त गर्ने कुराको पनि सम्भावना हुन्छ, र ऊ त्यो स्थानमा पुग्न सक्छ, जहाँ उसले कहिल्यै पनि पाप गर्दैन । यस विषयमा बाइबलले के कुरा बताउँदछ ?

◆◆◆

अध्याय ९

खीष्टियन आचरणका सिद्धान्तहरू

यहाँ आएको प्रश्न यो हो, कि "विश्वासीहरूको निम्ति उपयुक्त हुने आचरण के हो ? उसले के कुरा गर्न सक्छ, र उसले के कुरालाई गर्नु हुँदैन ? के यो क्रियाकलाप ठीक वा वेठीक हुन्छ ?"

बाइबलले हामीलाई सामान्य रूपरेखा प्रदान गर्दछ, कि कसरी एकजना विश्वासी उसको स्वर्गीय बोलावटमा योग्य प्रकारले हिँड्न सक्छ ? यसले यति धेरै सिधा प्रश्नहरूको उत्तर दिँदछ, कि त्यहाँ अझ अगाडि हेर्नुपर्ने खाँचो पर्दैन् । उदाहरणको लागि, यसले यस्तो कुरा सिकाउँदछ, कि विश्वासीहरू असमान जुवामा कहिल्यै पनि संलग्न हुनु उचित होइन (२ कोरिन्थी ६:१४) । एकजना विश्वासीले अविश्वासीसँग विवाह गर्नुहुँदैन, वा अविश्वासीहरूसँग खीष्टियन सेवामा पनि संलग्न हुनुहुँदैन । यसको बारेमा कुनै पनि प्रार्थना गर्नुपर्ने वा सल्लाह माग्नुपर्ने खाँचो छैन । त्यो उत्तर त्यहाँ परमेश्वरको वचनमा अगाडि नै हुन्छ ।

तर त्यहाँ सयौं खालका अवस्थाहरू छन्, जसलाई खीष्टियन जीवनमा उठाउने गरिएको छ, कि जसलाई बाइबलमा सिधा रूपमा सामाना गरिएको छैन । यदि बाइबलले प्रत्येक समस्याका क्षेत्रहरूमा सामना गर्ने हो भने, यो यति धेरै बिग्रने खालको हुन्छ, कि हामीले यसलाई यसको वरिपरि लिएर जानलाई असमर्थ हुन्छौं !

यसैले परमेश्वरले यसमा कस्तो कार्य गर्नुभएको छ त ? उहाँले हामीलाई थुप्रै खालका सिद्धान्तहरू दिनुभएको छ । जब यहाँ यस्तो प्रश्न उठ्दछ, कि "के मलाई यसो गर्नको निम्ति ठीकै हुन्छ ?" हामीले यो सिद्धान्तलाई एक-एक गरेर लागु गर्छौं । त्यहाँ यस तरिकालाई प्रयोग गरेर कुनै पनि समस्याको समाधान हुँदैन भन्ने बारेमा म सोंचविचार गर्न पनि सक्दिन । यो कम्प्यूटरमा हाम्रो समस्यालाई हालिदिनु जस्तै हो, र उपयुक्त नियन्त्रणलाई धकेलेर हामीले यसको

सुरुवातको उत्तर प्राप्त गर्न सक्छौं । यहाँ प्रश्नको ढाँचामा केही सिद्धान्तहरू दिइएका छन् ।

के त्यहाँ यसमा परमेश्वरको निम्ति कुनै महिमा छ ?

हामीले सधैं सोध्ने गर्छौं, "के त्यहाँ यसमा कुनै हानी पुऱ्याउने कुरा छ ?" तर हामीले पनि सोध्नुपर्ने हुन्छ, कि "के त्यहाँ यसमा परमेश्वरको निम्ति कुनै महिमा छ ?" पावल प्रेरितले यस्तो खालको सिद्धान्तलाई राखिदिएका छन्, कि हामीले जे सुकै गर्छौं, हामीले गरेको कुराहरूबाट परमेश्वरलाई महिमा हुनुपर्छ, र यस्ता खालका सामान्य क्रियाकलापहरू खानु र पिउँनुसँग पनि लागु हुन्छन् (१ कोरिन्थी १०:३१) । एकजना प्रख्यात प्रचारकले परमेश्वरको महिमाको निम्ति सुसमाचार प्रचार गर्दछन्, र उही आचरणमा उनकी पत्नीले पनि भाँडाहरू सफा गर्छिन् । उनको भान्छामा पनि ती छाप्नुपर्ने कुराहरूको सम्झना आउँदछः "यहाँ अलौकिक सेवाहरू दिनको तीन पटक संचालन गरिन्छन्" ।

कुनै पनि सम्मानित काम परमेश्वरको महिमाको निम्ति गर्न सकिन्छ । त्यो क्षेत्रमा काम गर्ने खीष्टियन दासहरूले खीष्टको सेवकहरू भएर सेवा पुऱ्याउन सक्छन्, "परमप्रभुलाई सेवा गर्ने हो, तर मानिसहरूलाई होइन" (एफिसी ६:५-७) ।

तर त्यहाँ यस्ता धेरै चिजहरू छन्, जसले परमेश्वरलाई महिमा दिँदैन । ती चिजहरू हुन्: बेइमान, अशुद्धता, अधार्मिकता वा अझ प्रश्न गर्न योग्य कुराहरू । यी चिजविजहरूमा संलग्न हुनु भन्दा अगाडि अझ शिर निहुराएर प्रार्थना गर्नुपर्ने कुरा हाँस्यास्पद हुन सक्छ, "प्रभु येशू, म जे कुरा गर्न गइरहेको छु, त्यसमा तपाईंको नाउँ महिमित भएको होस् ।

के यो "संसारको लागि हो" ?

नयाँ बन्न नचाहने संसारका मानिसहरूको आफ्नै जीवनशैली, पहिरन, संगित, कला, धर्म, र दर्शन हुन्छ । यसले आत्मालाई भन्दा पनि शरीरलाई उचित हुने कार्य गर्दछ, र यसमा मानिसको हिनताको भावनाभन्दा पनि बरु खीष्टले उनको निम्ति के कुरा गरिदिनुभयो भन्ने हुन्छ ।

विश्वासीहरू कुनै पनि हालतमा यस संसारका होइनन्, नत खीष्ट नै यस

संसारको हुनुहुन्छ (यूहन्ना १७:१६) । किनकि यस संसार अझैपनि परमेश्वरको विरोधी नै भएको छ, र जो कोहीले पनि यस संसारलाई प्रेम गर्छ भने, ऊ पनि उहाँको शत्रु नै हुन्छ (याकूब ४:४, १ यूहन्ना २:१५) ।

जब एकजना व्यक्ति फेरी जन्मेको हुन्छ, उसले आफूलाई दिइएको यस संसारको निर्देशनलाई पालन गर्दछ । जसरी ऊ त्यो अनुग्रहमा बढ्दैजान्छ, त्यो संकाय नै उसको लागि चाखलाग्ने बन्नसक्छ । एकजना विश्वासीले टेलिभिजनको कलाको अवस्थामा आज्ञा मानेको हुन्छ । जब त्यो सामान ओसार पसार गर्ने ट्रक आइपुग्छ, उनले उनको भ्यालबाट बाहिर हेर्छन्, र उनले एक छेऊमा यस्तो खालको विज्ञापनलाई देख्छन्, "तिमी बस्ने कोठामा यस संसारलाई ल्याऊ" । त्यो नै पर्याप्त थियो ! उनले उनको चालकलाई त्यो टि.भि.लाई पछाडिपट्टी ल्याउनलाई भने ।

के येशूले यसलाई गर्नु हुन्थ्यो ?

मुक्तिदाताले हामीलाई एउटा यस्तो नमुना छोडेर जानुभयो, ताकि हामीले उहाँको कदमलाई पछ्याउनु पर्थ्यो (१ पत्रुस २:२१) । यसैले यो आचरणको कुनै पनि क्षेत्रमा यो जाँचलाई लागु गर्नु उपयुक्त हुन्छ । येशूले के कुरा गर्नुपर्थ्यो त ?

धेरै वर्ष अगाडि चार्ल्स सेल्डनले 'उहाँको कदमहरूमा' भन्ने एउटा पुस्तक लेखे, जसमा ख्रीष्टियन समुदायले यो जाँचलाई दैनिक जीवनमा लागु गर्ने निर्णय गरे । यसको परिणाम यो थियो, कि त्यो समुदायले पूर्ण परिवर्तनमा रहने चाहना गऱ्यो ।

जो कोहीले पनि हामीलाई यस कुराको सम्झना गराउँदछ, कि येशूले अधर्मी र पापीहरूसँग खानुभयो (मर्कूस २:१५-१६) । त्यो कुरापनि सत्य हो, तर यो कुरा पनि साँचो हो, कि उहाँ सधैं नै परमेश्वर पितासँग विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ, जब उहाँले त्यसो गर्नुभयो । उहाँ कहिल्यै पनि तिनीहरूका पापसँग र हनुभएन, वा उहाँको आफ्नै गवाहीमा पनि सम्झौंता गर्नुभएन । हामीले पनि ती ईश्वरहीन पापीहरूसँग खान सक्छौं, यदि हामीले तिनीहरूका पापहरूलाई प्रमाणित गऱ्यौं भने (एफिसी ५:११ख), र तिनीहरूलाई सुसमाचार बताउन सक्छौं भने (रोमी १:१४) । "येशू ख्रीष्ट यस धर्तीमा हुनुहुँदाखेरिको नमुना सधैं नै हाम्रो अगाडि हुनुपर्छ, र त्यो केवल पवित्रताको मापदण्ड हो" - आर.सि. च्यापम्यान ।

जब येशू खीष्ट फर्कनुहुनेछ, के तपाईंले यसलाई गरिरहेको पाउनुहुनेछ ?

मुक्तिदाता फर्कने समय कसैलाई पनि थाहा छैन । यो कुनै पनि क्षणमा हुनसक्छ । प्रेरित यूहन्नाले हामीलाई उहाँको आगमन हुँदा हुने सम्भावनाको लाजलाई सम्झना गराएका छन् । हामी पनि लाजमा पर्ने थियौं, यदि उहाँले हामीलाई दुष्टताको कार्यमा पाउनुभयो वा प्रश्न गर्ने योग्य क्रियाकलापमा लागेको, अश्लिल चलचित्रहरू हेरेको, अश्लिल साहित्य पढेको, र शरीरका नराम्रा क्रियाकलापमा संलग्न भएको पाउनुभयो भने । हामी लाजमा पर्ने थियौं, यदि उहाँले हामीलाई यसो भन्नुहुन्थ्यो भने, "तिमीले यहाँ के गरिरहेका छौं ?" वा यदि उहाँले हामीलाई यस्तो सोध्नुहुन्थ्यो भने, जसरी उहाँले विश्वासबाट पछाडि हटेका पत्रुसलाई सोध्नुभयो, "के तिमीले मलाई यिनीहरूले भन्दा बढी प्रेम गर्छौ ?"

येशू खीष्टको तत्काल फर्कने आशाले विश्वासीहरूको जीवनमा छानिएको प्रभावलाई उचाल्ने गर्दछ (१ यूहन्ना ३:३) । तर यो सत्यतालाई बौद्धिकतामा मात्र पक्रने कार्य पर्याप्त हुँदैन तर त्यो सत्यताले हामीलाई व्यवहारिक रूपमा पक्रनुपर्छ । तिनीहरू जसले उहाँको आगमनलाई प्रेम गर्छन् (२ तिमोथी ४:८) तिनीहरू त्यस्ता व्यक्ति हुन्, जसको जीवनहरू आशिषित् आशाद्वारा बनेका हुन्छन् ।

कस्तो खालको स्वभावले यसलाई स्वतन्त्र पार्दछ ?

अर्को अध्यायमा हामीले दुईवटा स्वभावका विषयलाई अति गहिरोसंग अध्ययन गर्छौं । यसलाई यहाँ सारांशमा लेख्न पर्याप्त हुन्छ । हरेक विश्वासीका दुईवटा स्वभावहरू छन्: एउटा पुरानो स्वभाव र अर्को नयाँ स्वभाव । पुरानो स्वभाव उपचार गर्न नसकिने दुष्टतामा हुन्छ, र नयाँ स्वभाव वर्णन गर्न नसकिने असल चरित्रमा हुन्छ । यी स्वभावहरूले एक अर्काको विरुद्धमा निरन्तर चेतावनी दिँदछन् । हामीलाई सन्तुष्ट पार्ने स्वभाव त्यो हो, कि त्यसले विजयी प्राप्त गर्दछ ।

हामीले हाम्रो स्वभावलाई हामीले देख्ने, सुन्ने, र गर्ने कार्यमा सन्तुष्ट पार्दछौं, जहाँ हामी जान्छौं, त्यहाँ हामीले साथीभाइलाई राखेका हुन्छौं, र हामीले त्यो विचार गरेको जीवनमा उत्साहित हुन्छौं । यदि हामीले हामीभित्र रहेका ब्बाँसाहरूलाई खुवायौं भने, हामीले भेडाले जितोस् भन्ने कुराको आशा गर्न सक्दैनौं ।

के तपाईंले यसो गर्नलाई स्वतन्त्र भएको अनुभव गर्नुहुन्छ, जब तपाईंले यो कुरालाई सम्झनुहुन्छ, कि तपाईंको शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो ?

मानिस बचाइएको समयमा, पवित्र आत्माले उसको शरीरलाई स्थायी रूपमा माथि लिएर जाँदछ (१ कोरिन्थी ६:१९) । त्रिएकत्वको तेस्रो व्यक्तित्व शरीरमा मन्दिरको रूपमा देखा पर्दछ, र त्यो एउटा पवित्र बासस्थान बन्दछ । हामी त्यो चेतनामा जीउनुपर्ने हुन्छ, जहाँ हाम्रो शरीर पवित्र हुन्छ, र त्यसमा यो पवित्र व्यक्तित्वको रूपमा बास गर्दछ ।

हामी जति लामो समयसम्म सत्यतामा रहिरहन्छौं, त्यति धेरै हामीले व्यभिचार, मतवालीपन र लालचपनलाई बिरोध गर्दछौं । हामीले हामी आफैलाई क्यान्सर उत्पादन गर्ने संस्थाको रूपमा कुलतमा फसाउने अनुमति दिँदैनौं, जस्तै कि सूर्ति र दिमागलाई असर पार्ने लागु पदार्थहरू । त्यो भन्दा बरु हामीले स्वास्थ्य र सुरक्षाका कारणसम्मत नियमहरूलाई पछ्याउँछौं, र हामीले हाम्रो शरीरलाई परमप्रभुको खातिर असल स्वास्थ्यपनमा कायम राख्दछौं ।

के यो परमेश्वरको बालक भएर मिल्ने खालको आचरण हुन्छ ?

हामी हाम्रा राजाको छोराछोरी भएर, हाम्रो उच्च बोलावटको योग्य चालमा हिँड्नलाई आशा गरिएका छौं (एफिसी ५:८ख, कलस्सी १:१०) ।

फ्रान्सका राजा लुइँस सोह्रौंको बारेमा एउटा कथा भनिएको थियो । जब एकजना दुष्ट महिलाले उनलाई अश्लिल भाषाहरू बोलेकोमा नराम्रो पार्ने कोशिस गरिन्, र त्यो सानो राज कुमारको मुट्ठीलाई उनले समात्ने गर्थिन्, उनको पाइतालामा कुल्चिन्थिन् र यसो भन्न लगाउँथिन्, "मैले यस्तो कुरा भन्ने छैन, मैले ती अश्लिल शब्दहरू पनि बोल्नेछैन । म राजा बन्नको लागि जन्मिएको हुँ, र म त्यस्तो प्रकारले पनि कुराकानी गर्नेछैनँ" ।

जब हामीले एकजना व्यक्तिलाई झोपडपट्टीको पानी बगिरहेको ढलमा बसेको भेट्टायौं, तब हामी दुःखित हुन सक्थ्यौं, तर आश्चर्यचकित भएनौं । जब हामीले शासकको छोरालाई गल्लीको चिप्लो रेखामा बसिरहेको देख्यौं, हामी अचम्ममा पर्‍यौं । हामीले राष्ट्रपतिको छोरा त्यस प्रकारले बसेको आशा राख्न सक्दैनौं ।

यस संसारका मानिसहरूले विश्वासीहरूलाई असल आचरण भएको चाहना

राख्दछन्, तर तिनीहरू आफै त्यस्तो चाहिँ गर्दैनन् । जब विश्वासीहरू चिप्लन्छन्, तिनीहरूले उनलाई झम्ट्न्छन्, "ए तिमीहरू खीष्टियनहरूलाई त मैले फरक प्रकारले सोँचेको थिए !" तिनीहरूले पनि बारम्बार उही खालको पाप गर्थे भनेर त्यो वास्तविकतालाई कतैपनि बताइएको छैन ।

तर त्यो त्यही प्रकारको हुनुपर्थ्यो । यस संसारले हामीबाट धेरै प्राप्त गर्ने चाहना राख्दछ, र तिनीहरूले यसलाई प्राप्त गर्नुपर्छ ।

यदि यो पैसा खर्च गर्ने कुरामा संलग्न हुन्छ भने, के उसले त्यस पैसालाई असल प्रकारले खर्च गर्छ ?

जीवनमा कति चिजहरू असल छन्, कति अझ राम्रा छन्, र कति सबैभन्दा उत्तम पनि छन् । हामीले हाम्रो प्रभावकारीतालाई निरन्तर रूपमा यसलाई अझ बढाउनको निम्ति न्यायका मूल्यहरू बनाउनुपर्ने हुन्छ ।

असलपना जहिले पनि उत्तमपनको शत्रु हो । हामीले ती चिजहरूमा पैसा खर्च गर्न सक्छौं, जो पापपूर्ण नहुन पनि सक्छन्, तरैपनि तिनीहरू परीक्षामा पार्ने, चेतनशील र आवश्यक नभएको हुन सक्छ । अर्कोतर्फ हामीले सुसमाचार फैलाउने कार्यमा पैसालाई प्रयोग गर्न सक्छौं, यसैले हामी आफैलाई पक्का गरेर महिमाको द्वारमा त्यो समूहलाई स्वागत गर्न सक्छौं (लूका १६:९) ।

यो सिद्धान्तमा दोषी प्रकारको यात्रा गर्ने चाहना गरिएको हुँदैन, र मानिसहरूले हरेक चिजमा पैसा खर्च गर्दछन्, तर मानिसहरूले पैसा खर्च गर्ने सम्बन्धमा खुल्लापन हुनुपर्छ, र उनीहरूले यस्तो प्रकारले गर्नुपर्छ, कि परमेश्वरको निम्ति काम भएको होस्, र त्यो कार्य अनन्ततासम्म रहिरहने होस् ।

के समय पनि असल प्रकारले खर्च गर्न सकिन्थ्यो ?

फेरी एकचोटी हाम्रो समयको उपयोगमा कानुनी बन्धनहरूलाई महिमित स्वतन्त्रतामा प्रयोग गर्नुपर्छ । हामी सबै जना नै हरेक दिन २४ घण्टाको समयमा सिमित छौं, र हामीले यसलाई कसरी बिताउने भनेर निर्णय गर्नुपर्छ । यसमा भलाईको निम्ति, दुष्टताको निम्ति र खेर जाने कुराको निम्ति अन्त नहुने सम्भावनाहरू छन् ।

हामी एउटा असल भण्डारे भएर त्यो समयबाट छुटकारा पाउनुपर्ने हुन्छ (एफिसी ५:१६), कि त्यो हो, हरेक मौकालाई उत्तम प्रकारले बनाउनुपर्छ । यसको

अर्थ धेरै कृयाकलापलाई नभइ नहुने प्रकारले तिनीहरूको निम्ति त्याग्नु हो, जसले त्यसलाई उच्च प्राथमिकता दिँदछन् । यसको अर्थ निमन्त्रणालाई इन्कार गर्नु पनि भन्ने हुन्छ । यसको अर्थ आफैलाई प्रार्थनामा संलग्न गर्नको निम्ति वचनको सेवकाइ गर्नको निम्ति काम गर्ने घण्टालाई छोट्याउनु भन्ने पनि हुन्छ । यसको अर्थ परिवारको जमघटमा, र अन्य सामाजिक क्रियाकलापको संलग्नतामा मण्डलीको रूपमा भेटघाट गरेर समय पनि दिनुपर्ने हुन्छ ।

यी निर्णयहरूलाई विश्वासयोग्यतामा गर्दाखेरि सेवाको वृहत क्षेत्रमा अगुवाइ गर्दछ ।

तपाईंको आचरणले अरूहरूमा कस्तो खालको प्रभाव पार्नेछ ?

त्यहाँ जीवनमा केही निश्चित क्रियाकलापहरू छन्, जुनचाहिँ निश्चित रूपमा तटस्थ रहन्छन् । तिनीहरूलाई नैतिक फरकपनाको प्रभावको विषय भनेर भनिन्छ । एकजना खीष्टियनमा तिनीहरूका कार्य गर्ने अधिकार हुन्छ । तिनीहरू आफैमा गल्ती भएका पनि हुँदैनन् ।

तर यी क्रियाकलापहरू गल्ती हुन्छन्, यदि तिनीहरूले बाधा पुऱ्याउने वा अन्य भाइहरूको विरोध गर्छन् भने । कसरी पावलले रोमी १४ अध्यायमा यस विषयलाई बताएका छन् भनेर याद गर्नुहोस् :

> "...तर बरु आफ्नो भाइको बाटोमा ठेस लाग्ने कुरा वा ठक्कर दिने कारण राख्दैनौं भन्ने संकल्प" (पद १३ख)
>
> "तर यदि तिम्रो भाइ तिम्रो खानेकुराको कारणले दुःखित छ भने तिमी प्रेममा हिँडिरहेका छैनौ । जसका निम्ति खीष्ट मर्नुभयो, उसलाई तिमीले आफ्नो खानेकुराद्वारा नष्ट नगर !" (पद १५) ।
>
> "खानेकुराका लागि परमेश्वरको काम नष्ट नगर..." (पद २० क) ।
>
> फेरी १ कोरिन्थी ८:९-१३ मा पावलले यसो भन्दछन्:
>
> "तर होसियार होओ, तिमीहरूको यो स्वतन्त्रता कमजोरहरूको निम्ति कुनै रीतिले ठेस लाग्ने कारण हुन जाला, किनकि कसैले तिमी ज्ञान भएको मानिसलाई मूर्तिको मन्दिरमा खाइरहेको देख्यो भने, के त्यस कमजोर मानिसको विवेकले मूर्तिहरूलाई बलि चढाइएका ती चीजहरू खानाका निम्ति

> हौसला पाउनेछैन र ? अनि तिम्रो ज्ञानको कारणले के त्यो कमजोर भाइ, जसका निम्ति खीष्ट मर्नुभयो, नष्ट होस् ? तर जब तिमीहरूको भाइहरूको विरोधमा चोट पार्दछौ र उनीहरूको कमजोर विवेकमा चोट पर्दछौ, तब तिमीहरूले खीष्टको विरोधमा पाप गर्दछौ । यसकारण खानेकुराले मेरो भाइलाई ठेस खुवाउँछ भने मेरो भाइलाई ठेस नदिऊँ भनेर म कहिल्यै मासु खानेछैनँ ।

जब पावलले "सबै कुराहरू मेरा निम्ति उचित त छन्, तर सबै कुराहरू फाइदा दिने हुँदैनन; सबै कुराहरू मेरा निम्ति उचित त छन्, तर सबै कुराले उन्नति गर्दैनन्" (१ कोरिन्थी १०:२३), त्यसको प्रारम्भिक विचार त्यति धेरै छैन, र यो विषयमा आफैलाई सुधार गर्ने र अरूहरूलाई पनि सुधार गर्नुपर्ने हुन्छ ।

> हामी सबै र अरूहरूको निम्ति आएको निर्देशित गर्ने सिद्धान्त यो हुन्छ, कि हामी तिनीहरूलाई सुधार गर्ने साधन बन्न सक्छौं, त्यो कुरा तिनीहरूलाई आत्मिक रूपमा बढाउने हो । त्यो एक खालको स्वतन्त्रता जसले अरूहरूलाई निर्धारित गर्दाको खर्चमा आनन्द मनाउँछन्, र साँच्चिकै आफ्नो लागि फाइदाजनक हुँदैन, - डब्लू ई. भाइन

यद्यपि खीष्टियनहरूलाई सुँगुरको मासु खाने अधिकार हुन सक्छ, वा आधुनिक जमानामा स्वार्थपूर्ण तरिकाले पिउने कुराहरू पनि हुन सक्छन्, उनले आफ्नो भाइलाई चोट पुऱ्याउने भन्दा पनि बढी त्यो स्वतन्त्रतालाई त्यागिदिनु अझ ठूलो अधिकार हुन्छ ।

यो कुरा राम्ररी जान्नुपर्ने हुन्छ, कि चार्ल्स ह्याडन स्पर्जनले चुरोट तान्ने गर्दथे । उनले आफ्नो बानीलाई सुरक्षा गरे, यद्यपि उनी मण्डलीमा परमेश्वरको सबैभन्दा ठूलो वरदान पाएका व्यक्ति थिए । त्यहाँ एउटा यस्तो कथा पनि छ, कि उनले एकदिन बिलबोर्डलाई देखे, र उनले भने, "चुरोट तान, कि स्पर्जन राम्ररी चुरोट तान" । यति भन्नु नै उनको लागि चुरोट तान्ने बानीलाई त्याग्नु थियो ।

के यो शंकापूर्ण छ ?

"विश्वासबाट केही कुरा पनि आएको हुँदैन भने, त्यो पाप हो" (रोमी १४:२३) । यसले अनैतिक फरकपनाको बारेमा अझै पनि बताइरहेको हुन्छ । त्यसले अझैपनि नैतिक फरकपनाको विषयलाई बताइरहेको हुन्छ, ती चिजविजहरू

पक्का रूपमा गल्ती भएका हुँदैनन् । यदि मैले कुनै चिज गल्ती छ भनेर विचार गर्छु भने, म अगाडि बढेर यसलाई जसरी भए पनि गर्छ भने, तब मैले पाप गरेको हुन्छु । अरू ख्रीष्टियनको निम्ति यो गल्ती नहुन सक्छ, र उनमा यसलाई गर्नको लागि पूर्ण स्वतन्त्रता हुन्छ । तर यदि मेरो चेतना स्पष्ट छैन भने, वा यदि मैले यसलाई विश्वासमा गर्न सकिन भने, र यो कानुनसम्मत छ भनेर निश्चयतामा गरेँ भने, तब मैले पाप गरेको हुन्छु, जब मैले यसो गर्छु ।

कहिलेकाहीँ धोइएको लुगा सेतो छ, वा खैरो-खैरो छ भनेर भन्नलाई गाह्रो हुन्छ, र त्यो नियमलाई पनि त्यसरी नै पछ्याउनुपर्ने हुन्छ, "यदि यो शंकापूर्ण छ भने, यो फोहर हुन्छ" । नैतिक रूपमा फरक पार्ने विषयको नियमलाई अंगाल्नुहोस् । "यदि यो शंकापूर्ण छ भने, यसलाई गर्दाखेरि गल्ती कुरा हुन्छ" ।

के यसमा दुष्टताको दृश्यमा आएको छ ?

१ थेस्सलोनिकी ५:२२ मा सुरुको अधिकारप्राप्त संस्करणले यसो भन्छ, "दुष्टताको हरेक रुपबाट अलग बस" । यद्यपि आधुनिक संस्करणले हरेक दुष्टताका स्वरुपबाट अलग्गै बस भनेर भन्दछ, र पुरानो पढाइ पनि बाइबलअनुसार नभएको होइन, र यसले आवश्यक परेको चेतावनीलाई ल्याउँदछ । एकजना अविवाहित जोडीले देशभरि नै गाडीबाट सँग-सँगै यात्रा गर्न सक्छन्, र अनैतिकताको बारेमा सिद्ध रूपमै निर्दोष बन्दछन्, तर यसले उनीहरूलाई खुल्ला शंकाको घेरामा पार्दछन् । एकजना बाल स्कुलका शिक्षक कोकाकोला पिउनको लागि भट्टी पसलमा जान्छन्, तर त्यो बाटो नै भएर हिँडिरहेका विद्यार्थीको लागि पक्का विश्वास दिलाउनलाई अप्ठ्यारो नै पर्छ ।

के यो बोझिलो छ ?

त्यहाँ बोझ र पापको बारेमा फरकपनाहरू छन् । पाप भनेको सधैँ नै गल्ती कुरा हो, तर बोझ भनेको गल्ती कुरा पनि नहुन सक्छ, र यसले बाधा पनि ल्याउँछ । "...हरेक भार र पाप जसले हामीलाई सजिलै जेल्दछ, पन्साऔं, र धीरजसँग हाम्रा सामु राखिएको त्यो दौड दगुरौं," (हिब्रू १२:१) । ओलम्पिक दौंडमा पनि पालन गर्नुपर्ने केही नियमहरू हुन्छन्, यदि तिनीहरूलाई पालन गरिएनन् भने, ती धावक पनि अयोग्य ठहरिन्छन् । अब त्यहाँ त्यस धावकलाई दुई पाउण्ड को तौल उठाएर दौडिनुपर्ने हुँदैन । उसले त्यसो गर्न सक्छ, तर उसले दौड जित्न सक्दैन ।

पावलले पनि तौलको बारेमा विचार गरिरहेका थिए, जब उनले यसो लेखे, "सबै कुराहरू मेरा निम्ति उचित त छन्, तर सबै कुराहरू फाइदा दिने हुँदैनन" (१ कोरिन्थी ६:१२क, १०:३३क) । तिनीहरू येशू खीष्टमा प्रगति गर्नको लागि रचनात्मक छैनन् । तिनीहरू आवश्यकीय रूपमा गल्ती छैनन्, तर तिनीहरू फाइदाजनक नहुन पनि सक्छन् ।

खीष्टियन दौडको तौल कस्तो हुन्छ ? एउटा आत्मिक नभएको मित्रता, एउटा अत्याधिक मात्रामा लिइएको चाहना, एउटा एकलकाटे खेल, बाधा नपुऱ्याउने र अभिषिक्त नभएको टेलिभिजनको दृश्य जस्तै हुन्छ । यी सबैले इनाम जित्ने कार्यको विश्वासमा बाधा ल्याउन सक्छन् । वास्तवमा, कुनै पनि क्रियाकलापमा बढी समय खर्च गर्नु बोझिलो हुन सक्छ ।

के यसले दास बनाउने कार्य गर्छ ?

त्यहाँ अर्को स्थान पनि छ, जहाँ केही चिज कानुन सम्मत पनि हुनसक्छ, तर यसलाई इन्कार गरिनुपर्छ, यदि यसले कूलतमा पार्छ भने । पावल प्रेरितले भने, "सबै कुरा मेरा निम्ति उचित त छन्, तर म कुनैको वशमा पर्नेछैनँ" (१ कोरिन्थी ६:१२ख) । उनले ती क्षेत्रहरूलाई बताइरहेका छन्, जहाँ तिनीहरू आफैमा फरक अनि गल्ती कुराहरू छैनन्, तर तिनीहरू गल्ती हुन सक्छन्, यदि तिनीहरूले हामीलाई तिनीहरूको अधिनमा पार्छन् भने । पावलले उनी आफैलाई खाने कुरा वा पिउने कुराको कुलतमा पार्नलाई अनुमति दिँदैनन् । हामीले लागु पदार्थको, खेलकुदको र टि.भि. को अझ बढी सूची बनाउन सक्छौं ।

येशू खीष्टको नजरमा यो कस्तो रूपमा देखा पर्छ ?

कसैले यसरी सुझाब दिएका छन्, कि खीष्टियनहरूको आचरणको सबै भन्दा ठूलो जाँच, कसरी येशू खीष्टको नजरमा यो देखा पऱ्यो भन्ने हो ? के उहाँले यसलाई प्रमाणित गर्नुहुन्छ ? के हामी उहाँको छेऊमै बस्दाखेरि उत्साहित बन्थ्यौं ?

सत्यता यो हो, कि उहाँ सबै समयमा हामीसँग उपस्थित हुनुहुन्छ । जसरी एकजना पाका आत्मिक व्यक्तिले यस्तो कुरा प्रकट गर्दछन् "हो, हामीले गर्ने सबै कार्यलाई उहाँले देख्नुहुन्छ, हामीले भनेका सबै कुरालाई उहाँले सुन्नुहुन्छ, मेरा प्रभुले हर समयमा लेखिरहनुभएको हुन्छ" ।

निरन्तर रूपमा यस कुरालाई सम्झनुहोस्, कि सबै नै समयमा ती मुक्तिदाता हाम्रो मित्र हुनुहुन्छ, र उहाँले हाम्रो जीवनलाई बाँधेर पवित्रताको प्रभाव पार्नुभएको हुन्छ ।

तब यिनीहरू सिद्धान्तहरू हुन्, कि परमेश्वरले हामीलाई हाम्रो नैतिक निर्णय गर्ने कुरामा निर्देशन दिनुभएको छ । जसरी हामीले तिनीहरूलाई जान्दछौं, तिनीहरूलाई सम्झदछौं, र तिनीहरूलाई लागु गर्दछौं, हामीहरू ती निर्णयहरू गर्नलाई पक्का हुन्छौं, कि त्यसले उहाँको हृदयलाई प्रशन्न तुल्याउने छ, र हामीलाई उहाँको पवित्रताको मार्गमा राख्नेछ ।

दूर्भाग्यबस हामीमध्ये धेरै जनाले हाम्रो जीवनमा जंगली प्रकारले घुमाएको अनुभव गर्दछौं । हामीले विजय र हारको बीचमा बैकल्पिक जीवन ल्याउँनेछौं । हामीले चाहना गरेको कुरा यो हो, कि हामीमा बास गर्ने पापको शक्तिद्वारा हामीलाई छुट्कारा भएको होस् । हामीले निरन्तर जागृती भएको चाहना राख्दछौं । त्यहाँ यसलाई प्राप्त गर्नको निम्ति मार्ग पनि हुन्छ ।

अध्याय १०

ती वास्तविकतालाई हामीले सिधा रूपमा प्राप्त गर्नुपर्ने

त्यहाँ यस्ता खालका थुप्रै सत्यताहरू छन्, कि जसले विशेष गरेर हामीमा बास गर्ने पापमा उपयोगी बन्नको लागि यसको शक्तिद्वारा हामीलाई छुटकारा गर्नको लागि खोजिरहेका हुन्छन् । हामीले तिनीहरूलाई एक-एक गरेर हेरौं:

दुईवटा स्वभावहरू

हामीले यो कुरालाई पनि जान्नुपर्ने हुन्छ, कि प्रत्येक खीष्टियनका दुईवटा स्वभावहरू छन् (रोमी ७:१४-२५) । एउटाचाहिँ पुरानो, दुष्ट र भ्रष्ट भएको स्वभाव हो, जसमा ऊ जन्मिएको हुन्छ । अर्कोचाहिँ नयाँ, शुद्ध, र पवित्र स्वभाव हुन्छ, जसलाई परिवर्तन हुने बेलामा प्राप्त गरिन्छ । हामीले तिनीहरूलाई आदमको स्वभाव र खीष्टको स्वभाव भन्छौं । एकजना खीष्टियनले यसलाई यस्तो तरिकाले राखेका छन्: "पाप मेरो हृदयबाट निकालिएको छ, तर अझै पनि मेरो हड्डीमा मेरो हजूर बुबा हुनुहुन्छ" ।

पुरानो स्वभाव पूर्ण रूपमा खराब हुन्छ । पावलको अनुभवजस्तै हाम्रो पनि अनुभव छ, जसरी उनले भने, "किनकि म जान्दछु, मभित्र अर्थात् मेरो शरीर भित्र कुनै असल कुराले बास गर्दैन" (रोमी ७:१८क) । त्यसकारण हामीले कहिल्यै पनि हाम्रो पुरानो स्वभावमा हुने कुनै पनि भलाइको चिजको निम्ति हेर्नुपर्दैन, र कहिल्यै पनि आश्चर्यचकित वा निरास हुनुहुँदैन, जब हामीले यसलाई प्राप्त गर्दैनौं । यो पूर्ण रूपमा खराब पनि हुँदैन । यो उपचार गर्न सकिने खालको खराब हुन्छ ! यो हाम्रो जीवनको सुरुवातमा भन्दा पनि पवित्र जीवन जीउने लामो जीवनमा असल हुनुपर्छ । वास्तवमा, परमेश्वर पुरानो स्वभावलाई सुधार

गर्ने कार्यमा हुनुहुन्न । उहाँले यसलाई कलवरीको क्रूसमा दोष लगाउनुभयो र हाम्रो जीवनलाई चलाउने यसको प्रयासमा हामीलाई मरेको चाहना राख्नुहुन्छ ।

पावलले मरेको शरीरमा हुने पुरानो स्वभावलाई रुचाउछन्, जुनचाहिँ उनको पछाडि परेको थियो (स्पष्टरूपमा त्यो लास सडेको र गन्हाएको) । यो उनीसँगै गयो, जहाँसुकै उनी गए तापनि उनलाई पीडाको क्रन्दन निकाल्ने बनायो, "हाय ! म कति अभागी मानिस ! कसले मलाई यस मृत्युको शरीरबाट छुटकारा देला ?"

यो नयाँ स्वभाव येशू खीष्टको जीवनी हो, र यसकारण यो पूर्ण असल छ, र केवल असल बन्न सक्षम हुन्छ । यो शुद्ध, नम्र, धर्मी, प्रेमिलो र सत्य छ । यसका सबै विचारहरू, चाहनाहरू, आचरणहरू, र कार्यहरू पनि खीष्टपन जस्तै नै छन् ।

यस कुरामा आश्चर्य मान्नु पर्दैन, कि दुईवटा विपरित स्वभावहरू निरन्तर द्वन्द्वमा छन् (तिनीहरू एक-अर्कामा मुश्किलले शान्तिपूर्वक रहन्छन् कि रहँदैनन् त ?) यस्तो खालको अन्तरद्वन्द्व परिवर्तनको बेला मात्र सुरु हुन्छ । ती नयाँ विश्वासीहरूले यस्तो खालको भित्री संघर्षको अनुभव गर्दछन्, कि उनलाई अगाडि कहिल्यै पनि यस्तो भएको थिएन । त्यो पुरानो स्वभावले उनलाई तल झार्न खोज्दछ, यो गुरुत्वाकर्षणको नियमजस्तै हुन्छ, जहाँ त्यो नयाँ स्वभावले उनलाई पवित्रताको महान् उचाइमा उचाल्न खोज्दछ । त्यो लडाइँ त्यति धेरै सघन हुँदैन, कि उनी कतिचोटी परीक्षामा परेर उनको मुक्तिको लागि शंका गर्ने हुन्छन्, तर उनी शंकालु हुनु पर्दैन । यो त्यो वास्तविकतामा हुन्छ, कि त्यहाँ हुने द्वन्द्व उनी बचाइएका छन् भन्ने संकेत हो । यदि उनमा दुईवटा स्वभावहरू हुँदैनन् भने, उनमा यो पनि हुनुपर्थ्यो ।

यी दुईवटा स्वभावहरूको द्वन्द्वलाई रिवेकाको अनुभवमा तुलना गरिएको थियो, जब उनले उनको गर्भमा जुम्ल्याहा उफ्रिरहेको महसुस गरिन्, र कराइन्, "किन म यस्तो तरिकामा रहनुपर्ने हुन्छ ?" रेबिकाको गर्भमा जे कुरा भयो, हरेक विश्वासमा रहने परमेश्वरका छोराछोरीलाई पनि त्यस्तै हुन्छ, जसले उहाँसँगै अगाडि जानलाई खोज्दछ ।

> जब हामी आत्माको उपस्थितिमा चेतनशील बन्छौं, र हामीभित्रै भएको ठगको बारेमा पनि चेतनशील हुनुपर्छ । "किन म यस्तो तरिकाको हुने हो ?" भनेर ती नयाँ विश्वासी कराउँदै उहाँमा झुण्डिन्छन् । ती पुराना भाइ वा शरीरले त्यस्तो किसिमको चाहना राख्छन् । नयाँ भाइ वा आत्मा चुपचाप रहेर आराम गर्ने हुन्छन्,

र त्यो कुरा प्राप्त गर्नलाई पनि असक्षम भएजस्तो देखिन्छन्, तर यो हामीसँग र रेबिकाका छोराछोरीसँग पनि त्यो ठूलोले सानोको सेवा गर्नेछ। किनकि परमेश्वरले ती सबै जनालाई आत्माबाट आउने आशिष् प्रदान गर्नुभएको छ, शरीरबाट आउने कुरामा कहिल्यै पनि होइन (बर्नहाउस)।

परिवर्तन हुने बेलाको लडाइँ जीवनभरि नै निरन्तर अगाडि बढ्दछ। यो यस्तो लडाइँ हो, जसमा त्यहाँ उठाइलगिने वा मृत्युद्वारा निकाल्ने आशा गरिएको हुँदैन, तर यहाँ आएको सुसमाचार यो हो, कि हामी त्यो क्षणमा पुरानो स्वभावबाट स्वतन्त्र हुनेछौं, र हामीले मुक्तिदातालाई देख्नेछौं, किनकि उहाँलाई देख्नु भनेको उहाँजस्तै हुनु हो।

यसमा यो कुरालाई महसुस गर्नु महत्वपूर्ण हुन्छ, कि हरेक परमेश्वरका पुत्रमा यस्तो खालको द्वन्द्व हुन्छ। पावलले हामीलाई यो कुराको सम्झना गराउँदछन्, कि यस्तो खालको परीक्षा बाहेक हामीमा कुनैले पनि अगाडि बढाएका छैनन्, जसरी यो मानिसमा सामान्य हुन्छ (१ कोरिन्थी १०:१३)। जवान मानिसहरू जवानीका चाहनासँग जुधिरहेका हुन्छन्, र यस्तो कुरा पनि सोच्न बाध्य हुन्छन्, कि पाका मानिसहरू, वा प्रचारकहरू, वा मिसनरीहरू पनि अन्धकारका प्यासहरू र उत्ताउला परीक्षाहरूबाट स्वतन्त्र छैनन्। नचाहिँदो कुरा ! जसरी रेबिकाको गर्भमा दुईवटा वालकहरूले संघर्ष गरिरहेका थिए (उत्पत्ति २५:२२-२३), त्यसरी नै हरेक विश्वासीमा पनि, उनीहरू भित्रै दुई वटा स्वभावहरूले संघर्ष गरिरहेका हुन्छन्।

त्यो पुरानो स्वभावले जे सुकै पनि अशुद्ध भएको कुरालाई खुवाउने गर्दछ, जबकि नयाँ स्वभाव त्यसको निम्ति भोकाउने गर्दछ, जुनचाहिँ शुद्ध र पवित्र हुन्छ। तिनीहरू काग र ढुकुरजस्तै हुन्छन्, जसले नोआलाई त्यस जहाजबाट निकाल्ने काम गरे। त्यो अशुद्ध कागले पौड्दै हिलो र माटोहरू लिएर आयो, तर त्यो ढुकुर जहाजमा नै फर्कियो, जबसम्म उसले सफा भूमिमा बस्नको लागि, र खानको लागि स्थान पाउन सकेन (उत्पत्ति ८:६-१२)। यसरी पुरानो स्वभावले हलिउडको लोभ र टि.भि.को नराम्रो कुरालाई खुवाउन रुँचाउँछ, तर नयाँ स्वभावले परमेश्वरको वचनको दुःध खुवाउनलाई मन पराउँछ। यो वास्तविकतामा यसको महत्व रहन्छ, कि हामीले खुवाउने स्वभावलाई त्यसले जित्ने हुन्छ। एकजना मानिसले उसको दुईवटा कुकुरहरू सधैं झगडा गर्दछन् भनेर गुनासो

गरिरहेको थियो । जब उनका मित्रले सोधे, "कुनचाहिँ कुकुरले जित्दछ त ?" उनले जवाफ दिए, "त्यो कुकुर जसलाई हामीले भित्र आइज भन्छौं, त्यसले जित्छ" । दुईवटा चरित्रको स्वभाव पनि त्यस्तै हुन्छ । यसमा कोइलीको विषयमा पनि उदाहरण दिन सकिन्छ । यसले अर्को चराको गुँडमा फुल पार्दछ, र आफू सँग-सँगै अर्को चरालाई पनि बच्चा कोरल्ने अनुमति दिन्छ । जब अर्को चराले त्यस गुँडमा खानेकुरा लिएर आउँछ, उनले उनलाई चुच्चो आँ गरेर बसिरहेको पाउँछिन् । सबै चिजमा कुनचाहिँ चराले खाना खान सक्छ भनेर भर पर्दछ । यदि नयाँ कोइलीले खाना खान सक्यो भने, यसले झट्टै नै अरू चराहरूलाई त्यो गुँडबाट धकेल्ने गर्छ । हाम्रो जीवनको गुँडमा पनि यस्तै नै हुने गर्दछ ।

त्यो मेरो पुरानो स्वभाव थियो, त्यसले यसो गऱ्यो !

हामी हाम्रो पुरानो स्वभावमा फर्किएर, हामीले पाप गर्न सक्छौं भन्ने कुरा गर्नुहुँदैन । त्यो दोष लगाउने स्वरुप हुन्छ, जसले कार्य गर्दैन । परमेश्वरले जिम्मेवारी लिने व्यक्तिलाई पक्रिराख्नु हुन्छ, तर स्वभावलाई चाहिँ होइन । सायद तपाईंले एकजना गतिशिल धावकको बारेमा भनिएको पुरानो कथा सुन्नुभएको होला, जसले त्यो न्यायाधिसलाई यसो भन्यो, "सम्मानित महासय, यो मेरो पुरानो स्वभावले गर्दा नै त्यसलाई गतिशिलतामा बढाइरहेको थियो" । जसमा ती न्यायधिसले यसरी जवाफ दिए, "तिमीले हतार गरेकोमा ५० पाउण्डको सजायँ तिमीलाई हुनेछ, र मैले तिम्रो नयाँ स्वभावको लागि पनि ५० पाउण्ड नै तोकेको छु, र वास्तविकताभन्दा पनि अगाडि नै म तिमीलाई सहायता गरेको छु" । पुरानो स्वभावलाई दोष लगाउने कुरामात्रै जान दिने उपाय पनि होइन ।

पापको अभ्यासको विरुद्धमा पापको कार्य

हामीले जान्नुपर्ने अर्को सत्यता यो हो, कि पापको कार्य गर्नु र पापद्वारा शासित हुनुको बीचमा फरक हुन्छ । प्रत्येक ख्रीष्टियनले पापको कार्य गरिरहेका हुन्छन्, यद्यपि उसलाई पापले अधिन गरिरहेको हुँदैन । ऊचाहिँ पापरहित हुँदैन, तर उसले कम पाप गर्दछ ।

यूहन्नाले उनको आफ्नो पहिलो पत्रमा विश्वासीहरूले पाप गर्दछन् भनेर स्पष्ट पार्दछन् । उनले यसो भन्दछन्, कि यदि हामीले त्यसलाई इन्कार गर्ने हो भने, हामी आफूले आफूलाई छल्दछौं, र परमेश्वरलाई झुटो तुल्याउँदछौं

(१ यूहन्ना १:८-१०) । तर उनी अगाडि बढेर यसो भन्दछन्: "उहाँमा रहने कसैले पाप गरिरहँदैन, पाप गरिरहने कसैले उहाँलाई न देखेको छ न चिनेको नै छ । जसले पाप गर्छ, त्यो शैतानबाटको हो । किनकी शैतानले त शुरुदेखि नै पाप गर्दै आएको छ । हरेक जो परमेश्वरबाट जन्मेको छ, उसले पाप गर्दैन; किनकि उहाँको बीउ उसमा रहन्छ; र उसले पाप गर्न सक्दैन, किनभने ऊ परमेश्वरबाट जन्मेको हो" (३:६, ८क, ९) । वास्तविकता यो हो, कि यूहन्नाले पापको अभ्यासको बारेमा बताइरहेका थिए, र यसलाई उनको भनाइहरूबाट मानिलिइयो, कि दुष्टले शुरुदेखि नै पाप गरेको छ (३:८) । यो उनको आचरणको विशेषता भएको छ, तर विश्वासीहरू दुष्टताबाट आएका होइनन् र तिनीहरूको जीवन पनि पापले अधिन गरेको हुँदैन ।

यसले यस्तो प्रश्न उठाउँदछ, कि, "कहिले मानिसले पाप गरेर त्यसको अभ्यास गरेको हुन्छ ?" बाइबलले यस्तो प्रश्नको जवाफ दिएको छैन । यदि यसले यस्तो गऱ्यो भने, हामीले त्यो अनुमति प्राप्त गर्ने कुरालाई त्यो सिमिततामा धकेल्ने थियौं । यसरी नै वचनको गोप्यताले सबै जनाले गरेको पापको विरुद्धमा हृदयदेखि नै चेतावनी दिएर सेवा पुऱ्याउनेछ ।

के पापरहितको सिद्धता सम्भब छ ?

त्यहाँ कोही यस्ता व्यक्ति पनि छन्, जसले गम्भीर रूपमा यस्तो कुरामा विश्वास गर्छन्, कि खीष्टियनहरूलाई त्यो स्थानमा पुग्ने सम्भावना हुन्छ, जहाँ तिनीहरूले अझ बढी पाप गरेका हुँदैनन्, जहाँ उनले सम्पूर्ण सन्तुष्टि प्राप्त गर्दछन् । उनीहरूमा यो विषयसूची रहन्छ, कि पवित्र आत्माद्वारा गरिएको पीडापूर्ण अनुभवमा परिवर्तन भइसके पछाडि त्यो पापको स्वभावलाई त्यहाँबाट निकालिन्छ । त्यसबेला देखि तिनीहरूले अझ बढी पाप गर्दैनन् ।

ती मानिसहरू जसले यो कुरालाई दावी गर्दछन्, पाप के हो भनेर मात्र बुझ्न सक्दैनन् । यो विचार वा वचनको कुनै पनि कार्य हो, यो परमेश्वरको सिद्धताको भावनामा आउँदछ (रोमी ३:२३) । यो व्यवस्थारहित हुन्छ, र त्यो हो, यसमा जो कोहीले पनि आफ्नै तरिकाले निर्धारण गर्न सक्दछन् (१ यूहन्ना ३:४) । यो गल्ती गर्ने कुरामात्र होइन, तर ठीक कुरा गर्नबाट पतन हुनु हो (याकूब ४:१७) । यो कुनै यस्तो कार्य गर्नु हो, जसको चेतनालाई दोष लगाइएको हुन्छ (रोमी १४:२३) । विश्वासीले गर्ने अति उत्तम कुरालाई पापले दुषित पार्दछ ।

यसले उसको पश्चात्तापलाई चोट पुऱ्याउँदछ । उसको बहाएको आँसुमा पनि नराम्रा कुरा हुन्छन् र उनको विश्वासमा पनि अविश्वास आउँदछ । एकजना आत्मिक सन्तले यसो भने, कि उनको पश्चात्तापमा पनि येशू खीष्टको रगतले शुद्ध बनाउनुपर्ने खाँचो हुन्छ । अर्कोमा जसले यो कुराको महसुस गरे, कि उनले गर्ने हरेक चिजमा पाप रहेको हुन्छ, उनले यस्तो लेखे:

हामीले खर्चने सबैभन्दा पवित्र समय,
हामीले हाम्रा घुँडा टेकेर प्रार्थना गर्दा,
हामी धैरैजसोले सोच्ने त्यो समय,
हाम्रा स्तुतिका गानले उहाँलाई प्रशंसा पुग्नेछ,
तपाईं मेरो हृदयको खोजकर्ता हुनुहुन्छ,
यी कुराहरूमा क्षमापनलाई खन्याइनेछ ।

"त्यो साँचो खीष्टियन त्यो व्यक्ति होइन, जसले पाप गर्ने क्षमतालाई गुमाएको हुन्छ, तर उसको चाहना र इच्छा हुनुपर्छ" । अब उसले पापलाई घृणा गर्दछ । जब उसले पाप गर्दछ, तब ऊ लाजमा पर्दछ, र ऊ अशुद्धताको भावनामा परिरहन्छ ।

तर कसैले यसो भनेर सोध्न सक्छ, "यदि एकजना खीष्टियन पापररहित हुन सक्दैनन् भने, किन यसलाई १ यूहन्ना २:१ मा यस्तो लेखिएको छ, "मेरा साना बालकहरू, तिमीहरू पाप नगर भनी म यी कुरा तिमीहरूलाई लेखिरहेछु" । तर यसको उत्तर यो हो, कि परमेश्वरको मापदण्ड भनेको सधैं सिद्धतामा हुन्छ । एकजना पवित्र परमेश्वरले कुनै पनि पाप गर्न सक्नुहुन्न । उदाहरणको लागि उहाँले यसो भन्नुहुन्न, "सम्भव भएजति थोरै पाप गर" । त्यो भनेको पापलाई प्रमाणित गर्ने हो, र परमेश्वरले त्यसो गर्न सक्नुहुन्न । यसैले उहाँका मानिसहरूको निम्ति उहाँले दिने मापदण्ड सिद्ध हुन्छ, तर उहाँले तुरुन्तै असफलताको निम्ति पनि व्यवस्था गर्नुहुन्छ । यो उही पदमा उनी यसो भन्दछन्: "तर कुनै मानिसले पाप गऱ्यो भने पनि पितासँग हाम्रो पक्षमा बोलिदिनुहुने एक जना हुनुहुन्छ, अर्थात् धार्मिक येशू खीष्ट"। खीष्टियनहरूले पनि पाप गर्छन् भनेर उहाँले अगाडिका अध्यायहरूमा बताइसक्नुभएको छ ।

"हामीसंग पाप छैन भनी हामी भन्छौं भने हामीले आफैलाई धोका दिन्छौं, हामीमा सत्य हुँदैन" (१ यूहन्ना १:८) ।

"हामीले पाप गरेका छैनौं भनी हामी भन्छौं भने, हामी

उहाँलाई झुटा तुल्याउँछौं, र उहाँको वचन हामीमा छैन" (१ यूहन्ना १:१०)।

यो कुरा सत्य हो कि त्यहाँ यस्ता खालका पदहरू पनि छन्, जसले विश्वासीहरू पनि पापरहित हुन सक्छन् भनेर बताउँछन्। पहिला रोमी ६:२ ले यसो भन्दछ, कि विश्वासीहरू पनि पापमा मरेका छन्। यसले उहाँको स्थानलाई बताउँदछ। परमेश्वरले उनलाई येशू खीष्टसँगै मरेको देख्नुहुन्छ। त्यो पुरानो मानिस उहाँसँगै क्रूसमा चढेको थियो। तर पद ११ मा पावलले यसो भन्दछन्, कि हामी आफैलाई पापमा मरेको कुरा जान्नुपर्छ, र त्यो हाम्रो हरेक दिनको अभ्यास हुनुपर्छ। यदि पद २ ले हामी पापरहित थियौं भन्ने कुरा गर्दछ भने, तब पद ११ लाई अनुसन्धान गर्ने खाँचो नै पर्दैनथ्यो।

अन्य तीनवटा पदहरूले विश्वासीहरूलाई पापबाट स्वतन्त्र गरिएको बारेमा बताउँदछन् (रोमी ६:७,१८,२२)। यी सबै पदहरूमा चेलाले मालिक र दासहरूको नमुनालाई प्रयोग गरिरहेका छन्। हामी बचाइनुभन्दा अगाडि हामीहरू पापका दास थियौं। येशू खीष्टको मृत्युमा हामी पनि मालिकले लिएको पापको रूपमा मऱ्यौं। हामीलाई पापको अधिनबाट स्वतन्त्र बनाइएको छ, र हामी धार्मिकतापन र परमेश्वरको दास बनेका छौं।

त्यहाँ नयाँ करारका थुप्रै पदहरूमा सिद्ध, सिद्ध बनाइएको र सिद्धता भन्ने शब्दहरूलाई प्रयोग गरिएको छ, जसले सामान्य पाठकहरूको पापरहितपना भन्नेलाई सुझाव दिन सक्थ्यो (मत्ती ५:४८, फिलिप्पी ३:१२, १५; २ तिमोथी ३:१६-१७; हिब्रू ६:१, ९:९, १०:१४, १३:२०-२१; याकूब ३:२ख; प्रकाश ३:१-२)।

सामान्य रूपमा भन्दाखेरि सिद्ध भन्नेको अर्थ पूर्ण, पूरा बढेको वा परिपक्व भन्ने हुन्छ। जब यो यस धर्तीमा अझै जिइरहेका खीष्टियनहरूलाई लागु हुन्छ, तब यसको कहिल्यै पनि पाप रहितपन भन्ने हुँदैन। हिब्रू ९:९, १०:१४ मा यसले सिद्ध सचेतनापनलाई बताउँदछ, अनि यसले परमेश्वरको अगाडि सिद्ध रूपमा खडा हुनुपर्ने कुरालाई पनि बताउँदछ।

पापरहित सिद्धताको बारेमा सिकाउनलाई प्रयोग गरिएको अर्को पद १ थेसलोनिकी ५:२३ हो, तर यहाँ पावलले प्रार्थना गरिरहेका छन्, कि शुद्धिकरणले विश्वासीको व्यक्तित्वमा आत्मा, प्राण र शरीरको हरेक भागलाई वृद्धि गरिरहेका हुन्थे, ताकि उनी परमप्रभुको आगमनमा बिना दोष नै हुने गर्थे।

वास्तवमा तब त्यहाँ यूहन्नाको पहिलो पत्रमा नमिलाइएका पदहरू पनि छन्

(३:६,९; १५:१८) । अगाडि नै वर्णन गरिएको छ कि यी पदहरूले बानी परेको आचरणको बारेमा बताइरहेका छन् । यी क्रियापदहरू भइरहने वर्तमान् कालमा छन् । त्यो व्यक्ति जो परमेश्वरबाट जन्मेको हुन्छ, उसले पापलाई अभ्यास गरिरहेको हुँदैन । ऊ पापमा पनि जिइरहेको हुँदैन, र उसको जीवनमा पापपूर्ण विशेषताहरू पनि हुँदैनन् ।

के यो पापरहितपनको सिद्धान्त गम्भीर सिकाइ हो ? परमेश्वरको वचनको विरुद्धमा हुने कुनै पनि सिद्धान्त गम्भीर नै हुन्छ । धेरै खोजी गर्ने गम्भीर विश्वासीहरू जो पापरहितको सिद्धता तर्फ बढीरहेका हुन्छन्, र तिनीहरूको अन्त व्यर्थको धारणाबिना नै हुन्छ, र धेरैजसो अवस्थामा चिन्ता र मानसिक दुर्वलतामा पीडा भोगिरहेका हुन्छन् । एच.ए. आइरनसाइडको पुस्तक "झुटो र साँचो पवित्रता" भन्नेमा उनले उनको आफ्नै सम्पूर्ण शुद्धिकरण, मानसिक असन्तुलन र उनको जीवनमा आएको शान्तिको लागि बेकारको खोजाइ भनेका छन्, जब उनले खीष्टियन पवित्रताको साँचो सिद्धान्त भनेर परिचय गराएका थिए ।

मैले यसलाई मद्दत गर्न सक्दिन - मैले पाप गरेको हुन्छु

हामीले पाप गर्नुपर्छ भनेर हामीले भन्नुहुँदैन । यसलाई बाइबलमा कहिल्यै पनि भनिएको छैन, र यो साँचो कुरा पनि होइन । यदि हामीले पाप गर्नुपर्छ भनेर भन्यौं भने, हामीले यसको असरलाई भनिरहेका हुन्छौं, र पवित्र आत्माले शक्तिशाली रूपमा परीक्षाबाट बच्नको लागि सक्षम तुल्याउनुहुनेछ, उहाँ नै हुनुहुन्छ । जसको समस्या भनेको उहाँसँग होइन, तर हामी आफैसँग हुन्छ । हामीले पाप गर्दछौं, जब हामीले उपयुक्त तरिकाले उहाँको शक्तिलाई प्रयोग गर्दैनौं । हामीले चाहना गरे अनुसार नै पाप गर्दछौं ।

> त्यसो भन्दाखेरि मैले पाप गर्नुपर्छ, र खीष्टियन विश्वासको आधारभूत कुरालाई इन्कार गर्नुपर्छ । किनकि पापले विश्वासीहरूमा अधिकार गरेको हुँदैन (रोमी ६:१४) । यसो भन्दा खेरि मैले पाप गर्न सक्दिन, र म आफैलाई ठग्नु हो (१ यूहन्ना १:८), त्यसो भन्दाखेरि मैले पाप गर्नु हुँदैन, र अलौकिक सिद्धान्तलाई घोषणा गर्नु हो, किनकि येशू खीष्टको आत्मामा भएको व्यवस्थाले मलाई पापको व्यवस्थादेखि स्वतन्त्र तुल्याउँदछ (रोमी ८:२) । परमेश्वरलाई धन्यवाद भएको होस्, जसले मलाई विजयी दिनुहुन्छ !

सम्बन्ध र संगति

जब खीष्टियनहरूले पाप गर्दछन्, उसले आफ्नो मुक्तिलाई गुमाएको हुँदैन, तर उसले उसको मुक्तिको आनन्दलाई गुमाउने गर्दछ । परमेश्वरको खीष्टियन परिवारसँगको संगति टुटेको हुन्छ । ऊ नयाँ जन्मद्वारा परमेश्वरको सन्तान बनेको हुन्छ, र त्यसमा भएको कुनै पनि चिज कहिल्यै परिवर्तन भएको हुँदैन, तर जब उसले पाप गर्दछ, उसको परमेश्वरसँगको सम्बन्ध टुटेको हुन्छ, किनकि "परमेश्वर ज्योति हुनुहुन्छ, र उहाँमा अन्धकार छँदैछैन" (१ यूहन्ना १:५) । त्यो परिवारको खुशीयाली पनि टुटिरहन्छ, जबसम्म त्यो पापलाई स्वीकार गरिदैन र त्यागिँदैन (१ यूहन्ना १:९; हितोपदेश २८:१३) ।

के कुनै पापलाई विजय गर्न सकिँदैन ?

विश्वासीहरूले यो कुरालाई जान्नुपर्छ, कि त्यहाँ उसले गरेको कुनै पनि पापबाट छुटकारा हुनसक्छ (१ कोरिन्थी १०:१३) । हामी सबैमा केही पाप वा पापहरूले विभाजन गर्दछन्, र केही स्वागत नगरिएका हाम्रा पापहरूले यसको पकडमा हामीलाई पक्रिराखेको हुनसक्छ र केही त्यस्ता बानीहरूले हामीलाई पनि तल पार्ने पनि गर्दछन् । कति धेरै चोटी हामीले पूर्ण र अन्तिम स्वतन्त्रतालाई प्राप्त गर्न निराशामा परेका हुन्छौं ? यसमा आएको सत्यता यो हो, कि वचन र मानवीय अनुभव दुवैले यो कुरालाई देखाउँदछ कि परमेश्वरको निम्ति कुनै पनि कारण त्यति मुश्किल पर्दैन, र कुनै पनि पाप उहाँको शक्तिभन्दा बहिर हुँदैन ।

कुनै कार्य होइन, तर एउटा प्रक्रिया हो !

तर यो समान् रूपमा जान्नलाई त्यतिकै महत्वपूर्ण हुन्छ, कि त्यहाँ कुनै पनि एउटा अनुभव छैन, जसले हामीमा भएको पापको शक्तिबाट हामीलाई सधैंको लागि एकचोटी छुटकारा प्रदान गर्नेछ । दूर्भाग्यबस आजको मण्डलीमा यो वास्तविकतालाई कतिचोटी इन्कार गरिएको छ । कतिचोटी प्रचारकहरूले मानिसहरूलाई पवित्रताको छोटो मार्गतर्फ डोऱ्याउँदछन् । तिनीहरूले "वेदीमा बोलाउने" परिवेशमा तिनीहरूका श्रोताहरूलाई त्यो खाली भाग पूरा गर्न, बप्तिस्मा लिन वा विजयको जीवन जीउनलाई अगाडि आउने उत्साह प्रदान गर्दछन् । यदि मानिसहरूले धोका दिने हो, भने तिनीहरूले यस्तो विचार गर्दछन्, कि यस्ता खालका संकटका अनुभवहरूले स्वतः तिनीहरूलाई पवित्रताको त्यो

उच्च सतहमा घुयँत्रोले हान्ने गर्दछन् ।

छुटकारा भनेको एक क्षणदेखि अर्को क्षणमा हुने प्रक्रिया हो र तुरुन्तै हुने प्राप्तिचाहिँ होइन ।

प्रतिज्ञा यो हो कि, "तपाईंको समयमा जस्तै, तपाईंले शक्ति प्राप्त गर्नुहुनेछ" (व्यवस्था ३३:२५) । जब हामीलाई "पवित्र आत्माले भरिन" लाई भनिएको हुन्छ (एफिसी ५:१८), अनि यसको शाब्दिक अर्थ "पवित्र आत्माले निरन्तर रूपमा भरिनु" भन्ने हो । यो स्थायी र निरन्तर हुने कार्य हो । तब हामीले "बेदी" मा गरेको त्यस्तो खालको अनुभवलाई विगत रातमा छुटकाराको निम्ति कुनै पनि कुरालाई पक्का गरिएको हुन्थ्यो ।

त्यो चाहनापूर्ण पाप

कति विश्वासीहरू खाँचो नभएको चिन्तामा पर्दछन्, र तिनीहरूले हिब्रू १०:२६-२७ मा दिइएको चाहनापूर्ण पाप गरेका हुन्छन् । तिनीहरूले यस्तो तर्क गर्दछन्, कि जब तिनीहरूको चाहनासँग संलग्नता हुन्छ, जब तिनीहरूले पाप गर्दछन्, र न्यायमा पर्दछन्, र डरलाग्दा रीसमा हुनेछन्, जसले परमेश्वरका विरोधीहरूलाई नष्ट पार्ने गर्दछन्, तर त्यो पनि सामान्य रूपमा हेर्दा सत्य होइन । हामीलाई यस कुराको महसुस गर्नुपर्ने खाँचो हुन्छ, कि त्यहाँ पापका कार्यहरू र हिब्रू १० अध्यायमा दिइएको पापपूर्ण चाहनाको बीचमा फरकपनहरू छन् । पापपूर्ण चाहनाले विश्वासलाई इन्कार गर्दछ । यसलाई पद २९ मा परमेश्वरका पुत्रलाई पाउमनि कुल्चेको भनेर परिभाषित गरिएको छ, त्यो करारको रगतलाई गणना गर्ने जसद्वारा उनले सामान्य चिजको निम्ति शुद्ध बनाए, र कृपाको आत्मालाई वर्वाद तुल्याए । कोही पनि साँचो विश्वासी त्यो दोषमा पर्न सक्दैन । यसमा हुने वास्तविकता यो हो, कि त्यो व्यक्ति चिन्तामा पर्दछ, र उसले पाप गर्दछ, र यो एउटा उसले पाप गरेको छैन भन्ने पनि संकेत हो । तिनीहरू जसले खीष्टियन विश्वासलाई इन्कार गर्छन्, तिनीहरू यति धेरै कडा र निर्दयी हुन्छन्, कि तिनीहरूले यसलाई कहिल्यै पनि दोस्रो विचारमा राख्दैनन् । तिनीहरूमा परमेश्वरको डर वा सजायँ पाउने कुरा पनि हुँदैन ।

सहयोग विनाको विजयी

हामीले जान्नुपर्ने चिजविजको सूची जान्नुभन्दा अगाडि, हामीले याद

दिलाउनुपर्ने कुरा उपयोगी हुन्छ कि त्यहाँ केही निश्चित आचरण र क्रियाकलापहरू हुन्छन् जसले हामीलाई पवित्रतापनको अवस्थामा मद्दत गर्दैनन् । साधुवादले पनि सहायता गर्दैन । कलस्सी २:२३ मा पावलले यसो भन्दछन्, जब कि आत्मा पीडा र आत्मा इन्कारीलाई परमेश्वरीयपनको नजरमा दिन सकिन्छ, तिनीहरू हुन्, "शरीरको चाहनाको विरुद्धमा कुनै पनि मूल्य हुँदैन । आश्रमवादले पनि सहायता गर्न सक्दैन । एकजना व्यक्तिले आफैलाई यस संसारबाट र आश्रमवादको समूहबाट अलग गर्न सक्छ, तर उसले आफैलाई उसको आफ्नै स्वभावबाट अलग गर्न सक्दैन । आत्मा विश्लेषकले पनि सहायता गर्न सक्दैन । त्यहाँ आफ्नैपन भन्ने कुनै पनि कुरामा विजयी हुँदैन; आफ्नै व्यवसाय भन्ने कुरामा पनि डुङ्गाभित्र लङ्गुर खसाल्नु जस्तै हो । निष्क्रियतापन पनि यसको उत्तर होइन । पवित्रता पनि तिनीहरूकोमा ओर्लदैन, जसले व्यर्थैमा यसलाई पर्खिरहेका हुन्छन् । न त यो परीक्षाको गहन अध्ययनबाट नै आउने गर्दछ । हामीले जति धेरै बढी परीक्षाको बारेमा विचार गर्छौं, हामीले त्यति धेरै उत्पादन गर्ने चाहना राख्दछौं । अन्तमा, निरासालाई त्यागिदिएर पनि विजयी प्राप्त हुँदैन । त्यो हार हो, र परमेश्वरले हारेका खीष्टियनहरूलाई प्रयोग गर्न सक्नुहुन्न ।

हामीले जान्नुपर्ने चिजविजहरू धेरै छन्, अब हामीले गर्नुपर्ने कार्यतर्फ अगाडि बढौं ।

◆◆◆

अध्याय ११

त्यो विजयको मार्ग - आत्माले भरिएको हुनु

केवल परमेश्वरले मात्र हामीलाई पवित्र बनाउन सक्नुहुन्छ, तर उहाँले यसलाई हाम्रो सहायताबिना गर्नुहुने छैन । खीष्टियन जीवनको धेरैजसो क्षेत्रहरूमा अलौकिक र मानवीय रूपमा उत्सुकताहरू मिसिरहेका छन् । परमेश्वरले शक्ति प्रदान गर्नुहुन्छ, तर हामी आफै यसमा उपलब्ध हुनुपर्छ । यो हामी आत्मामा हुने कारणले गर्दा नै भएको हो, ताकि हामी शरीरका चाहनाहरूलाई पूरा गर्नेछैनौं । तर यसमा पवित्र आत्माले भरिनु भन्नुको अर्थ के हुन्छ ? यो अति नै वास्तविक र रहस्यमय भएको हुन्छ । यो केही चिजमा प्रचारक र मिसनरीहरूलाई संरक्षित गरेजस्तै हुन्छ । तर यस्तो हुने होइन ! यो केही चिज परमेश्वरका मानिसहरूलाई आज्ञा गरिए जस्तै हुन्छ, र यसलाई सम्भव भएजति व्यवहारिक र सामान्य पनि बनाइन्छ । यहाँ हामीले पवित्र आत्माले भरिएको संलग्नतामा केही आधारभूत कदमहरूलाई सुझाव दिऔं :

पापलाई जम्मा भइरहन नदिनुहोस्

हामी आफैलाई शुद्ध राख्नको लागि, हामीले पापलाई स्वीकार गरेर त्याग्नुपर्छ, र हामीहरूले यसलाई हाम्रो जीवनमा पनि जानकारी प्राप्त गर्नुपर्छ (हितोपदेश २८:१३; १ यूहन्ना १:९) । सबै पापलाई परमेश्वरमा स्वीकार गर्नुपर्छ, किनभने सबै पापहरू उहाँको विरुद्धमा हुन्छन् । यदि मानिसहरूले गल्ती गरे भने, तब त्यो स्वीकार तिनीहरूमा पनि गरिएको हुन्छ । साँचो पश्चात्ताप तुरुन्तै हुनुपर्छ, र हामीले यसो गर्नलाई दिनको अन्तसम्म वा हप्ताको अन्तसम्म पर्खि बस्नु हुँदैन ।

शर्तरहित प्रकारले यस्तो नभन्नुहोस्, "यदि मैले केही चिज गल्ती गरेको छु भने..." वा "म तिमीलाई क्षमा दिनेछु, यदि तिमीले मलाई क्षमा दियौं भने"। यस्तो भन्ने महिलाजस्तो नहुनुहोस्, "यदि मैले केही चिज गल्ती गरेको छु भने, म क्षमा दिनलाई तयार हुनेछु"।

एकजना व्यक्तिले प्रतिस्पर्धा गर्ने डोरी चोरेकोमा उसले स्वीकार गऱ्यो, तर उसले यो कुरा भन्नलाई बेवास्ता गऱ्यो, कि त्यहाँ त्यो डोरीको अर्को छेऊपट्टी अर्को घोडा थियो भन्ने कुरालाई वास्ता नै गरेनन्।

विशेष रूपमा यो जस्तो छ, त्यस्तै नै भन्नुहोस्, राक्षसलाई उसको ठीक नाउँले बोलाउनुहोस्, अविवेकपूर्ण तरिकाले भन्दा पनि मतवालीपनको तरिकाले, सापटी लिएको भन्दा पनि चोरेको भनेर बताइदिनुहोस्। पत्रुसले यसो भनेनन्, "हे प्रभु, म एकजना स्वतन्त्र मानिस हुँ, तर म पापी मानिस पनि हुँ"। त्यहाँ आएको पापलाई त्याग्ने निश्चित कुराले निर्धारण गर्ने कुरा पनि स्वीकार गर्ने कुरा होइनः मैले नसपातिको एक बाकस नै चोरे, तर यसलाई दुईवटा बनाउँदा, असल कुरा हुने थियो। म आज राति यसको अर्को बाकस नै चोर्न गइरहेको छु"।

हृदयदेखि नै मैले यसो भन्नुपर्छ कि, "मैले गल्ती गरें, म अति दुःखित भएको छु, मलाई क्षमा दिनुहोस्"।

जब हामीले हाम्रा पापहरूलाई इमानदारपूर्वक स्वीकार गर्छौं, तब हामीले परमेश्वरको वचनको अधिकारलाई जान्न सक्छौं, र हामीलाई क्षमा दिइएको हुन्छ। यदि हामीले पापलाई स्वीकार गऱ्यौं भने, उहाँले हामीलाई क्षमा दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ, र उहाँ आफ्नो प्रतिज्ञामा सत्य पनि हुनुहुन्छ। हामीले विश्वास गरेर क्षमा प्राप्त गर्नु उपयुक्त हुन्छ।

तर कसैले यसो भन्न सक्छन्, "मैले क्षमा दिने विचार गरिरहेको छैन"। त्यो कुरा यसो हुनसक्छ, तर तपाईंले क्षमा दिनुपर्ने हुन्छ, चाहे तपाईंले यसलाई विचार गर्नुहोस् वा नगर्नुहोस्। क्षमा दिने कुराको निश्चयता परिवर्तन हुने अनुभवद्वारा आउँदैन, तर परिवर्तन नहुने वचनद्वारा आउँदछ।

जो कोहीले यसो भन्न सक्छन्, "म यो कुरा जान्दछु, कि परमेश्वरले मलाई क्षमा दिनु भएको छ, तर म आफैले क्षमा दिन सक्दिन"। यस्तो खालको आचरण आत्मग्लानीको स्वरुपको अनावश्यक कुरा हुन सक्छ। यदि परमेश्वरले हामीलाई क्षमा दिनुभएको छ भने, त्यो समस्याको समाधान हुन्छ, किन हामी त्यो दोषीपनमा लडिबुडि गर्न जाँदैछौं त ?

यो कुरा साँचो हो, कि जब परमेश्वरले क्षमा दिनुहुन्छ, उहाँले त्यस कुरालाई बिर्सि पनि दिनुहुन्छ (हिब्रू १०:१७) । यसको अर्थ यस्तो हुँदैन, कि परमेश्वरको सम्झने शक्ति खराब छ भन्ने, तर उहाँले फेरी कहिल्यै पनि ती पापहरू हाम्रो विरुद्धमा ल्याउनुहुने छैन । तिनीहरू यस अर्थमा बिर्सिएका हुन्छन्, कि त्यो विषय नै बन्द भइसकेको हुन्छ। एकजना हृदय टुटेको मानिसले गरेको पश्चात्तापले खराब आदततर्फ चिप्ल्याउने गरेको हुन्छ, र यसो भनेर कराउँछन्, "हे परमप्रभु, म यसलाई स्वीकार गर्दछु, किनकि मैले यसलाई पुनः गरेको छु" । परमप्रभुले जवाफ दिनुभएको कुरा यस्तो हुन्छ, कि "तिमीले पुनः के गरेका छौं ?" उनले पश्चात्ताप गरिसकेको दोस्रो भनाइमा पनि परमप्रभुले क्षमा दिनुभएको थियो ।

कोरी टेन बुमले हामीलाई यस कुराको सम्झना गराउँदछिन्, कि परमप्रभुले बिर्सने मात्र कुरा गर्नुहुन्न, र उहाँले कुनै पनि माछा मार्ने चिन्हलाई राख्नुहुन्न । उहाँले हामीलाई हाम्रो आफ्नै पापहरूबाट निकाल्ने चाहना गर्नुभएको छैन वा अरूहरूका पापहरूलाई स्वीकार गरिएका हुन्छन्, र क्षमा दिइएका पनि हुन्छन् । हामीले तिनीहरूलाई सम्झने एउटा मात्र उपाय यस्तो भए हुन्थ्यो, कि तिनीहरूले फेरी त्यसो नगरुन भनेर चेतावनी दिनुपर्ने कुरा हुँदैनथ्यो ।

यसमा यस कुरालाई पनि थप्नुपर्ने हुन्थ्यो, कि हामीले स्वीकारेको घेरा हाम्रो पापको घेरा जत्तिकै चौडा हुनुपर्थ्यो । चाहे यो परमेश्वरमा मात्रै भएको होस् वा हामीले गल्ती गरेको कुनै व्यक्तिमा हुनुपर्थ्यो, वा सम्पूर्ण स्थानीय मण्डलीमा पनि यसो हुन सक्थ्यो । लेथ शमूएल भन्नेले उपयोगी तरिकाले यस्तो सल्लाह दिँदछन्, "तपाईंको विचारमा तपाईंको पाप कहाँ छ, तपाईंले गरेको स्वीकार तपाईंको विचारमा आएको होस् । केही स्त्रीहरूकोमा नजानुहोस्, र तिमीले आफ्नो हृदयमा पनि व्यभिचार गरेको छैनौं भनेर नभन्नुहोस्, जसले अन्योलता र उत्साहीपनको सृजना गर्दछ, र त्यो घेरामा नै अझ बढी पाप हुने गर्दछ । यदि यो सोचाइमा आएको गोप्य हो भने, यसलाई त्यो विचारको गोप्यतामा नै स्वीकार गर्नुहोस्, र सार्वजनिक रूपमा होइन, जहाँ कसैको विचारले गर्दा कलंक लगाइएको हुँदैन, र दुषित पारिएको पनि हुँदैन । मण्डलीको संगतिमा के कुरालाई स्वीकार गरिएको हुन्छ, र त्यो मण्डलीको संगतिमा नै क्षमा लिनेदिने गरिएको होस् । के तपाईंले तिनीहरूलाई तल पार्ने गर्नुभएको छ ? तपाईंले तिनीहरूलाई दुःखित भएको कुरा बताउनु होस् । के तपाईं तिनीहरूभन्दा असल हुनुभएको छ, र त्यसलाई तिनीहरूले जान्दछन्, किनकि तपाईंले भनेका कुराहरूले गर्दा यस्तो हुन्छ ?

ठीकै छ, यसलाई यसो पनि भन्न दिनुहोस्, कि तपाईंले भन्नुभएको कुरामा तपाईं अत्यन्तै दुःखित हुनुहुन्छ" ।

ह्यारी लोयड यो कुरामा निश्चित भए, कि उनका मित्र र ग्राहकहरूले उनले प्राप्त गरेको कुरा भन्दा पनि उनलाई ठूलो खीष्टियन पवित्रतामा रहनुपर्ने कुराको आशा गरियो । तिनीहरूले उहाँलाई एकजना समर्पित खीष्टियनको रूपमा चम्किलो उदाहरणको रूपमा स्वीकार गर्न चाहिरहेका थिए, त्यसैले उनले एउटा सार्वजनिक पत्रमा निम्न कुराहरू लेखे:

> मैले मेरा सबै शक्ति र प्राथमिकताहरू मेरो व्यवसायलाई अगाडि बढाउनको लागि खर्च गरेको छु, र मैले मेरो व्यक्तिगत आनन्दको कुरालाई त्यागेको छु ।
>
> वास्तवमा भन्नुपर्दा मैले मेरो बाइबललाई कहिल्यै पनि पढेको छैन ।
>
> वास्तवमा, मेरा पापहरू मेरो विचार र कार्यमा चिहानसरी भएका छन् । मैले परमेश्वरको कार्यको निम्ति दिएको दशांश काम नलाग्ने भएका छन्, र बलिदानपूर्ण रूपमा दिएको कार्यले वास्ता गर्दछ, र मैले दिनसक्ने कुरामा थोरै मात्र पैसा भएको छ ।
>
> म एकजना हाकिमजस्तै आलोचना गर्ने र माग गर्ने भएको छु ।
>
> म कतिचोटी यी सबै कुराहरूमा नराम्रो बनेको छु, र प्रेम नगर्ने बुबा र पति भएको छु ।
>
> म बालकजस्तै भएर असफल नभइकनै मण्डलीमा उपस्थित हुने गरेको छैन ।
>
> जब मानिसहरूले मेरो प्रशंसा गर्छन्, तब तपाईंले यो कुरा देख्न सक्नुहुन्छ, कि म त्यति धेरै चोरी गर्ने प्रकारको भएको जस्तै महसुस गर्छु । त्यसै कारणले गर्दा म प्रकट गर्नको लागि पनि बाध्य बनेको र लाजमा परेको हुन्छु, म खीष्टियन भएर कस्तो दर्दनाक उदाहरण दिएको छु । मबाहेक कसैको पनि प्रशंसा नभएको होस्" ।

यो कहिलेकाहीँ यस्तो हुन्छ, कि हामीले यस्तै खालको इमानदारीताको पश्चात्तापलाई सुन्ने गर्दछौं, र हामीले अझ कम रूपमा हामी आफैलाई निरन्तर कुलतमा पार्ने गर्दछौं ।

सम्भव भए जति धेरै बन्देजमा पार्ने गर्नुहोस्

परमेश्वरको अनुग्रहले हामीलाई यो कुरा सिकाउँदछ, कि हामीले सम्भव भएजति विगतमा भएका गल्तीहरूलाई ठीक बनाउने प्रयास गर्नुपर्छ । यसको अर्थ यो हुन्छ, कि हामीले असल भएका चिजविजहरूलाई स्थापित गर्दा, गलत तरिकाले पनि लिएका हुन सक्छौं । यसको अर्थ यो पनि हुन सक्छ, कि त्यो चोरिएको पैसाको व्याज तिर्ने कुरा पनि हुन्छ ।

यसको नयाँ करारमा दिइएको व्यक्तिको असल नमुना जक्कै हुन् । उनको परिवर्तन भइसकेपछि उनले यसो भने, "प्रभु हेर्नुहोस्, म आफ्नो सम्पत्तिको आधा भाग गरीबहरूलाई दिन्छु, र कोहीबाट अन्ययापूर्वक केही लिएको छु भने, म त्यसको चार गुना फिर्ता गरिदिनेछु" (लूका १९:८) । उनले आफू बचाइनका लागि यसो गरेका होइनन्, तर उनी बाँचेको कारणले गर्दा यसो गरे ।

बन्देज लगाउने कार्य निरन्तर र गम्भीर रूपमा हुनुपर्छ । हामी आन्तरिक राजश्व विभागमा काम गर्ने व्यक्तिले लेखेको जस्तो गर्नुहुँदैन, "म विगत सालदेखि सुत्न पनि सकिरहेको छैन, जब मैले मेरो आम्दानीको करको प्रतिवेदनलाई बनाइरहेको थिए, र मैले मेरो आम्दानीलाई पूर्ण रूपमा गलत तरिकाले व्याख्या गरें । मैले रु. १५,००० चेक काटेर यसलाई बन्द गर्न गइरहेको छु, र म अझै पनि सुत्न सकिरहेको छैन, बाँकि म तिमीलाई पठाउनेछु" ।

त्यहाँ यस्ता खालका अवस्थाहरू हुने गर्दछन्, जहाँ बढीरहेको समयले गर्दा यस्तो हुन्छ, वा परिवर्तित अवस्थाको कारणले गर्दा यस्तो हुन्छ । यसमा त्यति धेरै बन्देज गर्नुपर्ने खाँचो पर्दैन । परमप्रभुले यसको बारेमा जान्नुहुन्छ, र यदि पापलाई स्वीकार गरिएको छ भने, उहाँले त्यो वास्तविक तथ्यलाई गम्भीर चाहनाकासाथ स्वीकार गर्नुहुन्छ ।

धेरै वर्ष अगाडि डब्लू. पि. निकोल्सनले बेल्फाष्टमा प्रचार गरिरहेका थिए, र परमेश्वरको आत्माको शक्ति यति धेरै रूपमा चल्यो कि, मानिसहरूले स्थानीय उद्योगबाट चोरेका सर-सामानलाई फर्काउन सुरु गरे । यसैले धेरै जनाले यसरी फर्काए, कि त्यो कम्पनीले ती सरसामानहरू राख्ने टहरा बनाउनुपर्‍यो । अन्तमा, सार्वजनिक रूपमा नै यसो भनेर सूचना दिइयो कि, अब कसैले पनि नर्फकाउनू, किनकि त्यहाँ कुनै पनि चिज राख्ने ठाउँ छैन ।

यही प्रकारले एकचोटी एफ. बि. मेयरले क्यसविकको सभामा प्रचार गरे, र त्यो स्थानीय हुलाक घरतिर फर्कन हतार गरेका खीष्टियनहरूले सापटी लिएका

र चोरेका पैसाले गर्दा भताभुङ्ग भयो, र त्यसलाई अर्को तरिकाले क्षतिपूर्ति गर्ने गरियो ।

तपाईंको शरीरलाई अहिले नै जीवित बलिदानको रूपमा प्रस्तुत गर्नु

हामी तेस्रो कार्यमा जानुपर्ने हुन्छ, जब हामी व्यवहारिक पवित्रतालाई लिने क्रममा रहन्छौं । हामी आफैले परमप्रभुमा उत्पादन गर्नुपर्छ, र एकजना सदस्य धार्मिकपनको साधन बन्न सक्छन् (रोमी १२:१-२, ६:१९) । उत्पादन गर्ने कार्य संकटमा शुरु हुन्छ, तर यसलाई प्रक्रियाको रूपमा निरन्तरता दिनुपर्छ । त्यहाँ जब हामीले हाम्रो शरीरलाई जीवित बलिदानको रूपमा परमप्रभुलाई अर्पण गर्छौं, त्यो पहिलो समय हुनुपर्छ । तर हरेक दिनमा र हरेक क्षणमा हामीले हाम्रो आफ्नै स्थानमा उहाँको चाहनालाई स्वीकार गर्नुपर्छ । हामीले हाम्रो नियन्त्रण गर्ने कुराहरूलाई उहाँमा फर्काइदिनुपर्छ । हामीले आफैलाई इन्कार गर्नुपर्छ, क्रूस लिनुपर्छ, र उहाँलाई पछ्याउनुपर्छ । जसरी हामीले गरेको स्वीकारीले हामीलाई शुद्ध पार्दछ, त्यस्तै प्रकारले हामीलाई त्यो उत्पादन गर्ने कार्यले उपलब्ध हुने कुरा गर्दछ ।

एनी ग्रानीले शुद्ध बनाउने शब्दको वास्तविक अर्थलाई निम्न प्रकारले व्याख्या गरेकी छिन्:

> म आफैले मेरो जीवनलाई यति धेरै शुद्ध पार्ने चाहना राखेकी छु, मेरो प्यारो प्रभु आउन सक्नुहुन्छ,
>
> र मैले मेरो आफ्नै सजावटलाई मिलाउने गर्दछु, र मेरो हृदयलाई उहाँको घरको बासस्थान बनाउँदछु,
>
> र मैले मलाई यस कुराको खाँचो छ भन्ने जानेदेखि, र यस्तो हुँदाहुँदै नै हरेक बिहानी म एउटा गोप्य स्थानमा लाग्दछु, र उहाँसँगै मेरो चाहनालाई राख्दछु,
>
> उहाँले यसलाई सधैं नै अनुग्रही प्रकारले लिनुहुन्छ, र यसलाई उहाँसँग नै प्रस्तुत गर्नुहुन्छ,
>
> तब म दिन सुरु गर्नको लागि तयार हुन्छु, र त्यहाँ हुने प्रत्येक कार्य गर्नलाई पनि तयार,
>
> र यही प्रकारले मेरो प्रभुले मेरो चाहना र इच्छाहरूलाई नियन्त्रण गर्नुहुन्छ,

किनकि हामी त्यस दिनको मध्यान्तरमा उहाँको चाहनालाई साटासाट गर्न भेट्ने गर्छौं ।

जब विशप टेलर स्मिथ बिहानीको समयमा विस्तराबाट उठेर आउने गर्थे, तब उनी त्यस विस्तरामा नै घुँडा टेक्ने गर्थे, र उनले हरेक बिहानी यस्ता सामान्य शब्दहरू भन्ने गर्थे, "प्रभु मेरो विस्तरा तपाईंको वेदी हो, म आफै तपाईंको जीवित बलिदान भएको छु" उहाँले आफैलाई हरेक दिन परमप्रभुको उपस्थितिमा राख्नुहुन्थ्यो ।

जब आर्थर पियर्सनले जर्ज मुलरलाई यसो भनेर सोधे, "त्यो महान् कार्यमा के कस्तो गोप्य कुरा छ, र त्यो आश्चर्यपूर्ण चिजविजहरूलाई परमेश्वरले तपाईंद्वारा गर्नुभएको हुन्छ ?" मुलर महाशयले केही समय माथितिर हेर्नुभयो, तब उहाँले आफ्नो शिरलाई तल, अझ तल पार्नुभयो, जबसम्म यो उहाँको घुँडासम्म पुगेको थिएन । उहाँ केही क्षणको लागि चुपचाप बस्नुभयो, र यसो भन्नुभयो, "धेरै बर्ष अगाडि मेरो जीवनमा यस्तो दिन पनि आयो, जहाँ जर्ज मुलर मरेको खवर सुनियो" । जवान मानिस हुँदाखेरि मेरो जीवनमा धेरै आकांक्षाहरू आएका थिए, तर त्यहाँ त्यस्तो दिन पनि आइपुग्यो, जब म ती सबै चिजविजहरूको निम्ति मरे, र मैले यसो भने, "प्रभु येशू अब देखि उसो मेरो चाहना होइन, तर तपाईंको चाहना अनुसार भएको होस्, र त्यस दिनदेखि परमेश्वरले ममा र मद्वारा कार्य गर्नलाई सुरु गर्नुभयो" ।

जनरल बुथ भन्नेले यसलाई फरक तरिकाले व्याख्या गरेका छन्, उनले यसो भने, "जब म १७ वर्षको केटो थिएँ, मैले यो कुराको निश्चय गरें कि परमेश्वरले ती सबैमा विलियम बुथ छन् भन्ने कुरा जान्नुहुन्थ्यो" ।

परमेश्वरको वचनसँग आफ्नो जीवनलाई व्यस्त पार्नु

परमेश्वरको वचनमा एकदमै नजिक रहनुपर्ने चौथो पूर्ण आवश्यक कुरा यो हो, कि हाम्रा जीवनहरू यसबाट अलग भएका छन् । यसको आशय पढ्नु, कण्ठस्त गर्नु, ध्यान गर्नु र परमेश्वरको वचनमा आज्ञाकारी हुनु हो । हामीले परमेश्वरको वचनलाई पढेर, परमेश्वरले हाम्रो लागि सुम्पनुभएको परमेश्वरको आचरणको सामान्य रूपरेखालाई सिक्नु हो । हामीले यसलाई कण्ठस्त गरेर हामीलाई गवाही दिने बेलामा, परीक्षाको समयमा, निर्णय गर्ने अवस्थामा आवश्यक परेको खण्ड पवित्र आत्माले सम्झना गराउनुहुन्छ । यसलाई अध्ययन

गरेर, हामीले हामीसँग बोल्ने जो कोहीलाई पक्रेर परिवर्तन गर्न सक्छौं, र हामी यसमा आज्ञाकारी भएर यो धार्मिकताको मार्गमा लाग्न सक्छौं ।

ती भजनकारले शुद्धिकरण र वचनको बीचको सम्बन्धलाई पहिचान गरेर यसरी लेखेका छन्: "जवान मानिसले आफ्नो चालचलन कसरी चोखो राख्न सक्छ ? तपाईंको वचनअनुसारको जीवन बिताएर नै हो । तपाईंको विरुद्धमा पाप नगरुँ भनेर, तपाईंको वचन मैले मेरो हृदयमा सुरक्षित राखेको छु" । येशूले प्रार्थना गर्दाखेरि यो सम्बन्धलाई पक्का गर्नुभयो, "तपाईंको सत्यताद्वारा तिनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस्, तपाईंको वचन सत्य हो" (यूहन्ना १७:१७) । यो सम्बन्धलाई दुईवटा आधुनिक प्रकटीकरणमा बताइएको छ:

> यस पुस्तकले तिमीलाई पापबाट अलग राख्नेछ, वा पापले तिमीलाई यस पुस्तकबाट अलग राख्नेछ ।
>
> त्यहाँ यस्ता दुईवटा चिजहरू छन्, जसलाई परमेश्वरले विभाजित गर्न सक्नुहुन्न: बाइबलमा रहेको धुलो र हृदयमा जम्ने हिँऊ ।

आत्माले भरिनु र त्यो गल्ती नहुने वचनको बीचको सम्बन्ध हुन्छ । एफिसी ५ अध्यायमा पावलले यसो भन्दछन्, कि आत्माले भरिनु भन्नुको आशय, "अपसमा भजन, स्तुतिगान र आत्मिक गीतहरूद्वारा बात गर, प्रभुका निम्ति आ-आफ्नो हृदयमा गाओ, र भजन गर" (पद १९) । कलस्सी ३ अध्यायमा उनले यसो भने, कि जब परमप्रभुको वचन हाम्रो हृदयमा सम्पन्नताले बास गर्दछ, तब यसले यो कुरालाई पछ्याउने गर्दछ कि, "...भजन, स्तुतिगान र आत्मिक गीतद्वारा सारा बुद्धिसित एक-अर्कालाई सिकाओ र सम्झाओ, अनुग्रहसाथ आफ्ना हृदयहरूमा प्रभुका निम्ति गाओ" (पद १६) । त्यो उही चिजमा समान् भएका चिजविजहरू एक-अर्कामा समान् नै हुन्छन् । निष्कर्षमा पवित्र आत्माले भरिनु भनेको हामीमा परमेश्वरको वचन पवित्र आत्माको सम्पन्नतालाई गर्न दिनु हो ।

बाइबल बाहेक त्यहाँ कुनै पनि पवित्रता भन्ने कुरा छैन । क्याकचेने भन्ने व्यक्तिले यसो भने, म परमेश्वरमा यस्तो विश्वास गर्दछु, कि उहाँले वचनबिना नै शुद्ध गर्न सक्नुहुन्थ्यो । उहाँले स्वर्गदूतलाई पवित्र तुल्याउनुभयो, र उहाँले यसबाहेक नै आदमलाई पवित्र तुल्याउनुभयो, तर उहाँले यस्तो गर्नुहुने छैन । "तपाईंको सत्यताद्वारा तिनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस्, तपाईंको वचन नै सत्य छ" । जसरी एकजना आमाले बालकको निम्ति हेरचाह गर्छिन्, त्यसरी नै येशूले

पनि आत्मालाई लिएर वचनको दूधले हेरचाह गर्नुहुन्छ । मानिसहरू परिवर्तन हुन्छन् यदि तिनीहरूले एउटा अनुभवमा भरोसा गर्छन् भने, तिनीहरूले कहिल्यै पनि बाइबललाई एक हप्तादेखि अर्को हप्तामा खोल्ने गर्दैनन् ।

निरन्तर प्रार्थना गर्नु

त्यहाँ प्रार्थनाबिनाको पवित्रता भन्ने हुँदैन । यो नभइनहुने कुरा हो, कि जब प्रभु येशूले हामीलाई प्रार्थनाको नमुना दिनुभयो, उहाँले त्यसलाई दोहोऱ्याउनु पर्ने कुरामा पनि समावेश गर्नुभयो, "हामीलाई परीक्षामा नपार्नुहोस्, तर दुष्टबाट बचाउनुहोस्" । कुनै पनि प्रार्थना कहिल्यै पूरा हुन सक्दैन, जबसम्म पापबाट हुने सुरक्षामा हृदयको क्रन्दनबिना नै हुँदैन ।

यहाँ केही प्रार्थनाका अनुरोधहरू छन्, जसमा हामीले हाम्रो दैनिक प्रार्थनाको सूचीमा थप्न सक्छौं :

"प्रभु मलाई पवित्र जीवन जिउने शक्ति प्रदान गर्नुहोस्" ।

"ममा पवित्र आत्माले बास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा सम्झनलाई मलाई सहायता गर्नुहोस्, त्यसकारण मैले उहाँलाई दुःखित तुल्याउने कुनै पनि कारण नहोस्" ।

"मलाई सम्भव भएजति पवित्र बनाउनुहोस्, किनकि त्यो एकजना व्यक्ति स्वर्गको एक स्थानमा हुन सक्छ" ।

"यदि मैले पाप गर्ने चाहना गरें भने पनि, मलाई यसबाट अलग्गै नै राख्नुहोस्" । "परीक्षामा परेर पाप गर्नलाई कहिल्यै पनि अनुमति नदिनुहोस्, र कारणबस पनि कुनै पाप गर्ने मौका नआएको होस्" । "एकजना कमजोर बूढो मानिस वा महिला जस्तो भएर मर्न पनि नदिनुहोस्" ।

"तपाईंको नाउँलाई सम्मान नदिने खालको कुनै पनि चिज गर्नबाट मलाई अलग्गै राख्नुहोस्" ।

"मलाई पापमा पार्नुभन्दा बरु तपाईंको घर स्वर्गमा लानुहोस्"

यी माथिका भनाइहरूबाट यो कुरा भन्नु स्पष्ट हुँदछ, कि जो कोहीले पनि उसले प्रार्थनामा घुँडाको छाला नखियाइकनै पवित्रतामा जीउनको लागि आशा गर्ने स्थान नै हुँदैन ।

खीष्टियन संगतिको नजिकमा रहनु

यसमा अर्को शुद्ध पार्ने प्रभाव यस्तो हुन्छ, कि हामी विश्वासीहरूको संगतिमा रहनुपर्छ । जसरी चराहरूले तिनीहरूको प्वाँखलाई सँग-सँगै निकाल्ने गर्छन्, परमेश्वरका मानिसहरू पनि त्यस्तै हुनुपर्छ । जब पत्रुस र यूहन्नालाई सभाघरबाट निकालिएका थिए, र तिनीहरूले पनि तुरुन्तै आफ्ना खीष्टियन सहपाठीलाई खोज्ये (प्रेरित ४:२३) । हामी सँग-सँगै जम्मा हुने कार्यलाई त्याग्नको लागि उचालिएका छौं (हिब्रू १०:२५) । प्रेरितको पुस्तकमा जब पवित्र आत्माको आगमन अनौठो प्रकारले भयो, यो त्यो नै समय थियो, जब मानिसहरू सँग-सँगै भेला भए, र यसलाई "आत्माको सामूहिक अनुभव" भनेर पनि चिनियो ।

रोटी भाच्ने कार्यमा प्रभु येशूको मृत्युले हामीलाई निरन्तर यो कुराको सम्झना गराउँदछ, कि हाम्रा पापहरूले मुक्तिदाताको निम्ति मूल्य राख्दछ, र त्यसकारण पापलाई निर्धारण गर्ने शक्तिशाली कुराहरू हुन्छन् । कहिलेकाहीँ परमप्रभुको भोजलाई परमप्रभुको निम्ति प्रयोग गरेर देखाउँदा, परमेश्वरले पापको मूल्याङ्कन गर्नुहुन्छ, र त्यसद्वारा हामीले दुष्टचाहिँलाई इन्कार गर्ने शक्ति प्राप्त गर्दछौं, तर यो सबै स्थानीय मण्डलीमा जमघट हुँदाखेरि भेट्ने सत्य कुरा हुन्छ ।

परमप्रभुको निम्ति व्यस्त भइरहनु

विजयी खीष्टियनहरूले परमप्रभुको निम्ति आफैलाई व्यस्त राखेर मूल्यलाई प्रदान गरेका छन् (उपदेशक ९:१०) । इसहाक वाटले यस्तो कुरा लेखे:

परिश्रम गर्ने कार्यहरूमा वा क्षमताहरूमा,
म पनि व्यस्त नै हुने गर्थे,
किनकि शैतानले अझै पनि केही नराम्रो कुरा नै गरिरहेको हुन्छ,
किनकि वेकारका हातहरूले पनि यस्तो नै गर्ने गर्छन् ।

अर्कोलाई यस्तो प्रकारले भन्ने गरिन्छ, कि ठूलो परीक्षा, र खतराको एउटा समयमा जब हामीले आफूलाई व्यस्त नराखेको समय हुन्छ । दाऊदले पनि उनले गरेको लज्जापूर्ण कार्यमा उही नै पाठ सिके । त्यो वसन्तको समयमा, जब दाऊद राजा लडाइँ गर्न गएका थिए, उनले चाहना गरे, हेरे, अनि परीक्षामा परे (२ शमूएल ११ अध्याय) । त्यो भन्दा अगाडि नै उनले व्यभिचार गरिसकेका थिए, तब उनले आफ्नो पापलाई हत्या गरेर लुकाउने कोसिस गरे ।

जब हामीले सुलेमानको बारेमा विचार गर्छौं, तब उनले धेरैजनासँग

गरेको व्यभिचारको बारेमा विचार गर्छौं, तर इजकिएलले हामीलाई यस कुराको सम्झना गराउँदछन्, कि उनले गरेको अर्को पाप पर्याप्त रूपमा मूर्तिपूजा गर्नु हो (इजकिएल १६:४९) । यसलाई अनैतिकताको तातो विस्तराभन्दा आश्चर्य मान्नुपर्ने कुनै कुरा छैन ।

परमप्रभुको सेवकाइको निम्ति आफैलाई व्यस्त राख्दा, हामीले जानेको यौन कामुकतालाई अभ्यास गर्न सक्छौं, र त्यो शारीरिक शक्तिबाट सिधैं आउने कुरा थियो, जुन प्राचीन लक्ष्यमा उच्च नैतिकताको र संस्कृतिको कुरा पनि हुन्थ्यो । विशेषगरेर तिनीहरू, जसलाई विवाह नगरिकनै एक्लै बस्नलाई बोलाइएको हुन्थ्यो, र तिनीहरूले आफ्नो शक्तिलाई थकित नहुने सेवामा समर्पित गर्नुपर्थ्यो । जसरी कोही-कोहीले यसो भन्ने गरेका छन्, "तिनीहरूले आफैलाई धेरै काम गरेर मार्नुपर्छ, अनि प्रार्थना गरेर आफैलाई जीवित पार्नुपर्छ" । त्यहाँ समयलाई पूरै उत्पादनशिल कार्यमा लगाएर धेरै सुरक्षा गर्नुपर्ने हुन्छ ।

शरीरको अनुशासनलाई अभ्यास गर्नु

पावलले भनेको कुरामा शरीरको अनुशासनलाई जोडिदिनुहोस्, "तर म मेरो शरीरलाई मुक्का लगाउँछु र वशमा ल्याउँछु, नत्र त अरूलाई प्रचार गरेर कुनै हिसाबले म आफैचाहिँ बेकम्म ठहरिनेछु" (१ कोरिन्थी ९:२७) । आजको बाइबल संस्करणले यसरी बताएको छ:

> त्यसकारणले गर्दा म अन्तिम रेखासम्म सिधैं दगुरिरहेको छु, त्यसकारणले गर्दा पनि म बक्सिङ खेल्ने जस्तै व्यक्ति भएको छु, जसले आफूले हिर्काएको मुक्कालाई खेर फाल्दैन । मैले मेरो शरीरलाई कडा पारेर ती मुक्काहरूलाई सहन्छु, र यसलाई मेरो पूर्ण नियन्त्रणमा ल्याउँदछु, अनि त्यस प्रतिस्पर्धामा अरूहरूलाई बोलाइसकेपछि, म आफैलाई इन्कार गरिएको व्यक्तित्वको रूपमा पाउँदछु !

पावलले स्पष्टरूपमा बताउन चाहना नगरेको कुरा त्यो थियो, कि उनले आफ्नो शरीरलाई अनुशासनमा राखे । उनले यस्तो कुरा गर्नुभन्दा पनि बरु यी क्षेत्रहरूमा नियन्त्रणको अभ्यास गरिरहे जस्तैः यौन सम्पर्क, सुत्ने, खाने, र अभ्यास गर्ने कुराहरू । उनी शरीरका पचाउने कुराहरूलाई स्याहार्ने र लागिपर्ने गरेनन् । हामीमध्ये धेरै जना यसमा संलग्न हुँदा हप्ताको हजारौं चोटी होइन भन्ने चाहना

राख्छौं । यसमा वर्तमान् संसारका ज्ञानको कुरालाई पनि इन्कार गर्ने संलग्नता रहन्छ: "यदि यसमा असलपनको महसुस गर्नुहुन्छ भने, यसलाई गर्नुहोस्" ।

परमेश्वरले हामीलाई हरेक चोटी इनाम दिनुहुन्छ भन्ने कुरालाई हामीले बिर्सनुहुँदैन, र हामीले परीक्षालाई इन्कार गर्नुपर्छ । याकूबले यसो भने, "त्यो मानिस धन्यको हो, जो आपत्-विपत्मा स्थिर रहन्छ..." (याकूब १:१२) । एला ह्वीलर विकक्सले पनि यस्तो कुरा लेखिन्:

हो, जब अमरशील तहलाई सूचीमा राखिन्छ,
यदि मैले यसलाई कहिलेकाहीँ भेट्टाउन सकिन भने, म अचम्ममा पर्छ,
त्यो कि कार्यद्वारा गरिएको हुन्छ, कि त्यो हामीले विरोध गरेकोले हुन्छ,
हाम्रा कार्यगत स्थानहरू पनि राखिएका छन् ।

यसको अर्थ सुतेको बेलाको समयलाई अनुशासनमा राख्ने हो, र एउटा घण्टी बजाउने घडी त्यो आत्मिक कुराको अति उत्तम साधन बन्न सक्छ । यसको अर्थ हामीले खाने कुराहरू र पिउने कुराहरूलाई नियन्त्रणमा राख्नु हो, र यसमा "खानाको पूर्णतापन"लाई पनि सम्झनुपर्ने हुन्छ, जुनचाहिँ सुलेमानले गरेको अर्को पाप हो (इजकिएल १६:४९) । यसको अर्थ शारीरिक अभ्यासमा लाग्नु हो, र जसलाई पावल प्रेरितले "थोरै कुराको फाइदामा लाग्नु" भन्दछन् (१ तिमोथी ४:८) ।

छोटकरीमा भन्नुपर्दा, यसको अर्थ यस्तो हुन्छ: "जब परीक्षाले ढकढक गर्दछ, तब येशूलाई द्वारमा नै पठाइदेऊ" ।

तपाईंको जीवनभरिको विचारलाई सुरक्षा प्रदान गर्नु

जीवनमा आउने भावनालाई शरीरको अनुशासनले नियन्त्रण गर्नु त्यतिकै मूल्यवान हुन्छ । यसमा आएको वास्तविकता यो हो, कि हामीले विचार गरेको कुरालाई नियन्त्रण गर्न सक्छौं, चाहे यो असल वा खराब होस् । हाम्रो विचार धरहरा हो, जहाँबाट हाम्रा कार्यहरू बग्दछन् (हितोपदेश ४:२३) । याकूबले यो कुरालाई स्पष्ट बनाउँदछन्, कि (१:१३-१५) पाप विचारबाट नै सुरु हुन्छ । यदि लामो समयसम्म यस्ता विचारहरू आए भने, यसले कार्य गर्नतर्फ डोऱ्याउँछ । त्यो कार्य निरन्तर रहँदा मृत्यु पनि ल्याउन सक्छ । यो जीवनको चक्रजस्तै हुन्छ: गर्भधारण, जन्म, वृद्धि, मृत्यु ।

हामीले जस्तो विचार गर्छौं, हामी त्यस्तै बन्छौं । जसरी मानिसले उसको

हृदयमा विचार गर्छ, ऊ त्यस्तै बन्दछ (हितोपदेश २३:७) । त्यसकारणले गर्दा हामीले टि.भि. भिडियोका चक्काहरू, रेडियो, चलचित्र, पत्रपत्रिकाको अभ्यास गर्नलाई नियन्त्रण गर्नुपर्ने कुरा महत्वपूर्ण हुन्छ, र जसले हामीमा जनावरहरू चलाउँदा पनि जेसुकै कुरा गर्न सक्छन् । मैले कहिलेकाहीँ युवा मानिसहरूले 'मैले बाइबलमा टि.भि.लाई दुईपटक पाए' भन्ने कुरालाई हाँस्यास्पद रूपमा भनेको सुनेको छु ।

> "...अनि ती दिनहरूमा परमप्रभुको वचन कम पाइन्थ्यो; अनि (टेलिभिजन) खुला दर्शन थिएन" (१ शमूएल ३:१ख) । "व्यर्थका कुराहरू हेर्नदेखि मेरा आँखालाई फर्काइदिनुहोस्, अनि तपाईंको मार्गमा मलाई पुनर्जीवित पार्नुहोस् !" (भजनसंग्रह ११९:३७), (टि.भि., पहिलो र अन्तिम शब्दको पहिलो अक्षर) ।

जब तिनीहरूको टि.भि. जोडिने स्थान नयाँ वर्षको सन्ध्यामा बिग्रेको हुन्छ, तब एकजना खीष्टियन जोडिले परमप्रभुलाई यो भनेर सोधे कि, चाहे तिनीहरूले त्यसलाई पुनः मिलाउनेछन्, वा अर्को नयाँ किन्नेछन् । अर्को दिनको बिहानीको समयमा तिनीहरूले पढ्नुपर्ने पाठ भजनसंग्रह १०१ थियो । तिनीहरूलाई पढ्न अनुरोध गरिएको निर्देशन तिनीहरूले प्राप्त गरे, जब तिनीहरूले १०१:२ख, ३क लाई पढेः "म आफ्नो घरभित्र हृदयको इमानदारीसाथ हिँड्नेछु । म आफ्ना आँखाहरूको सामु कुनै अधम कुरा राख्नेछैन" ।

हाम्रो जीवनको हरेक पक्षमा त्यहाँ दुष्ट कुराहरू सम्बन्धित हुन्छन् । यहूदाले हामीलाई यो कुराको चेतावनी दिन्छन्, कि हामीले तिनीहरूलाई घृणा गरेर विचारको नियन्त्रणको अभ्यास गर्नुपर्छ (यहूदा २३ पद) ।

तर त्यहाँ जीवनको विचारको नियन्त्रणमा सकारात्मक पक्षहरू पनि छन् । हामीले खराब विचारहरूलाई निकाल्ने मात्र होइन, तर हामीले हाम्रा विचारलाई यस्ता कुराले भर्नुपर्छ, जुनचाहिँ पवित्र र शुद्ध छन् (फिलिप्पी ४:८) । यो "सकारात्मक सोंचाइको बाइबलीय शक्ति हो !"

अनुभवले हामीलाई यो कुरा सिकाउँदछ, कि हामीले दुईवटा विचारलाई उही समयमा सोच्न सक्दैनौं । त्यो वास्तविकतालाई व्यवहारिक उपयोगितामा राख्नुहोस् - हामीले उही समयमा पाप र येशू खीष्टको बारेमा विचार गर्न सक्दैनौं । त्यसकारण, जति धेरै हामीले परमप्रभुको बारेमा विचार गर्छौं, त्यति हाम्रो जीवन धेरै सफा हुनेछ । हामी यसो भनेर अझ बढी टाढा जान सक्छौं,

कि हामीले जति धेरै परमप्रभुको बारेमा विचार गर्छौं, हामी त्यति धेरै रूपमा उहाँजस्तै हुनेछौं । यसलाई पावलले २ कोरिन्थी ३:१८ मा यसरी प्रस्तुत गर्दछन्:

"तर नढाकिएको चेहराले प्रभुको महिमा ऐनामा जस्तै हेर्दै-हेर्दै हामी सबैजना, प्रभुद्वारा, जो आत्मा हुनुहुन्छ, एक महिमादेखि अर्को महिमामा सर्दै त्यही रूपमा बदलिँदै जान्छौं" ।

यो पद खीष्टियन पवित्रताको क्षेत्रमा होसियारपूर्वक विश्लेषण गर्नलाई एकदमै जटिल अवस्थामा रहने गर्दछ ।

तर हामी सबै जना - सबै नै सत्य विश्वासीहरू नै हौं ।

उघारिएको मुहारसँगै - पापले परमप्रभु र हाम्रो मुहारको बीचमा पर्दा राख्ने गरिदिन्छ । जब हामीले पापलाई स्वीकार गरेर त्याग्ने गर्दछौं भने, हामीमा उघारिएको पर्दा हुन्छ । त्यसपछि त्यहाँ हामी आफै र मुक्तिदाताको बीचमा कुनै पनि फरकपन हुँदैन ।

ऐनाको अगाडी रहँदाखेरि - परमप्रभुको वचन ऐनाजस्तै हुन्छ ।

बाइबलमा आएको परमप्रभुको महिमालाई हामीले नैतिक उत्तमताको रूपमा प्रभु येशूमा हेर्न सक्छौं, र उहाँको चरित्रको सिद्धता, र उहाँका सबै कार्यहरू र उपायहरूमा सुन्दर कुरा पनि देख्छौं ।

के ती सबै व्यक्तित्वहरू उही स्वरुपमा नै परिवर्तन भएका हुन्छन्, जसरी हामीले उहाँलाई भक्तिपूर्वक हेर्दछौं, र वास्तवमा हामी पनि उहाँजस्तै बन्दछौं । हामी तिनीहरूजस्तै भएर परिवर्तन भएका हुन्छौं । जो कोहीले यसो भनेका छन्, "यो त्यस्तै देखिने हुन्छ, जसले बचाउने गर्दछ, र यो नजरले गर्दा त्यो बलिदान हुँदछ ।"

एक महिमादेखि अर्को महिमामा हुने परिवर्तन महिमाको एक तहदेखि अर्को तहमा रहन्छ । यी सबै कुराहरू एकैचोटी हुने गर्दैनन्, तर जबसम्म हामी उहाँसँग रहन्छौं, तबसम्म यी कुराहरूले निरन्तरता पाउँछन् ।

परमप्रभुको आत्मामा भएजस्तै गरी, हाम्रो चरित्रको परिवर्तनमा पवित्र आत्माले असर पारेको हुन्छ । उहाँले यी सबैलाई खीष्ट जस्तै हुनलाई निकाल्नु हुन्छ, र जसलाई मुक्तिदाताको विश्वासको नजरले हेरिन्छ, जसरी उहाँ बाइबलमा प्रकट हुनुभएको छ ।

यो पदमा विलियम डि. लङ्गस्टापले यसलाई राम्ररी बताएका छन्:

येशू खीष्टद्वारा हेरेर,

तपाईं पनि उहाँजस्तै हुनुपर्ने छ,
तपाईंका मित्रहरू तपाईंकै आचरणमा रहन्छन्,
उहाँको उस्तैपनालाई देख्न सकिन्छ ।

पतन हुनुभन्दा बरु भाग्ने कुरालाई छान्नुपर्ने

यी यस्ता समयहरू छन्, जहाँ त्यो साहसी मार्गमा भाग्नुपर्ने हुन्छ, र जसमा तपाईं आफैलाई र आउनेवाला परीक्षाको बीचमा केही माइलको दूरी राख्नुपर्ने हुन्छ । यूसुफले पनि यस्तै गरे (उत्पत्ति ३९:१२) । साँच्चै, उनले आफ्नो कोटलाई गुमाए, तर उनले मुकुटलाई प्राप्त गरे । उनले यो कुरालाई प्रमाणित गरे कि, "उनी जो व्यक्तिले लडाइँ गरेर टाढा भाग्छन् भने, अर्को दिनको लागि लडाइँ गर्नलाई जिउँछन्" । हामीलाई विशेष रूपमा त्यस व्यभिचारबाट (१ कोरिन्थी ६:१८), मूर्तिपूजाबाट (१ कोरिन्थी १०:१४), लोभीपनाबाट (१ तिमोथी ६:११), र जवानीका अभिलाषाहरू (२ तिमोथी २:२२) बाट भाग्नलाई भनिएको छ ।

येशूले हामीलाई यो कुरा सिकाउनुभयो, कि हामीले धेरैचोटी बलियो र समाधान हुने कार्यलाई लिनुपर्छ । उहाँले भन्नुभयो, "तिम्रो हात वा खुट्टाले तिमीलाई पाप गर्न लाउँछ भने, त्यसलाई काटी मिल्काइदेऊ । दुवै हात वा दुवै खुट्टासाथ अनन्त आगोमा फालिनुभन्दा त बरु लुलो र लङ्गडो भएर जीवनभित्र पस्नु तिम्रो निम्ति असल हुन्छ । तिम्रो आँखाले तिमीलाई पाप गर्न लाउँछ भने, त्यसलाई निकालेर फालिदेऊ । दुवै आँखासाथ नरकको आगोमा फालिनुभन्दा त बरु कानो भएर जीवनभित्र पस्नु तिम्रो निम्ति असल हुन्छ" (मत्ती १८:८-९) । उहाँले निश्चित रूपमा भन्न खोज्नु भएको कुरा यो थिएन, कि शाब्दिक अर्थमा हाम्रो शरीरलाई अंगभंग तुल्याउने, त्यसो भए तापनि तिनीहरू पवित्र आत्माका मन्दिरहरू हुन्, तर उनले धेरै जोड दिने तरिकाले बताइरहेका थिए, तर हामीले पापसँग खेल्ने होइन, तर यसलाई काम नलाग्ने प्रकारले व्यवहार गर्नुपर्छ ।

कसैले यसरी सुझाब दिएका छन्, कि जब हामी परीक्षाबाट भाग्ने गर्दछौं, तब हामीले अगाडि बढाइएको कुरालाई त्याग्नुहुँदैन ।

परीक्षालाई एउटा मृत व्यक्तिको रूपमा प्रतिक्रिया जनाउनुपर्ने

अझ हामीले ती सूचीकृत गरेका चिजविजहरूलाई निकालेका छैनौं, र हामीले दवाव पाए अनुसार त्यसलाई गर्नुपर्छ । पावलले हामीलाई यो कुराको

सम्झना गराउँछन्, कि हामी आफै पापमा मरेका थियौं भन्ने कुरालाई मान्नुपर्छ (रोमी १६:११) । यस्तो कल्पनामा विविधता र बिर्सन नसक्ने हुन्छ । दफन गर्न लागेको लासको तस्बिर लिनुहोस् । एकजना महिला त्यसको वरिपरि हिँड्छिन्, र अभिवादन चढाउँछिन् । त्यहाँबाट कुनै पनि प्रतिक्रिया आउँदैन । उनले बेलुकी भेट्नको लागि आमन्त्रण गर्छिन् । त्यो लास चुपचाप नचलिकनै बसिरहन्छ । उनले हरेक साधनलाई देखाएर उनलाई पाप गर्न लगाउने कोशिस गर्छिन्, तर ती सबै प्रयास व्यर्थै हुन्छ, कि उनी मरेका छन् । यो नै अगष्टिनको अनुभवको सम्झना थियो । उनले एकदिन एकजना महिलालाई भेटे, जोसँग उनले कुराकानी गर्नुभन्दा अगाडि उनी उनको पत्नी बनिन् । जब उनी त्यहाँबाट फर्किए, र छिटो छिटो हिँडे, तब उनले अगष्टिन भन्दै बोलाइन, र म के, म के भनेर भनिन् !" उनको कदमलाई अगाडि बढाउँदै उनले आफ्नो काँध पछाडिबाट भने, "हो म जान्दछु, तर अब म भन्ने व्यक्ति यहाँ छैन ।"

हामीले आफैलाई पापमा मरेको कुरालाई मानिलिनुपर्छ, जब हामीले दुष्टताका चिन्तालाई त्यो लासले गरेजस्तै प्रकारले प्रतिक्रिया दिने गर्छौं । तर हामी त्यतिमै रोकिँदैनौं । हामीले आफैलाई हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टमा जीवित भएको कुरालाई मानिलिन्छौं । त्यसको अर्थ हामीले परमप्रभुलाई निरन्तर हुने आज्ञाकारीतामा प्रतिक्रिया जनाउँदछौं र सधैंनै उहाँको हृदयलाई खुशी तुल्याउने कार्यगर्नलाई खोजिरहेका हुन्छौं ।

खतरामा भएको वस्तुलाई छुन इन्कार गर्नु

व्यवहारिक सर-सल्लाहको अर्को पक्षमा हामी परिचित भएका स-साना कुराहरूलाई इन्कार गर्नुपर्छ, जस्तैः छुवाइहरू, वास्ता गर्ने कुराहरू, प्रेमका शब्दहरू, शारीरिक हाऊभाऊ, बिरालोको बच्चाजस्तो व्यवहार आदि । जेरी जेन्किनले मुडीको मासिक पत्रिकामा पछ्याउनुपर्ने केही निश्चित नियमहरूलाई लेखेर आफैलाई, उनको पत्नीलाई, परिवारलाई, कारिन्दाहरूलाई, उनको सानो मण्डलीलाई र मण्डलीको प्रतिष्ठालाई सुरक्षा गर्नुपर्ने कुरा बताए ।

१. जब मैले मसँग सम्बन्धित नभएकी स्त्रीसँग खाना खाने, यात्रा गर्ने वा भेट्ने खाँचो पर्दछ भने, मैले यसलाई तीनवटा समूह बनाउँदछु । के यस्तो अन्तिम घडीको कठिनाइलाई इन्कार गरेर असम्भव बनाउन सकिन्छ, मेरी पत्नीले पहिला मबाट सुन्ने गर्छिन् ।

२. म कसैलाई छुने बारेमा होसियार हुन्छु । जब मैले अभिवादन गर्दा हात मिलाउँछु, हात वा काँध खुम्च्याउने गर्छु भने, मैले नजिकका मित्र वा साथी भाइसँग मात्रै अंगालो हाल्ने गर्छु, र यस्तो कार्य अरूहरूको उपस्थितिमा मात्र गर्ने गर्दछु ।

३. चाहे मैले यस पोशाकको वा कपालको शैलीको प्रशंसा गरे भने, तिनीहरूलाई व्यक्तिगत रुपमा यसो गर्ने होइन । मेरो विचारमा, महिलालाई एकदमै सुन्दर देखिन्छ भन्नुभन्दा पनि सुन्दरता नमिलेको कुरालाई आलोचना गर्नु अलि फरक कुरा हुन्छ ।

४. मैले अझ ठट्यौली पारामा, सुझाव वा सल्लाह दिने कुरालाई इन्कार गर्दछु ।

५. मैले मेरी पत्नीलाई बारम्बार लेखेर वा मौखिक रूपमा भनेर मेरो विवाहको प्रतिज्ञालाई सम्झाउने गर्दछु: "तिमी र म दुवैजना बाँचेसम्म तिमीलाई मैले मेरो नजिकमा राखिरहनेछु" । डायना भन्ने महिला त्यति डाहा गर्ने खालकी थिइनन्, न त उनले मबाट कहिल्यै त्यस्तो खालको निश्चयताको नै माग गरिन; तरैपनि उनले मेरा नियमहरू र तिनीहरूप्रति गरेको अवलोकनको प्रशंसा गरिन् ।

६. म अफिसबाट घर फर्केपछि, र छोराछोरीहरू सुत्न नगएसम्म, मैले कुनै पनि लेख्ने काम वा अफिसको काम गरिन् । यसले गर्दा मैले परिवारसँग, र पत्नीसँग धेरै समय बिताउन सके र त्यो समय र अवस्थालाई निरन्तरता दिन सकें ।

चाहनालाई कमजोर बनाउने जेसुकै कुरालाई इन्कार गर्नु

सरसल्लाह दिने वचन र कार्यहरूलाई इन्कार गर्नुको अलावा हामीले कुनै पनि चिजलाई इन्कार गर्नुपर्छ, जसले हामीलाई पाप गर्ने कुरातर्फ डोऱ्याउँदछ, जस्तै: मद्यपान, दिमागलाई असर पुऱ्याउने लागु पदार्थहरू आदि ।

जब मानिसहरूलाई लागु पदार्थ र मद्यपानले असर पार्दछ भने, तिनीहरूले सामान्य कुरालाई नगरेर त्यस्ता कार्यहरू गर्नतर्फ लाग्दछन् ।

इरिन लुजरले यस्तो टिप्पणी गर्छिन्:

नोआको अनुभवले यो कुरालाई उदृत गर्दछ, कि मतवालीपन, र अनैतिकता सँग-सँगै जाने गर्दछन् । मतवालीपनको बारेमा

बाइबलमा दिइएको यो पहिलो घटना हो, र जहाँ तपाईंले यसलाई अनुभव गर्नुहुन्छ । नोआ नाङ्गै आफ्नो पालमा सुतिरहेका थिए । मद्यपानले सधैं व्यक्तिको नैतिकतालाई पतन गराउने गर्दछ । मद्य पिएको केही समयपछि, मानिसमा लाज भन्ने कुरा हुँदैन, र ती मानिसहरू सामान्यतय जे सुकै कार्य गर्नलाई पनि तयार हुन्छन् । हालसालै मैले यस संसारमा रहने एकजना मानिसले अनैतिकताको दूरुपयोगको बारेमा छलफल गरिरहेको कुरा सुने, "हामीले मद्यपान गर्ने गर्छौं, त्यसपछि हामीले..." । मद्यपानले गर्दा मानिसहरूलाई जनावरले जस्तै कार्य गर्नलाई हौंस्याउँछ, र उनीहरूलाई यसको बारेमा केही पनि गल्ती कुराको महसुस हुँदैन । मद्यपानकर्ताहरू त्यो समस्यामा पर्नुभन्दा पनि टाढै रहेर, त्यो पिउने कुराले मात्रै तिनीहरूलाई शक्ति प्रदान गर्ने कुरा पत्ता लगाउँछन् ।

सहायताको निम्ति बोलाउनु

जब हामीलाई ठूलो परीक्षा आउँछ, तब हामीले त्यो क्षणमा के गर्नुपर्छ, जब हामी एकदमै उत्तेजित अवस्थामा हुन्छौं, र हामीले असहाय भएको महसुस गर्छौं ? यसको उत्तर "परमप्रभुको नाउँमा बोलाउनुपर्ने हुन्छ" । "परमप्रभुको नाउँ एक बलियो धरहरा हो, धर्मीहरू त्यहाँ दगुर्दै जान्छन्, र सुरक्षित हुन्छन्" (हितोपदेश १८:१०) । जब पत्रुसले आफैलाई छालहरूले गर्दा डुब्न लागेको अनुभव गरे, तब उनी चिच्याएर यसो भने, "परमप्रभु मलाई बचाउनुहोस्" (मत्ती १४:३०) । प्रभु येशूले उनको तुरुन्तै उद्धार गर्नुभयो । उहाँले सधैं नै त्यसो गर्नुहुन्छ ।

परमप्रभुले तपाईंमा र तपाईंद्वारा कार्य गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा विश्वास गर्नु

शमूएल रूथफोर्डले यस्तो सल्लाह दिए, "विविध परिस्थितिमा रहँदा हुने उहाँको छनोटमा आफैलाई प्रकट गर्नुहोस्" । यस भनाइको तात्पर्य के हो ? जोन एल. बेयर्डले यसरी वर्णन गरे, "यसको अर्थ यो हुन्छ कि, जब तपाईं र मैले बिहानीको समयमा आफैलाई परमप्रभुको अगाडि प्रस्तुत गर्छौं, र उहाँमा

त्यस दिनलाई प्रस्तुत गर्छौं भने, र त्यो दिनमा परमप्रभुको चाहनाबिना कुनै पनि चिजलाई आउने अनुमति हुँदैन । हरेक चिजको यसको आफ्नै स्थान हुन्छ, र हरेक चिजको यसको आफ्नै उद्देश्य पनि हुन्छ । यस्ता चिजहरू हाम्रा आफ्नै स-साना योजनाहरूमा त्यहाँबाट भएर सिधैं जान सक्ने हुन्छ, यस्ता चिजहरूले बाधा पुऱ्याउन सक्छन्, जसरी यिनीहरू परिवर्तन हुन्छन्, तर यदि हामीले हाम्रो दिनलाई परमप्रभुमा समर्पित गरेका हुन्छौं भने, तब हामीले यो कुरामा विश्वास गर्नुपर्छ, कि त्यो दिनमा आउने हरेक चिजमा उहाँको चाहनाको अनुमतिमा मात्र त्यसो हुन सक्छ । हामीले यसको विरुद्धमा विद्रोह गर्दैनौं, किनकि त्यसले मात्रै हाम्रो आत्मालाई तीतो पार्दछ, र परमप्रभुले हाम्रो आत्मालाई ती कुराहरू दिन चाहनुहुन्छ तर हामी आफैले यसलाई प्रकट गर्छौं, तब तिनीहरू जस्तो परिवेशमा छन्, त्यही रूपमा स्वीकार गर्छौं" ।

हारोल्ड वाइल्डिसले पनि उनको बाइबलको अगाडि यस्तै तरिकाले उचाल्ने काम गरे, "जब तिमीले आफ्नो पापको सम्पूर्ण बोझलाई र बाँकी समय येशू ख्रीष्टको सिद्धिएको कार्यमा भर पर्छौ भने, तपाईंको जीवनको र सेवाको सम्पूर्ण बोझलाई त्यागिदिनुहोस्, र अहिले पवित्र आत्माले गरेको कार्यमा आराम गर्नुहोस्, र उहाँलाई प्रशंसा गर्दै अगाडि बढ्नुहोस्, अनि तपाईंको दिनलाई व्यवस्था गर्न उहाँलाई छोडिदिनुहोस् । उहाँमा भर पर्ने र आज्ञाकारी हुने आनन्दको दिनद्वारा त्यस्तो बानीको सृजना गर्नुहोस्, र उहाँले निर्देशित गर्ने, ज्योति चम्काउने, प्रमाणित गर्ने, सिकाउने प्रयोग गर्ने, र उहाँले चाहना गरेअनुसार उहाँको आशामा गर्ने गर्नुहोस् । उहाँका कामहरूलाई वास्तविकताको रूपमा गणना गर्नुहोस्, र दृश्य वा अनुभवका कुरा बाहेकलाई सँग-सँगै लानुहोस् ।"

पवित्र आत्माले भरिनु भनेको उत्तेजित हुनुमात्र होइन, तर यो पवित्रतामा पनि हुन्छ । दिनहरू कार्यक्रमले, व्यवस्थाले र कडा परिश्रमले भरिएका हुन्छन् । त्यहाँ कहिलेकाहीँ पहाडको चुचुरो पनि बन्दछ, र त्यो हामीलाई उत्साह प्रदान गर्न पर्याप्त हुन्छ । तर जीवनका शक्तिहरू पनि नास हुन सक्छन् । हाम्रा सेवाहरू पनि अलौकिकतामा चम्कन सक्छन् । परमेश्वरले हामीमा र हामीद्वारा कार्य गरिरहनुभएको छ भनेर हामी चेतनशील बन्न सक्छौं, तर यो घमण्ड सृजना गर्ने तरिकाले चाहिँ होइन । जब हामीले अरूहरूको जीवनलाई छुन्छौं, परमेश्वरको निम्ति केही चिज भएको हुन्छ ।

अझ त्यहाँ शक्ति पनि हुनेछ (लूका २४:४९; प्रेरित १:८), गवाही दिनमा

साहसी बन्नेछन् (प्रेरित ४:१३, ५२), प्रशंसा गर्नेछन् (लूका १:६-७:७५; एफिसी ५:१९-२०), र समर्पित हुनेछन् (एफिसी ५:२१) ।

अब हामीले शक्तिलाई परिवर्तन गरेर शुद्धिकरणको विषयमा फरक पक्षलाई विचार गर्नेछौं । ख्रीष्टियनहरूले आफैलाई दुईवटा साम्राज्यमा भएको पत्ता लगाउनेछन्: परमप्रभुको र संसारको । यसमा उनको निम्ति आवश्यकीय कुराहरूलाई फरक प्रकारले महसुस गर्नुपर्छ, र उनको भक्ति कहाँ रहन्छ भनेर जान्नुपर्छ ।

अध्याय १२

दुईवटा राज्यहरू

यो कथा दुईवटा राज्यहरूको बारेमा दिइएको छ । एउटालाई यस संसारको राज्य भनिएको छ भने, अर्कोलाई परमेश्वरका पुत्रको राज्य भनिएको छ । एउटा नैतिक परिधिमा र आत्मिक अन्धकारमा छ, भने अर्कोचाहिँ ज्योतिमा छ । तिनीहरूको बीचमा एउटा ठूलो खाँद छ ।

यो संसार

जब हामीले यो संसारको बारेमा यस भावनामा कुराकानी गर्छौं, तब हामीले यस धर्तीको बारेमा बताइरहेका हुँदैनौं; यो प्रकृतिको सुन्दरता वा यस संसारमा हराइरहेका मानवजाति । यो भन्दा बरु हामीले मूर्तिपूजक सभ्यताको बारेमा बताइरहेका हुन्छौं, जसले मानिसलाई परमेश्वरको स्वतन्त्रतामा बनाएका छन् । यो मानवीय समाज हो, जसलाई परमेश्वरले छोडिदिनुभएको छ । यो सम्पूर्ण कुराको र क्रियाकलापहरूको परिधि हो, जसद्वारा मानिसले आफैलाई परमेश्वरबिना नै प्रसन्न तुल्याउन खोजिरहेको छ । यसमा झुटा सिद्धान्तहरू, झुटा मूल्यहरू, र झुटा ईश्वरहरू छन् । यसको विशेषता भनेको आधार भूत चाहनाहरू, घमण्डीपन, र आफैले खोज्ने कुराहरू छन् । वास्तवमा यो परमेश्वरको विपरितमा मानिसले आज्ञा गर्ने चिजविजहरू हुन् । यो न त लामो समयसम्म वेवास्ता गरिएको वा त्यागिएको नै हुन्छ, र त्यहाँ उहाँको विरुद्धमा गहिरो सत्कार हुन्छ । यो अपरिचितभन्दा पनि बढी नै हुन्छ, र यहाँ लडाइँ हुन्छ ।

हाम्रा परमप्रभुको राज्य

जब हामीले परमप्रभुको साम्राज्यको बारेमा बताउने गर्छौं, हाम्रो भन्नुको तात्पर्य ती मानिसहरूको समाज हो, जसले येशू खीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदानाको

रूपमा आभार प्रकट गर्दछन् । यो सबै व्यहारिक उद्देश्यको निम्ति खीष्टियन समुदाय हो । (यद्यपि त्यहाँ साम्राज्य र मण्डलीको बीचमा प्राविधिक फरक हुन्छ, र हामीले तिनीहरूलाई पनि यहाँ गरे जस्तै गरी नै व्यवहार गर्नेछौं) ।

शैतान र खीष्ट

शैतान पनि यस संसारको शासक हो, र उसले प्राथकिता र नीतिहरूमा अधिन गर्दछ । उसलाई यस संसारको शासक (यूहन्ना १२:३१; १४:३०; १६:११); यस युगको ईश्वर (२ कोरिन्थी ४:४), र त्यो दुष्टचाहिँ (१ यूहन्ना ५:१०) भनिएको छ । ऊ झुट र ठग पनि हो (यूहन्ना ८:४४), जसको परिवर्तन नहुने लक्ष्य चोर्नु, मार्नु र नास गर्नु हो (यूहन्ना १०:१०) ।

प्रभु येशू खीष्ट अन्य राज्यहरूको शासक हुनुहुन्छ । उहाँको लक्ष्य भनेको अरूहरूलाई प्रशस्तताको जीवन दिनु हो (यूहन्ना १०:१०) । यद्यपि त्यहाँ यस्ता खालका शासकहरू छन्, "तर हाम्रा निम्ति त एउटै परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ, जसबाट सबै थोक हुन आए, अनि उहाँकै निम्ति हामी जीउँछौं" (१ कोरिन्थी ८:६क) ।

हामी कसका हौं त ?

सबै विश्वासमा परिवर्तन नभएका मानिसहरू यस संसारको साम्राज्यसँग सम्बन्धित छन् (१ यूहन्ना ५:१९) । तिनीहरू स्वभाविक जन्मद्वारा सदस्य भएका छन् । तिनीहरू यस धर्तीका बासिन्दाहरू हुन्, र त्यो अर्थमा तिनीहरूको घर पनि यो संसार नै हो । भजन लेखकले तिनीहरूलाई, "...यस संसारका मानिसहरूबाट बचाउनुहोस्, जसको भाग यसै जीवनमा छ..." (भजनसंग्रह १७:१४) भनेर बताएका छन् । तिनीहरूले यस संसारलाई प्रेम गर्छन्, र यस संसारद्वारा प्रेम पनि पाएका छन् (यूहन्ना १५:१९) ।

जब एकजना व्यक्ति नयाँ जन्मिएको हुन्छ, उसले पहिलो राज्यलाई दोस्रोमा ल्याउने गर्दछ (यूहन्ना ३:३,५), र यो परिवर्तनलाई पानीको बप्तिस्माद्वारा चित्रित गर्छन् । यद्यपि हामी अझै पनि संसारमा नै छौं, तर हामी यस संसारको व्यवस्थाको भागमा पर्दैनौं (यूहन्ना १४:१८; १७:११) । यो भन्दा बढी हामी बलिया र यात्रामा छौं (१ पत्रुस २:११), यस संसारबाट स्वर्गीय घरतर्फ यात्रा गर्दैछौं, र यस संसारका कुनै पनि चरित्रलाई हामी आफैले लिएका हुँदैनौं । हामीले यस

संसारलाई प्रेम गर्दैनौं, अनि हामीले यस्तो कुरालाई जान्दछौं, कि यदि हामीले यसो गऱ्यौं भने, हामी परमेश्वरका शत्रु हुनेछौं (१ यूहन्ना २:१५) । त्यसको सट्टामा हामीले निरन्तर रूपमा यस संसारबाट घृणा हुने कार्यलाई छानेका छौं (यूहन्ना १५:१८-१९; १७:१४; १ यूहन्ना ३:१३) । साँचो रूपमा भन्नुपर्दा हामी निश्चित गर्नेवाला होइनौं, र उहाँको वरिपरि हुने संसारलाई इन्कार गर्दा, यसको आफ्नै परिवेशमा खुम्चने हुन्छौं (रोमी १२:२) । हामीले यस संसारका विरोधीहरूसँग सम्बन्ध राख्दछौं, र सँगै अस्तित्वमा नरहने वा शान्त भएको अवस्थामा हुँदछ । हामीले यसको विरुद्धमा गवाही दिँदछौं कि, यसका कार्यहरू दुष्ट छन् (यूहन्ना ७:७), तर हामीले योसँग पनि सुसमाचार बाँड्दछौं, कि कसरी मानिसले यस संसारको बन्धनबाट छुटकारा पाउँछ, र येशू खीष्टमा साँचो स्वतन्त्रता पाउँदछ (२ कोरिन्थी ५:१८-२१) ।

यो संसार धेरै आकर्षित गर्ने, तान्ने र मनलाई बहकाउने खालको छ । केही खीष्टियनहरूको निम्ति यसले आनन्द प्रदान गरेको छ, र तिनीहरूले यसबाट पूर्ण सम्बन्ध बिच्छेद गरे भने, बेफाइदा भएको महसुस गर्दछन्, यसैले तिनीहरूले त्यस पर्खालमा टाङ फारेर बस्दछन् । तिनीहरूले दुवै संसारको अति उत्तम कुराको चाहना गर्दछन् । यसै कारणले गर्दा यस संसार र मण्डली बीचको फरकपन राम्ररी नदेखिने बन्दछ । कसैले किन भनेको भन्ने कुरालाई व्याख्या गर्दछ, "मैले मण्डलीलाई हेरे, र यसलाई मण्डलीमा नै पत्ता लगाएँ," र वोर्डस् वोर्थले यस्तो कुरा गरे:

> यो संसार हामीसँगै अत्याधिक रूपमा रहन्छ; अनि ढिलो वा चाँडो गरी पाउने वा बिताउने कुरा गरिरहेको छ, र हामीले हाम्रा शक्तिलाई वेकारमा फ्याँकिरहेका छौं ।

यदि परमेश्वरको बालक भएर हामीले यस संसारलाई मित्र बनाउन खोजिरहेका छौं भने, परमेश्वरले कतिचोटी यसो गर्नलाई अनुमति प्रदान गर्नुहुन्छ, ताकि हामीले त्यो तीतो अनुभवबाट यो कुरा सिक्छौं, कि यो संसार खाली छ । यो व्यर्थमा रहिरहेको छ । यसका आनन्दहरू सतही र छोटा छन् । यसले लामो समयसम्म रहिरहने सन्तुष्टी प्रदान गर्न सक्दैन । यो त्यस विषयमा खुशी पार्ने हुन सक्छ, तर यो बितेका घटनाहरूको अवलोकन पनि हुन सक्छ ।

> प्रभु, मैले ती टुटेका भाडाहरूलाई बनाउन कोशिस गरे,
> तर, ए ! तिनीहरू पानीहरूमा पनि असफल भए !

अझ म त्यसलाई पिउनको लागि निहुँरिए,
र जसरी म पर्खिरहेँ, त्यसले मलाई गिल्ला गऱ्यो ।

यस संसारमा के कुरा छ त ?

प्रेरित यूहन्नाले हामीलाई यो कुरा बताउँदछन्, कि यस संसारमा हुने सबै चिजहरू आँखाको शेखी, शरीरको शेखी, र जीवनको घमण्ड मात्रै हो (१ यूहन्ना २:१६) । यस संसारले यौन, तृष्णा, द्वन्द्व, लडाइँ, सम्पत्ति, सामाजिक प्रतिष्ठा र शक्तिलाई प्राप्त गर्ने चाहना गर्दछ । यस संसारका मानिसहरू समयको लागि जीउँछन्, र अनन्तताको लागि होइन; चिजविजहरूलाई अगाडि सार्दछन्, तर मानिसको लागि होइन; आफ्नै लागि गर्दछन्, तर परमेश्वरको लागि होइन । तिनीहरूका सबै योजनाहरू नरकमा नै अन्त हुन्छन् ।

खीष्टियनहरूको फरक खालको भावनाको मूल्य हुन्छ। ऊ प्रेमद्वारा चिनिएको हुन्छ, शेखीद्वारा होइन; ऊ शुद्धतामा रहन्छ, तृष्णामा होइन; ऊ शान्तिमा रहन्छ, द्वन्द्वमा होइन । उसले पवित्र आत्मामा धार्मिकता, शान्ति र आनन्दलाई जोड दिन्छ (रोमी १४:१७) । उसमा आँखाको शेखी हुनुको सट्टामा ऊ विश्वासको चाहनासँग सम्बन्धित हुन्छ । ऊ शरीरको चाहनाको सट्टामा, उसले आत्माको चाहना लिन्छ । उसमा जीवनमा घमण्ड हुनुको सट्टामा, उसले परमेश्वरको महिमालाई खोज्दछ ।

सांसारिक कुराहरू के हुन् त ?

बिगतमा त्यो सांसारिकपनमा यस्ता खालका सामाजिक बन्धनहरू आउने गर्थे, जस्तैः चुरोट पिउनु, मद्यपान गर्नु, नाच्नु, तास खेल्नु र चलचित्र हेर्नु । तर अहिलेको परीवेश अर्को पक्षतर्फ मोडिएको छ । यस्ता खालका निषेधलाई यस्ता खालका गीतहरूद्वारा गिल्ला गरिन्थ्यो, “मैले मद्यपान गर्ने, चुरोट पिउने, चुइगमहरू चपाउने गर्दिनथे, तर ती केटीहरू जो सहमत हुन्थे त्यसकै पछि लाग्थे” । हामी यी कुराहरूमा निश्चित भएका छौं, कि यिनीहरू सांसारिक होइनन् । अब हामीले इन्कार गर्नुपर्ने कुरामा खराब आचरणहरू, भावनाहरू, र विचारका तरिकाहरू पर्दछन् । यसैले अरवीन लुजरलाई यस्तो भन्ने बनायो, “धेरै खीष्टियनहरूले दिइएका पापको सूचीलाई विरोध गर्छन्, र यो खीष्टियन आचरणको नयाँ करारको परिवर्तन हुने तहलाई उचाल्ने कुरा होइन, तर तिनीहरूले

आफ्नो व्यक्तिगत मापदण्डलाई तल पार्ने चाहना गर्दछन् । सायद तिनीहरूले यस कुरामा शंका गर्दछन्, कि तिनीहरूले कतिवटा आनन्दका कुराहरूलाई गुमाइरहेका छन्, सायद ती भावनात्मक कुराहरू हुन सक्छन् । यसैले तिनीहरूले विगतका निषेधको निम्ति गलत कारण दिइरहेका छन् । तिनीहरूको निश्चयताले गर्दा नैतिक फरकपनमा निरन्तर र झट्टै परिवर्तन ल्याउँछन्" ।

कुनचाहिँ संसार हो त ?

यस संसारमा विविध स्वरुपहरू छन् । त्यहाँ राजनीति गर्ने संसार छ, जुनचाहिँ अति नै भ्रष्ट स्वभावको हुन्छ । त्यहाँ व्यापारको संसार पनि छ, यो पनि अनैतिक अभ्यासहरूद्वारा अगाडि बढीरहेको छ । त्यहाँ धार्मिक संसार पनि छ, र जसका हातहरूमा येशू खीष्टको रगतको दाग लागेका छन् । त्यहाँ कला, संगति र संस्कृतिको संसार पनि छ, र येशू खीष्टको नाउँलाई निषेध गरिएको छ, किनकि यो उत्तेजनामा हुने गर्दछ । त्यहाँ आनन्द मनाउने संसार पनि छ, जसमा शारीरिक अनैतिकता र दोहोरो प्रवेशका कुराहरू छन् । हलिउड र टि.भि.का कुराहरू यस संसारको जीवित रङ्गमा देखाइएका छन् ।

कसरी एकजना विश्वासीले यस संसारका विविध पक्षहरूमा प्रतिक्रिया जनाउँछन् ? राजनैतिक संसारको रूपमा हेर्दाखेरि उनले न त येशू खीष्ट, न त राजनैतिक संसारलाई, न त अझसम्म संलग्न भएका चेलाहरूलाई नै सम्झने गरेका छन् । के परमप्रभुले यसो भन्नुभएन, "मेरो राज्य यस संसारको होइन" (यूहन्ना १८:३६), र पावलले पनि हामीलाई यो कुराको सम्झना गराउँदछन् कि, हाम्रो नागरिकता स्वर्गको हो (फिलिप्पी ३:२०) । मानिसहरूको समस्याको समाधान राजनितिमा पनि भर पर्दैन, तर छुटकारा दिने सुसमाचारमा रहन्छ ।

परमेश्वरका मानिसहरू व्यवसायिक संसारबाट पूर्ण रूपमा अलग्गै रहन सक्दैनन्, यसैले पावलले बुद्धिमानपूर्वक परामर्श दिन्छन्, "यसलाई प्रयोग गर्नु, तर दुरुपयोग नगर्नु" (१ कोरिन्थी ७:३१) । हामी सिपाही भएर सक्रिय कार्यमा लाग्दा, हामी त्यसमा रहने गर्दैनौं (२ तिमोथी २:४) ।

जब हामीले यस संसारका धर्मको बारेमा कुराकानी गर्छौं, तब हाम्रो भनाइको अर्थ यो हुन्छ कि, त्यो परिधिमा बाइबलको संसारलाई बाहेक गरिएको हुन्छ । खीष्टियनहरूको रहने क्रममा उहाँसँगै जानु हो, र व्यवस्थित गरिएको संसारभन्दा बाहिरै रहन्छन्, र उहाँको अवधारणालाई लिनुपर्छ (हिब्रू १३:११-१४) ।

जहाँसम्म संस्कृति, कला र संगितको संसारको कुरा छ, र यसमा पहिलो महत्वको कुरा के हो भनेर प्रश्न उठ्दछ । जब पावल एथेन्सको एउटा संस्कृतिको केन्द्रमा पुगे, उनी त्यहाँको कलाको स्वरुपलाई देखेर उत्साहित भएनन्, तर त्यहाँ राखिएको मूर्तिहरूले गर्दा दुःखित भए । त्यहाँ उनी यति दुःखित भए, कि उनी मार्सको पहाडमा जानुपर्‍यो, र मुक्तिको असल सुसमाचार प्रचार गर्नुपर्‍यो (प्रेरित १७ अध्याय) ।

मनोरञ्जन गर्ने संसारको बारेमा के कुरा छ त ? के मानिसहरू नरकको बाटोमा आनन्द मनाइरहेका छन् ? के जीवन भनेको यस्तैमा मात्र सिमित हुन्छ ? के हलिउड हानिकारक छ ? के टि.भि.को कार्यक्रम शुद्धतामा हुन्छ ? के नाट्यशालाले आत्मिक कुराहरूलाई उठाइरहेका छन् ? यसको तत्कालै दिनुपर्ने जवाफ यस्तो हुन्छ, कि जो कोहीले पनि यस्तो खालको गन्हाउने र फोहोरी कुरालाई खुवाइरहेका हुँदैनन्, र यसले जहिलेपनि परमेश्वरको निम्ति इतिहास बनाउँछन् ।

एकजना चेलाले उसको स्थानलाई अस्तित्वमा रहेका चिजविजको क्रमको स्थानमा लिने गर्दछ । आर्कमेडिसले यसो भने कि, उनले यस संसारलाई चलाउन सक्थे, यदि उनले त्यसभन्दा बाहिरपट्टीको ढिलोपनलाई प्राप्त गर्न सक्थे । यसैले यो खीष्टियनहरूसँग पनि हुन्छ । उहाँले कहिल्यै पनि यस संसारलाई चलाउन सक्नुहुन्न, जबसम्म उहाँ यसबाट अलग्गिनु हुन्न ।

दुई किसिमका ज्ञानहरू

अर्को हामी संसारको ज्ञानको बारेमा आउँदछौं, जसरी यो परमेश्वरको ज्ञानको विरोधमा हुन्छ । सायद यसको विपरित कुराहरू समूहको स्वरुपीय नमुनामा दिइएको देख्न सकिन्छ ।

संसारका ज्ञानहरू

तपाईंले जे देख्नु, छुनु, र सम्हाल्नुहुन्छ, त्यसमा वास्तविकता पाइन्छ ।

ज्ञान मानिसको विचार र खुवीमा पनि पाइन्छ ।

परमेश्वरका ज्ञानहरू

आत्मिक मूल्यहरूले मान्यता राख्दछन्, र हरेक चिज नै अस्थायी रूपमा हुँदछ (२ कोरिन्थी ४:१८) ।

परमप्रभुको भय नै ज्ञानको सुरुवात हो (भजनसंग्रह १११:१०) ।

महान्तालाई सेवा गर्दा मालिक र प्रभु बन्दछ ।	महान्तालाई तलको स्थानमा सेवा गर्नको लागि लिनुपर्छ (लूका २२:२६-२७) ।
सत्यता कुनै दिइएको समयमा सांस्कृतिक रूपमा स्वीकार गरेजस्तो देखिन्छ ।	सत्यता परमप्रभुले भन्नुभएको कुनै चिजको बारेमा हुन्छ (यूहन्ना १७:१७) । यो कहिल्यै पनि परिवर्तन हुँदैन ।
लक्ष्य धेरै संख्यामा, ठूलो आकारमा र जति ठूलो त्यति धेरै सुन्दर देखिन्छ ।	यसमा अल्पसंख्याको निम्ति, अवशेषको निम्ति, थोरै तर गुणको निम्ति जोड दिइन्छ (गिदोनको सिपाहीको न्यायहरू (७:१-७ लाई हेर्नुहोस्) ।
आफै जीएर, आफै सत्य बनेर, अनि आफैलाई पहिलो स्थानमा राखेर आफ्नो जीवनलाई बचाउनुपर्ने हुन्छ ।	तपाईंले आफ्नो जीवनलाई खीष्टको र सुसमाचारको खातिर गुमाउनुहोस् (मर्कूस ८:३५) । अरूहरूलाई आफूलाई भन्दा असल ठान्नुहोस् (फिलिप्पी २:३ख), र अरूहरूको निम्ति जीउनुहोस् ।
सफलता माथिल्लोलाई धकेलेर, स्थायीत्व दिएर, नाम कमाएर, प्रतिष्ठा लिएर पनि प्राप्त गर्न सकिन्छ ।	चेलापनचाहिँ आफैलाई रित्याउनु र दासको रुप धारण गर्नु (फि २:७)
सम्पत्ति धन जम्मा गरेर प्राप्त गर्न सकिन्छ ।	आत्माको उन्नती नै साँचो सम्पत्ति हो । विश्वासीहरूले आफ्ना सम्पत्ति स्वर्गमा थुर्पाछन् (मत्ती ६:२०) । उहाँ भौतिक चिजहरूको सम्पन्नताले प्रशस्त हुनुहुन्न, तर आत्मिक कुरामा सम्पन्न हुनुहुन्छ, र उहाँले गर्नुभएको थोरै कुराको चाहनामा सबैलाई त्याग्नुपर्ने र सबैलाई प्राप्त गर्नुपर्ने हुन्छ ।
खोज्नु भनेको विश्वास गर्नु हो । यस संसारको मानिस हेरेर अगाडि बढ्दछ ।	विश्वास गर्नु भनेको देख्नु हो । परमेश्वरका छोराछोरी देखेर होइन, तर विश्वासमा हिँड्छन् (२ कोरिन्थी ५:७) ।
त्यो अन्तिम कुरामा न्याय गर्दछ ।	जे कुरा ठीक छ, त्यहीमात्र गर्नुहोस्, परमेश्वरको वचनमा आज्ञाकारी हुनुहोस्, र परिणामहरूलाई उहाँमा छोडिदिनुहोस् (प्रेरित ५:२९) ।

परमेश्वरको ज्ञानलाई संसारसँगको विपरितमा राख्दा पावलले लेख्दछन्, "किनकि परमेश्वरको बुद्धिअनुसार, जब संसारले परमेश्वरलाई बुद्धिद्वारा चिन्न सकेन, तब प्रचारको मूर्खताद्वारा विश्वास गर्नेहरूलाई मुक्ति दिनु परमेश्वरलाई असल लाग्यो । तर हामी त क्रूसमा टँगाइनुभएको खीष्टको प्रचार गर्दछौं; जो यहूदीहरूका निम्ति ठक्करका कारण र ग्रीकहरूका निम्ति मूर्खता हुनुहुन्छ । तर बोलाइएकाहरूका निम्ति, दुवै यहूदीहरू र ग्रीकहरूका निम्ति, खीष्ट परमेश्वरका सामर्थ्य र परमेश्वरका बुद्धि हुनुहुन्छ; किनभने परमेश्वरको मूर्खता मानिसहरूभन्दा बुद्धिमान हुन्छ ।" (१ कोरिन्थी १:२१, २३-२५क) ।

दुईवटा राज्यका तरिकाहरू

यदि ती दुईवटा राज्यका ज्ञानहरू त्यति धेरै फरक छन् भने, यसमा तिनीहरूका तरिकाहरू पनि फरक हुन्छन्, र त्यसको रणनीति पनि त्यस्तै खालको हुन्छ । यहाँ केही विपरित कुराहरू दिइएका छन्:

यस संसारका तरिकाहरू	**खीष्टका तरिकाहरू**
तपाईंलाई सहायता गर्नेलाई सहायता गर्नू ।	तिनीहरूलाई सहायता गर्नु, जसले तिर्न सक्दैनन् (लूका १४:१२-१४) ।
बदला लिनु, जस्ताको जस्तै गर्नु ।	दुष्टतालाई भलाइले जित्नु (रोमी १२:२०; १ थेस्सलोनिकी ५:१५) ।
आवश्यक परेको खण्डमा विद्रोही भावनाको प्रयोग ।	अरूहरूलाई आफ्नो गाला थापिदिनु (लूका ६:२७-२९) ।
लोभ लागे अनुसारको बस्तु प्राप्त गर्नु ।	खाँचोअनुसार वितरण गर्नु (मत्ती २०:१-१६) ।
घुसपेठ र भ्रष्टचारद्वारा बाधाहरूमा विजय प्राप्त गर्नु ।	सधैंभरि जे कुरा ठीक छ, त्यही गर्नु (१ यूहन्ना २:१) । सम्झौता गर्न वा गुम्सेको वातावरणमा रहन इन्कार गर्नु ।
खेलको नाउँमा प्रतिस्पर्धा गर्नु ।	कुनै पनि सिद्धान्तलाई बलिदान नगरिकनै सहयोग गर्नु र जानुपर्ने मार्ग त्यही नै हो (१ कोरिन्थी १२:२५) ।

सकेजति थोरै गर्नु, र यो उही समयमा जतिसके बढी फर्काउने कुरा प्राप्त गर्न कोसिस गर्नु ।

हेरेर न्याय गर्नु ।

खीष्टको निम्ति जस्तै गरी कार्य गर्नु (कलस्सी ३:२२-२४), सबै चिजमा सर्वोत्तम र ज्ञानवर्दक तरिकाले असल गवाही कायम राख्नलाई खोज्नु ।

धार्मिकताले न्याय गर्नु (यूहन्ना ७:२४) ।

यो कस्तो खालको हातहतियार हो त ?

यस संसारको हातहतियारमा बन्दुक र लडाइँ गर्ने ट्याङ्कहरू मात्र होइनन्, तर पैसाका कुराहरू, हल्ला मच्चाउने कुराहरू, प्रकाशनका कुराहरू, मानिसहरूलाई मानसिक रूपमा उथल पुथल पार्ने कुराहरू, र बेइमानका अभ्यासहरू हुन् सक्छन् । विश्वासीहरूका हतियार भनेको परमेश्वरको वचन, प्रार्थना, विश्वास र प्रेम हुन् । "किनकि हाम्रा लडाइँका हतियारहरू शारीरिक छैनन्, तर किल्लाहरू भत्काउनका लागि परमेश्वरद्वारा सामर्थी छन्" (२ कोरिन्थी १०:४) ।

मान-सम्मानहरू

अब हामीले संसारका मान-सम्मानको बारेमा सोचविचार गरौं । कसरी यसले त्यसको विषयलाई उत्प्रेरित गर्दछ । यसमा रिबनहरू, भित्तामा टाँस्ने धातुका पाताहरू, सर्टिफिकेटहरू, तक्माहरू, विजयका पुरस्कारहरू, पोसाकहरू, र शिर्षकहरू पर्दछन् । नेपोलियनले एकचोटी एउटा छोटो रिबनको रङ्गीचङ्गी टुक्रालाई लिएर यसो भने, "यस रिवनको टुक्राजस्तै मैले पनि राज्यलाई बढाउन सक्थे ।" अनौठो कुरा ! जब तपाईंले यो कुरालाई सम्झनुहुन्छ, तब तपाईंले यो रिबनको टुक्रालाई बजारमा थोरै पैसामा नै सजिलैसँग खरिद गर्न सक्नुहुन्छ, महिला र पुरुषहरू ४० कि.मि. कुद्नलाई चिल्लो पात हुने रुखको हाँगाहरू लिएर तयार हुन्छन् र त्यहाँ एउटा कमसल र ओइलाइरहेको पात पनि हुन्छ । संसारका मान-सम्मानहरू पनि यस्तै नै हुन् ।

पावलले तिनीहरूलाई भ्रष्टाचारीका मुकुटहरू भनेर बताए, र खीष्टियनहरूले नास नहुने मुकुट प्राप्त गर्न खोज्नुपर्ने बताए (१ कोरिन्थी ९:२५) । परमेश्वरको वचनले विश्वासीहरूलाई धार्मिकताको मुकुट, जीवनको मुकुट,

आनन्दको मुकुट र महिमाको मुकुट प्राप्त गर्नलाई उत्प्रेरित गर्नुपर्छ । तिनीहरू जसले मानिसहरूको अगाडि स्वीकार गरेका छन्, र तिनीहरूले परमेश्वर पिता र सबै पवित्र स्वर्गदूतहरूको अगाडि पनि स्वीकार गर्नेछन् (मत्ती १०:३२; लूका १२:८) । मुक्तिदातासँग कहिल्यै यस्तो खालको सम्मानलाई तुलना गर्न सकिन्छ, जस्तै, कि "स्याबास, असल र विश्वासी दास" (मत्ती २५:२१, २३) ।

विश्वासले विश्वासीहरूलाई यसो भन्ने गराउँदछ:
हे, यस संसारको प्रतिष्ठा र महिमा,
तिम्रा सुन्दरताहरू व्यर्थमा फैलिएका छन्,
मैले अझ गुलियो कथालाई सुनेको छु,
मैले साँचो कुरालाई पत्ता लगाएको छु,
जहाँ खीष्टले स्थान तयार गर्दैहुनुहुन्छ,
त्यहाँ मेरो आशिष्को कुरा रहन्छ,
जहाँ मैले येशूलाई हेरिरहेको हुन्छु,
जहाँ म परमेश्वरसँगै बस्नेछु ।

- हन्ना के. बर्नघम

ती आदर्श नागरिकहरू

यस संसारका आदर्श नागरिकहरू धनी, घमण्डी र अहंकारी व्यक्तिहरू हुन्छन्, जसले महान् भएको कुराको दावी गर्छन् । तर खीष्टको राज्यमा यस्तो हुँदैन ! यहाँ आदर्श नागरिकहरू भनेको आत्मामा दरिद्र हुनेहरू, शोक गर्नेहरू, नम्रतामा रहनेहरू, तिनीहरू जो न्यायको निम्ति भोकाउनेहरू, ती दयावन्तहरू, हृदयमा शुद्ध हुनेहरू, शान्तिदाताहरू, र तिनीहरू जो धार्मिकताको खातिर सताइएका छन्, तिनीहरू हुन् (मत्ती ५:३-१२) । येशूले अन्तमा रहनेहरू, कमजोरहरू, सबैभन्दा तलकाहरू, दरिद्रहरू, बोझले थिचिएकाहरू, र प्राप्त नगरेकाहरूलाई विशेष वास्ता राख्नु हुन्छ ।

निष्कर्ष:

खीष्ट हामीलाई यस वर्तमान् दुष्ट संसारबाट छुटकारा दिनलाई मर्नुभयो (गलाती १:४) । हामी यस संसारको क्रूसमा गएका छौं, र संसार पनि हामीमा क्रूसमा चढेको छ (गलाती ६:१४) । क्रूस हाम्रो सम्पूर्ण महिमा हो ।

यस संसारले हाम्रो मुक्तिदातालाई केही चिज पनि दिन सकेन, तर क्रूस र

चिहानमात्र प्रदान गऱ्यो । परमेश्वरले त्यसलाई निषेध गर्नुभयो, कि हामीले यस्तो व्यवस्थामा हाम्रो घरलाई प्राप्त गर्न खोज्नुपर्छ ।

हामी यहाँ बिदेशीमात्र हौं, र हामीले यहाँ अति नै चाहना गरेका छौं,
यस धर्तीमा रहेको एउटा घरले उहाँलाई चिहानमात्र प्रदान गऱ्यो,
तपाईंको क्रूसलाई राम्ररी बाँध्दाखेरि, यहाँ हामीलाई पनि बाँधेको छ,
तपाईंमा नै हाम्रो सम्पत्ति चम्किलो प्रकारले रहेको छ ।

- जेम्स डि. जेक

यस संसारलाई परमेश्वरले दोषी ठहराउनुभएको छ । यूहन्ना प्रेरितले यसो भने, "यो संसार यसको आफ्नै शेखीमा बितिरहेको छ," र डोनाल्ड ग्रे बार्नहाउसले यसमा बुद्धिमानीपूर्वक थपेका छन्, "हामी यस संसारको लागि त्यति धेरै इच्छुक छैनौं, किनकि यस सभ्यताले दोषी ठहऱ्याएको छ, र क्रूसमा चढ्नुभएको प्रभुबाट नास हुने प्रकारले रहिरहेको छ" । यी सिद्धान्तहरू, आर्दशहरू र तरिकाहरूले यस संसारमा व्यभिचारी र दोष लगाउने नभइकनै ती चिजहरूमा हाम्रो जीवनलाई मिसाउन सकिँदैन" ।

"अनि संसार बितिजान्छ, र त्यसको अभिलाषा पनि तर जसले परमेश्वरको इच्छा पालन गर्छ, ऊ सदासर्वदा रहन्छ" (१ यूहन्ना २:१७) ।

यसमा रहेको आवश्यकीय कुरा यो हो, कि हामी स्वर्गका नागरिकको रूपमा जिउँछौं, र यस संसारमा रहने व्यक्ति भएका छौं, तर यस्तो हुनेचाहिँ होइन, तर त्यहाँ अर्को विषय पनि छ, जसलाई हामीले अत्याधिक मात्रामा हेर्नुपर्दैन, त्यो हो, पापको स्वभाव र साँचो पश्चात्ताप । यसैले, एक अर्थमा, अब हामी सामान्य कक्षा कोठाबाट शारीरिक बिज्ञानको रचनातर्फ जाँदछौं ।

◆◆◆

अध्याय १३

पापको बैज्ञानिक रचना र पश्चात्ताप

पाप के हो त ? यो कुनै कार्य, वचन, विचार वा आचरण हो, जुनचाहिँ परमेश्वरको सिद्ध कार्यबाट पतन हुन्छ (रोमी ३:२३) । यो परमेश्वरको चाहनाभन्दा बाहेकको कुनै पनि बिद्रोह हो । यो गल्ती के हो भनेर गर्ने कार्यमात्र होइन, तर असल कार्य गर्नलाई असफल हुनु हो, तर हामी जान्दछौं, कि हामीले यसलाई गर्नुपर्छ (याकूब ४:१७) । यो कुनै त्यस्तो कार्य गर्नु हो, जसको बारेमा हामीमा इमानदारीताको शंका हुन्छ (रोमी १४:२३) । यो नियमरहित हुनु हो, र मानवीय चाहनाले परमेश्वरीय चाहनाको विरुद्धमा दया देखाउनु हो (याकूब ३:४) ।

पाप विश्वव्यापी हुन्छ : "संसारमा यस्तो कुनै धर्मी मानिस छैन, जसले सबै काम ठीक गर्छ, र कहिल्यै पाप गर्दैन" (उपदेशक ७:२०) ।

पाप स्वभाविक हुन्छ : सबैजनालाई त्यो सोधपुछमा ल्याइएको हुन्छ, र पापले गर्भधारण गरेको हुन्छ (भजनसंग्रह ५१:५) ।

पाप विकृति फैलाउने खालको हुन्छ : मानिसहरू पूर्ण रूपमा भ्रष्ट भएका छन् । पापले उसको हरेक भागको व्यक्तित्वमा असर पारेको हुन्छ (रोमी ३:१३-१८) । जवकि पुस्तकमा भएका हरेक पाप उसले गरेको नहुन सक्छ, तर ऊ त्यसो गर्नलाई सक्षम पनि हुन्छ ।

पाप विचारमा सुरु हुन्छ (याकूब १:१३-१५) : मानिस उसको विचारशील जीवनमा दुष्टताको भूमरीमा घुमिरहेको हुन सक्छ, जहाँ मानवीय आँखाले पछ्याउने कुरा हुँदैन, र तिनीहरू सबै नबचाइएकाहरूको पीडा नरकमा हुन्छ ।

पापले दास बनाउँछ (रोमी ६:१५, १६क) : यसलाई यसको अभिलाषा, लोभ र सबै किसिमका खराब बानीहरूलाई बाँध्ने गर्दछ ।

पाप ठगी हुन्छ : यसले आनन्द प्रदान गर्दछ, तर अन्तसम्म नरहने सन्तुष्टी

प्रदान गर्दछ । यसले सम्भव भए जति सजायबाट भाग्ने प्रयास गर्दछ, र त्यो पूरा गर्नलाई असफल हुन्छ । यसको सहभागिता प्रेमिलो हुन सक्छ, तर यसको दृश्यमा नराम्रो हुन्छ ।

पापले अन्धो बनाउँछ : हामीले यसलाई अरूहरूभन्दा आफैलाई धेरै सजिलो प्रकारले पत्ता लगाउन सक्छौं । हामीमा यो अलि सम्मानपूर्वक देखा पर्दछ, र अरूहरूमा यो अलि बिद्रोही खालको हुन्छ । हामी आफैले क्षमा माग्छौं, यदि हामीले कसैलाई प्राप्त गर्न सक्छौं जो खराब हुन्छ । यसले हाम्रो पीडित भएको हृदयलाई सान्त्वना प्रदान गर्दछ ।

पापले कडा पार्दछ : जब हामीले पहिलो पाप गर्छौं, तब हाम्रो चेतना त्यो अन्योलताभन्दा माथि उठ्दछ । जति बढी हामीले जोड दिन्छौं, त्यति धेरै हाम्रो चेतनाको स्वरमा शुन्यता आउँदछ । त्यो लम्बाइमा हामीले सजिलै पाप गर्न सक्छौं, र यसले त्यति धेरै रूपमा चोट पुऱ्याउँदैन । हामी विगतमा भएका अनुभवलाई लिने भएका छौं ।

पापले दोषलाई सार्ने गर्दछ : जब आदम पापमा फसे, र उनले परमेश्वर र उनकी पत्नीलाई दोष लगाए । "जुन स्त्री तपाईंले मलाई मसँग रहन भनी दिनुभएको थियो..." (उत्पत्ति ३:१२) । हव्वाले पनि सर्पलाई दोष लगाइन: "सर्पले मलाई छल गऱ्यो र मैले त्यो खाएँ" (उत्पत्ति ३:१३) । अब तिनीहरूले वातावरणलाई पनि दोष लगाउन शुरु गरे, तिनीहरूकै बुबा-आमा र तिनीहरूका सहकर्मी मानिसहरूलाई पनि दोष लगाए । उदाहरणको लागि यहाँ कार दुर्घटनामा भएका वर्णनहरूलाई दिइएका छन्, जुन आर्थिक रूपमा सहायता गर्ने कम्पनीलाई बुझाइएको थियो ।

त्यो बाटोमा हिँड्ने पदयात्रीले कुनै पनि विचार गरेनन्, र कतातिर फर्कने भन्ने कुराको पत्तै भएन, यसैले म उसमाथि नै लडेँ ।

ती मानिसहरू बाटोभरि हिँडिरहेका थिए, र मैले तिनीहरूलाई ठक्कर दिनुभन्दा अगाडि धेरै नै हर्न बजाउनुपऱ्यो ।

मैले त्यस सडकको छेऊबाट माथितिर ताने, तब मैले मेरी सासुको मुहार तर्फ हेरें, र त्यो किनाराको भागतिर अगाडि बढें ।

त्यो टेलिफोनको खम्बा एकदमै नजिक आइरहेको थियो, मैले त्यो मार्गबाट अगाडि बढ्ने प्रयास गरे, जब यसले मेरो कारको अगाडिको चुच्चोलाई ठोकिदियो ।

पाप कहिल्यै पनि जासुस गर्ने प्रकारले जाँदैन (हिब्रू ४:१३) । यस धर्तीमा गोप्य रूपमा गरिएको पाप, स्वर्गमा खुल्ला विषय बन्न सक्छ ।

पाप कहिल्यै पनि स्थिर हुँदैन । यसले खमीरले जस्तै कार्य गर्छ । एउटा झुटलाई अन्य झुटहरूले गर्दा छोप्नुपर्ने हुन्छ । जब एकजना व्यक्तिले अनैतिक कार्य गर्दछ, उनले त्यसमा तर्क गर्दछन्, जब कि उनी त्यति धेरै टाढासम्म गएका हुन्छन्, र उनी पनि त्यो सबै स्थान भएर जान सक्छन् । जब मानिसहरूले तिनीहरूका आफ्नै पापलाई दोष लगाउने चाहना गर्दछन् भने, ती धेरै मानिसहरू जसले पाप गर्दछन्, र त्यति कमसल प्रकारले दोष लगाउने गरिन्छ, र त्यसमा बढी स्वीकार गर्ने गर्दछन् । यसरी पाप हिँऊको डल्लाजस्तो बन्दछ ।

पापले निर्दोषतामा पीडा ल्याउँदछ, अझ भविष्यको पुस्तालाई पनि यसले असर पार्दछ । एकजना पियक्कडको छोराछोरीले तिनीहरूको दर्दनाक अवस्थालाई देखाउँदछन् । ती निर्दोष व्यक्तिहरूमा रगत दिने कार्यद्वारा एड्स रोग सर्दछ । एकजना लागु पदार्थको कुलतमा फसेका व्यक्तिले उसको नजन्मेको बालकलाई पनि नास पार्ने गर्दछ । जो कोही पनि एउटा टापू बन्न सक्दैनन् । उसका कार्यहरू चाहे, असल वा खराब हुन्, त्यसले उनीहरूलाई छुने गर्दछन् ।

पापका परिणामहरू यो जीवनमा र आउनेवाला जीवनमा पनि हुन्छ । यो जीवनमा यसले व्यक्तिको प्राण, आत्मा, विचार र शरीरमा असर पार्ने गर्दछ । यसले भविष्यमा अनन्त मृत्यु र नरकतर्फ डोऱ्याउँदछ ।

येशू खीष्ट माथिको विश्वासले बचाउनुको अलावा पापका परिणामहरूलाई हटाउन नसकिने हुन्छन् ।

अब हामीले पापले कसरी कार्य गर्दछ भनेर इस्राएलका राजा दाऊदको अनुभवतर्फ फर्कौं:

दाऊदमा हरेक चिज थियो - असल हेराइ, सम्पत्ति, प्रसिद्धि, पद, प्रतिष्ठा, परिवार र मित्रहरू । उनी साधारण अवस्थाबाट सिंहासनमा पुगेका थिए । उनी स्पष्टरूपमा परमेश्वरको अनुग्रहमा आनन्दित भए, र उनको भविष्य प्रतिज्ञाले भरिएको थियो । यो संसार उनको आनन्द गर्ने स्थान थियो ।

तर उनले आफैलाई यस्तो समयमा चिप्लाए, जहाँ उनी केही काम नगर्ने अवस्थामा, र लापरवाहीको अवस्थामा पुगे । सामान्यतया त्यो समयमा राजाहरू लडाइँमा जाने गर्थे, दाऊद घरमै बसे, र उनले ऐस-आराम र सजिलो पनमा जीवन बिताउन चाहे । यदि उनले आफैलाई व्यस्त राखेका भए, त्यो

कामबासनाको आकर्षित गर्ने कार्यमा फस्ने थिएनन् । तर उनले आफ्नो शरीरलाई अनुशासनमा राख्न असफल भएर, उनले दुष्टलाई मुख्य भाग नै सुम्पिदिए । परीक्षा ! त्यो सुरक्षा प्रदान नगरिएको क्षणमा, जब उनी दरबारको छतमा टोलाइरहेका थिए, त्यति बेला उनले वरिपरि नजर लगाए, र एकजना विशिष्ट खालकी सुन्दरी स्त्रीलाई देखे । उनले त्यहाँ नुहाइरहेकी थिइन ।

उनको दिमाग दौंड्न सुरु गऱ्यो । उनको अगाडि एउटा अचम्मको कुरा देखा पऱ्यो । उनले उनको चाहना गरे । उनले उनीलाई प्राप्त गर्नुपर्छ भन्ने कुरा गरे । किन उनले उनीलाई न अंगाल्ने त ? उनी अब खुशी हुन गइरहेका थिए, भएनन् त ? जीवन भनेको ती सम्पूर्ण कुराको बारेमा भएको थिएन त ?

तरैपनि, त्यस ठाउँको सबैतिर झिलिमिली राता बत्तीहरू बलिरहेका थिए । उनको चेतनामा चित्कार भइरहेको थियो । "होइन ! होइन ! होइन ! तिमीले यसलाई गर्नुहुँदैन । यो पाप हो । यो व्यभिचार हो । नगर !" जब उनले आफ्ना नोकरहरूलाई ती स्त्रीलाई लिएर आउनको लागि आज्ञा गरे, एकजनाले यसो भन्दै सुरक्षा गऱ्यो कि उनी उनको एकदमै बफादार सिपाहीकी पत्नी हुन् ।

लडाइँ ठूला-ठूला आवाजकासाथ भइरहेको थियो । त्यहाँ के कुरा ठीक र के कुरा बेठीक भन्नेमा कुनै प्रश्न नै थिएन । त्यहाँको लाज, तर्क, सम्बन्धित कुराहरूलाई पछाडिपट्टी तान्नुपर्ने हुन्थ्यो, र चेतनाको आवाजलाई पनि दवाउनु पर्थ्यो । तर त्यहाँ त्यस स्त्रीलाई प्राप्त गर्ने एकदमै चाहना बढ्दैगयो । अझ यसको अर्थ यो भयो, कि एक भाँडा खानाको निम्ति गर्ने भनाइजस्तै उनले जन्मसिद्ध अधिकारलाई पनि गुमाएका थिए । उनले जे कुराको चाहना गरे, त्यो प्राप्त गर्नुपर्थ्यो । एकछिनको तृष्णामा अन्य केही पनि चिजहरू मूल्यवान भएनन् । उनले आफ्नो खुशीयालीलाई, परिवारलाई, र प्रतिष्ठालाई बलिदान चढाउन इच्छुक भए, किनकि त्यो चाहना केही समयको लागि प्राप्त हुने कुरा थियो ।

विवेकशिल नभइकनै पानीमा डुब्नु

यसरी उनी कुनै विवेक नलगाइकनै पानीमा डुबे । शुद्ध हुने निहुमा तृष्णा पनि डुब्यो । उनलाई एकदमै बलियो तर्कभन्दा पनि ती शरीरका प्यासहरूले अत्याधिक रूपमा बाध्य बनायो । अझ भन्नुपर्दा स्वर्गको आशा र नर्कको डरपनि टाढा नै भइदियो । केही क्षणको तृष्णाको निम्ति उनले परमेश्वरको सम्मानलाई, उनको आफ्नो गवाहीलाई, उनको परिवारको अस्तित्वलाई, उनका मित्रहरूको

सम्मान र त्यो चरित्रको शक्तिलाई पनि साटासाट गरिदिए ।

अलेक्जान्डर म्याकलारेनले यस्तो अवलोकन गर्दछन्, "उनले धार्मिकतापछि प्राप्त गरेको चाहनालाई पनि बिर्सन्छन्, अलौकिक संचारको आनन्दलाई पनि उडाइदिन्छन्, बाँकी वर्षहरूमा रहेको अवस्थालाई पनि अँध्यारो बनाइदिन्छन्, र उनको नाउँ र उनको धर्मको लक्ष्यको निम्ति हरेक अगाडि बढीरहेको पुस्तालाई उपहास गरेर चोट पार्ने खालको जङ्गली अवस्थामा पुऱ्याए । उनी राजाको रूपमा मानिसको रूपमा, सिपाहीको रूपमा आफैलाई एकदमै चाहना गर्ने भए ।"

एसावले जस्तै, जसले एक भाँडा खानाको निम्ति आफ्नो जन्मसिद्ध अधिकार लाई बेचिदिए ।

पाप हेर्नमा एकदमै सुन्दर भविष्यको आशामा देखियो, अब यो बितेका घटनाको अवलोकनमा लुकेको जस्तो थियो । उनले फोहोरी भएको महसुस गरे । कारणसम्मत भएसम्म उनले कोसिस गर्थे, र उनलाई त्यो दोषले खाइसकेको थियो । उनको पापको बेहोसीपनपछि एकदमै तीतो स्वाद छोडिदियो । सायद उनले सिद्ध प्रकारले छोप्ने कुराको व्यवस्था गर्थे । उनले आफ्नो बफादार सिपाहीलाई त्यस लडाइँको चाक्लोपनमा पठाइदिए, जहाँ उनलाई मार्ने कुराको पक्का हुन्थ्यो । त्यसपछि मानिसहरूले यस्तो कुराको विचार गर्थे कि, त्यो नजन्मेको बालक उही सिपाहीको थियो, त्यसपछि दाऊदले ती विधुवालाई स्वतन्त्रतासँग विवाह गर्न सक्थे ।

राजाले यस्तो विचार गरे, कि यो कुरा कसैलाई पनि पत्ता हुँदैनथ्यो । तर परमेश्वरलाई थाहा थियो, र परमेश्वर रिसाउनुभयो । उहाँले दाऊदलाई यति धेरै प्रेम गर्नुभयो, कि उनलाई यसैबाट भएर जान दिनुभयो । यसको एक वर्ष पछाडि परमप्रभुले त्यो हत्या र व्यभिचारको पापलाई सम्झना गराइदिनुभयो, र दाऊदले डोरीमा राखिएको काँडाले जस्तै विरोध गरे । उनी लाज र अधर्यताले भरिए, तरै पनि, उनले त्यसलाई तोड्न, पश्चात्ताप गर्न, वा स्वीकार गर्नलाई इन्कार गरे । के यो घमण्डी वा पापपूर्ण वा दुवै हठिपना थिएन र ?

अन्तमा, परमप्रभुले उहाँको अगमवक्ता नातानलाई उनले गरेको पापको बारेमा बताउनलाई पठाउनुभयो । यो एकजना धनी मानिसले एकजना गरिब मानिसको भेडालाई डकैती गरेजस्तै थियो । रुष्ट भएको धार्मिकतामा दाऊदले त्यो दोषी मानिसलाई मृत्युको सजाय दिए ।

यो एउटा पासो थियो, र राजा पापमा फसेका थिए । उनी दोषी मानिस

थिए । उनले कसैले पाप गरेको देख्न सक्दैनथे, र त्यही पाप आफैले पनि देख्न सकेनन् । ती धनी मानिसलाई दोष लगाउँदा, उनी आफैलाई दोष लगाएका थिए । उनी बोल्न नसक्ने र सुरक्षाविहिन अवस्थामा खडा भए ।

साँचो पश्चात्ताप

अन्तमा उनले तोडे । त्यो महान् गहिराइको उच्चतम कुरालाई पनि तोडिएको थियो । उनले उनको स्वीकार र पश्चात्तापलाई परमेश्वरमा खन्याइदिए । यसलाई भजनसंग्रह ५१ मा सुरक्षित प्रकारले राखिएको छ, र मैले यसलाई खण्ड खण्ड गरेर विभाजित गरेको छु:

> दया गर्नुहोस्, परमप्रभु म तपाईंमा दया माग्दछु, म सजायँ पाउन योग्यको छु, तर तपाईं त दृढ प्रेममा रहनुभएको छ, र त्यो आधारमा तपाईंले मलाई जुन प्रकारको व्यवहार गर्नुपर्ने, र त्यही प्रकारलाई प्राप्त गर्न सकिरहेको छैन । तपाईंको कृपा महान् प्रशस्ततामा हुन्छ, र त्यसै कारणले गर्दा मैले यो कुरा सोध्ने साहस गर्दछु, कि तपाईंको पवित्र व्यवस्थाले मेरो भयानक द्वन्द्वलाई तपाईंले मेट्टाउनुभएको छ ।
>
> यसद्वारा मलाई धुनुहोस्, र हरेक नमुनाबाट जहाँबाट तपाईंको सीधा रेखामा म प्रस्थान गरेको छु, र त्यो डरलाग्दो तरिकाबाट मलाई शुद्ध पारिएको छ, जसमा मैले मेरो लक्ष्य गुमाएको छु, हे मेरा परमेश्वर, मैले सामूहिक रूपमा नै यस कुरालाई प्रकट गर्दछु, कि मैले तपाईंको व्यवस्थालाई भाँचिदिएको छु । मेरो पाप सामूहिक रूपमा थियो, र मेरो पश्चात्ताप पनि सामूहिक रूपमा नै थियो । मेरो पापको दोषले गर्दा मलाई दिन र रात शिकार बनाएको छ, र म यसमा अझ बढी रूपमा खडा हुन सक्दिन ।
>
> अब म यस कुरालाई स्पष्टरूपमा देख्न सक्छु, कि यो तपाईंको विरुद्धमा थियो, र तपाईंमा नै मैले पाप गरें । हे परमेश्वर मैले यस कुराको महसुस गर्दछु, कि मैले बतशेबा र उनको विश्वासयोग्य पति उरियाहको विरुद्धमा पाप गरेको छु । परमेश्वर मैले ती इमानदार सिपाहीप्रति पुऱ्याएको पीडालाई पनि क्षमा गर्नुहोस् । तर म यो कुराको महसुस गर्छु, कि सबै पाप तपाईं

र तपाईंकै विरुद्धमा गरिएको थियो ।

तपाईंको व्यवस्थालाई पनि तोडिएको छ, तपाईंको चाहनालाई डुवाइएको छ, तपाईंको नाउँलाई सम्मान गरिएको छैन, र यसैले मैले मेरो आफ्नै विरुद्धमा तपाईंको पक्ष लिएको छु ।

तपाईंले मलाई प्रदान गर्नुभएको कुनै पनि वाक्यमा पूर्ण रूपमा न्याय गरेको छु, र तपाईंले गरेको निर्णयमा जो कोहीले पनि दोष लगाउन सक्दैन ।

परमप्रभु, म असल व्यक्ति होइन । म दुष्टतामा जन्मिएको थिए, र त्यो भन्दा पनि टाढा पुगें, मैले पापी अवस्थामा नै गर्भधारण गरें । यसो भनेर मैले मेरो कुनै पनि लाजलाई मेरी आमामा फ्याक्न सक्दिन, न त मेरो आफ्नै दोषलाई पनि कम गर्ने गर्दछु । त्यसो भन्नुको अर्थ यो हो, कि मैले पापमात्र गरेको छैन, तर म आफ्नो स्वभावमा नै पापी भएको छु ।

तर तपाईंले पापलाई घृणा गर्नुहुन्छ, र तपाईंले मानिसको भित्री व्यक्तित्वलाई प्रेम गर्नु हुन्छ, ताकि अब म तपाईंकोमा मेरो हृदयको गहिराइको ज्ञान सिक्नलाई आइरहेको छु ।

तपाईंले यो कुराको निर्देशन गर्नुभयो कि, कुष्टरोगीलाई निको पार्ने कार्यमा सुगन्ध र बगीरहेको पानीलाई प्रयोग गरिन्थ्यो (लेवी १४:१-८) । ठीकै छ, प्रभु मैले त्यो कुष्टरोगीको नैतिक स्थानलाई लिएको छु, "त्यो सुगन्धले मलाई शुद्ध पार्नुहोस्, ताकि म शुद्ध हुन सकूँ, र मलाई धुनुहोस्, ताकि म हिँऊभन्दा पनि सेतो बन्न सकूँ" ।

जब मैले पाप गरें, तब मैले मेरो भजनलाई पनि गुमाएँ । यसमा यति धेरै लामो समय भएको छ, कि त्यसबेलादेखि साँचो आनन्द र खुशीयाली के हो भनेर नै मैले जानेको छु ।

फेरी एकचोटी मलाई त्यो आनन्द मनाउने संगीत सुन्न दिनुहोस् । म पछाडि फर्केको समयमा, यहाँ यस्तो पनि देखिन्छ, कि मेरा टुक्रिएका हड्डीहरू कूँजा भएका थिए । म तपाईंको अगाडि तपाईंको पवित्र चाडमा त्यति धेरै लामो समयसम्म आउन सक्दैनथे ।

अब ती टुटेका भागलाई चंगाइ गर्नुहोस्, ताकि मैले तपाईंको

नाउँमा नाचगान गर्दै र स्तुति प्रशंसा गर्दै तपाईंको मानिसहरूलाई जोड्न सकूँ ।

हे मेरा परमेश्वर, मेरा न्यायका र सजायका पापहरूलाई हेरेर तपाईंले आफ्नो मुहार मबाट फर्काउनु भएकोमा म तपाईंमा क्षमा माग्दछु । मेरा असंख्य दुष्टताहरूलाई अन्तिम अवशेषको रूपमा कलंक लगाउनुभएको छ । जब हरेक चोटी म तिनीहरूको बारेमा विचार गर्छु, तब कसरी तिनीहरूले मलाई प्रहार गर्न सक्छन् !

पछाडिपट्टी हेर्दा म यो कुराको महसुस गर्दछु, कि ती सबै समस्याहरू मेरो विचारमा सुरु भएका छन् । मैले मेरो जीवन दुषित भएको कुरालाई सोंचे । मैले अन्तिम समयमा पाप गरेसम्म ती दुष्ट विचारहरूमा आनन्द मनाइरहें । यसरी अहिले मैले मेरो विचारमा शुद्ध भावनाहरू सृष्टि गरें । म जान्दछु, कि यदि त्यो उच्चको स्थान सफा छ भने, यसबाट बग्ने नदीले पनि सफा गर्नेछ । हो परमप्रभु, मेरो सम्पूर्ण भित्रीपनलाई नयाँ बनाउनुहोस्, ताकि यसले भविष्यमा आउने पापहरूको विरुद्धमा दृढ रूपमा सुरक्षा प्रदान गर्नेछ ।

परमप्रभु, मलाई नत्याग्नुहोस् वा तपाईंको उपस्थितिबाट मलाई नहटाउनुहोस् । तपाईंबाट अलग्गै रहेर म मेरो विचारमा खडा हुन सक्दिन वा तपाईंले पवित्र आत्मालाई मबाट लिएर जानुभएको छैन । जुन युगमा म जीइरहेको छु, तपाईंले ती मानिसहरूबाट पवित्र आत्मालाई लिनुहुन्छ, जब तिनीहरू तपाईंको अनाज्ञाकारीतामा चल्दछन् । तपाईंले यसलाई आत्माको निम्ति गरिदिनुभयो (१ शमूएल १६:१४) । म ती परिणामहरूलाई सोच्न बाध्य भएको छु । कृपया, परमप्रभु यस्तो किसिमको भाग्यबाट मलाई बचाउनुहोस् ।

जसरी मैले अगाडि नै बताइसके कि, मैले मेरो गीतलाई गुमाएको छु । मेरो आत्मा होइन, तर मेरो गीत हो । तपाईंको मुक्ति होइन, तर तपाईंको मुक्तिको आनन्दलाई गुमाएको छु । अब म तपाईमा पश्चात्तापको लागि र पाप स्वीकारको लागि आएको छु, र मैले मेरा पापहरूलाई त्यागेको हुन्छु । म यो प्रार्थना गर्दछु, कि तपाईंले मलाई तपाईंको मुक्तिको आनन्दमा स्थापित गर्नुहुनेछ, तर

तपाईंको चाहना गरेको आत्मामा माथि उचाल्नुहुनेछ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, मैले मलाई तपाईमा आज्ञाकारी हुने बनाएको चाहना गर्छु, र सबै चिजविजहरूमा खुशी तुल्याउँछु, तब मैले धार्मिकताको मार्गलाई कायम गर्नेछु ।

मेरो एउटा क्षमापनको उत्पादन यो हुनेछ, कि मैले उत्तेजित रूपमा अरूहरूको पापलाई गवाही दिनेछु, र तिनीहरूलाई क्षमा र शान्तिको उपाय बताउनेछु । जब तिनीहरूले तपाईंले मलाई जुन कुरा गर्नुभएको छ भनेर सुन्नेछन्, र तिनीहरूले तपाईंलाई पनि फर्काएको चाहना गर्नेछन् ।

तब यदि तपाईंले मलाई रगतको दोष लगाउनु भयो भने, र यो सम्पूर्ण संसारले तपाईंको छुटकाराको गवाही सुन्नेछन् । मलाई उरियाहको रगतको दोष पनि बोझिलो भएको छ, र हे परमेश्वर तपाईं मेरो मुक्ति हुनुहुन्छ । त्यो पाटीलाई सफा गरी पुस्नुहोस्, र म तपाईंलाई सदाकाल प्रशंसा गरिरहनेछु ।

परमप्रभु म तपाईका क्षमापनका रितिरिवाजहरू र चाडवाडहरूमा भर परिरहेको छैन । यदि मैले जनावरको बलि चढाउने चाहना गरेको भए, मैले तिनीहरूलाई ल्याएको हुन्थे । तर मेलबलिले पनि तपाईंको हृदयलाई प्रशन्न पार्न सक्दैन । यो कुरा साँचो हो, कि तपाईंले बलिदान र भेटीलाई सुरुवात गर्नुभयो, तर तिनीहरूले कहिल्यै पनि तपाईंको अनन्तताको आदर्शतामा प्रतिनिधि भएनन् । यसैले मैले टुटेको हृदय लिएर आएँ, तपाईंको निम्ति खाँचो भएको बलिदान त्यो नै थियो । तपाईंकोमा मैले ल्याएको त्यो टुटेको र छियाछाया परेको हृदयले विनास गर्नेछैन ।

अब परमप्रभु म तपाईंका प्रिय मानिसहरूका साथसाथै र म आफ्नै निम्ति पनि प्रार्थना गर्न चाहन्छु । तिनीहरूलाई ती भलाइका चिजविजहरू देखाउनुहोस् । यरूशलेमका पर्खालहरूको पुनः निर्माण गर्नुहोस् । मेरा पापहरूले गर्दा तपाईंको कार्यको प्रगतिमा शंका बिना नै बाधा ल्याएका छन् । मैले तपाईंको नाउँमा निन्दा ल्याएको छु । अब कुनै पनि बाधाबिना नै तपाईंको कारण अगाडि बढेको होस् ।

जब हामी सबैले तपाईंको संगतिमा हिँडेर हाम्रा पापहरूलाई स्वीकार गरेर त्यागिदिएका छौं, तब तपाईं हाम्रो धार्मिकताको बलिदानहरूले प्रशन्न हुनुहुनेछ । आफैमा पूर्ण रूपमा चढाएका भेटीहरूको बारेमा बताउँदा तपाईंको हृदय खुशी हुनेछ । हामीले तपाईंको वेदीमा परमप्रभुको प्रशंसाको निम्ति बहरहरू प्रदान गर्नेछौं, जसले पापहरूलाई क्षमा दिन्छन्, र दुष्टताबाट पनि बचाउँछन् ।

यसले हामीलाई सम्पूर्ण यौनिक पापहरूलाई स्वभाविक रूपमा विचार गर्नेतर्फ अगुवाइ गर्दछ, जसमा तेस्रो लिङ्गीहरूको बीचको कार्यलाई पनि समावेश गरिन्छ । हाम्रो समाज यस्तो खालको यौन कार्यको विरोधमा भएकोले यो विषयलाई अगाडि सार्दाखेरि यसमा आज्ञाकारी हुनुपर्छ ।

◆◆◆

अध्याय १४

नैतिक शुद्धताका क्षेत्रहरू

त्यो कस्तो खालको लडाइँ हो, जसमा शैतानले उसका धेरैजसो शेखी गर्ने विजयलाई जितेको छ ? बाइबल र मण्डली इतिहास दुवैले "यौन कार्यको क्षेत्रमा" यसरी जवाफ दिएका छन् । यौन अनैतिकता एकदमै ठूलो हतियार भएको छ । शिमसोन, दाऊद र सुलेमान यस्ता व्यक्तिको नमुनामा पर्दछन्, जो त्यो अनियन्त्रित तृष्णाको पासोमा परेका थिए । त्यसपछि धेरै खीष्टियन अगुवाहरू आत्मा नियन्त्रण गर्न असमर्थ भए, र अनैतिक सम्बन्धमा संलग्न भए, र जहाजको लङ्गुरलाई खसाल्ने कार्य गरे । पवित्रताका ठूला मार्ग त्यस्ता लासले भरिएका छन्, जोहरू परमेश्वरको सेवा गर्ने सम्बन्धमा छोडिएका व्यक्ति बनेका छन् । त्यो एउटा कारण हो, किनकि यो विषयमा बाइबलीय दृष्टिकोण हुनुपर्छ भनेर हाम्रो निम्ति धेरै नै महत्वपूर्ण भएको हुनुपर्छ ।

परमेश्वरले हामीमा केही निश्चित साधन र समाग्रीहरू राखिदिनुभएको छ, जसमा यौन शक्ति प्रदान गर्ने एउटामात्रै हुन्छ । यी साधनहरू परमेश्वरका वरदानहरू हुन्, र त्यसकारण यिनीहरू पनि उहाँका वरदान जत्तिकै असल छन् ।

परमेश्वरका वरदानहरूलाई प्रयोग गर्नुको साथसाथै दुरुपयोग गर्न पनि सकिन्छ । आगो र पानी दुवैलाई प्रयोगमा ल्याउँदा अति नै उपयोगी छन्, तर तिनीहरूले नास गर्छन् भने अति नै अनियन्त्रित हुन्छन् ।

यौन कार्यको उचित प्रयोग बैवाहिक सम्बन्धमा मात्र हुनसक्छ । त्यो एउटा विकल्प नभएको नियम हुन्छ, जसलाई परमेश्वरले मानवीय जीवनको बस्त्रमा बुन्नुभएको छ । यो एक किसिमको नियम हो, र जसलाई मानिसको आत्मिक, शारीरिक र मानसिक भलाइंको निम्ति योजना गरिएको हुन्छ ।

यो व्यक्ति परमेश्वर नै हुनुहुन्थ्यो, जसले विवाहको स्थापना गर्नुभयो (उत्पत्ति २:१८) । उहाँले यसलाई संसारमा पाप प्रवेश गर्नुभन्दा अगाडि गर्नुभयो, र त्यो वास्तविकता हो, कि त्यसले कुनै पनि सुझावको लागि झुटा कुरा प्रदान गर्दछ,

कि विवाह भनेको पवित्रता भन्दा केही कम चिजको कार्य हो । "सबैका बीचमा विवाहचाहिँ आदरणीय होस्" (हिब्रू १३:४क) ।

सामान्य रूपमा भन्दाखेरि विवाह मानवीय जातिमा परमेश्वरको चाहनामा हुने हो । उहाँले एउटामात्र विवाह गर्ने चाहना राख्नुभयो, त्यो एकचोटीमा एकजना व्यक्तिमा मात्र हुनुपर्छ (उत्पत्ति २:२४; मत्ती १९:५-६; एफिसी ५:२२-२३) । उहाँले यसलाई स्थायी हुनुपर्ने चाहना राख्नुभयो, र त्यो दुवैजना सहकर्मी जीवित अवस्थामा रहेसम्म हुनुपर्छ । यो सबैको असलपनको निम्ति दिइएको थियो, ताकि केवल विश्वासीहरूमा मात्र भएको होस् । यद्यपि यो खीष्टियन संकाय भन्दा पनि बाह्य कुरा होइन र यसलाई प्रभु येशूले काना शहरको विवाह उत्सवमा पवित्र तुल्याउनु भएको थियो (यूहन्ना २:१-११), र पावलले यसलाई खीष्ट र मण्डली बीचको सम्बन्धको तस्बिरको रूपमा सिकाए (एफिसी ५:२२-३३) ।

(साँचो अर्थमा भन्नुपर्दा कतिलाई जीवनमा एक्लो रहनलाई बोलाइएको छ, तर त्यो नियम भन्दा पनि बैकल्पिक कुरा हो) ।

यौन कार्यलाई उचित प्रकारले प्रयोग गर्नु

बैवाहिक सम्बन्धमा गरिएको यौन कार्यले आनन्दलाई अगुवाइ गर्ने र पूरा गर्ने गर्दछ । वैवाहिक सम्बन्धभन्दा बाहिर गरिएको यौन कार्यको स्वरुप नास गर्ने खालको हुन्छ । "अरू जुन सुकै पाप जो मानिसले गर्दछ, त्यो शरीरबाट बाहिर हुन्छ तर व्यभिचार गर्ने मानिसले आफ्नै शरीरको विरुद्धमा पाप गर्दछ" (१ कोरिन्थी ६:१८ख) ।

हामीले कहिलेकाहीँ यसो भनेको सुन्ने गर्छौं, कि विवाहको उत्सव वा आकर्षणका कुराहरू आवश्यक हुँदैनन्: यदि दुईजना मानिसले एक-अर्कालाई प्रेम गर्छन् भने, तिनीहरू सँग-सँगै बस्न सक्छन्, र परमप्रभुले तिनीहरूलाई वैवाहिक जोडीको रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ । विवाह स्वर्गमा बनाइएको भनेर तिनीहरूले भने ।

तर त्यस्तो कुराचाहिँ बाइबलले भनेको होइन । जब इसहाकले रिवेकालाई विवाह गरे, त्यहाँ एउटा निश्चित उत्सव र कार्यक्रम गरिएको थियो (उत्पत्ति २४:५३-५८) । जब यसो भनेर सोधियो, "के तिमी यो मानिससँग रहन चाहन्छौं ?" रिवेकाले जवाफ दिइन, "म चाहन्छु" । त्यो उत्सवमा ल्याएका उपहारहरू सुन, चाँदिका गर-गहना र लत्ताकपडाहरू थिए ।

परमप्रभुले इस्राएलमा हुने उहाँको विवाहलाई करारको सम्झौता भनेर वर्णन गर्नुभयो (इजकिएल १६:८ख; मलाकी २:१४ख) ।

गालीलको कानामा भएको बैवाहिक उत्सव विशेष खालको कार्यक्रमकासाथ उत्सव मनाइएको थियो (मत्ती २२:१-१४, लूका १४:८), र त्यो ७-१४ दिनसम्म पाहुनाहरूलाई बोलाएर खुवाउनुको साथ-साथै लत्ता-कपडा पनि प्रदान गरिएको थियो (मत्ती २२:१२) । हामीले लूका १२:३६ मा मालिक विवाहबाट फर्केको विषयमा पढ्छौं ।

मानिसहरूका निम्ति परमेश्वरले गर्नुभएको चाहना एकल विवाह हो (उत्पत्ति २:२४) । यो कुरा पनि साँचो हो, कि त्यहाँ बहुविवाह र अन्य खालका बैवाहिक क्रमलाई बाइबलमा लेखिएका छन् । तिनीहरूलाई लेख्ने काम गरियो, तर तिनीहरू कहिल्यै पनि प्रमाणित भएनन् । परमेश्वरको चाहना यो थियो, कि उहाँका मानिसहरू सबै खालका दुष्टताको स्वरुपबाट अलग्गै बस्नुपर्थ्यो ।

चारै खुट्टाले उफ्रेर अगाडि बढ्नु

मानिसहरूले अझैपनि तिनीहरूको अनाज्ञाकारीतालाई कारणसम्मत बनाउन कोसिस गरिहेका छन् । तिनीहरूले आफ्नो स्वतन्त्र प्रेमलाई न्यायोचित गर्न बाइबललाई बङ्गयाउने गर्दछन्, र वैवाहिक अभिषेक नपाइकनै सँग-सँगै बस्ने गर्दछन् । चक स्वीनडोलले तिनीहरूको "सँगै रहने ईश्वरशास्त्र" को सूचीलाई तल दिएका छन्:

- परमेश्वरले मलाई खुशी भएको चाहना राख्नुहुन्छ, र म उनलाई विवाह गरेर खुशी हुन सक्दिन, यसैले मैले उनलाई त्याग्दछु, र म जान्दछु, कि उनले यसलाई बुझ्नेछिन् ।
- त्यहाँ यस्तो समय पनि थियो, जब यस्तो कार्यलाई अनैतिक भनेर विचार गरिन्थ्यो, तर आजचाहिँ यस्तो हुँदैन । परमप्रभुले मलाई यस्तो चाहना दिनुभयो, र उहाँले मलाई यसमा आनन्द मनाएको चाहना राख्नुहुन्छ ।
- हेर त ! कोही पनि सिद्ध छैन, त्यसैले मैले निश्चित रूपमा योजना गर्नुभन्दा पनि अझ गहिराइमा पुगें, यो अलि छाँयामा परेको छ, तर यी सबैको बारेमा कस्तो खालको अनुग्रह छ त ?
- मलाई ? उहाँको क्षमापनलाई माग्नुहोस् ? त्यो हाँस्यास्पद हुन सक्छ । त्यो सामान्य खालको शैलीभन्दा मेरो परमेश्वरसँगको सम्बन्ध अझ गहिरो हुन्छ ।

- ए, यदि यसले राम्रो बन्ने बनाउँछ भने, यसलाई अंगाल्नुहोस् । हामी व्यवस्थाको अधिनमा छैनौं, के तिमीलाई त्यो कुरा थाहा छ ?
- त्यसो भए यो यदि यता-उताको कुरा हुन्छ भने, एउटा मजासँग खेलिएको खेल अगाडि बढ्दछ ? केही मजान र जोखिम विनाको जीवन कस्तो हुन्छ । ती सबै "तपाईंलाई निषेध गर्न" गरिएका कुराहरू वास्तविक नभएको नै हुन्छन् ।

  यो सूचीको निम्ति हामीले यी तलका कुराहरूलाई थप्न सक्छौं:
  - यो ठीकै हुन्छ, जबसम्म यसलाई प्रेममा नै गर्ने गरिन्छ ।
  - हामी प्रज्जलित भएका हुन्छौं । हामी मध्ये युगका निषेधहरूद्वारा बाँधिएका छैनौं ।
  - किन मेरो चेतनाले निर्णय गर्न सक्दैन ?
  - सबैले यसो गरिरहेका छन्, किन मैले गर्नुहुँदैन ?

यी सबै बुद्धिमानीपूर्वक भएका व्याख्याहरू हुँदाहुँदै पनि अझै पनि यौन अनैतिकतालाई त्यागिएको छ (१ थेस्सलोनिकी ४:३) । यसले यसको हानीलाई निरन्तरता दिएको छ । यो अझैपनि सत्य छ, कि हामीले रोपेको कुरालाई कटनी गर्दछौं (गलाती ६:७) । यो अझै पनि सत्य छ, कि त्यो पाप कठिनाइमा भएको हुन्छ (हितोपदेश १३:१५ख) । यो कुरा अझै पनि सत्य छ, कि परमेश्वरले व्यभिचारीहरूको न्याय गर्नुहुनेछ (हिब्रू १३:४ख) । यो कुरा अझै पनि सत्य हुन्छ, कि यौन अनैतिकतामा रहने व्यक्तिलाई स्वर्गबाट पनि बाह्य गरिनेछ (१ कोरिन्थी ६:९-१०), र तिनीहरूमा तिनीहरूको आफ्नै नरककुण्डको भाग हुनेछ (प्रकाश २१:८) ।

तिनीहरूको विरोध हुँदा-हुँदै पनि मानिस दोष र अशुद्धताको भावनाबाट भाग्न सक्दैन । तिनीहरू शारीरिक र मानसिक क्षतिबाट पनि भाग्न सक्दैनन् (रोमी १:२७; १ कोरिन्थी ६:१८) । औषधी उपचारको राम्रो व्यवस्था हुँदा-हुँदै पनि, तिनीहरूलाई अझै पनि ती खतरनाक रोगहरूले चेतावनी दिइरहेका छन् ।

तर त्यहाँ कथाको अन्त हुनुपर्ने जरुरत छैन । केवल मानिस असफल भएको छ भन्नुको अर्थ परमेश्वर उहाँद्वारा नै हुनुहुन्छ भन्ने होइन । यदि उनी बचाइएका छैनन् भने, उनले उनको पापको पश्चात्ताप गर्न सक्छन्, र येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा भरोसा गर्न सक्छन् । तब उनले यो कुरा जान्न सक्छन्, कि परमेश्वरले त्यो पापलाई राखिदिनुभएको छ, र अन्य सबै पापहरूलाई उहाँको

पछाडि पार्नुभएको छ । परमेश्वरले क्षमा दिनुभएर बिर्सनु पनि भएको छ । अब त्यो विषय नै बन्द भएको छ ।

यदि त्यो मानिस बचाइएको छ भने, उसले आफ्ना पापलाई स्वीकार गरेर त्याग्न सक्छ, र त्यो क्षमा दिइएको पापमा पूर्ण निश्चयता हुन्छ । परमप्रभु क्षमा दिनको लागि न्यायी र धर्मी हुनुहुन्छ । उहाँ आफ्नो प्रतिज्ञामा विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ, र उहाँले धार्मिकतामा क्षमा दिन सक्नुहुन्छ, किनकि मुक्तिदाताले मूल्य तिर्नुभएको छ, र यसो भन्नुहुन्छ, "त्यसलाई मेरो खातामा हालिदेऊ" ।

सम्बन्ध विच्छेद ?

तर विवाहको सबै उत्साह सिद्धियो भने के हुन्छ ? निश्चित रूपमा परमेश्वरले त्यो वेखुशी र आनन्दित नभएको जीवनको महत्वपूर्ण पक्षलाई खीष्टियनहरूले आशा गरेको चाहना राख्नुहुन्न । मानिसहरूले त्यस्तो खालको तर्क दिन्छन्, र सबैले यस्तो नमिल्ने कुराको सजिलो उत्तर सम्बन्ध विच्छेदमा रहेको पाउँछन्, तर मानिसहरूले आफूहरूले चाहना गरे अनुसार तर्क गर्न सक्छन्, र परमेश्वरको वचनले ती परिवर्तन नभएकाहरूलाई उम्कने कुनै पनि खुल्ला बाटो प्राप्त गर्न सक्दैनन् । बाइबलले हामीलाई स्पष्टरूपमा यो कुरा सिकाउँदछ, कि विवाह एकपल्ट हो, र त्यो विवाहलाई मृत्युले नछुटाएसम्म अलग गर्न सक्दैन । हरेक खीष्टियन परमेश्वरको चाहनामा निहुरिनुपर्छ, र समाजमा अभ्यास भएका त्यस्ता सोचाइहरूमा आकर्षित हुनुहुँदैन, कि सम्बन्ध विच्छेदले निकास प्रदान गर्दछ, यदि अर्को पुरुष वा महिला अति बढी नै अनुरोध गर्ने भएका छन्, वा विवाहका समस्याहरू अति जटिल भएका छन् ।

यौनका कलंकहरू

यी हालका वर्षहरूमा अमेरिकामा यस्ता खालका कलंकहरू फैलिएका छन्, कि मण्डलीका प्रचलित अगुवाहरूलाई पनि समस्या ल्याइरहेको छ । एकजना राम्ररी चिनिएका टि.भि.का प्रचारक ११ वर्ष अगाडि व्यभिचारको सम्बन्धमा फसेका थिए । एकजना अगमवाणीको बारेमा लेख्ने लेखकले आफ्नी पत्नीलाई छोडेर अर्की महिलासँग लागेका थिए । एकजना नियमित लेखिका र प्राध्यापकले आफ्नो पतिलाई छोडेर अर्को पुरूषसँग विवाह गरेकी थिइन । विद्यार्थी सम्प्रदायका मुख्य व्यक्तिले तीन वर्ष अगाडि अनैतिक कार्यमा लागेको कारणले राजीनामा दिनुपर्‍यो । यस्तै खालको सूची बढ्दै जान्छ ।

खीष्टियन मानिसहरूको बीचको सामान्य प्रतिक्रिया यी सबै खालका कलंकहरू माथिको दयाको पर्दालाई निकाल्नुपर्ने हुन्छ । यो बुझ्न सकिने खालको हुन्छ । कतिले यस्तो विचार गर्न सक्छन्, कि तिनीहरूको बारेमा भनिएको कुनै पनि चिज पर्दा पछाडि कुराकानी गर्नेमात्र हुन सक्छ । यो पनि बुझ्न सकिने खालको हुन्छ । तर त्यो तस्बिरको अर्को पक्ष पनि छ । ती नैतिक असफलताहरूलाई निरन्तर रूपमा लुकाउँदाखेरि, हामीले मण्डलीमा सेवा प्रदान नगर्ने कार्य गरिरहेका हुन्छौं (नामबिनाका व्यक्तिहरूलाई भनिएको), तिनीहरूले त्यस्तै खालको परीक्षाको सामना गरिरहेका मानिसहरू चेतावनीको रूपमा सेवा पुऱ्याउन सक्छन् । निश्चित रूपमा बाइबलले अरूहरूको असफलताहरूलाई प्रयोग गर्दछ, र हामीलाई त्यस्तै खालका घटनाहरूबाट निर्धारण गर्दछन् ।

तब हामीले यसलाई यसरी स्वीकार गर्नुपर्छ, कि कतिले अरूहरूले भन्दा ठूला खालका परीक्षाको सामना गर्दछन् । तिनीहरू जो आत्मिक लडाइँको अगाडिको रेखामा हुँदाखेरि शैतानले आक्रमण गर्ने विशेष वस्तुहरू बन्दछन्, र तिनीहरू जो हेर्नमा सुन्दर वरदान पाएका र जोहरू तातो हुने, प्रेम गर्ने, र गतिशिल व्यक्तित्व भएकाहरूले अपरिचित व्यक्तित्वबाट हुने आक्रमणको अनुभव गर्न सक्छन् ।

कति जनाले अन्य खीष्टियनहरूलाई प्रार्थना गरिरहँदा, ठूला आशिषहरू प्राप्त नभएको कुराको महसुस गर्न सक्छन् ।

तर हरेक खीष्टियनहरूले समस्याको सामना गरिरहेका हुन्छन्, अझ कतिले त अरूहरूले भन्दा अझ बढी गरिरहेका हुन्छन् । हामी आफैलाई यिनीहरूको निरन्तर सम्झना गराउन दिनुहोस् ।

प्रार्थनाको कमी हुनु : यो सधैं नै खतरा हुन सक्छ, जब हामीले परमेश्वरमा प्राप्त हुने शक्तिमा हाम्रा निरन्तर खाँचोमा आभार प्रकट गर्न रोकिन्छौं । हाम्रो स्वस्थ भावनामा हामी आफै पाप गर्नलाई अग्रसर हुने, र हामी परमप्रभुमा रहने कुरामा हाम्रो क्षण-क्षणको अवस्था आवश्यक हुन्छ ।

वचनलाई वेवास्ता गर्नु : एउटा बन्द रहेको बाइबलले हामीलाई उचाल्ने र उत्साह प्रदान गर्ने कार्यदेखि चेतावनीलाई नै बन्द गरिदिन्छ । यसलाई परिवर्तन गर्ने प्रकारले हामीमा बाइबल उच्च स्वरमा उपयुक्त प्रकारले बोल्न सक्छ, जब हामी परीक्षामा चिप्लन पुगेका हुन्छौं ।

मण्डलीको संगतिबाट एक्लै रहनु : एउटा भेडा जो एक्लै हुन्छ, उसको

निम्ति व्वाँसाले सजिलै शिकार गर्न सक्छ । त्यो बलिरहेको कोइलालाई आगोबाट हटाइयो भने, झट्टै नै चिसिन सक्छ ।

जीवनको अनियन्त्रित विचार : पाप सोचाइमा सुरु हुन्छ (याकूब १:१४-१५) । तिनीहरू जसले निरन्तर यौन कार्यका सपनाहरू देखिरहेका हुन्छन्, र तिनीहरूले झट्टै नै ती विचारहरूलाई कार्यमा परिवर्तन गर्दछन् । त्यसै कारणले गर्दा येशूले व्यभिचारीको हेराइको विरुद्धमा पनि चेतावनी दिनुभयो (मत्ती ५:२८) । यदि एकजना व्यक्तिले कहिल्यै पनि व्यभिचारको बारेमा सोचेको हुँदैन भने, उसले यस्तो कार्य पनि कहिल्यै गर्दैन ।

लामो समयसम्म एक्लै रहनु : १ कोरिन्थी ७:५ मा पावलले विवाहित जोडीलाई एक-आपसको सहमतीमा बाहेक यौन कार्य नगर्नलाई निर्देशन दिएका छन्, ताकि तिनीहरू आफैलाई उपवास र प्रार्थनामा लगाउन सकून । तिनीहरू लम्ब्याइएको एक्लोपनमा शैतानको परीक्षामा पर्न सक्छन्, र उनीहरूमा आत्मा नियन्त्रणको कमी हुन सक्छ ।

एक्लोपना : कतिचोटी एक्लोपनाले व्यक्तिलाई नितान्त रूपमा खराब कार्य गर्नतर्फ डोऱ्याउँदछ । यसको एउटा उपाय आफैलाई परमेश्वरको सेवामा निरन्तर अगाडि बढाउनु हो, र अरूहरूलाई कहिल्यै पनि नबिर्सने सेवा पुऱ्याउनु हो ।

परिचित कार्यहरूमा नहुनु : येशूले भन्नुभयो, "यदि तिम्रो हातले तिमीलाई बाधा दिन्छ भने, त्यसलाई काटिदेऊ । दुई हात भएर नरकको ननिभ्ने आगोमा जानुभन्दा डुँडो भएर जीवनमा बस्नु तिम्रो निम्ति असल हो" (मर्कूस ९:४३) । सेमिनरीको दिक्षान्त समारोहमा आएका एकजना वक्ताले यस्तो सुझाब दिए, "स्त्रीलाई नछुनु, पैसालाई पनि नछुनु, महिमालाई पनि नछुनु" । केही समयको लागि देखिने चोट पुऱ्याउने वास्ताहरू, माया गरेर सुम्सुम्याउनु र हिर्काउनुले परिचित भएको ठूलो ढोकालाई खोल्न सक्छ । एकदमै धेरै प्रेम गरिएको रेडियोको प्रचारकले महिलाहरूलाई नछोइकनै आफ्ना हातहरूलाई अलग्गै राख्न सक्दैनन् । उनी त्यसको परिणामस्वरुप आत्मिक मरुभूमितर्फ जानुपर्ने बाध्यता पर्दछ ।

सम्झौता गर्ने अवस्थालाई इन्कार गर्न असफल हुनु : अफिसमा काम गर्ने आफ्नै सहयोगीसँग पाँच बजिसकेपछि पनि एक्लै रहनु, परामर्श गर्ने व्यक्तिसँग एक-आपसको आकर्षणता बढी रहँदा एक्लै बस्नु, अर्को मानिसको पत्नीसँग

हवाइजहाजमा, होटलमा र कारमा एक्लै रहने यस्तो अवस्थामा हुने निर्दोषिताले पूर्ण विकसित हुने कुरालाई हानि पुऱ्याउन सुरु गर्छ ।

मार्गारिट हेसले यस्तो सुझाब दिइन:

> विपरित लिङ्गका मानिसहरूसँगको सीमाना टाढा नै राख्नुहोस् । एकजना मनोवैज्ञानिकले यसो भन्दछन्, कि उनले उनको अन्तिम भेटघाट गर्ने व्यक्ति महिला हो भने, उनलाई इन्कार गर्दछन् । एकजना खीष्टियन सेवकले उनको अर्को छेऊमा एकजना सल्लाहकारलाई राख्दछन्, र ती ढोकाहरू पनि खुल्ला राख्दछन् । एकजना डाक्टरले महिला बिरामीलाई जाँच गर्दाखेरि नर्सलाई कोठाभित्र बोलाउँदछन् । एकजना हाकिम र उनका सहयोगी सँग-सँगै भएर बेलुकीको खाना खान जान इन्कार गर्नुपर्छ वा धेरै रातीसम्म एक्लाएक्लै काम गर्नुहुँदैन । एकजना घर बनाउनेले उनका छिमेकीसँगको परीक्षामा पार्ने अवस्थालाई इन्कार गर्नुपर्छ, जब उनका पति घरदेखि टाढा गएका हुन्छन् । एकजना योग्य पत्नीले एउटा झुपडीमा ३ महिना बिताउँदिनन्, जबकि उनका पतिलाई आफैले हेरचाह गरुन् भनेर छोडिदिन्छन् । न त उनले अरू पत्नीको पतिलाई नै हेर्छिन्, जो गर्मी बिदामा कतै गएकी हुन्छिन् । न त कुनै पतिले उनकी पत्नीलाई अनावश्यक कुराहरू देखाउने गर्छन्, जसको पति व्यापारको सिलसिलामा टाढा गएका हुन्छन् । उनले त्यो खाँचोको महसुस गर्नुपर्छ, जसका पतिले उनलाई पूरा गर्न सक्छन् ।

अल्छिपना : काम गर्नको लागि अल्छि बन्नु अरूको अहित चिताउने साधन बन्दछ । त्यो असक्षमताको धेरैजसो गम्भीरतामा दिने रचनात्मक कार्यलाई भरिन्छ, र त्यो क्रियाकलापलाई पूरा गरिदिन्छ । हामी सबैलाई परीक्षाबाट सुरक्षा प्रदान गर्नको लागि पर्याप्त रूपमा व्यस्त रहेर अनुशासित राख्नुपर्ने खाँचो पर्दछ, तर त्यति धेरै व्यस्त राख्नुहुँदैन, जसले हाम्रो परमेश्वरसँगको संगतिलाई बाधा पुऱ्याएको होस् ।

घमण्ड : अन्य खीष्टियनहरूको चाप्लुसीले गर्दा कुनै व्यक्तिलाई अति उच्च तहको घमण्डमा अगुवाइ गर्नसक्छ । उनले यस्तो कुराको विचार गर्न सुरु गर्दछन्, कि यो संसार उनकै व्यवस्थामा चल्छ, ताकि उनी पूरा प्रमाणमा र

हन्छन् । उनको खतरा एकदमै ठूलो हुन्छ । "सर्वनासको अघि अभिमान र पतनको अघि घमण्डी आत्मा आउँछ" (हितोपदेश १६:१८) ।

प्रचार-प्रसार गर्नु : जो कोही पनि प्रचार गर्ने चाहनामा रहन्छन्, त्यो "आघात हुनलाई यात्रा गर्नु" हो । सामान्य रूपमा भन्दाखेरि प्रचार गर्नु खीष्टियन जीवन र सेवाको निम्ति त्यति लाभदायक हुँदैन । सि. ए. कोट्सले यस्तो भनाइ गरे:

> हामी आफैले प्रमाणको रूपमा राख्ने चाहना गरेको त्यो क्षणमा हामी गल्ती गर्छौं, र त्यो अवस्था भन्दा बाहिरको कार्यलाई खीष्टियन चरित्रको सेवामा प्रस्तुत गर्दछौं । प्रभु येशू त्यस प्रचारबाट डुब्नुभयो, र यो धेरै छुवाइको कार्य हुन्छ, किनकि जो हामी स्वभाविक रूपमा कस्ता छौं भनेर यसको विपरितमा हुन्छ । हामीले स्वभाविक रूपमा प्रचारलाई रुचाउँछौं, तर परमप्रभुले ५-६ वटा अवसरहरूमा स्पष्टरूपमा तिनीहरूमा आनन्द मनाउनुभयो, जसले यो कुरालाई चंगाइ गरे, कि तिनीहरूले यसलाई बताउनु पर्दैनथ्यो । प्रचार-प्रसार गर्नु भनेको अति नै हानिकारक कुरा हो, यसलाई धेरै कृपाको खाँचो पर्दछ, यदि परमप्रभुले यसलाई दिनुहुन्छ भने, जसरी उहाँले पनि त्यसै गर्नुहुन्छ ।

टि.भि. : यौन कार्यमा हुने निरन्तर शक्ति, तृष्णा र स्वच्छन्द संभोगले देख्ने मानिसहरूको विचारमा पापको गम्भीरतालाई तल झार्दछ र आगोको स्वभावलाई पनि तल पार्दछ । परिचित र निरन्तर हुने व्यवसायले अनैतिक आचरणतर्फ डोऱ्याउँदछ । अश्लिल पत्रपत्रिकाहरू, चलचित्रहरू, पुस्तकहरू र भिडियोका चक्काहरूले पनि टि.भि.ले जस्तै समान लाजहरूलाई देखाउने गर्दछन् ।

पासोपना : खीष्टियन कारिन्दाहरूले यो कुरा जान्नुपर्छ, कि तिनीहरू पासो पनको विरुद्धमा सुरक्षित हुनुपर्छ । त्यस देशमा रहेका एकजना मिसनरीले लिएर गएको सुसमाचारलाई प्राप्त गर्दा एकजना महिलाले उनलाई फोन गरेर आत्मिक खाँचो भएको कुरा बताइन । उनी मुख्य हुलाक कार्यालयमा थिइन । के उनी त्यहाँ गएर उनीसँग कुराकानी गर्न सक्थे ? उनले आफ्नी पत्नीलाई आफूसँग लिएर जानलाई बेवास्ता गरे । जब उनले ती महिलालाई हुलाकको कार्यालयमा भेटे, त्यहाँ तत्कालै पुलिस आएर उनलाई पक्रियो, किनकि उनी ती वेश्यासँग

कुराकानी गरिरहेका थिए । सरकारले उनलाई त्यहाँबाट निकालिदियो । यो अवस्थामा त्यहाँ अनैतिकता त भएको थिएन, तर अन्य विषयमा नै पासोमा पर्ने कार्य भएको थियो ।

यसमा यस्तो खालको अध्याय पनि लेखिनु दुःखको कुरा हो । यो अति नै आरामदायी हुनेगर्थ्यो, यदि हामीले यो विषयलाई कसैलाई प्रदान गरेको भए कुनै पनि समस्या हुने थिएन । तर जसको विरुद्धमा उनलाई नयाँ करारमा चेतावनी दिइयो, र तिनीहरूमध्ये एउटा निश्चित कुरा अनैतिकता थियो । यदि हामीले समस्या टाढै रहोस् भनेर हेरेनौ भने, त्यस्तो खालको आचरणले केही कुरा पनि प्राप्त गर्न सकिदैन । वास्तविकतालाई सामना गर्नु असल हुनेछ, यदि हामी नैतिक रूपमा पतन भयौं भने, हामी दिन-दिनै मुक्तिदाताको नजिकको सम्पर्कमा रहन सक्दैनौं ।

◆◆◆

अध्याय १५

मानिसको पापलाई परमेश्वरले बताउनु हुन्छ

धेरै मानिसहरूले यस्तो कुराको दावी गर्दछन् कि बैकल्पिक जीवन शैलीमा समलिङ्गीहरूको यौन सम्पर्क स्वीकार्य हुन्छ । यी यस्ता भनाउँदा मानिसहरू नजिकैबाट निस्केर बाहिर आउँछन्, र समान अधिकार पाउनुपर्ने कुराको दावी गर्दछन् ।

तर विश्वासीहरूलाई मानिसले के भन्दछन्, हाल आएर हाम्रो संस्कृतिमा के कुराको अभ्यास भइरहेको छ भन्ने कुरालाई जान्नुपर्ने हुन्छ । तिनीहरूले "हरेक जनाले यस्तो गरिरहेका छन्" भन्ने भनाइमा प्रभावित पार्नु हुँदैन । यहाँ आएको ठूलो जाँच "बाइबलले के भन्दछ ?" भन्ने विषयमा हो । यसैले हामी अब पवित्र धर्मशास्त्रतर्फ फर्कौं ।

समलिङ्गीहरूको सम्पर्कको बारेमा दिइएका मुख्य खण्डहरू निम्नानुसार छन्:

उत्पत्ति १ र २ अध्यायमा परमेश्वरले पुरुष र स्त्री गरी मानवजातिको सृष्टि गर्नुभयो, र उहाँले आफ्ना मानिसको निम्ति उहाँको चाहनाअनुसार वैवाहिक सम्बन्धलाई स्थापित गर्नुभयो । यसैले समलिङ्गी यौन कार्यको प्रकटीकरणमा परमेश्वरको योजनाको विद्रोह हो । यो प्रकृतिको विरुद्धमा हुने अपराध हो ।

उत्पत्ति १९:१-२६मा सदोम र गमोराका मानिस तिनीहरूको यौन कार्यको निम्ति बदनामी भएको देखिन्छ । अगाडिको "सदोमी" भन्ने शब्दको अर्थ समलिङ्गीपन हो, जुनचाहिँ एउटा सहरको नाउँ बाट आएको छ । जब सदोमका मानिसले लोतका दुईजना पुरुष पाहुनाहरूलाई बन्धनमा ल्याउन कोशिस गरे, परमेश्वरले आफ्ना मानिसहरूलाई त्यहाँबाट निस्केर आउनलाई अह्राउनुभयो, त्यसपछि त्यो सहरलाई आगो र गन्धकले नास गर्नुभयो ।

लेवी १८:२२, २०:१३ मा, मोशाको व्यवस्थामा पनि समलिङ्गीपन अभ्यासमा थियो, र मृत्युको सजाय पाउन सक्ने कार्य थियो (सामान्यतय यसले शिक्षाको विरुद्धमा भएको झुटो कुरालाई देखाउँछ, किनकि सदोमीहरू बिरामी परेका थिए, र परमेश्वरले मानिसहरू बिरामी परेकोमा दोष लगाउनुभएन) ।

रोमी १:१८-३२ मा, प्राचीन मानिसहरूमा, सत्य परमेश्वरको केही ज्ञान थियो, तर तिनीहरूले यस ज्ञानलाई इन्कार गरे, र मूर्तिपूजक भएर काठ र ढुङ्गामा खोपिएका मूर्तिहरूको पूजा गर्न लागे । जब तिनीहरूले परमेश्वरको ज्ञानलाई त्यागे, उहाँले पनि तिनीहरूलाई त्याग्नुभयो, जसको परिणाममा तिनीहरूले हरेक खालका अनैतिक कार्यको अभ्यास गर्न लागे, र त्यहाँ समलिङ्गीपन पनि भयो । पावलले स्पष्टरूपमा यो कुरा बताउँदछन्, कि तिनीहरू जसले यस्ता खालका कुराहरूको अभ्यास गरे, तिनीहरू मृत्युको लागि योग्य भए ।

१ कोरिन्थी ६:९ ले स्पष्टरूपमा भन्दछ, कि समलिङ्गीहरू वा पुरुष व्यभिचारीहरू परमेश्वरको राज्य प्राप्त गर्नलाई योग्यका हुनेछैनन् ।

१ तिमोथी १:१० मा सदोमीहरूलाई हत्या गर्ने, व्यभिचार गर्ने, अपहरण गर्ने, र परमेश्वरको व्यवस्थाको विरुद्धमा झुटो कुरा बोल्नेको सूचीमा राखिएको छ । वास्तवमा भन्नुपर्दा, परमेश्वरको व्यवस्था तोड्नेले पाउने सजायँ मृत्युदण्ड नै हो ।

यसमा बाइबलले हामीलाई यो कुरा स्पष्टरूपमा सिकाउँदछ, कि समलिङ्गीपनको आचरण परमेश्वरको चाहनामा उहाँका प्राणीहरूको निम्ति पापपूर्ण कार्य हुन्छ । तर्क गर्ने कुनै पनि कुरामा बाइबलका स्पष्ट वचनहरूलाई टाढैबाट वर्णन गर्न सकिन्छ । पुनः हामीले यसो भन्न सक्छौं, कि खीष्टियनहरूले परमेश्वरको वचनको नैतिक न्यायलाई स्वीकार नगर्दा होसियार हुनुपर्छ, तर परमेश्वरको वचनद्वारा निर्देशित हुनुपर्छ ।

के समलिङ्गीहरू पनि बचाइन सक्छन् ? यो कुरा पनि धारणयोग्य छ, कि एकजना विश्वासीलाई कमजोर भएको क्षणमा अत्याधिक रूपमा लिन सकिन्थ्यो । त्यसो हो भने, उसले स्वीकार गरेर, पापलाई त्यागेर परमेश्वरको क्षमा प्राप्त गर्न सक्छ (१ यूहन्ना १:९) । तर यदि जो कोही समलिङ्गीपनलाई अभ्यास गरेर बसिरहन्छ भने, ऊ साँचो रूपमा नयाँ जन्म नपाएको प्रमाण हुन्छ । येशूले भन्नुभयो, "यसरी ती अगमवक्ताहरूलाई फलबाट चिन्नेछौं" (मत्ती ७:२०) ।

दिशाबोधको विरुद्धमा अभ्यास

के त्यहाँ समलिङ्गीपनको अवधारणा हुनु, र वास्तवमा त्यो पुरुषगामीपनको अभ्यास गर्नु बीचमा के-कस्ता फरकपनहरू छन् ? हो, यसमा एउटा महत्वपूर्ण फरकपन छ । त्यहाँ धेरै मानिसहरू छन्, जसको समलिङ्गीपनको भावना हुन्छ, तर तिनीहरू त्यस्तो गलत कार्य कहिल्यै पनि गरेका हुँदैनन् । त्यो वास्तविकतामा तिनीहरूले यस्तो पीडा दिए, कि तिनीहरू आफ्नै यौनाङ्गमा आकर्षित भए, तरै पनि तिनीहरूले आफैलाई अनुशासनमा राख्न परीक्षालाई इन्कार गरे, र तिनीहरू शुद्धताको जीवन जीउन सके ।

के यो भनाइ सत्य छ, "एकचोटी समलिङ्गी बन्नु भनेको सधैंको लागि समलिङ्गी हुनु हो ?" यसको अर्थ समलिङ्गीहरूको बीचमा यौन कार्यलाई अभ्यास गर्नुपर्ने हुन्छ भने, यस भनाइको पूर्ण गलत अर्थ लाग्दछ । धेरै समलिङ्गीहरू पनि येशू खीष्टको विश्वासमा परिवर्तन भएका छन्, र तिनीहरूको अगाडिको जीवन शैलीलाई पूर्ण रूपमा त्यागेका छन् । यसो गर्नलाई तिनीहरूलाई पवित्र आत्माले शक्ति प्रदान गर्नुहुन्छ । कोरिन्थीका केही मानिसहरू पनि येशू खीष्टको विश्वासमा आउनुभन्दा अगाडि यौन अनैतिकताको कार्यमा लागेका थिए, र त्यसपछि तिनीहरूले यसबाट छुटकारा पाएका थिए (१ कोरिन्थी ६:९-११) । समलिङ्गीको भावना रहेसम्म, एकजना विश्वासीले उसको बाँकी जीवनमा संघर्ष गरिरहनुपर्छ, तर उसले यसमा विजय प्राप्त गर्न सक्छ, जबसम्म उसले आफ्ना शक्तिहरूलाई निरन्तररूपमा उसको राजा प्रभु येशूको सेवामा लगाउने गर्दछन् । कसरी परमेश्वरले समलिङ्गीलाई दोष लगाउन सक्नुहुन्छ, जब उसलाई त्यही प्रकारले बनाइएको हुन्छ ? परमेश्वरले जो कोहीलाई पनि त्यो प्रकारले बनाउनुभएको छैन । जब आदम परमेश्वरको हातबाट बनिए, उनी निर्दोष र पापरहित थिए । तर आदमले पाप गरे, र येशू बाहेक त्यसपछिका सबै पुस्ताले पनि त्यसै गरे, र उनीहरू बङ्गाइएका, अधर्मि भएका र पापी मानिसहरू थिए । त्यो दोष चक्रिय रूपमा मानिसको आफ्नै काँधमा पऱ्यो । परमेश्वरले निषेध गर्नुभएको कार्य गर्नुलाई गल्ती हुन्छ, तर जो कोही पनि आफ्नै पापपूर्ण कार्यको निम्ति जिम्मेवारीलाई हटाउने प्रयास गर्नु जस्तै हो । के समलिङ्गीपन भनेको जन्मैदेखिको अवधारण हो, वा प्राप्त गरिएको आचरण हो ? वास्तवमा यो जुनै पनि हुनसक्छ । यसमा आश्चर्यपूर्ण रूपमा यस्तो कुरा आउनुहुँदैन, कि एक जना व्यक्ति त्यस्तो खालको गल्तीमा जन्मिन सक्छ । पक्का रूपमा स्वभाविक मानिस

भ्रष्टतामा जन्मेको हुन्छ, र यस पुस्तकमा भएका कुनै पनि पाप गर्नलाई सक्षम बन्दछ । कतिको एउटा पक्षमा कमजोरीपन हुन्छ भने, अरूहरूको अर्को पक्षमा हुन्छ । समलिङ्गी आचरणमा जन्मिएको जो कोहीलाई पनि दोष लगाउने गरिँदैन । तर उसलाई दोष लगाउने गरिन्छ, यदि उसले यस्तो खालको पापको अभ्यास गर्छ भने । तर समलिङ्गीपन प्राप्त गरिएको आचरण पनि हुन सक्छ । नमुनाको लागि, एकजना पाको मानिसले एकजना केटोलाई यस्तो खालको जीवनतर्फ डोऱ्याउन सक्छन् । जो कोहीले पनि यस्तो घृणित कार्य गर्दछन् भने, येशूमा दोषी ठहरिन्छन्, जब उहाँले यसो भन्नुभयो, "यी सानाहरूमध्ये एउटालाई ठेस खुवाउनुभन्दा त एउटा जाँतो त्यसको घिच्रोमा झुन्डयाइएको भए र समुद्रभित्र फालिएको भए त्यसका निम्ति बढिया हुनेथ्यो" (लूका १७:२) ।

पाप गर्ने व्यक्तिका तरिकाहरू

समलिङ्गी पुरुष वा स्त्रीले तिनीहरूको अनैतिक जीवनशैलीको निम्ति ठूलो मूल्य चुकाउनु पर्ने हुन्छ । "...पुरुषहरूले पुरुषहरूसितै शर्मलाग्दो काम गर्दै एक-अर्काप्रति आफ्नो कामुकताले जले, र आफ्नो भ्रष्ट चालको उचित दण्ड आफैमा पाए" (रोमी १:२७ख) । यसमा भयानक रोगहरू (निमोनियाकै स्वरुपमा आउने रोगहरू), क्यान्सरका रोगहरू र एचआइभि एड्सका रोगहरू पनि लाग्न सक्छन् । यसमा बारम्बार आउने दोष, मानसिक र भावनात्मक असन्तुलन, व्यक्तित्वमा अलग खालको परिवर्तन हुन सक्छ ।

ओस्कार वाइल्ड पनि १९ औं शताब्दीको अंग्रेजी लेखकले समलिङ्गीहरूको बारेमा यसरी लेखेका छन्:

> त्यो परमेश्वरले मलाई हरेक चिज प्रदान गर्नुभएको छ, तर मैले आफैलाई चेतनारहित र चेतनापनको सजिलोपनमा लामो समयसम्म आकर्षित गर्न खोजे । यो उचाइमा पुग्दा थकित भएर म पक्का रूपमा नयाँ भावनाको खोजीको गहिराइतर्फ लागे । ममा त्यो विचारको परिधिमा कस्तो खालको विडम्बना आयो, कि त्यो तृष्णाको परिधिमा आफैलाई नास गर्ने तुल्याएँ । अरूहरूको जीवनलाई मैले वेवास्ता गरे । मैले आनन्ददायक कुरा लिएँ, जब मलाई यसले आनन्द प्रदान गऱ्यो, त्यसरी नै म अगाडि बढ्दै गएँ । हरेक दिनको सामान्य कार्यले गर्दा मलाई चरित्रहिन व्यक्ति बनाउँछ भन्ने कुरा

मैले बिर्से, र त्यस्ता कार्यहरू एउटा गोप्य कोठामा गर्ने गरिन्थ्यो, त्यही कार्यको सिलसिलामा एकदिन एकजना व्यक्ति घरको छतमा गएर कराउन थाल्यो । मैले म आफैलाई प्रभु सम्झेर अधिन गरें । अब मैले मेरो आत्माको मुख्य व्यक्ति बन्न सकिन, र यस्को बारेमा पनि थाहा पाइन । म आफैले आनन्दले अधिन गर्ने अनुमति दिएँ । मैले मेरो जीवनलाई भयानक कृपारहित अवस्थामा अन्त गरें ।

समलिङ्गीपनबाट हुने छुटकाराको उपाय कुनै पनि स्वरुपको तृष्णा बराबर नै हुन्छ, र यसलाई अगाडि नै तृष्णाको अध्यायमा छलफल गरिसकिएको छ । तरैपनि, निरन्तर भइरहने बाइबलको परामर्श हरेक विषयमा धेरै महत्वपूर्ण सहयोगी बन्दछ ।

समलिङ्गीहरू तर्फको हाम्रो अवधारणा कस्तो हुनुपर्छ ? हामी खीष्टियन भएर तिनीहरूको जीवन शैलीलाई प्रमाणित नगरीकनै स्वीकार गर्नुपर्छ, किनकि खीष्ट तिनीहरूलाई बचाउनको निम्ति मर्नुभयो । हामीले तिनीहरूलाई येशू खीष्टमा जित्नको लागि र पवित्र जीवन जीउनको लागि सम्भव भए जतिको प्रयास गर्नुपर्ने हुन्छ । हामीले तिनीहरूलाई नम्रताको आत्माले व्यवहार गर्नुपर्छ, र हामी आफैले विचार गरेर पाप र परीक्षामा पर्ने सम्भावनालाई कम गर्नुपर्छ । यदि तिनीहरूले पक्का र दृढ रूपमा परमेश्वरको वचनलाई इन्कार गर्छन्, र दोष लगाउने र गाली गर्ने बन्दछन् भने, हामी तिनीहरूलाई जबरजस्ती सुसमाचार प्रचार गर्न बाध्य हुँदैनौं ।

◆◆◆

अध्याय १६

भित्री निर्णायक, चेतना

हाम्रो चेतनाले भित्री भागलाई हेरचाह गर्ने गर्छ, जसले विचारको, भावनाको, र कार्यहरूको क्षेत्रमा ठीक र बेठीकपनको बीचको फरकपनलाई छुट्टयाउने गर्दछ (रोमी २:१५) । यसले केटाको आँखालाई त्यो स्थानबाट हटाउने गर्छ, जसरी उसले आफ्नो हातलाई पकाइरहेको भाडोमा डुबाउने गर्छ । यसले बढी गतिमा कुदाइएको गाडीलाई कम गर्ने बनाउँदछ, जसरी गाडीको सिसामा पुलिसको कार देखा पर्दछ । यसले चराहरूलाई भाग्ने बनाउँदछ, जसरी एउटाले खतराको महसुस गर्दछ । यसको बारेमा सेक्सपिएरले यसो भने कि, यसले हामी सबैलाई डरछेरुवा बनाउँदछ ।

यो आम्दानीको कर तिर्ने समयमा, अदालती नियम कानुनमा, वा कक्षाकोठामा जाँचमा लेखिरहेको बेलामा अत्याधिक सक्रिय हुन सक्छ । बाइबलले यसलाई परमप्रभुको बत्ती भनेकोमा आश्चर्य चकित हुनुपर्दैन, जसले मानिसको आन्तरिक व्यक्तित्वलाई खोजतलास गर्दछ (हितोपदेश २०:२७) ।

हरेक मानिस चेतनामा जन्मिएका हुन्छन् । मानिसहरूले स्वभाविक रूपमा झुटो बोल्नु, र हत्या गर्नु गलत कुरा हो भनेर जानेको हुन्छन् । यसो गर्नु गल्ती हो भनेर जानेकाले अरूहरूले उसलाई शिकारी बनाउँछन्, र उनले यो अरूहरूको निम्ति पनि गरिदिनु गल्ती कुरा हो भनेर जानेका हुन्छन् ।

चुक्न नसक्ने निर्देशिका

तर चेतना चुक्न नसक्ने हुन्छ । अन्य सबै हाम्रा व्यक्तित्वजस्तै यो पनि पतनले गर्दा नास भएको हुन्छ । यो त्यो सिद्धान्तले प्रभावित हुनसक्छ, जसलाई हामीले सिकाएका छौं । यसैले पुरानो भनाइ यस्तो छ, "तपाईंको चेतना तपाईंको निर्देशक बनेको होस्," जुनचाहिँ पर्याप्त रूपमा हुँदैन ।

त्यो चेतनालाई पनि परमेश्वरको वचनले सिकाउनुपर्ने खाँचो पर्दछ, जसरी त्यसलाई पवित्र आत्माद्वारा प्रकाश पारिन्छ। "चेतनालाई जागरुक बनाएर सूचीत गरिनुपर्छ, त्यसलाई परमेश्वरको निश्चयतामा ल्याउनुपर्छ, अनि पछ्याउनुपर्छ" (बार्नहाउस)।

साँचो पश्चात्तापमा चेतनाको संलग्नता हुन्छ। जोन न्यूटनले उनको अनुभवमा जिएर यस्तो कुरा लेख्दछन्:

मेरो चेतनाले प्राप्त गरेको छ, र दोषलाई महसुस गरेको छ,
र मलाई त्यो निरासामा पारेको छ।

टार्ससका शावल पनि उनको चेतनामा परेका थिए, र उनी आफैलाई परमेश्वरको विरुद्धमा भएको कुरालाई पाए (प्रेरित ९:५)। जब रवर्ट मुरे म्याकेनीमा अति उच्च तहको प्रकाशमा स्वतन्त्र इच्छा जाग्यो, तब कानुनी भयले उनलाई हल्लायो, तब उनी मर्नको लागि त्रसित भए।

एउटा सफा गरिएको चेतना (हिब्रू ९:१४) त्यो हुन्छ, जसलाई येशू ख्रीष्टको रगतले शुद्ध पारिएको छ। यद्यपि यसले अझैपनि हाम्रो आचरणलाई रेखदेख गर्ने गर्दछ, त्यहाँ अनन्त न्यायको निम्ति कुनै डर हुँदैन, त्यसबेलादेखि ख्रीष्टले विश्वासीहरूको सट्टामा जन्माउनुभएको छ।

अब ती आएका चेतनाहरूले मलाई अझ बढी दोष लगाउँदैनन्,
किनकि उहाँको आफ्नै अमूल्य रगतले,
मलाई सधैंको निम्ति एकचोटी धोएर पखालेको छ,
म परमेश्वरको नजरमा सफा भएको छु।

एक हप्ताको चेतना भनेको त्यो हो, जुनचाहिँ अत्याधिक रूपमा ती कुराहरूमा इमानदार भएका छन्, र तिनीहरू आफैले गल्ती गरेका छैनन् (१ कोरिन्थी ८:७-८), र यसमा खाने र पिउने चिजहरू पनि पर्दछन्।

एउटा सचेतनामा मालिकले यसलाई सुन्न असफल हुँदादेखि नै चेतना नभएको हुँदछ। जब म कारभित्र पस्छु, तब एउटा ठूलो आवाज बाहिर निस्कन्छ, र यसले मलाई मेरो सिटमा रहेको पेटी झट्टै बाँध्नुपर्ने कुराको सम्झना गराउँदछ। जब मैले त्यो पेटी बाँधिसकेपछि, मैले त्यसलाई अझ बढी रूपमा सुन्न सकिन (त्यो कुरा यो हो, कि जबसम्म सिटको पेटी बाँध्नुपर्ने बाध्यात्मक नियम पारित गरिदैन !)।

मानिसले जति धेरै उसको चेतनालाई दूरुपयोग गर्छ, त्यसको आवाज त्यति

धेरै कम बन्दछ। यो एउटा रबरको तन्किने कुरा जस्तै हो, यसले विस्तारै तन्किने कुरालाई गुमाउँदछ। वा त्यो खालको शरीर हो, जसको विवेक तातो फलामले डामेको जस्तो हुन्छ (१ तिमोथी ४:२)। त्यो मानिसले पाप गर्न सक्छ, र विगतका अनुभवलाई विचार गर्दछ (एफिसी ४:१९)। जब उसले पर्याप्त रूपमा पाप गर्दछ, तब उसले आफ्नो मुखलाई पुछ्दै यसो भन्दछ, "मैले केही गल्ती गरेकै छैन" (हितोपदेश ३०:२०)।

यसमा यसो पनि भनियो कि, पापको विरुद्धमा हुने हाम्रो महान् सुरक्षामा यसद्वारा शोषित हुनु हो।

एउटा भ्रष्ट भएको चेतना त्यो हो, जुनचाहिँ दुष्ट कार्यहरूमा रहेको हुन्छ (तीतस १:१५)। यदि उसको जीवन दुष्ट छ भने, एकजना मानिसको चेतना अन्य प्रकारले हुन सक्दैन (हिब्रू १०:२२)।

हामीमा जहिले पनि असल चेतना हुनुपर्दछ (१ पत्रुस ३:१६) एउटाचाहिँ त्यो हो, कि जसले मानिस र परमेश्वरतर्फ चोट पुऱ्याउँदछ (प्रेरित २४:१६)। एउटा असल चेतना परमेश्वरको वचनको संयोजनमा रहन्छ।

◆◆◆

अध्याय १७

एकजना मानिसले विचार गरे जस्तै गर्नु

खीष्टियन दर्शनमा जीवनका विचारहरूको नियन्त्रण गर्नु एक महत्वपूर्ण अनुशासन हो । जुन मार्गबाट उसले आफ्नो दिमागलाई प्रयोग गरी त्यसले नै उसको जीवनको लक्ष्यलाई र चारित्रिक स्वभावलाई घनिष्ट रुपले देखाउँछ । सकारात्मक विचारचाहिँ धर्मशास्त्रअनुसार हुन्छ (फिलिप्पी ४:८), जसले सकारात्मक परिणाम ल्याउँछ । एक अशुद्ध दिमागले अनिवार्य रुपमा अनाज्ञाकारीताको स्वभावतर्फ डोऱ्याउँदछ ।

यसकारण बाइबलले भन्दछ कि उसले जुन कुरो उसको हृदयमा विचार गर्छ, त्यो ऊ हो (हितोपदेश २३:७) । वा जसरी उलफ्रे पी. जीब्बसले भने, दोषी चरित्र "जुन कुरो तिमी विचार गर्छौ - त्यो तिमी होइनौ, तर जे विचार गर्छौ - त्यो तिमी हौ !" एउटा मानिसको मनमा भएको चरित्रको तालिका नै हौं ।

बुद्धिमान मानिसले भनेका छन्, सबै कुरा भन्दा बढी आफ्नो हृदयलाई सुरक्षित राख, किनभने त्यो सारा जीवनको मूल हो (हितोपदेश ४:२३) यद्यपि दिमागले भन्दा हृदयले फराकिलो विचार प्रस्तुत गर्दछ, अझ पदले धेरै राम्रो अर्थ दिन्छ जब तिमीले दिमागलाई हृदयको लागि तयार गर्छौ "पहरा दिएर दिमागलाई सुरक्षित राख; यो सारा जीवनको मूल हो ।" दिमाग हाम्रो मूल हो जहाँबाट हाम्रा धेरै जसो स्वभावहरू बहन्छन् । यदि तिमीले स्रोतलाई नियन्त्रण गऱ्यौ भने, तिमीले खोलालाई नियन्त्रण गर्न सक्छौ, जुन यसबाट बहन्छ ।

दश आज्ञा

जीवनका विचारहरूको व्याख्या गरिएको सार्थकता विनाको कुनै पनि दश आज्ञाहरू छैनन् ।

"तिमीले आफ्नो छिमेकीको घरको लालच नगर्नू, तिमीले आफ्नो छिमेकीको स्वास्नीको लालच नगर्नू; न त उसको कमारा, न उसकी

कमारी, न उसको गोरु, न उसको गधा, न त आफ्नो छिमेकीको कुनै थोकको लालच गर्नू ।" -प्रस्थान २०:१७ लोभ गर्नु दिमागको एउटा क्रियाकलाप हो । यो केही पाउने इच्छा हो, जुन चाहीँ परमेश्वरको इच्छा विपरीत हुन्छ । परमेश्वरले भन्नुहुन्छ, "लोभ नगर ।"

यो एउटा आज्ञा थियो, जसले टार्ससको शाउलको हृदयमा विश्वास दिलायो । ऊ सधैं बाहिरी तवरले समेत आदरणीय जीवन जीएकोमा आफैमा घमण्डी थियो । उसले कहिल्यै पनि नीच पापहरू गरेको थिएन । तर जब दश आज्ञाको अर्थ उसमा शुरुवात भयो, उसले महशूस गऱ्यो कि दुष्ट कामहरू जस्तै खराब विचारहरू पापपूर्ण हुन्छन् । यसरी ऊ पापको सत्य प्रतिको गहिराइमा डुब्यो र विचारपूर्ण जीवनलाई मनन गर्न थाल्यो ।

"...तर बिनाव्यवस्था, पाप भनेको के हो, म जान्नेथिइनँ; किनकि 'तिमीले लोभ नगर्नू' भनी व्यवस्थाले मलाई नभनेको भए लोभलालच के हो, म जान्नेथिइनँ । तर पापले यस आज्ञाद्वारा मौका छोपेर ममा सबै प्रकारको लोभलालच उत्पन्न गरिदियो । किनकि व्यवस्थाबिना पाप मरेको थियो । किनकि म एकपल्ट व्यवस्थाबिना जिउँदो थिएँ; तर जब आज्ञा आयो, तब पाप जाग्यो, र म मरे । जुन आज्ञा जीवनका निम्ति दिइएको थियो, त्यसलाई मैले मृत्युको कारण भएको भेट्टाएँ । किनकि यस आज्ञाद्वारा पापले मौका छोपेर मलाई धोका दियो, र यसैद्वारा मलाई मारऱ्यो" (रोमी ७:७-११) ।

यसले कसरी काम गर्छ ?

याकूबले पापको मनोविज्ञानको एउटा गहिरो अर्न्तदृष्टि दिएका छन् । जब उनले भने,

परीक्षा हुँदा कसैले पनि यसो नभनोस्, "म परमेश्वरद्वारा परीक्षामा परें" । "किनकि खराब कुराहरूद्वारा परमेश्वरको परीक्षा हुन सक्दैन, न त उहाँ आफैले कुनै मानिसको परीक्षा गर्नुहुन्छ । तर हरेक मानिस आफ्नै अभिलाषाद्वारा खिँचिएर र फसेर परीक्षामा पर्छ । त्यसपछि, जब अभिलाषा गर्भवती हुन्छ, तब त्यसले पापलाई जन्माउँछ; अनि पाप पूरा बढाइएपछि त्यसले मृत्यु उत्पन्न गर्छ" (याकूब १:१३-१५) ।

यहाँ पापलाई मानव जीवनको चक्रसँग तुलना गरिएको छ । पहिलो, यहाँ

गर्भधारण भएको छ, त्यसपछि बालकको जन्म हुन्छ । तब ऊ परिपक्व भएर पूर्णतामा बढ्छ । त्यसपछि ऊ मर्छ । यो पाप भए जस्तै लाग्छ । यो सर्वप्रथम मानिसको दिमागले धारण गर्छ । त्यसपछि काम गर्छ । तब कार्य स्वभाविक हुँदछ । अन्त्यमा यसले मृत्युतर्फ डोऱ्याउँछ । वास्तवमा यदि यो सुरुवात भएको हैन, र हामीले सामान्य पापलाई धेरै मानेका हौं भने छिटो वा ढिलो यो हामीले गर्ने नै छौं, र यो अनुमान पनि हो । अथवा पुरानो भनाई यस्तो छः

विचार देखाऊ र काममा प्रकट गर,
काम देखाऊ र स्वभावमा प्रकट गर,
स्वभाव देखाऊ र चरित्रमा प्रकट गर,
चरित्र देखाऊ र उद्देश्यमा प्रकट गर ।

उहाँको शिक्षण सेवकाइमा, येशू प्रभुले पनि विचारपूर्ण जीवनमा धेरै महत्व दिनु भएको छ । एउटा तात्पर्यतालाई वारपार गर्नको लागि एक दिन उहाँले यहूदी मानिसको एउटा समुहलाई भेट्नको लागि बोलाउनुभयो । ती मानिसहरू बाहिरी हिसाबले समयनिष्ठा थिए, तर भित्री हिसाबले अलिक फरक थिए । मोशाको व्यवस्थाको आधारमा तिनीहरूले सधैं सिकाउँदै आएको कुरा थियो कि सुँगुर, खरायो, सानो झिँगे माछा, गँगटोको मासु इत्यादि जस्ता चीज कसैले खाएमा त्यो अशुद्ध हुन्छ, र यो सत्य छ कि, यस्तो खानाले मानिसलाई व्यवस्थाको प्रयोग गर्न औपचारिकरूपमा नै अशुद्ध पार्दछ । तर अब येशूका राजदूतहरूले यी खानाहरूको प्रयोगले अशुद्ध पार्न नसक्ने कुराको जानकारी दिए, तर खराब विचारहरू अझै छन्:

> "अनि सारा मानिसहरूलाई आफूकहाँ बोलाएर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयोः तिमीहरू हरेकले मेरो कुरा सुन, र बुझ ! मानिसको बाहिरपट्टिबाट उसभित्र पसेर उसलाई अशुद्ध पार्न सक्ने कुनै कुरा छैन, तर जुन चिजविजहरूले नै मानिसलाई अशुद्ध पार्दछन् । कसैका सुन्नालाई कानहरू छन् भने त्यसले सुनोस् । अनि जब उहाँ भीडलाई छोडेर एउटा घरभित्र पस्नुभयो, तब उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई त्यस दृष्टन्तको विषयमा सोधे । अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयोः के तिमीहरू पनि यस्तै बिनासमझकै छौ ? बाहिरबाट मानिसभित्र जे पस्दछ, त्यसले उसलाई अशुद्ध पार्न सक्दैन भनी के तिमीहरूलाई थाहा छैन ? किनकि त्यो उसको हृदयमा होइन, तर पेटमा पस्दछ, र सबै खानेकुरा सफा गर्दै बाहिर चर्पीमा जाँदछ । अनि उहाँले भन्नुभयोः मानिसबाट जे बाहिर

निस्कँदछ, त्यसैले मानिसलाई अशुद्ध पार्दछ । किनभने भित्रबाट नै अर्थात् मानिसहरूको हृदयबाट नै खराब विचार, परस्त्रीगमन, व्यभिचार, हत्या, चोरी, लोभ, दुष्टता, छल, कामुकता, कुदृष्टि, निन्दा, घमण्ड, मूर्खता निस्कँदछन्; यी सबै खराब कुराहरू भित्रबाट नै निस्कँदछन्, र मानिसलाई अशुद्ध पार्दछन् (मर्कूस ७:१४-२३)" ।

तपाईंले प्रायः सुन्नुभएको धार्मिक व्याख्या गरेर मानिसले पापपूर्ण कुराहरूमा माफ मागिरहेको जस्तो कि, "तिमी तिम्रो टाउकोमा बस्न लागेको चरोलाई रोक्न सक्दैनौँ, तर त्यहाँ गुँड बनाउनलाई रोक्न सक्छौ ।" यसको अर्थ यो लाग्छ कि बिलाएर जाने खालका परीक्षाहरू दिमागमा निमन्त्रणबिना आउनु पाप पूर्ण हुँदैन; पाप तिनीहरूलाई भित्र स्वागत गरिन्छ र तिनीहरूलाई जवाफ दिन्छ । तर प्रश्न उठ्छ, "यदि तिनीहरू पापपूर्ण हुँदैन भने, के तिनीहरू शुद्ध र पवित्र छन् ?" तर स्पष्ट उत्तर यो हुन्छ कि कुनै दुष्टता, बितेर जाने विचार, स्वीकार्य वा अस्वीकार्य थोक, अशुद्धता, वास्तवमै यी सबै कुरा खीष्टको रगतद्वारा शुद्ध र न्यायीक हुनेछन् । यस संसारमा स्थिर भएर विज्ञानको सुझाबबाट, फरक ढंगको कुराकानी र अनावश्यक दुषीत कुराबाट दिमागलाई शुद्ध पारेर जिउनु असम्भव छ, तर तत्कालीन रुपमा महसुस गरिएको कुराचाहिँ यसको उपाय अशुद्ध विचारलाई इन्कार गर्नु र स्वागत नगर्नु नै यसको निकास हो ।

यसको बारेमा केही कुरा पनि नसोच्नु

येशूले दुष्ट विचारहरूको बारेमा डाँडाको उपदेशमा अझ गम्भीर प्रकारले बताउनु भएको छ ।

उहाँले भन्नुभयोः "तिमीहरूले सुनेका छौ, प्राचीन समयका मानिसहरूलाई यसो भनिएको थियो, "तैँले हत्या नगर्नू" र जसले हत्या गर्छ त्यो न्यायको योग्य हुनेछ, तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, जो कोही आफ्नो भाइसँग विनाकारण रिसाउँछ, त्यो न्यायको योग्य हुनेछ, र जसले आफ्नो भाइलाई निकम्मा भन्ला, त्यो महासभाको योग्य हुनेछ, तर जसले आफ्नो भाइलाई "तँ मूर्ख" भन्छ, त्यो नरकको आगोको योग्य हुनेछ । "तिमीहरूले यसो भनेका सुनेका छौ, 'तिमीले व्यभिचार नगर । ' तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसकसैले कुनै स्त्रीलाई खराब इच्छाले हेर्छ, त्यसले अघिनै आफ्नो हृदयमा त्यससँग व्यभिचार गरिसकेको हुन्छ ।" (मत्ती ५:२१-२२, २७-२८)

व्यवस्थाले भन्दछ, "हत्या नगर्नू" तर येशूले भन्नुभयो, "हत्याको विषयमा नसोच ।" किन ? किनकि यदि यो तिमीले सोचेनौ भने, तिमीले कहिल्यै यस्तो गर्ने छैनौँ । व्यवस्थाले भन्दछ, "तिमीले व्यभिचार नगर" तर येशूले भन्नुभयो, "हृदयमा खराब इच्छा लिएर कुनै स्त्रीलाई नहेर । किन उहाँले यसो भन्नुभयो ? किनभने काम भन्दा पहिले सोच-विचार आउँदछ । यदि तिम्रो दिमागमा हत्या गर्ने उत्कट इच्छा राख्छौ भने, काममा तिमीले कहिल्यै पनि पश्चात्ताप गर्ने छैनौ ।

प्रेरित यूहन्नाले पनि यस्तै प्रकारको सिद्धान्तलाई प्रतिध्वनीको बारेमा आफ्नो पहिलो पत्रमा बताएका छन् ।

आफ्नो दाजु-भाइलाई घृणा गर्ने हरेक हत्यारा हो, र कुनै हत्यारासँग अनन्त जीवन रहँदैन भन्ने तिमीहरूलाई थाहै छ (१ यूहन्ना ३:१५) ।

> यदि घृणाचाहिँ हत्या जस्तै हो भन्छौ भने, यो अलिक उग्रजस्तो हुन्छ, हामीले यो सम्झनुपर्छ कि, दुईवटा सँगै मिले यस्तो हुन्छ, जस्तो कि इच्छा र पूर्णता, कारण र प्रभाव । घृणाचाहिँ हत्याको प्रारम्भिक अवस्था हो । जहाँ कुभावना वा रीस हुँदैन, त्यहाँ हत्या हुँदैन ।

मानिसको दिमाग वर्णन गर्न नसकिने रहस्यमय र नबोलिएको आश्चर्यजनक हुन्छ । यो शैलीको मुख्य कार्यालय जस्तै हो, जहाँ सबै आदेशहरूको प्रचार हुन्छ । दिमागले हातलाई कलम समाउन र लेख भनेर अह्राउँछ । यसले के लेखिएको छ भनेर देखाउँछ । यो एउटा गहिरो प्रकारको कुराकानीको तरिका हो, जहाँ मूलधारका विचारहरूलाई सम्पर्कको लागि पठाइन्छ । अनि यी सबैले कसरी काम गर्छन् त ? अनि विचार वा सोच के हो त ?

यस्तो भन्ने गरेको पाइन्छ कि राज्यको प्रमुख सहरको ठूलो घर जस्तै कम्प्यूटर बनाउनेले मानिसको दिमागलाई नक्कली सामग्रीहरूले भरेको छ, यस्तो भएर पनि यो पूर्णरुपमा मानिसको दिमागसँग मिल्न योग्यको हुँदैन ।

हामी सबैले हाम्रो दिमागलाई सत्य मान्छौ । तर बाइबलले प्रष्टसँग सिकाएको छ कि यो एउटा परमेश्वरले दिनुभएको विभाग हो र यसको लागि उहाँ नै उत्तरदायी हुनुहुन्छ । दिमागको राज्यमा - हामी प्रत्येक, राजाले आफ्नो राज्यमा शासन गरेको र दिमागको राजामा अल्झिएको अवस्था जस्तै हो । अनि हामी प्रत्येकले के सोच्छौं र कसरी सोच्छौं त्यसको जिम्मेदार हामी आफै हो । अत्यमा हामीले यसलाई राम्रो वा नराम्रो, योग्य वा अयोग्यको लागि प्रयोग गर्न सक्छौँ । हामी जे कुरा सोच्छौं, त्यो नियन्त्रण गर्न सक्छौं ।

दिमागको असल पक्ष

म सोच्छु दिमागको क्षमता असलको लागि हो । उदाहरणको लागि म सोच्ने गर्छु, मसिहले तयार गर्नुभएको प्रवचन र यसको आदिदेखि अन्त्यसम्मको व्यवस्था । शब्दहरूद्वारा धुन गुन्जिए जस्तो सह-वादकहरू मिलीकन तयार गरेको संगीतलाई मेरो दिमागले नसुनीकनै मैले कहिल्यै पनि धर्मशास्त्रबाट पढ्न सकेको छैन । अनि सबै कामहरू धेरै आत्मिक हुँदा मलाई साह्रै आश्चर्य लाग्छ जुन हामी वास्तवमै स्वर्गमा पनि यस्तो प्रवचन सुन्ने छौं ।

म इसहाक वाट्को महान् भजन "जब म आश्चर्यपूर्ण क्रूसलाई देख्छु" को बारेमा विचार गर्छु, उनले आफ्नो दिमाग प्रभुको लागि समपर्ण गरेको र उनको यो एउटा मात्र भजन थियो, जुनचाहिँ खीष्टियन जगतको लागि दिएका थिए । तर म आफैलाई भन्छु, "यस्तै प्रकारको एउटा भजन लेख्नु सम्पूर्ण जीवनको एक अर्थपूर्ण कार्य हो ।"

म मिल्टनको अनुशासित दिमागको विचार गर्छु, घण्टौं-घण्टाको परिश्रमी काम, निपूर्ण कार्यको समाप्ति र स्वर्गको अन्त्य आदि । कति धेरै साहित्यका पेजहरूलाई उनको दिमागले पूरा गर्न सक्छ, वा माइकल एञ्जेलोको चित्रहरू र मुर्तिहरू आदि । दरिद्र व्यक्तिको वर्णन गरिएको उनको चित्रकलाको तह र सुन्दर ता । संसारको (जगत) लागि उनको एउटा यस्तो दिमाग थियो । अनि अवश्य हाम्रो लागि पनि, उनको दिमाग रङ्ग र ढुङ्गाको कुँदाइको लागि अति स्वच्छ भइरहन्छ ।

त्यसपछि म चाल्स हाड्डोन स्पर्जनलाई विचार गर्छु, जो प्रचारकमा राजकुमार नै हुन् । म ए.टी. पिरसनले उनलाई भनेको विचार गर्छु, "उनमा सबै दिमाग थियो र परमेश्वरले सबै मौका दिनुभयो, उनले धेरै कार्य गर्न सके ।" अनि मैले यो विश्वास गर्न सके, जब मैले उनको फलवन्त जीवनको प्रवचनलाई पढेँ अनि अध्ययन गरे, वा हाम्रो आफ्नै समयको एउटा उदाहरणबाट, मैले विचार गरे कि समर्पित दिमागले योजना र कार्यान्वयन गर्दा धेरै उडानहरू चन्द्रमामा पुग्छन्, र दर्शन, सिप र यथार्थ के हुन् भन्ने कुरा जान्दछन् ।

दुष्टको निम्ति सम्भाव्यता

तर पनि हामीले दुष्टको दिमागको क्षमतालाई पनि विचार गर्नुपर्छ । हामीले यो पनि विचार गर्नुपर्छ कि, दुष्टको हृदयरहित क्रूर शासनको लागि भएको बोलावट, उसको राजबन्दी शिविर, उसको बन्दुकको गोली, उसको भट्टी । हामीले यो विचार गऱ्यौ कि हजारौं निर्दोषहरूको क्रूरतापूर्ण बलि गरेको विद्रोह ।

हामीले यो पनि विचार गऱ्यौ कि, जो मानिसहरू अर्को व्यक्ति माथि विश्वास गरेर आफ्नो सीपमा समर्पित भएर काम गर्दछन्, ती मानिसहरू भोल्टेयर, टोम पेन्स र रोर्वट इनगेरसोल जस्तै हुन् । परमेश्वरद्वारा तिब्र दिमागको वरदान पाएकाहरू- त्यस्ताको दिमाग - जीवनतर्फ लाग्छ अनि तिनीहरूले एक प्रत्यक्षवाद र नास्तिकताको प्रचार गर्छन् ।

आज हामी यस्ता मानिसहरूको विचार गरौं, जो अश्लिल चित्रहरूको नमुना, र प्रतिलिपी प्रकाशन गर्छन् । कस्तो प्रकारले दिमागलाई प्रयोग गर्छन् । यसमा अपवित्र यात्रा, नैतिक वातावरणमा फोहोर, अशुद्धताप्रति प्रोत्साहन र भ्रष्टता आदि पर्दछन् ।

यसकारण साधारणरूपमा हामी विचार गर्न सक्छौं कि, जुनसुकै दिमागमा पनि दुष्ट विचारका सम्भावनाहरू आउँछन् । हप्ताभरीमा हामीहरू कोही पनि समाजमा एक घण्टा पनि यस्तो खराब सोंचको संकेतबिना रहन सकिरहेका हुँदैनौ । हामी जान्दछौ कसरी दिमागले हामीलाई पापको त्यो अन्धकारमा खसाल्छ भनेर कुनै मानिसको आँखाले देख्न सक्दैन । यसले सबै प्रकारको आनन्ददायक अवस्थाहरू निषेध गरिएका सम्बन्धहरूमा प्रभाव पार्न सक्छ । जहाँ एक साथीले यस्तो कुनै काम गर्छ, धार्मिकताको क्रोधमा हामी उसलाई सजाय दिन्छौं, तर जब हामी एक्लै हुन्छौं, सम्भवत अन्धकारमा, हामी मानसिक तवरले यस्तै गर्न पुग्छौं र अनैतिक स्वभाव देखाउँछौं । अनि अझ यस्तो अनुभव गर्दैनौं । प्रकृतिद्वारा कुनै समय र ठाउँमा बाधा नपुऱ्याउने दिमाग हामीमा जहाँ पनि संचालित हुँदछ जुन हाम्रो आफ्नै छनौटमा कुनै व्यक्ति वा व्यक्तिहरूमा हामी जे गर्छौं, सबै हाम्रो हृदयको इच्छामा हुन्छ । विश्वासीहरूको विचारयोग्य जीवनमा दुष्टका सम्भावनाहरूको विषयमा सोच्नु डरमर्दो कुरा हो । यदि यस्ता सम्भावनाहरू स्वभाविक रुपमा देखा पर्छन् भने, परिणामचाहिँ नाश गर्ने हुन्छ । सन् १९८८ मा एक टि.भी. संचालकले विश्वका लाखौं मानिसहरूको माझ लिंगभेदको निन्दात्मक प्रकारले खुला प्रचार गरे । जवान अवस्थादेखि नै अश्लिल चित्रहरू प्रकाशन गर्दै आएकोमा उसले यस विषयमा क्षमा मागे ।

आज प्रशस्तै मानिसहरू केहि यस्ता पापको बन्धनमा फसे र यस्तैमा अगाडि बढिरहेका छन् । तिनीहरू भन्छन्, तिनीहरूको चाहना त्यसबाट छुट्कारा पाउने हो, तर तिनीहरू आफ्नो विचारपूर्ण जीवनलाई अनुशासनमा राख्न सक्दैनन् । तत्कालको कुरा हो कि, एकजना खीष्टियनले वायुयानमा

एक जना सिपाहीलाई भेट्टाए । अभिवादन आदानप्रदान गरिसकेपछि सिपाहीले एउटा पत्रिका खीष्टियनको हातमा हालिदिए । तुरुन्तै उनले त्यो हेर्दा नराम्रो कुरो भेटाएपछि उनले उक्त पत्रिका सिपाहीकै हातमा फर्काइदिए, र एउटा सानो बाइबल पनि दिए । केही समयसम्म मनमनै अध्ययन गरेपछि ती सिपाहीले खीष्टियनलाई भने, "के मलाई सहयोग गर्न सक्छौ ?" उसले पाप र लाजको विरुद्धमा प्रेमको कथा सुनेपछि सहयोगको लागि विन्ती गऱ्यो । ऊ व्यभिचारको पापबाट छुट्कारा पाउन चाहन्थ्यो, तर ऊ अझ अनैतिक पत्रिकाहरूमा नै लिप्त थियो ।

जर्ज गुण मेनले हामीलाई बुझाउछन् कि विचारलाई नियन्त्रण गर्न सकिन्छ, "दुष्ट विचार पेट्रोलबाट निस्केको धुवाँ जस्तै हो, जब परीक्षा आउँछ, तिनीहरूबाट आगो निस्कन्छ । यदि तिमीले पहिले अध्ययन गरेका छैनौं भने, अब दुष्ट विचारलाई त्याग र विचारको नियन्त्रणको विषयमा सिक । शारीरिक विचारको विषयमा त्यहाँ दिमागको लागि कुनै माफी छैन । सबै प्रकारका विचारहरूलाई आत्माले खीष्ट येशूको आज्ञाको नियन्त्रणमा डोऱ्याउनुहुन्छ । सबै विचारहरू आत्माद्वारा अवश्य पनि परिवर्तन हुन्छन् ।"

पूर्ण कार्य

राम्रो र महत्वपूर्ण कुरो यो छ कि, बन्चरो अवश्य पनि रुखको फेदमा लाग्नेछ । विचारपूर्ण जीवनमा निर्णायक व्याख्याको लागि त्यहाँ अवश्य इच्छा हुनुपर्छ ।

नबचाइएकाहरूको लागि, सर्वप्रथम यसको मुख्य अर्थ ऊ विश्वासी हुनुपर्छ भन्ने हो । येशू प्रभुमा विश्वासद्वारा ऊ फेरी जन्मनुपर्छ । तब मात्र उसले पवित्र आत्माको कहिल्यै नरित्तिने शक्ति पाउँछ र अशुद्ध विचारहरूको विरुद्धमा उभिन सक्छ ।

खीष्टियनहरूको लागि धेरै चरणहरू निर्धारण गरिएको हुन्छ :

सर्वप्रथम, प्रार्थनाद्वारा सबै कुराहरू प्रभुमा ल्याउनू । दाऊदले विनम्र भएर प्रयोग गरेको शब्दहरू हामी सबैको लागि महत्वपूर्ण छ । "हे परमेश्वर, ममा शुद्ध हृदय सृजनुहोस् र मभित्र एउटा स्थिर आत्मा पुनर्जीवित पार्नुहोस्" (भजनसंग्रह ५१:१०) । यी शब्दहरू दाऊदले २ वटा पापहरू व्यभिचार र हत्या पछि प्रयोग गरेका क्षमायाचनाहरू हुन् । यो कुराले मलाई यो देखाउँछ कि, उनको जीवनमा जटिल पापहरूको सुरुवात हुनु अनियन्त्रित विचार हो ।

दोस्रो, येशू प्रभुको उपस्थितिमा तपाईंको दिमागमा आएका प्रत्येक विचारहरूलाई जाँच्नुहोस् । विचारको वास्तविक परीक्षा साथै काम त्यो हो, जुन कसरी उहाँको उपस्थितिमा देखापर्छ । २ कोरिन्थी १०:५ ले यसरी सुझाव दिएको छ ।

> परमेश्वरका ज्ञानको विरुद्धमा खडा हुने बहसहरू र हरेक अहङ्कारपूर्ण बाधालाई हामी नाश गर्छौं, र हरेक विचारलाई खीष्टको आज्ञापालन गर्नलाई वशमा पार्छौं ।

अर्को, हामीले सबै विचारहरूको लागि क्षमा माग्नुपर्छ, जुन कुरो उहाँमा ग्रहणयोग्य छैन, त्यो पाप र अशुद्ध हो । जब कि बाटोमा हिडौं, कार चलाऊ, हामी जहाँ भए तापनि हामीले सबै नराम्रा, दुष्ट विचारको लागि क्षमा माग्नुपर्छ र भन्नुपर्छ, "प्रभु, त्यो पाप हो । मेरो दिमाग अशुद्ध भएको छ, मलाई क्षमा गर्नुहोस् र शुद्ध गर्नुहोस् । थुमाको रगतको शक्तिमा दावी गर्दछु ।"

अनि, अवश्य, हामीले दिमागबाट यस्तो विचारलाई निकाल्न सक्छौं । कृपाको प्रतिज्ञा केवल पापको क्षमा माग्नेहरूको लागि होइन, तर जोहरू वास्तवमै पाप गर्न छोड्छन् र क्षमा माग्छन् उनीहरूको लागि हो ।

जसले आफ्ना पापहरू ढाक्छ, त्यो सफल हुँदैन; तर जसले तिनलाई मानिलिन्छ र छोडिदिन्छ, उसले कृपा पाउनेछ । (हितोपदेश २८:१३)

अभ्यासको हिसाबले, हाम्रो लागि शिक्षा चाहीँ एक हप्तामा दशहजार पटक मात्र होइन । सबै समय हामी नकारात्मक सोच्नको कारण परीक्षित हुन्छौं, हामीले भन्नुपर्छ, "होइन, यस विचारमा खुशीरहन सक्दिन । म यसलाई बहिस्कार गर्छु र येशू खीष्टको नाउँमा यसलाई निस्केर जाने आदेश दिन्छु ।"

सकारात्मक सोचाइ

अब हामीले सकारात्मक प्रकारले सोच्नुपर्छ । पावलले फिलिप्पी ४:८ मा हामीलाई यसरी बताएका छन्,

> "अन्तमा भाइहरूहो, जे-जे कुरा सत्य छन्, जे-जे कुरा आदर योग्य छन्, जे-जे कुरा न्यायसंगत छन्, जे-जे कुरा चोखा छन्, जे-जे कुरा मनोहर छन्, जे-जे कुरा तारिफ गर्न लायकका छन्, यदि कुनै सद्गुण छ भने, यदि कुनै प्रशंसा छ भने यी कुरामा ध्यान देओ ।"

भन्नुको तात्पर्य यो छ कि, तपाई यी कुराको बारेमा सोच्नु हुन्न र यही

समयमा पापको बारेमा चाहीँ सोच्नुहुन्छ । यदि येशू र उहाँको शुद्धताले दिमाग भरिन्छ भने पाप र भ्रष्टाचार बाहिर जानेछ । कसैले यसलाई, "माया गर्ने शक्तिको निकास" भन्दछन् । हामी सबै घुम्टो हटाएको मुहारले प्रभुको महिमा प्रतिबिम्बित गर्छौं, अनि एउटा महिमादेखि अर्को महिमातिर उक्लिँदै उहाँको रूपमा बद्लिँदै जान्छौ । परमप्रभुबाट यो आउँछ, जो आत्मा हुनुहुन्छ ।

सामान्य बुझाइले हामीलाई यो भन्दछ, कि यदि हामी विचारपूर्ण जीवनमा विजय चाहन्छौ भने हामीले अनुशासनको अभ्यास गर्नुपर्छ, हामी के पढ्छौं, हामी के देख्छौं, अनि हामी जोसँग हुन्छौं ऊ नै मित्र हो । पुस्तकहरू र पत्र-पत्रिकाहरू, हलिउड चलचित्रहरू, टेलिभिजन आदि सबैले वातावरणलाई दूषित पार्दछन, अनि मानिसको जीवनलाई त्यहाँ भएका यी सबै थोकले खराब गर्दछन् । आगोले मात्र सहयोग पुऱ्याउन सक्छ ।

अन्त्यमा, हामी प्रभुको लागि सधैं व्यस्त रहनुपर्छ । जब शरीर खाना वा आराम गर्नतिर लाग्छ, तब त्यो समय मूर्तिपूजा गर्नेतर्फ लाग्ने अत्यन्तै खतराको अवस्था हुन्छ । खीष्टको सेवकको जीवन अत्यन्त आनन्दित र सुरक्षित हुँदछ । जुन मानिसले समयको स्वतन्त्रताको विषयमा अध्ययन गर्छ, ऊ खराब सोचको समस्याबाट हल्का हुन्छ, त्योचाहिँ प्रभुमा रहनु हो । प्रायः यस कुरालाई हितोपदेश १६:३ ले सल्लाह दिन्छ,

> "आफ्ना कामहरू परमप्रभुलाई सुम्पिदेऊ; र तिम्रा विचारहरू सफल हुनेछन्" ।

हाम्रो दिमागलाई खराबीबाट बचाउने यो मात्र एउटा उपाय हो ।
मेरा सबै विचारलाई जान्नुहोस्, त्यो गोप्य फोहरा हो,
त्यो विचारको नियन्त्रण र गोली,
एउटा फोहोरी वस्तु हो ।
आत्माको अगुवाइमा जीवनलाई संचालन गर्नुहोस् ।

◆◆◆

अध्याय १८

ठीक प्रकारको ध्यान

एउटा पवित्र व्यक्तिले धर्मशास्त्रको ध्यान गर्नको लागि समय बिताउँदैन भनेर मैले कहिल्यै पनि जानिन् । भलाइ र ध्यान गर्नको लागि समय छुट्टाउनेका बीचमा एक व्यक्तिको लागि सिधा सम्बन्ध हुनुपर्छ ।

जब हामी ध्यान गर्ने विषयमा बोल्छौं, तब हामीलाई यसको अर्थ परमेश्वरमा परिस्कृत गरेका उद्देश्यपूर्ण तरिकालाई नियन्त्रण गर्नु, उहाँलाई यो जनाबद्ध तरिकाले उचाल्नु भन्ने हुन्छ । खीष्टियनले गर्ने ध्यान भनेको दिमागलाई अनुशासनमा राख्नु हो, जसद्वारा विचारहरू प्रभुमा केन्द्रित हुन्छन् । परमेश्वरको वचनमा र प्रभु कै बारेमा सोच्नु हो । हाम्रो दिमागलाई उद्देश्य विहीन बनाएर अलमलको अवस्था बनाउनुको सट्टा हामीले यसलाई तालिम दिएर फाइदाजनक उद्देश्यमा परिणत गर्नुपर्छ । प्रकृतिमा भएका थोक माथि दिमाग लगाउनुको सट्टा हामीले उन्नति तर्फ दिमाग लगाउछौं भने, हामीलाई अनुग्रह र ज्ञान प्राप्त हुन्छ । ध्यान गर्नु भनेको खीष्टियनहरू भवसागरमा डुब्नु जस्तै हो ।

यो गाईले खाएको घाँसलाई फुर्सदमा बसेर उघ्राए जस्तै हो । यो वास्तवमा पहिलेनै खाइसकेको घाँस जो पेटमा हुन्छ फेरी मुखमा ल्याएर चपाइन्छ । गाईको अनुहारलाई हेरेर हामी तारिफ गर्छौं । त्यस्तै विश्वासीले जब परमेश्वरको वचनलाई खान्छन्, यसरी अध्ययन गरेको कुरालाई पुनः विचार गर्न यसको लागि समय बिताउनुपर्छ । यसले सम्पूर्ण जीवनलाई शान्त र आनन्दित तुल्याउँछ ।

बेठीक प्रकारको ध्यान

अवश्यपनि बाइबलमा ध्यान वा मनन् गर्नु, ध्यानलाई बढाउँदै लाने भन्ने कुरामा कुनै अलमल छैन न त पूर्वीय अन्य धर्महरूको सहायता यहाँ अपनाउनु पर्ने हुन्छ । धार्मिक विश्वासको निश्चयताचाहिँ परमेश्वरलाई व्यक्तिको रुपमा

ध्यान गर्नु हो र ध्यानद्वारा नै उसले ईश्वरीय सम्भावनाहरूलाई अनुभव गर्नसक्छ। अन्य तरिकाको विषयवस्तुले दिमागलाई स्वच्छ गर्दछ र कुनै ग्रन्थको संस्करण तर्फ फर्काउँदछ। मानिसले भन्छन् कि, खाली दिमाग राखेर समाचारलाई पर्खनु भनेको शैतानिक आक्रमणको खतरा बढाउनु हो। येशूले एक व्यक्तिलाई भन्नुभयो, "अशुद्ध आत्मा मानिसबाट निस्केपछि, त्यो विश्राम खोज्दै सुक्खा ठाउँहरूहुँदो हिँड्छ, र केही पाउँदैन। तब त्यसले भन्छ, 'म आफ्नै घरमा फर्कनेछु, जहाँबाट म निस्केर आएँ'; अनि जब त्यो आउँछ, तब त्यसले यसलाई रित्तो, बढारिएको र सजाइएको भेट्टाउँछ। तब त्यो गएर आफूभन्दा बढी दुष्ट अरू सातओटा आत्माहरूलाई साथमा ल्याउँछ, र तिनीहरू भित्र पसेर त्यहाँ वास गर्छन्; अनि त्यस मानिसको पछिल्लो दशाचाहिँ अघिल्लोभन्दा खराब हुनेछ। यस दुष्ट पुस्तालाई पनि त्यस्तै हुनेछ" (मत्ती १२:४३-४५)। खीष्टियनहरूको ध्यानमा उसको दिमाग परमेश्वरको वचनले भरिएको हुन्छ र जे कुरो सत्य, आदरयोग्य, न्यायसंगत, चोखा, मनोहर, तारिफ गर्न लायकका, सद्गुण र प्रशंसाको योग्य छ त्यही गर्छ (फिलिप्पी ४:८)।

ध्यानले आत्मिक उन्नति र प्रगतिको निश्चयता दिन्छ। "व्यवस्थाको यो पुस्तक तिम्रो मुखबाट नहटोस्, तर तिमीले दिनरात त्यसमाथि ध्यान गर्नू; फलस्वरूप तिमीले त्यसमा लेखिएका सबै कुराहरूअनुसार होशियारीसाथ पालन गर्न सक्नेछौ; किनकि तब नै तिमीले आफ्नो मार्ग सफल तुल्याउनेछौं, र अनि तिमीले सफलता पाउनेछौ" (यहोशू १:८)। यसमा सम्झनुपर्ने कुरा के छ भने, ध्यानको एउटा उद्देश्यको स्वभावमा परिवर्तन ल्याउनु हो, "वचनमा जुन कुरा लेखिएको छ त्यही अनुसार यसको निरीक्षण गर्न सक्नु पनि हो"।

एक व्यक्तिको लागि ध्यान गर्नु भनेको परमेश्वरप्रति उनको गहिरो बुझाइ हो। यसले उसलाई फलवत बनाउँदछ। "त्यो खोलाको किनारमा रोपेको बोट जस्तै हुन्छ, जसले आफ्नो ऋतुमा फल दिन्छ, अनि जसको पात कहिल्यै ओइलाउँदैन। त्यसले जे पनि गर्छ, त्यसमा त्यो सफल हुन्छ" (भजनसंग्रह १:३)।

ध्यान गर्ने व्यक्तिले परमेश्वरको कुरालाई ग्रहण गर्छ। "परमप्रभुको रहस्य उनीहरूसँगै रहन्छ, जसले उहाँको भय मान्दछन्; अनि उहाँले उनीहरूलाई आफ्नो बाचा प्रकट गर्नुहुनेछ" (भजनसंग्रह २५:१४)। तिनीहरू नेतृत्वको लागि समाचार वाहक, उत्साह दिने, प्रशंसा गर्ने र सच्याउने हुन्छन् तर सैद्धान्तिक सहायता हुँदैन। उनले बाइबलमा लेखिएको सत्यता बाहेक अन्य कुरा थाहा गर्न सक्दैन।

"तब पवित्र जनहरूलाई एकैचोटी सदाका निम्ति सुम्पिएको विश्वासका निम्ति तिमीहरूले यत्नपूर्वक संघर्ष गर्नुपर्छ भनी उत्साह दिँदै तिमीहरूलाई लेख्नु मलाई खाँचो परयो" (यहूदा पद ३ख) । ध्यान गर्नाले सामान्य कार्यको लागि बर्बाद गर्ने समयलाई बचाउँदछ ।

ध्यान गर्नु परमेश्वरलाई खुसी पार्ने एउटा तरिका हो । भजनसंग्रहका लेखकले यसरी प्रार्थना गर्छन्, "मेरो ध्यान तपाईमा ग्रहण योग्य होस्" अनि हाम्रो प्रार्थना यस्तै हुनुपर्छ, "हे परमप्रभु, मेरो बल र मेरा उद्धारक, मेरो मुखका शब्दहरू र मेरो हृदयको ध्यान तपाईको दृष्टिमा ग्रहणयोग्य होऊन्" (भजनसंग्रह १९:१४) । तर नढाकिएको चेहराले प्रभुको महिमा ऐनामा जस्तै हेर्दै-हेर्दै हामी सबैजना, प्रभुद्वारा, जो आत्मा हुनुहुन्छ, एक महिमादेखि अर्को महिममा सर्दै त्यही रूपमा बदलिँदै जान्छौं (२ कोरिन्थी.३:१८) ।

कसरी ध्यान गर्ने ?

सम्भवत ध्यान गर्ने तरिकालाई सम्मानकासाथ हेर्दा अति उत्तम तरिका नहुन सक्छ । प्रत्येक विश्वासीले आफ्नो अवस्था र आफूलाई सहज पर्ने प्रकारको कामको लागि प्रस्ताव गर्दछ । एक प्रकारले भन्नुपर्दा हामी आफ्नो समयलाई शान्त ठाउँ, टेलिफोन, टि. भि., रेडियो ट्राफिक वा यस्तै अरू बाधा पुऱ्याउने चिजविजबाट अलग हुन चाहन्छौं । इसहाक बेलुकीपख ध्यान गर्नको लागि खेतमा निस्केका थिए (उत्पत्ति २४:६३) । हामीले पनि दिन वा रातको कुनै पनि समयलाई प्रयोग गर्न सक्छौं । दाऊदले ओछ्यानबाट नै परमेश्वरको सम्झना गरे, र रातभरि नै उनले ध्यान गरे (भजनसंग्रह ६३:६) ।

यो असल छ, कि आवश्यक विचारहरू जो आफूले गरेका थिए, र दिमागले सम्झिरहन्छ भने त्यस्तो विचारलाई तुरुन्तै लेख्नुहोस्, र आफ्नो दिमागबाट हटाउनुहोस्, र ध्यानमा रहिरहनुहोस् ।

यहाँ त्यस्तो विचार छैन, कि जुन कुरा ध्यान गर्न प्रयोग गरियोस्, "तपाईंको वचनमा मनन गर्न सकूँ भनी रातका पहर-पहरमा मेरा आँखा खुला रहन्छन्" (भजनसंग्रह ११९:१४८) । "तर उसको आनन्द परमप्रभुको व्यवस्थामा हुँदछ, र उहाँकै व्यवस्थामा दिनरात मनन गर्दछ" (भजनसंग्रह १:२, ११९:७८) । प्यूरिटनहरूले धेरै समयसम्म परमेश्वरका गुणहरूको विषयमा बहस गरेर बिताए, र त्यो उनीहरूको आत्माको लागि ठूलो परिणाम भयो । "म उहिलेका दिनहरू

सम्झन्छु; म तपाईंका सबै कामहरू ध्यानपूर्वक विचार्छु; म तपाईंका हातको कामको बारेमा गम्भीर चिन्तन गर्छु" (भजनसंग्रह १४३:५) । तब ध्यानबाट ईश्वरीय स्वतन्त्रताको आनन्द प्राप्त हुँदछ । "यी कुराहरूमाथि मनन गर; यिनीहरूमा लागिरह, र तिम्रो प्रगति सबैकहाँ देखा परोस्" (१ तिमोथी ४:१५) ।

ध्यानको सुरुवातमा तपाईंलाई सहज होला भनेर तपाईंले बाइबलका केही खण्डलाई पढ्नु होस् । यहाँ लेखिएका हरेक शब्द, वाक्य र भनाइलाई विचार गर्नुहोस्, र यसको कल्पना गर्दै ध्यान गर्नुहोस् । उदाहरणको लागि, "...परमेश्वरको पुत्र...जसले मलाई प्रेम गर्नुभयो, र आफैलाई मेरो निम्ति दिइहाल्नुभयो" (गलाती २:२०) ।

परमेश्वरका पुत्र : उहाँलाई विचार गर्नुहोस् । उहाँ साधारण मानिस हुनुहुन्न, तर परमेश्वर र मानिसको रूपमा आउनुभयो, प्रभुको जीवन र महिमामा अनि विश्वासलाई निर्माण गर्ने र पालनपोषण गर्ने हुनुहुन्छ ।

प्रेम : प्रभुको प्रेमसँग केही विशेषताहरूलाई जोडेर न्याय गर्नुहोस् । यो जाँच गर्न नसकिने, खराबीलाई सहने, त्यागी, तुलना गर्न नसकिने, र अन्त नहुने खालको हुन्छ । अनि १ कोरिन्थी १३:४-८क लाई सम्झना गर्नुहोस्, यसले कुन विषयको बारेमा बताउँदछ त ?

म : हाम्रो प्राकृतिक अवस्थाको बारेमा कहिलेकाहीँ सोचनीय प्रकारले बाइबलले बताउँदछ, जस्तैः पापीहरू, ईश्वरहीनहरू, मृतकहरू, परमेश्वरका शत्रुहरू, परमेश्वरबिना, ख्रीष्टबिना, आशाबिना र शक्तिबिनाकाहरू आदि ।

दिनु : प्रेमले सधैं दिने कार्य गर्छ, तर यसमा विचार गर्नुहोस्, उहाँको प्रेमले गर्दा उहाँ आफैलाई चाहिँ के गर्नुभयो त ? उहाँले कुनै पैसा वा सामग्रीहरू दिनुभएन । उहाँले आफैलाई दिनुभयो । यसको अर्थ हो, उहाँको रगत, उहाँको जीवन, उहाँको सबै चिज दिनुभयो । उहाँले हाम्रो मुक्तिलाई जोगाउनको लागि सबैभन्दा महान् कुरा दिनुभयो ।

मेरो लागि : अति विष्मयकारी ! ती अयोग्य भएका व्यक्तिलाई उहाँले यति धेरै कुरा दिनुभएको छ, कि अब म कसरी यस्तो प्रेमको प्रतिक्रिया जनाउन सक्छु त ? मैले इसहाक वाटका शब्दहरूलाई आफ्नै जस्तै लिएँः

जहाँ प्रकृतिका सबै अवस्थाहरू मेरा जस्तै नै छन्,
त्यहाँ समर्पण गरिएको चिज सबैभन्दा सानो हुन्छ,
प्रेम अति विष्यमकारी र अति परमेश्वरीयपनमा हुन्छ,

यसले मेरो आत्मा, प्राण र शरीर सबैचिजको माग गर्दछ ।

यदि यस्तो तरिकामा नयाँ विश्वासीको लागि बाइबलीय ज्ञानको अभावमा गाह्रो हुने हो भने, तब उसले बाइबलको ज्ञानबाट केही खण्डका कथाहरूलाई लिन सक्छ, यसलाई नियाल्ने कोशिष गर्छ र ऊ त्यसबाट भएर जाँदाखेरि पाठ सिक्ने गर्छ । उदाहरणको लागि लूका ५:२७-२८ का पदहरू पढेर मत्तीको बोलावटको बारेमा बुझ्न सकिन्छ । मत्तीले कर उठाएका र उनले भेटेका धेरै मानिसहरूको चित्र बनाउनुपर्ने हुन्छ । त्यसपछि येशू उनकोमा आउनुभयो । तब मत्तीले येशूको बारेमा कस्तो विचार गरे, त्यो फरक कुरा हुन सक्छ ? अनि येशूले भन्नुभयो, "मेरो पछि लाग" । मत्तीको विचारमा कस्तो कुरा आयो होला ? यदि म त्यस स्थानमा भएको भए, मेरो विचारमा के कुरा आउथ्यो होला ? उसले येशूलाई पछ्याउँदा के कुरा गुमायो ? उसले के कुरा प्राप्त गऱ्यो ?

यस्तो चित्रात्मक तरिकाले सकारात्मक विचार राख्नेहरूलाई अलमलमा पार्दैन । चित्रात्मक शिक्षण पद्दति वास्तवमा हामीले के कुराको उत्पादन गर्न सक्छौं ? स्वास्थ्य, धनसम्पत्ति, स्तर, इज्जत, वा सुख । अवश्य पनि यस्ता कुराहरू बाइबलमा आधारित होइनन् ।

डा. डब्लू. ई. साङ्गस्टरले लेख्दछन्:

> आत्मिक विद्यार्थीले बाइबलअनुसार जिउनको लागि पढ्नुपर्छ भने, ती सम्मानित व्यक्तिहरूले यसलाई अनुमानको रूपमा प्रयोग गर्छन् । उनीहरूले यसलाई एक प्रकारको विकास गर्दछन्, र पुस्तकको आवरणमा भैं छोटो जीवनमा देखाउँदछन् । यसलाई उपन्यासकारहरूले भविष्यको कल्पनाको रूपमा प्रयोग गर्दैनन्, तर साँघुरो गल्लीमा पछाडितिर दौडेजस्तो सम्झन्छन्, र प्रभुको जीवनलाई वास्तविक र दृश्यमा हेर्न चाहन्छन्, अनि हाम्रो मुक्तिदातालाई इतिहासको पानामा शारीरिक रूपमा उपस्थित भएको हेर्न चाहन्छन् । समयलाई पछाडितर्फ धकेलिन्छ, जब पत्रुस, याकूब र यूहन्ना त्यहाँसम्म थिए, तब उनीहरू त्यहाँसम्म धकेलिए । लाजरस चिहानबाट बिउँताइएको हेर्न चाहन्थे, अनि मरियम येशूको पाउमा परेको हेर्न चाहन्थे । वास्तवमा नै यी सबै अनुमानहरूले अब वास्तविक सत्यताको महत्वलाई जीवनमा हेर्ने चाहना गरिन्छ । हामीले बाइबललाई भित्रबाट र बाहिरबाट अध्ययन गर्न सक्छौं ।

अब दुःखको अवस्थाहरू बाइबलमा आउन सक्छन्, र सधैं बाहिरी रूपमा रहन्छन्, वा सांसारिक र आत्मिकताको बीचमा स्वर्गीय वचनअनुसार जिउँछन् ।

व्यस्त जीवनको बाँझोपन

हामीले ध्यान गर्दा आउने सबैभन्दा ठूलो बाधामा आत्मिक वास्ता हुन्छ । हामीले हाम्रो व्यस्त जीवनमा बाँझोपनको अनुभव गर्छौं । हाम्रो व्यस्तताले हामीलाई वर्वाद पारेको हुन्छ । घर परिवारको मागहरूको दवाव हामीमा हुन्छः घर किन्नुपर्ने, एक-दुईवटा कारको मरमत गर्नुपर्ने, खानाको व्यवस्थापन, कपडा, जीवनबिमा, शिक्षा इत्यादि । यद्यपि खीष्टको पूर्णकालीन सेवकको नाउँले चिनिएका, सामान्य रूपमा यो सेवकाइ सजिलो लाग्ला, तर यो हतारमा गर्नुपर्ने हो । सेवकाइमा चेलापनको लागि पाठ तयार गर्नु, परामर्शको मागलाई पूरा गर्नु, हजारौं व्यक्तिमा कसैले बोलिरहेकोमा केही समय मुक्तिदाताको चालमा बस्नु हो ।

हामी दुर्व्यसनी जस्तै छौं, र अनि जापानी कार जस्तै पनि छौं, जसले राष्ट्रिय धुन बजाउँदछ । हामी चालक पनि हौं । हाम्रो घरको सरसफाई र किनमेलमा हामी सांसारिकपनलाई समुदायको भीडमा पनि वास्तविकतालाई नै भौतिक रूपमा प्रस्तुत गर्छौं, तर हामी चालक भएकोमा आफूले आफैलाई क्षमा दिनुहुँदैन । व्यस्त मानिसले अझ बढी ध्यान दिन सक्छ । योचाहिँ समयको व्यवस्थापन गर्ने ठूलो चुनौती हो । एकदमै व्यस्त मानिसले पनि थोरै समय भएपनि छुट्टयाउनुपर्छ । हामीले स्वर्गीय कुराहरू देख्नको लागि आफूलाई अनुशासनमा राखेर समयलाई छुटाउन सक्नुपर्छ । यदि हामी यसो गर्न अति नै व्यस्त हुन्छौं भने, साँच्चै हामी ज्यादै नै व्यस्त छौं ।

> परमेश्वरले आफैलाई हतारमा मानिसमा प्रस्तुत गर्नुहुन्न । जसले परमेश्वरको चाहना गर्छ, उसको लागि उहाँले आफ्नो हृदयलाई सामान्य रूपमा लुकाएर राख्नुहुन्न । आत्मिक भोकाहरूलाई उहाँले मानवीय रूप दिनुहुन्न, तर जो उहाँसँग डाँडामा आउँछन्, जो परमेश्वरसँग ४० दिनसम्म डाँडामा कुराकानी गरेर फर्केपछि, मोशाको मुहार चम्किलो देखिएको चित्र उत्पादन होइन, तर समयको प्रकटीकरण हो ।

स्वर्गबाट आएको सीधा रेखा

हामीले अगाडि नै यो कुराको जानकारी गरायौं, कि ध्यानले मानिसलाई प्रायः जसो प्रभु येशूसँगको विशेष कुराकानीलाई प्राप्त गर्न तयार गर्दछ । यसमा हामी एकदमै चलाख हुनुपर्छ, किनकि कहिलेकाहीँ हामीले थोरै सुन्छौं, यद्यपि नामधारी खीष्टियनले पनि भन्ने गर्छन्, "प्रभुले मलाई यसो भन्नुभयो" तर बाइबल र सांसारिक अभ्यास दुवैले यस्तो हुन सक्दैन भनेर प्रमाणित गरेका छन् । जे भए तापनि यस्तो वास्तविकतालाई कसैले इन्कार गर्न सक्दैनन्, र जसले परमेश्वरमा नजिकको सम्बन्ध राखेर प्रकाश पार्दा आनन्दित भएका हुन्छन् । मलाई तीनवटा उदाहरणसहित समाप्त गर्न दिनुहोस् ।

सेवकको पत्नीले परमेश्वरमा विश्वास गरिन्, कि उनको ठूलो परिवारका छोराछोरीहरू अवश्य पनि बचाइनेछन् । जे भए तापनि उनले यो कुरा प्रचारकलाई बताइन्, र त्यो विचारलाई उनले नराम्रो दृष्टिले हेरे । यो कुरा त्यस सहरदेखि धेरै टाढा बसेको भाइलाई थाहा थिएन, तर कुनै रात उनले यशैया ४९ अध्यायलाई अध्ययन गरिरहेका थिए, उनले यस विषयमा आफ्नी पत्नीसँग सल्लाह गरे, कि यो समाचार आफ्नी दिदीलाई दिनुपर्छ । यो समाचार पद २५ मा थियो, "तँसित झगडा गर्नेसँग म संघर्ष गर्नेछु, र तेरा छोराछोरीलाई बचाउनेछु" । उनका छोराछोरीहरू अनुमान गरिएकै समयमा प्रभुमा बचाइए ।

अलफ्रेड सामान्य अवस्थामा पनि प्रभुको नजिकमा आनन्दित भए । उनको अति नजिकको साथी एलेक्स उनी बस्ने स्थानदेखि हजारौं माइल टाढा एकान्त ठाउँमा उच्च प्रकारको जीवन जीइरहेका थिए । एक दिन वृद्ध अलफ्रेडले आफ्नी छोरीलाई सोधे, "तिमीलाई थाहा छ, तीन महिना देखि मैले एलेक्सलाई अनुग्रहको आसनमा देखेको छैन" । त्यसको केही समयपछि तीन महिना अगाडि नै एलेक्सको मृत्यु भएको खबर प्राप्त भयो ।

यो शनिबारको मध्यान्हको समय थियो । तब एक जवान विश्वासी उसको सहरमा भएको कार्यालयमा आयो, र आत्मामा ठूलो पीडा लिएर परमेश्वरसँग कुस्ति खेलिरहेको थियो । उसले सोच्यो कि प्रभुले उसलाई त्याग्नुभएको थियो । फोनको घण्टी बज्यो । यो अलन स्मिथबाट आएको थियो, जो बूढो मानिस भजनसंग्रहको पुस्तकअनुसारको जीवन बिताउथ्यो । उसले भन्यो, "तिमीले यो कुरा जानेको चाहन्छु, कि प्रभुले तिमीलाई मेरो हृदयमा डोऱ्याउनुभएको छ, र म तिम्रोलागि प्रार्थना गर्दैछु" । ती जवान मानिस आश्चर्यचकित परे । अलनसँगै

उनको सामान्य परिचयमात्र भएको थियो । त्यहाँ परोपकारी तवरले बोल्ने कुनै माध्यम थिएन, र उसले ट्रर्माको एकजना जवान भाइलाई मात्र जान्दथ्यो । अनि त्यहाँ विश्वास गर्ने कुनै कारण पनि थिएन, कि शनिबारको मध्यान्हसम्म ऊ कार्यालय पुग्न सकोस् ।

मुर्डो माक्लेडले यसो भनेका छन्:

जो विश्वासद्वारा परमेश्वसँग हिँडेको छ, र जसले उहाँलाई आफ्नो यात्रामा साथीको रुपमा चिनेको हुन्छ, उसलाई उहाँको प्रेम र वास्तामा आनन्दित भएर उहाँको नजिक हुन, केही कुराले रोक्दैन । यस्तो अवस्थामा ऊ चुपचाप रहन सक्दैन, अनि डुलुवा पनि हुँदैन । कुनै खीष्टियनमा यस्तो गम्भीर अनुभव छ भने, त्यो प्रायः संसारमा रहस्यमय अवस्थामा रहेको तत्व जस्तै हुन्छ, अनि त्यसलाई कसैले पनि जान्न नसकिने हुन्छ, वा तिनीहरू नाउँले मात्र बाँचेका हुन्छन् ।

◆◆◆

अध्याय १९

जिब्रोलाई वशमा राख्नु

हामीले कुनै कुरा सिक्नलाई आश्चर्य मान्नु पर्दैन, कि एकजना खीष्टियनको बोलीमा चरित्रको मापन गरिएको हुन्छ, "किनकि हृदयको भरपूरीबाट नै मुखले बोल्दछ" (मत्ती १२:३४ख)। साधारणतय कुनै मानिसले बोलेको सुन्दा नै तपाईंले उसको आत्मियता कति छ भनेर जान्नुपर्ने हुन्छ।

याकूबले हामीलाई सम्झाइरहेका छन्, कि जुनकुरालाई हामीले पहिला नै अभ्यास गऱ्यौं, कि जिब्रो सानो छ, तर यो असल र खराब दुवै गर्नमा निपूर्ण छ। यद्यपि मानिसहरूले ठूला-ठूला जंगली जनावरलाई नियन्त्रण गर्न सक्छन्, तर जिब्रोलाई सक्दैनन्। यो प्राणनाशक विषले भरिएको वशमा नआउने दुष्टता हो। जिब्रोले यो प्रकृतिमा अरू चिज भन्दा भिन्नै मीठो, र तीतो अनि आशिष् र श्रापलाई निकाल्ने गर्दछ (याकूब ३:१-१२)।

यदि हामी जिब्रोलाई वशमा पार्न सक्दैनौं भने पनि हामी सधैंभरि धन्यवादी हुनुपर्छ, जुनकुरा परमेश्वरले गर्न सक्नुहुन्छ। उहाँले पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा दुष्ट जिब्रोलाई आर्शिवाद दिने, र कुरा काट्ने जिब्रोलाई उपदेश दिने बनाइदिनुहुन्छ।

हाम्रो बोलीमा हुनुपर्ने केही चारित्रिक विशेषताहरू निम्न अनुसार छन्:

यो सत्यतामा हुनुपर्छ

"यसकारण, झुटलाई फलेर तिमीहरू हरेकले आफ्नो छिमेकीसित साँचो बोल; किनकि हामी एक-अर्काका अङ्गहरू हौं" (एफिसी ४:२५)। परमेश्वर झुटो हुनुहुन्न, र उहाँले कहिल्यै पनि कसैलाई यस्तो प्रतिज्ञा गर्नुहुन्न। यसले झुटा वा मिथ्या कुरा बढाएर भन्ने, चिप्लो घस्ने, र विभाजनतर्फ डोऱ्याउने गर्दछ। खीष्टियन सेवकहरू बढाइचढाइ गर्ने हुनुहुँदैन। हाकिम भित्र भएर पनि सचिवले हुनुहुन्न भन्नुहुँदैन, अनि बालकहरूले पनि निमन्त्रणा नगरिएका आगन्तुकलाई

झुटो बोल्नु हुँदैन ।

यदि कुनै व्यक्ति इमानदार छन् भने, उनले आफ्नो असल पक्षलाई भनिरहनु पर्दैन । ई. स्टेन्ली जेनिसले यसो भनेका छन्, "यदि तिमीले झुटो कुरा गर्छौ भने, तिमीसँग त्यो झुटलाई छोप्नसक्ने असल ज्ञान हुनुपर्छ, तर यदि तिमी सधैंभरि सत्य बोल्छौं भने, तिमीसँग असल सम्झनाहरू नभए पनि हुन्छ, तिमीले केवल सत्य कुरामात्र बोले हुन्छ, र यो सामान्य कुरा हो" ।

यो काम गर्नलायकको हुनुपर्छ

"कुनै कुवचन तिमीहरूको मुखबाट ननिस्कोस्" (एफिसी ४:१९क) । यहाँ कुवचन शब्दको अर्थहरूमा तल्लो स्तर, प्रयोग गर्न नसुहाउने र मूल्यहिन भन्ने हुन्छ । जब सुरुमा ध्वनिलाई रेकर्ड गर्ने यन्त्र आयो, तब यो कसैले लुकाएर खेल्ने खेलजस्तो भयो, र यसलाई टेवुलमा राखेको कुराकानीको रेकर्ड पनि गरिन्थ्यो । जब रेकर्डलाई पुन बजाइन्थ्यो, तब बोल्ने व्यक्तिले आफ्नो सबै कुरा खोलेको थाहा पाएर लज्जित हुन्थ्यो । येशूले यस्तो चेतावनी दिनुभयो, कि "हरेक व्यर्थको कुरा, जो मानिसहरूले बोल्लान्, न्यायको दिनमा तिनीहरू त्यसको लेखा दिनेछन्" (मत्ती १२:३६) । त्यसकारण खाली बाकसलाई पापजस्तो मानेर क्षमा माग्नुपर्छ, र हाम्रो जीवनबाट टाढा राख्नुपर्छ ।

यसले सुधार गर्ने हुनुपर्छ

... "आवश्यक उन्नतिका निम्ति जुन कुरा असल छ, त्यही मात्र निस्कोस्," (एफिसी ४:२९ख) । आफ्नो शब्दमा हामीले भनेका कुराबाट सधैं अरूलाई सुधार गर्न सकियोस् । एच. ए. आइरनसाइडले सधैंभरि नै आफ्नो विषयवस्तुको कुराकानीमा अरूलाई शिक्षा दिन्थे । उनले काम सोध्ने गर्थे, "यो पदको अर्थ तिमीलाई कस्तो लाग्दछ ?" अनि समस्या भएको सन्दर्भलाई चिन्ह लगाउथे । यदि अर्को मानिसले थाहा छैन भन्यो भने, उनले त्यसलाई राम्ररी सम्झाउने गर्थे, "के तिमीले यसको अर्थ यसरी सोच्ने गर्थ्यौ ?" उनको व्याख्या बिर्सनै नसक्ने प्रकारको हुन्थ्यो ।

मेरो एकजना साथीले कसैको बारेमा केही नराम्रा शब्दहरू भन्न लागे । वास्तवमा नै उनको आवाज कुरा काट्नेको जस्तो थियो, तर वाक्यको बीचमा नै रोकिएर उनले भने, "होइन, यो शिक्षामूलक छैन" । त्यसपछि ममा एक

प्रकारको चासो बढ्न थाल्यो, तर मैले त्यो दिनदेखि कसरी जिब्रोलाई अनुशासनमा राख्नुपर्छ भन्नेजस्ता महत्वपूर्ण पाठ सिक्न सकें ।

यो उचित हुनुपर्छ

"त्यसले सुन्नेहरूलाई अनुग्रह प्रदान गरोस्..." (एफिसी ४:२९) । यो उचित समयमा उचित कुरा बोल्नको लागि ठूलो वरदान पाइने हुन्छ । असल सेवक जस्तै जो मर्नै लागेको साधुको पातलो ओछ्यानमा बसेर श्रेष्ठगीत ८:५ लाई स्मरण गर्छन्, "आफ्ना प्रियमाथि अडेसिएर उजाडस्थानबाट निस्केर आउने यिनी को हुन् ?" वा एक प्रेमिलो पाष्टर जसले मृतकको परिवारलाई भजनसंग्रह ३०:५ख बाट दुःखलाई व्यक्त गर्दछ, "रुवाइ रातभर रहला, तर बिहानै आनन्द आउँछ" वा एक निरास भएको प्रचारकलाई आफ्नो पुत्रको अन्त्यमा एक खीष्टियन महिलाले यशैया ४९:४ मा लेख्छे, "मैले व्यर्थमै मेहनत गरें, मैले आफ्नो बल बिनसित्तिमा र व्यर्थैमा खर्च गरें; तर पनि निश्चय मेरो न्याय परमप्रभुसँग छ, र मेरो प्रतिफल मेरो परमेश्वरसँग छ" । जब डा. अलेक्जेण्डर ह्वाइट वकिलको कार्यालयतर्फ हिँड्दै थिए, उनी प्रश्नद्वारा अप्ठेरोमा परे, "एउटा बूढो पापीको लागि कुनै प्रवचन छ ?" उसले त्यो अनुच्छेदलाई दोहोऱ्यायो, जुनचाहिँ उसले अध्यापन गरेको थियो, "किनभने उहाँ कृपा देखाउनमा प्रशन्न हुनुहुन्छ" (मीका ७:१८) । वकिलले उनलाई धन्यवाद दिए, किनभने यही शब्दले गर्दा उनलाई सान्त्वना मिलेको थियो । यी शब्दहरू समयको आवश्यकता अनुसारका थिए । त्यसैले, "ठीकसँग बोलिएको शब्दचाहिँ चाँदीको थालमा राखिएका सुनका स्याउहरूजस्तै हो" (हितोपदेश २५:११) । "अनि ठीक समयमा बोलिएको वचन कति असल हुन्छ !" (हितोपदेश १५:२३) ।

यो कुपालु हुनुपर्छ

हाम्रो बोलीवचन उचित प्रकारको भएरमात्र हुँदैन, तर यो कृपालु पनि हुनुपर्छ । "तिमीहरूको वचन सधैं अनुग्रहपूर्ण, नुनले स्वदिलो पारेको होओस्" (कलस्सी ४:६क) । हाम्रा प्रभु हाम्रा मानिसभन्दा धेरै नै कृपालु हुनुहुन्छ, "उहाँको मुखबाट निस्केका अनुग्रहपूर्ण वचनहरूमा सबै छक्क परे" (लूका ४:२२) । यो उहाँको लागि कृपा होइन, एक यहूदी भएर सामरी स्त्रीबाट पिउनको लागि पानी माग्नु (यूहन्ना ४:७) । अनि यो के थियो, त ? कृपा मात्रै थियो । जब

उहाँले व्यभिचारमा पक्राउ परेकी स्त्रीलाई भन्नुभयो, "म पनि तिमीलाई दोषी ठहराउँदिनँ" (यूहन्ना ८:११) । कृपापूर्ण मान्यताको लागि हामीले पूर्ण अभ्यास गराउँछौं; त्यस्तो दुष्टतालाई मूल्याङ्कन गरेर अनावश्यक प्रकारका पापहरू, खराब बोलिवचनको लागि हुन्छन् । लेडी अस्टोरले भन्छिन्, "महासय वीनस्टोन, यदि म तिम्रो पत्नी भएको भए, म तिम्रो अफिसमा विष राख्नेथिएँ" । जसको जवाफमा पति चर्चिलले भने, "म यसलाई पिउने थिएँ" । यो दुःखदायी अवस्थाको रमाइलो, तर दुःखदायी अनुग्रह होइन ?

हाम्रो बोली कृपापूर्ण हुनुपर्छ, तर नुनको स्वाद पनि हुनुपर्छ । "तिमीहरूको वचन सधैं अनुग्रहपूर्ण नुनले स्वादिलो पारिएको होओस्" (कलस्सी ४:६) । उही परमेश्वरले भन्नुभयो, "मलाई पिऊन देऊ" फेरी भन्नुभयो, "जाऊ आफ्ना पतिलाई बोलाऊ" (यूहन्ना ४:१६) । यो भनिसकेपछि, "म पनि तिमीलाई दोष लाउदिन" । उहाँले भन्नुभयो, "जाऊ र फेरी पाप नगर" । ती शब्दहरू तिनीहरूका लागि केही घोचिलोपनमा थिए, किनकि तिनीहरू असल थिए ।

पक्कै पनि, नुन एक संरक्षण गर्ने पदार्थ हो, र यसले दुष्टतालाई लुकाउँदछ । अनि कुन चिजले तिर्खा लगाउँदछ । त्यसैले हाम्रो बोलिद्वारा हाम्रो नैतिक सत्यतालाई संरक्षण गर्नुपर्छ, अनि जीवित पानीको तृष्णामा आफूलाई उत्तेजित पार्नुपर्छ, जुन कुरा येशूले दिनुभएको हो ।

यो शुद्ध हुनुपर्छ

अवश्य, विश्वासीको बोली शुद्ध हुनु आवश्यक छ । "तर जस्तो पवित्रजनहरूलाई सुहाउँछ, त्यस्तै तिमीहरूको बीचमा व्यभिचार, सबै अशुद्धता वा लोभको नामसम्म पनि नलिइओस्, न त फोहोर कुरा, न ता मूर्खतापूर्ण बातचित, न त ठट्टादिल्लगी; यी सुहाउने कुराहरू होइनन्; तर बरु धन्यवाद नै चढाइयोस्" (एफिसी ५:३-४) । हामी पाप र अनैतिकताको बारेमा धेरै स्वतन्त्र भएर बोलेको उनीहरूले सुन्छन्, अनि उनीहरूले हामीलाई जटिल प्रकारले विचार गर्दैनन् । तिनीहरूले मृतककै रूपमा लिएर परिचित गराउँछन्, अनि हामी उनीहरूद्वारा भयग्रस्त हुन्छौं । यो सत्य कुरा हुन्छ, कि कतिपय समयमा बाइबलले इर्ष्यापूर्ण पापको बारेमा बताएको छ, तर धेरैजसो प्रकारले तिनीहरूको घिनलाग्दो अवस्था सृजना गर्छ, यसरी उनीहरूलाई कहिल्यै पनि उज्यालो बनाउन सकिदैन ।

यसमा शपथको प्रयोग गर्नुहुँदैन

हाम्रो कुराकानीमा शपथको प्रयोग गर्नुहुँदैन । "तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, शपथ खाँदै नखाओ; न त स्वर्गको नाममा, किनकि त्यो परमेश्वरको सिंहासन हो; न त पृथ्वीको नाममा, किनकि यो उहाँको पाउदान हो; न त यरूशलेमको नाममा, किनकि यो महाराजाको शहर हो। न त तिमीले आफ्नो शिरकै नाममा शपथ खाऊ, किनकि तिमीले एउटा केश पनि सेतो वा कालो बनाउन सक्दैनौ । तर तिमीहरूको वचन 'हो' चाहिँ 'हो', 'होइन' चाहिँ 'होइन' रहोस्; किनकि यीभन्दा बढ्ता जे पनि दुष्टबाटकै हो" (मत्ती ५:३४-३७) । "हे मेरा भाइहरूहो, शपथ नखाओ, न त स्वर्गको नाममा न पृथ्वीको नाममा, न त अरू कुनै शपथ; तर तिमीहरूको 'हो' चाहिँ 'हो', र 'होइन' चाहिँ 'होइन' रहोस्; नत्र त तिमीहरू दण्डमा पर्दछौ" (याकूब ५:१२) । खीष्टियनहरूको बोली वचन इमानदार हुनुपर्छ, ताकि उनले कहिल्यै पनि कुनै कुराको लागि शपथ खान नपरोस् । जस्तो कि कसैले यसरी भनेका छन्, "सपथहरू प्रयोग योग्य हुँदैनन् । एक जना असल मानिसलाई त्यस्तो कुराको खाँचो पर्दैन र एकजना खराब व्यक्तिले पनि त्यस्तो कुरालाई लुकाउन सक्दैन ।"

हामी सबै जान्दछौं, कि पापपूर्ण शब्दहरूको प्रयोग र व्यर्थमा परमेश्वरको नाउँको पुकारा गर्नु गल्ती हो, तर अशुद्ध शब्दहरूको सट्टामा मधुर शब्दहरूको प्रयोग गर्नु प्रतिज्ञाको वास्तविक अर्थ हो । उदाहरणको लागि, परमेश्वरलाई नराम्रो प्रकारले हेर्नु, येशूलाई गिल्ला गर्नु, येशूको निम्ति उचाल्ने पछार्ने गर्नु, नरको भागिदार बनाउनु आदि पर्दछन् । यसले तिनीहरूको अझ बढी स्पष्ट रुपमा, निश्चित प्रकारले बाइबलको विरोध गर्दछन् । _

एउटा व्यवस्थाको न्यायलयमा शपथको बारेमा कुरा गर्नु कस्तो हुन्छ ? जब हाम्रा प्रभु जाँचबुझमा हुनुहुन्थ्यो, तब प्रधान पूजाहारीले भने, "म तिमीलाई परमेश्वरको नाउँमा आदेश दिन्छु कि तिमीले हामीलाई म परमेश्वरका पुत्र खीष्ट भनेको हो" । यहाँ आदेश दिनुको अर्थ प्रतिज्ञाको आधारमा आज्ञा गर्नु हो । जसरी एकजना यहूदी व्यवस्थाको अधिनमा हुन्छ, त्यसरी नै येशूले पनि प्रतिज्ञाको अधीनतालाई पूरा गर्नुपर्छ (लेवी ५:१), र उसले यस्तो भन्थ्यो । यो कुरा धेरै खीष्टियनहरूको लागि व्यवस्थित हुन्छ, तर अझै उनीहरूले शपथको विरुद्धमा कर्तव्यको कुरा गर्छन् भने, तिनीहरू वास्तवमै परीक्षित हुनको लागि अनुमति दिन्छन् । यसको अर्थ प्रश्नहरूको उत्तरहरू हो, वा परमेश्वसँग शपथ नलिइकनै प्रमाण दिन खोज्नु हो ।

यो आदरणीय हुनुपर्छ

हामीले गोप्य कुराहरूलाई हल्का वा अनादर गरेर बोल्नुहुँदैन । बाइबललाई खेलवाडको रूपमा पनि हेर्नुहुँदैन । यदि त्यसो गऱ्यो भने, बाइबलका पदहरूको अर्थ नलाग्ने हुन्छ, र हाँस्यात्मक पनि हुन्छ । हामी परमेश्वरको कुराप्रति एकदमै होसियार रहनुपर्छ, र हाँस्यात्मक कुराको पछि कोही पनि लाग्नु हुँदैन तर सत्यताले आध्यात्मिक मात्रालाई, आत्मिक शक्तिलाई बढाउनमा अगुवाइ गर्दछ । हाँस्यात्मक कथाले ल्याउने बाधाहरूलाई पवित्र आत्माले दवाउनुहुन्छ । हाँस्यात्मक लघु कथाहरूलाई सुसमाचारको धार्मिक कार्यले अशुद्ध पारिदिन्छ ।

जो कोहीले पनि केही कुरामा ठट्यौली गर्नुहुँदैन, तर यसको सत्यता यो हो, अत्याधिक रूपमा गरिएको ठट्टाले आत्मिक शक्तिलाई चुहाउने गर्दछ । कतिचोटी पवित्र आत्मालाई भेटघाटको समयमा मजाक गर्ने कथाहरूद्वारा खुम्च्याइएको हुन्छ । त्यो सुसमाचारले प्रतिज्ञामा आनन्द मनाउने कुराहरूमा निकाल्ने गर्दछन् ।

खीष्टका सेवकहरूले ठट्टा गर्ने, र आफूलाई उच्च पार्ने जस्ता कुरा पूर्ण रूपमा त्याग्नुपर्छ । लुकाइएको परिचयात्मक कुराकानी बुद्धिमानी हुन्छ, वा हाँस्यात्मक कुरा भनेर आत्मिक पिताको उचाइलाई घटाउनु भन्दा एक्लो रहनु असल हो ।

यो बुँदागत र छोटो हुनुपर्छ

"जहाँ धेरै कुरा गरिन्छ, त्यहाँ पापको अभाव हुँदैन; तर जसले आफ्नो ओठहरूमा लगाम लगाउँछ, ऊ बुद्धिमान् हो" (हितोपदेश १०:१९) । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा जब हामी धेरै कुरा गर्छौं, तब धेरै पापहरू पनि बढ्दछन् । हामी सधैं थोरै बोलेर यी सबै खतराहरूबाट बच्न सक्छौं । "आफ्नो मुखले बोल्नलाई हडबड नगर ! र परमेश्वरको सामु कुनै कुरा बोल्नलाई तिम्रो हृदयले हतार नगरोस्; किनकि परमेश्वर स्वर्गमा हुनुहुन्छ, र तिमीचाहिँ पृथ्वीमाथि छौ; यसैले तिम्रा शब्दहरू थोरै होऊन् !" (उपदेशक ५:२) । विशेषगरी जब यस्तो प्रतिज्ञा परमेश्वरमा बन्दछ, तब सामान्य प्रयोगको लागि यो परामर्श गर्न असल ठहर्छ ।

वास्तवमा वाध्यात्मक कुराकानी दिग्दारलाग्दो हुन्छ । उसले कहिल्यै पनि हल्का तरिकाले भन्न सक्दैन । कसैले पनि अन्त गर्ने प्रकारका शब्दहरू भन्ने मौका पाउँदैन । उसले आफूखुशी गफ गरिरहन्छ, र व्यर्थमै सुन्नेहरूको समय र उत्साह गुमेर जान्छ ।

अन्तमा मलाई मुल कुरोको सारांश भन्न दिनुहोस् । यो कसले लेखेको हो, मलाई थाहा छैन, तर मलाई मनपर्छ, र यो मेरो लागि भएकोछ ।

> एकजना खीष्टियनले उसको जिब्रोसँग के कुरा गर्न सक्छ ? उसले यसलाई नियन्त्रण गर्नुपर्छ । कुराकानी कहिल्यै पनि तल खस्न दिनुहुँदैन । यसले चाहना गरे भन्दा थोरै बोल्नको लागि तालिम दिनुपर्छ । उसले यसलाई कहिल्यै पनि झुट, आधा सत्य, खराबी, अशुद्ध कुरा, वक्रोक्ति, कटु आलोचना र अनावश्यक कुराकानीमा प्रयोग गर्नुहुँदैन । उसले यसको सधैं नै आवश्यकता भएको महसुस गर्छ र त्यहाँमात्र प्रयोग गर्नुपर्छ, जस्तो कि, गवाही दिन, पाप स्वीकार गर्न, वा उत्साहका शब्द बोल्न । यदि कोही व्यक्तिले माथिका शब्दहरू मात्र प्रयोग गर्छ भने, उसलाई कुनै व्यक्तिले "धन्यवाद" भन्ने शब्दलाई प्रयोग गर्न गाह्रो पर्छ । उसले खराबीबाट भलाइमा आफ्नो जिब्रोलाई तालिम दिनुपर्छ, अनि दूराचारी घमण्डलाई त्याग्नुपर्छ, जुन तिनीहरूको लागि अनावश्यक हुन्छ ।

जिब्रोले सधैं विचारलाई पछ्याउनुपर्छ, तर विचारलाई अगुवाइ गर्नुहुँदैन । चुपचाप बस्नु भन्दा पश्चात्तापी बोली हुनुपर्छ । जसले बोल्छ, उसले छर्छ, तर जसले सुन्छ, उसले बटुल्छ ।

◆◆◆

अध्याय २०

हाम्रो कुरा काट्ने कार्यलाई क्षमा दिनु

केही वर्ष अगाडि एटलान्टाको पत्रिकामा निम्न कुराहरू लेखिएको देखा पऱ्यो:

> तोपको मुखबाट निस्केको आवाजभन्दा पनि म बढी मरेतुल्य भएको छु। मैले कसैलाई पनि नमारीकनै विजय प्राप्त गरें। मैले घरहरूलाई भत्काइदिएँ, हृदयहरूलाई फोरिदिएँ, र दुःखीहरूलाई जीवन प्रदान गरें। म हावाको गतिमा पखेंटासँगै यात्रा गरें। मलाई नजिकमा ल्याउने कोही पनि बलियो निर्दोष व्यक्ति भएन, र मलाई निरुत्साह पार्ने कुनै पनि शुद्धता हुन सकेन। मैले त्यो सत्यतामा कुनै पनि वास्ता गर्ने कुरा गरिनँ न्यायको लागि कुनै पनि सम्मान दिइनँ र सुरक्षारहित कार्यको लागि कुनै पनि कृपा देखाइन। मेरा विजयहरू समुद्रका वालुवा सरह नै थिए, र कतिचोटी निर्दोषजस्तै देखिन्थे। मैले कहिल्यै पनि बिर्सिन्, र कहिल्यै पनि क्षमा दिइन्। मेरो नाउँ कुरा काट्ने व्यक्ति हो।

सायद याकूबले लेख्दैगर्दा निश्चित कुरा काट्ने विषयको बारेमा पाप गरिरहेको कुरालाई सोचिरहेको हुनुपर्थ्यो, जब उनले यस्तो कुरा लेखे, "किनकि हामी सबै धेरै कुराहरूमा चुक्छौं र यदि कोही मानिस वचनमा चुक्दैन भने उही सिद्ध मानिस हो, जसले सारा शरीरमा लगाम लगाउन पनि सक्छ" (याकूब ३:२)।

कुरा काट्ने कार्य सजिलो र स्वभाविक पनि हुन्छ, र यो बानीलाई त्याग्नको लागि अति नै कठिन पनि हुन्छ।

कुरा काट्ने भन्नुको अर्थ के हुन्छ कि ? विलियम आर. मार्सलले यस्तो कुरा गर्दछन्, यो यस्तो बोल्ने कला हो, जसमा नभनिएको कुनै पनि कुरालाई छोड्ने गर्दैन। बिल गटहार्डले यस्तो भन्दछन्, कि यो कसैलाई जानकारी

सुनाउनु हो, जो यसको न त समस्या नै बन्दछन्, न त समाधान गर्ने व्यक्ति नै हुन्छन् । हामीले यसो भनेर यो परिभाषालाई विस्तार गर्न सक्छौं, कि यो कसैको बारेमा अपमानजनक तरिकाले कुराकानी गर्नु हो, जो त्यहाँ हुँदैन । कुनै व्यक्तिको बारेमा कुरा काट्दा उसलाई नमिल्ने ज्योतिमा राख्ने गरिन्छ । यसले चिजविजहरू दयावान नभएका, सुधार नगर्ने वा आवश्यक नभएका कुरालाई बताउने गर्दछ । यसमा त्यस व्यक्तिको आमने सामने हुनुभन्दा पनि व्यक्तिको पछाडि रहेर आलोचना गर्नु हो । यो सम्बन्धित व्यक्तिको चरित्रमा निर्भर रहन्छ । बाइबल यस्तो खालको अभ्यासको विरुद्धमा कडा रूपमा प्रस्तुत हुँदछ ।

> "आफ्ना मानिसहरू बीचमा तिमी कुराबोकुवा भएर घुमि नहिँड्नू" (लेवी १९:१६क) ।
>
> "कुराबोकुवाले गुप्त कुराहरू प्रकट गरिदिन्छ; तर विश्वासयोग्य आत्मा हुनेले कुरा गोप्य राख्छ" (हितोपदेश ११:१३, २०:१९) ।
>
> "टेढा मान्छेले झगडाको बीउ छर्छ; अनि कानेखुसी गर्नेले घनिष्ठ साथीहरूमा पनि फाटो ल्याउँछ" (हितोपदेश १६:२८) ।
>
> "कुराबोकुवाका वचनहरू स्वादिष्ठ खानेकुराझैं हुन्छन् र ती पेटका भित्री-भित्री भागहरूसम्म जान्छन्" (हितोपदेश १८:८) ।
>
> "जहाँ दाउरा छैन, त्यहाँ आगो निभ्छ; त्यसरी नै जहाँ कुराबो कुवा छैन, त्यहाँ झगडा थामिन्छ" (हितोपदेश २६:२०) ।

रोमी १:२९ मा पावलले कुरा काट्नेहरूको साथसाथै हत्याराहरू र अनैतिक व्यक्तिहरूको बारेमा बताएका छन् ।

कसैलाई पनि मैले भनेको थिएँ भनेर नभन्नु

हामीले कहिलेकाहीँ कुराकानीलाई नक्कली स्वरुप बनाउने कोशिस गर्छौं, र हामीले यस्तो कुराको वहाना गर्छौं, कि हामीले प्रार्थनाका विषयहरू बाँडिरहेका हुन्छौं । "मैले यो कुरा तिमीलाई मात्र भनेको हुँ, ताकि तिमीले यस बारेमा प्रार्थना गर्न सक, तर के तिमीले त्यो कुरालाई जान्दछौं" वा हामीले यो कुरालाई विचार गर्दछौं, कि हामीले यो कुरालाई गोप्यतामा नभनेर दोष लगाउने कुरालाई इन्कार गरेका हुन्छौं । यसमा कतिचोटी यी तल दिइएका परिणामहरू आउँदछन् ।

दुईजना महिलाहरू ब्रोकलिनमा कुराकानी गरिरहेका थिए:

"टेलीले मलाई तिमीले त्यो कुरा भनेकी थियौं रे भनेर भनिन्, र त्यो गोप्य कुरा मैले तिमीलाई उनलाई नभन्नु है भनेर भनेकी थिएँ" ।

"उनी नै मुख्य व्यक्ति हुन्, मैले टेलीलाई यो कुरा नभन है भनेर भनेकी थिएँ" ।

"ठीकै हो, मैले टेलीलाई तिम्रो बारेमा केही कुरा पनि नबताउने भनेको थिए, तर उनले मलाई भनिन्, यसैले मैले जे भने त्यो कुरा उनलाई नभन है" ।

चार्ल्स स्वीन्डलले उनको पुस्तक "जीवनका मौसमहरू" मा ठटचौली गर्नेहरूको बारेमा बताएका छन्, तर त्यो केवल कुरा काट्नेहरूको अर्को नाउँमात्रै हो । यहाँ उनले भनेका केही कुरा दिइएका छन्:

तिनीहरू जो ठटचौली प्रकारले खुवाउने गर्दछन्, र तिनीहरू मझौला र शंकास्पद आत्माहरू हुन् । तिनीहरूले कमजोर तरिकाले सल्काइएका गोरेटोहरूमा समाउनलाई सन्तुष्टि प्राप्त गर्दछन्, र तिनीहरूले सल्लाह दिने ज्योतिलाई बालेर अरूहरूको दिमागमा बम फ्याकेर पड्काउने गर्दछन् । तिनीहरूले "निर्दोष" मार्गमा पक्का नभएका जानकारीलाई प्रवाह गर्न रुचाउँछन्, जुनचाहिँ कहिल्यै पनि सत्य स्रोत बन्न सक्दैन । सबैतिर देखिने कुरा यो हो कि, "तिनीहरूले यसो भन्दछन्" वा "के तिमीले यस्तो कुरा सुन्यौं" ? वा "मैले अरूहरूबाट यो कुरालाई बुझें" जस्ता भनाइहरूले कुराकानी फैलाउने व्यक्तिलाई सुरक्षा प्रदान गर्दछन् ।

"के तिमीले त्यो कुरा सुनेकी छौं कि हिस्टेरिकल कन्क्रिट मेमोरियल मण्डली फुट्ने संघारमा पुगेको छ ?"

"मैले यो कुरा बुझ्दछु, कि फर्डिनान्ड र फ्लो सम्बन्ध विच्छेद गर्न गइरहेका छन्... तिनीहरूले यसो भने कि उनी विश्वासयोग्य भइनन्" ।

"तिनीहरूले यसो भने कि उनका बाबु-आमासँग प्रशस्तै धनसम्पत्ति छ" ।

"के तिमीले यो कुरालाई सुन्यौं, कि पाष्टर एलफिनोटोष्कीलाई अगाडि मण्डली त्याग्नलाई भनियो"?

"मैले तिनीहरूको छोरालाई यसो भने, कि पसललाई माथि पुऱ्याउनको निम्ति केही खसेको कुरालाई टिप्नलाई भने" ।

"कसैले भने कि, तिनीहरू विवाह गर्न गइरहेका छन्" ।

"कसैले भने कि, उसले खतरनाक तरिकाले मद्यपान गर्ने गर्दछ" ।

"मैले यो कुरा सुने कि, उनी खत्तम छिन्... उनको निम्ति रेखदेख गर" ।

"यो वचन बाहिर गएको छ... उनले अन्तमा आएर उनको माथिको उपायलाई ठगेका छन्"।

"यसमा धेरै मानिसहरूले वास्ता गरेका छन्, कि उसलाई भरोसा गर्न सकिँदैन" ।

हामीले यो कुरा जान्दछौं, कि एक व्यक्तिदेखि अर्को व्यक्तिमा जाँदाखेरि कुरा काट्ने र ठट्यौलीहरू कसरी फरक हुँदै जान्छन् । प्रत्येक व्यक्तिले नकारात्मक छुवाइ गर्दछ, जबसम्म त्यो अन्तिम कथालाई सुरुको भन्दा केही कुरालाई फरक पारेर बताइएको हुन्छ ।

पावलले पनि ती नाउँहरूलाई बताए - तर किन ?

कतिले पावलले पनि हुमेनियस र अलेकजान्डर (१ तिमोथी १:१९-२०); फुगेल्लस र हर्मोगेनस (२ तिमोथी १:१५); र अलेकजान्डरले ज्यादै खराबी गरेका (२ तिमोथी ४:१४) को बारेमा आलोचित प्रकारले बताए भनेर बिरोध गरेका छन्, र यूहन्नाले पनि डियोट्रेफेसको बारेमा त्यति धेरै कुरा बताएका छैनन् (३ यूहन्ना पदहरू ९-१०) । यी गवाहीहरू सत्य छन्, तर यसको उद्देश्यचाहिँ मानिसहरूलाई तातो बनाउनु हो, र तिनीहरूलाई निर्दयी प्रकारले आक्रमण गर्नुचाहिँ होइन ।

यसमा कतिचोटी अगुवाहरूले व्यक्तिको बारेमा छलफल गर्नुपर्ने हुन्छ, जब अनुशासन वा सुधार गर्नुपर्ने कुराको खाँचो पर्दछ, तर यसले त्यो व्यक्ति संलग्न भएको कुराको चाहना राख्दछ, र तिनीहरूलाई बिगार्ने तरिकाले गर्नेचाहीँ होइन । यो कुरा काट्ने जस्तै चाहिँ होइन ।

त्यहाँ केही निश्चित सकारात्मक कदमहरू छन्, जसले कुरा काट्नेहरूलाई सहायता पुऱ्याउन सक्छन्:

पहिलो, हामीले त्यस व्यक्तिलाई सोधेर स्रोत पत्ता लगाउन सक्छौं । पावलले १ कोरिन्थी १:११ मा हाम्रो निम्ति नमुना दिएका छन्: "किनकि, हे मेरा भाइहरूहो, तिमीहरूको बीचमा झगडा छन् भनेर क्लोएका घरानाकाहरूद्वारा तिमीहरूको विषयमा मलाई बताइएको छ" ।

दोस्रो, हामीले कुरा काट्ने व्यक्तिको बारेमा छलफल गरेर अनुमति लिन सक्छौं । "यदि मैले उसको बारेमा अहिले भनेको कुरा उनलाई भनिदिए भने, तिनीलाई केही फरक पर्दैन नि ?" "ए, हतारमा त्यसो नगर । त्यो नै हाम्रो मित्रतापनमा अन्त भएको समय हुन्थ्यो !"

हामीले कुरा काट्नेहरूको कुरालाई सुन्न इन्कार गर्न सक्छौं । हामीले यसलाई तिम्रो कुरा म सुन्न चाहन्न भनेर भलाद्मी प्रकारले भन्न सक्छौं, वा हामीले त्यो कुराकानीलाई धेरै सुधार्ने तरिकाले निर्दिष्ट गर्न सक्छौं । "यदि जो कोहीले पनि कहिल्यै त्यो कुराकानीलाई नसुन्ने हो भने, कसैले पनि यसलाई भन्दैनथे होला । सुन्नेलाई बहिरो बनाइदिनुहोस्, र तपाईंले कुरा काट्नेलाई पनि लाटो बनाइदिनुहोस् (विलियम आर. मार्सल) ।

एउटा टर्किस उखानले हामीलाई याद गराउँछ, "जसले तपाईंलाई अरूको कुरा लागाउँछ उसले तपाईंको कुरा अरूलाई लगाउँछ ।"

◆◆◆

अध्याय २१

परिक्षा - एउटा सत्य जाँच

यो एउटा मण्डलीको सभा थियो, र उनीसँग आफ्नै तरिकाका कुराहरू भइरहेका थिएन । उनी रीसले भुतुक्क भए । उनका पाखुराहरू दुर्व्यसनीले धारा प्रवाह निकालेझैं अव्यवस्थित तरिकाले अरमट्टिएका थिए । उनका आँखाहरू तिर मिराएका थिए, उनको च्यापू काँपेको, र उनका औलाका जोर्नी पनि सेता भएका थिए । अन्तमा उनी यसो भन्दै बाहिर निस्के, "म जान्छु, र परमप्रभु मसँग जानुहुनेछ," तर कसैले पनि उनलाई उनी पवित्र मानिस भएको विचार गरेनन्, अनि कसैले पनि यो विश्वास गरेनन्, कि परमप्रभु त्यस्ता व्यक्तिहरूसँगै रहेको चाहना गर्नुहुन्छ, जो त्यस्तो झोकमा ठुस्केको हुन्छ ।

दृश्य परिवर्तन हुन्छ, र यो आइतबारको बिहान हो । घर परिवार मण्डली जानलाई तयार हुँदैछन् । छोराछोरीहरू अल्छी मान्दैछन्, बाबु कराउँदैछन्, आमाको भान्सामा केही मिलेको छैन, र उक्त घर समग्रमा हेर्दा तनावमा छ, तर आत्तिनु पर्दैन । छिट्टै नै तिनीहरू सबै मण्डलीको अगाडिको खण्डमा सबैतिर मुस्कान छर्दै त्यो पंक्तिमा उभिनेछन् ।

अब यो चाहिँ खीष्टमसको समय हो । सबै जना नै सबै थोक भएकाहरूको लागि केही न केही चिज किन्न, र आवश्यक उपहारहरू साटासाट गर्नको लागि व्यस्त हुन्छन् । दवाबहरू पर्दछन् । स्नायुका टुप्पाहरू कलिलै छन् । रिस छोटो हुन्छ । एउटा निर्दयी कुरा, र पानी उमालेको भाँडो बज्दछ । लडाइँ सुरु हुन्छ ! अनि तिनीहरू सबैले सशनशिल र विनम्र येशूको जन्मलाई मनाउँदछन् !

जीवन रीसका परीक्षाहरूले भरिएको हुन्छ । निरासाहरूको बीचमा चलाखीकासाथ लुकेका हुन्छ । तपाईंले पार्क गरी राखेको तपाईंको नयाँ कारलाई कसैले अति नै कोरिदिन्छ । तपाईंको हवाईजहाजको उडान ढिलो हुन्छ । पानीमा अति नै लेऊ लागेको हुन्छ । तपाईंको काखमा झोल पोखिएको छ ।

तपाईंको फोनको घण्टी विहान ३:३० मा नै बज्छ: "माफ गर्नुहोस्, यो गल्ती नम्बर हो," भन्दछ। फेरी घण्टी बज्छ, उही कुरा दोहोरिन्छ। त्यो सानो बच्चाले पुरस्कार प्राप्त गर्ने चित्रमा रङ्ग पोखिदिन्छ, र कुकुरले त्यो बर्षौंदेखिको कामलाई चपाइदिएको हुन्छ।

खीष्टियन विश्वासको लागि रीसको प्रर्दशनभन्दा गए गुज्रेको विज्ञापन कुनै हुँदैन । अनि खीष्टले परिवर्तन गर्ने शक्तिको लागि बिग्रेको परिस्थितिहरूलाई शान्त, र अटलताकासाथ प्रतिक्रिया जनाउने एकजना व्यक्तिको भन्दा बढ्ता कुनै चिजले आवाज निकाल्दैन, अनि बाइबलले यसो भन्नु पर्दा अचम्म मान्नुपर्दैन । "जो रिसाउनुमा ढिलो छ, ऊ वीर पुरुषभन्दा उत्तम हो" (हितोपदेश १६:३२)।

रीसको लागि समय

जो कोहीले पनि एफिसी ४:२६ मा हामीलाई रीसाउने आज्ञा गरेको भनी भन्न सक्छन्, "रिसाओ, तर पाप नगर; घाम अस्ताउनु भन्दा पहिल्यै तिमीहरूको रिस मरोस्" । यो सत्य कुरा हो, कि रिसाउने पनि समय हुन्छ। परमप्रभुलाई अनादर हुँदा हामी रिसाएको हुनुपर्छ तसर्थ आफ्ना पिताको घरलाई मानिसले डाकूँहरूको ओडार बनाएको हुँदा येशू रिसाउनुभयो (मत्ती २१:१३) । अनि कोही व्यक्तिहरूलाई गलत व्यवहार गरिएको बेला हामी रिसाउनुपर्छ। छोटकरीमा भन्नुपर्दा हामीले परमप्रभु र अन्य व्यक्तिहरूको सट्टामा रिसाउने अधिकार पाएका छौं, र हाम्रो लागि भने कदापी होइन । हामी परमेश्वरको कारणमा सिंहहरू र हाम्रो आफ्नो कारणमा थुमाहरू भएको हुनुपर्छ। अनि पापपूर्ण क्रोधमाथि धर्मी रीस पोखिने खतरा हुँदा पनि रीसको विर्को खोलिदा क्रोध आउने हुन्छ। यसैकारण पावलले भन्दछन् कि, "रिसाओ, तर पाप नगर; घाम अस्ताउनुभन्दा पहिल्यै तिमीहरूको रीस मरोस्" ।

रिसाउने एउटा आज्ञाको विरुद्धमा सहने र रिसाउनमा ढिलो हुने सुझाव दिएका थुप्रै पदहरू छन्:

> "सबै तीतोपना, क्रोध र रीस, कलह र निन्दा, सबै वैरभावसमेत तिमीहरूबाट टाढा गरिऊन् । अनि एक-अर्काप्रति दयालु होओ, कोमल मनका होओ; र जसरी परमेश्वरले खीष्टमा तिमीहरूलाई क्षमा गर्नुभएको छ, उसरी नै तिमीहरूले पनि एक-अर्कालाई क्षमा गर" (एफिसी ४:३१-३२)।

"तर आत्माको फल हो : प्रेम, आनन्द, मेलमिलाप, सहनशीलता, कृपा, भलाइ, विश्वास, नम्रता, संयम" (गलाती ५:२२) ।

"सबै दीनता र नम्रतासाथ, सहनशीलतासित प्रेमले एक-अर्कालाई सह" (एफिसी ४:२) ।

"अनि आनन्दसितको सम्पूर्ण धीरज र सहनशीलताका निम्ति उहाँको महिमित सामर्थ्यअनुसार सारा शक्तिले बलवान होओ" (कलस्सी १:११) ।

"झडङ्ग रिसाउने मान्छेले मूर्खतापूर्वक काम गर्छ" (हितोपदेश १४:१७क) ।

"जो रिसाउनुमा ढिलो छ, उसको समझशक्ति ठूलो हुन्छ; तर जो झडङ्ग रिसाउँछ, त्यसले मूर्खतालाई उचाल्छ" (हितोपदेश १४:२९) ।

"क्रोधी मान्छेले झगडा मच्चाउँछ; तर जो रिसाउनुमा ढिलो छ, उसले झगडा शान्त पार्छ" (हितोपदेश १५:१८) ।

"मूर्खले आफ्नो सम्पूर्ण मन खोलेर बताउँछ; तर बुद्धिमान्‌ले त्यो पछिसम्म रोकेर राख्छ" (हितोपदेश २९:११) ।

"रिसाह मान्छेले झगडा मच्चाउँछ, अनि क्रोधी मान्छे अपराधै-अपराधले भरपूर हुन्छ" (हितोपदेश २९:२२) ।

परमप्रभुले योनालाई सोध्नुभयो, "के तिमी यस कुराको निम्ति रिसाउनु उचित हुन्छ ?" हामीले यो कुरालाई सम्झनुपर्छ, कि अर्को समयको निम्ति आउने प्रश्नमा हामी त्यो समाउने भागलाई नै उडाउन तम्सिरहेका हुन्छौं । हामीले यो कुरालाई पनि सम्झनुपर्छ, कि त्यहाँ रीस र खतराको बीचमा शब्दको मात्रै भिन्नता हुन्छ । तब हामीले जुलियस सिजरले गरेजस्तै गर्नुपर्छः जुनसुकै बेला पनि जब उनले बताउने गर्थे, तब उनी आफैले प्रतिक्रिया जनाउनुभन्दा अघि सम्पूर्ण शब्दलाई दोहोऱ्याउने गर्थे ।

जब एकजना मित्रले एकजना खीष्टियनसँगको विरुद्धमा, उनको अनियन्त्रित रीसको बारेमा उजुरी दिए, उक्त दोषीले भने, "त्यस प्रकारको मेरो रीस लामो समयसम्म रहँदैन" । उनको मित्रले भने, "मेरो प्यारो मित्र, भूकम्प पनि धेरै लामो समयसम्म जाँदैन, तर जब यसले हल्लाउने गर्दछ, तब ठूल्ठूला नोक्सानीहरू पनि ल्याउँदछ" ।

◆◆◆

अध्याय २२

मैले कस्तो पोसाक लगाउनुपर्ने हो ?

"के रे ? तपाईंको भनाइको अर्थ हामीले लगाउने पोसाकसँग पवित्रताको कस्तो सम्बन्ध हुन्छ ? कुनै हालतमा पनि हुँदैन ! यहाँ भित्र भएको कुराले मात्र सम्बन्ध राख्छ । परमेश्वरले हामी को हौं भन्ने कुरामा चाख राख्नुहुन्छ, र हाम्रो पहिरनमाचाहिँ होइन" ।

यो तर्क पनि पत्यार लाग्ने नै हुन्छ, तर तथ्य कुरा यो हो कि, परमेश्वरले दुवै कुरामा चाख राख्नुहुन्छ, किनभने उहाँलाई सबै कुरा थाहा छ, कि बाहिर देखिने कुरा अक्सर हामीभित्र भएको चिजसँग मापन गर्छ । उहाहरणको लागि सियोनका छोरीहरूलाई उहाँले विरोध गर्नुभएको तरिकालाई सुन्नुहोस् :

> "त्यस दिन प्रभुले तिनीहरूका पाउको छमछम गर्ने पाउजेबको शोभालाई, शिरबन्दीहरू, चन्द्रहारहरू; सिक्रीहरू, चुराहरू र घुम्टाहरू पछ्यौराहरू, खुट्टाका नूपुरहरू, शिरपोसहरू, अत्तरदानीहरू र कुन्डलहरू; औंठीहरू र नत्थहरू, सुन्दर वस्त्रहरू, खास्टाहरू, मजेत्राहरू र थैलाहरू; ऐनाहरू, मिहिन मलमल, पगरीहरू र घुम्टाहरू हटाइदिनुहुनेछ । अनि यस्तो हुनेछ , सुगन्धको सट्टामा सडेको दुर्गन्ध, पटुकाको सट्टामा डोरी, कोरीबाटी गरेको केशको सट्टामा खुइलिएको तालु, बहुमूल्य बस्त्रको सट्टामा कम्मरमा बाँधेको भाङ्ग्राको लुगा, र सुन्दरताको सट्टामा जलेको डाम हुनेछन्" (यशैया ३:१८-२४) ।

परमेश्वरले किन वास्ता गर्नुभयो ? जवाफचाहिँ पद १६ मा दिइएको छ,

> "सियोनका छोरीहरू अहङ्कारी छन्, अनि गर्दन ठड्याएर र विलासी आँखाहरू उचालेर हिँड्छन्, र आफ्ना पाउहरूले छमछम

आवाज गर्दै स्वाङ पारी हिँड्छन् ।" (यशैया ३:१६) ।

तिनीहरूमा देखाउने महंगा पहिरन, तिनीहरूका घमण्ड र व्यर्थताको एउटा चिनारी थियो ।

पोसाकको सिमाको लागि केही सुझावहरू

अब हामी त्यस्ता केही सिद्धान्तहरूलाई हेर्नेछौं, जसलाई वचनले खीष्ट हाम्रा पोसाकको सीमाको प्रभु हुनको लागि योजना गर्नुहुन्छ ।

सर्वप्रथम हाम्रा पोसाकहरू सुहाउँदो, र विवेकशिल हुनुपर्दछ । "यही प्रकारले स्त्रीहरूले लज्जालु स्वभाव र आत्मसंयमसित सुहाउने वस्त्रले आफूलाई सिँगारून्" (१ तिमोथी २:९क) । यहाँ "सुहाउने" भन्ने शब्दको भिन्नै अर्थ लुकेको हुन सक्छ, तर यसमा उचित भन्ने अर्थ निश्चित रूपमा समावेश हुन्छ । सुहाउने पहिरनले सुझाव दिने आशयमा मानवीय संरचनाको वृहत क्षेत्रहरूलाई देखाउने गर्दैन । यसले अर्को विश्वासीहरूलाई एकजना खीष्टियनले जिउनुपर्ने जीवनभैं जिउनलाई कठिन पनि हुँदैन ।

हाम्रो पहिरन न त ध्यान तान्ने खालको वा स्व-विज्ञापनको एउटा माध्यम हुनुहुँदैन । यहाँ हामी आफैमा ध्यान तान्नका लागि आएका होइनौं, तर उद्देश्यचाहिँ खीष्टलाई महिमित तुल्याउनु हो (यूहन्ना ३:३०; कलस्सी १:१८ख) । जे. रसेल आउडेनले भने भैं, "हाम्रो जीवनमा खीष्टियनको काम भनेको खीष्टलाई प्रशंसा गर्नु हो, न कि उसको बटुवा, न कि उसको दर्जीलाई नै, न त आफ्नै प्रशंसा गर्नु हो" ।

तसर्थ हामीले दुईवटा पराकाष्टाहरूलाई पछ्याएको हुनुपर्छ । एकातर्फ हामीले नयाँ पोसाकहरूमा संसारका मानिसको देखासिकी गर्न लालायित हुनुहुँदैन, तर पुराना पोसाक वा भद्दा पोसाक पहिरेर आफूलाई टड्कारो रूपमा उभ्याउनु पनि हुँदैन । हाउडेनलाई फेरी उदृत गर्दा, "परमेश्वरले भद्दापन वा नसुहाउँदो पोसाक वा पहिरिनलाई न त आज्ञा गर्नुहुन्छ, न त त्यसको तारिफ नै गर्नुहुन्छ । व्यक्ति वा पोसाकमा हुने बेमेलपन आत्मिकपनको चिन्ह होइन । हाम्रो शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो भने, सुन्दर, प्यारो, र उचित चिज नै त्यसको हकदार हुन्छ" । पुरानो करार अझै पनि लागु गर्न लायककै हुन्छ: "नयाँ प्रयोग गर्नमा पहिला नहोऊ, न त पुरानो भइसकेको देखाउन अन्तिम नै होऊ ।"

निश्चय नै हामीसँग सुहाउँदो पोसाक हुनुपर्दछ । हामीमा भैं अन्य धेरै

खाँचो भएको संसारमा खीष्टियनहरूको लागि पोसाकको सीमा कम भएजस्तै देखिन्छ, जुन सानो पसलभैं देखिन्छ ।

अनि त्यही कारणले गर्दा हामीले पनि महङ्गा पोसाकहरू खरिद गर्नुहुँदैन । "...बाटिएको केश, वा सुन, वा मोतीहरू, वा दामी-दामी वस्त्रले होइन" (१ तिमोथी २:९ख) । "तिमीहरूको सिँगार केश बाट्ने र सुनको गहना लगाउने वा परीपरीका वस्त्र पहिरने बाहिरी सिँगार नहोस्" (१ पत्रुस ३:३) । हामीले सधैं सस्तो खालको पोसाक पहिरिनु पर्छ भन्ने यसको अर्थ होइन । यो गलत अर्थ लगाइ हो । हामीले मूल्य र गुणस्तरलाई मापन गर्नुपर्छ । उदाहरणको लागि यदि हामी सबैभन्दा सस्तो जुत्ता किन्छौं भने, यो सम्भावना छ, कि हामी खुट्टाको डाक्टरलाई बढी रकम तिर्दैछौं । त्यसको सट्टा यदि हामीले जुत्ताहरूमा अलि बढी पैसा हाल्छौं भने, ठिक्कको र उत्तम गुणस्तरको पनि पाउन सक्छौं ।

हाम्रा पोसाकहरू सफा र सुकिलो हुनुपर्छ । फोहर र गन्हाउने पोसाकहरू मुक्तिदाताको लागि असल विज्ञापन होइनन्, वा असवाल्ड चेम्बरले भनेझैं, "भद्दापन चाहिँ पवित्र आत्माको अपमान हो" ।

खीष्टियनको लगाउने बस्तुलाई औँल्याएको हुनुपर्छ । यसको लागि उपयुक्त बाइबलको खण्ड व्यवस्था २२:५ हो, "पुरुषको वस्त्र स्त्रीले नपहिरोस्, न त स्त्रीको वस्त्र पुरुषले पहिरोस्; किनभने यस्तो गर्नेहरू सबै परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरका निम्ति घृणित छन्" । मुख्यतया यो पदले विपरित लिङ्गीको पोसाक पहिरिने र विपरित लिङ्गीको व्यवहार गर्ने कुराको विरुद्धमा निर्देशित गर्दछ, तर यो केश र पोसाक पहिरनको शैलीले लिङ्ग भेदको नाउँमा स्त्री र पुरुष नछुट्टिने पहिरनमा पनि लागु हुन्छ । परमेश्वरले लिङ्गहरूको द्विविधालाई घृणा गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा प्रश्न नै उठ्दैन ।

सारांशमा भन्नुपर्दा, हाम्रो पोसाकले प्रभुले, जसका लागी हामी राजदूतहरू हौं, उहाँको प्रतिनिधित्व गर्नुपर्छ । अनि यो हामी जिउने संस्कृति र ऐतिहासिक समयअनुसार फरक हुन्छ । हामीले यो कुरालाई सम्झेको हुनुपर्छ, कि हाम्रो पहिरनले हाम्रो देशलाई नास पार्ने सम्भावना हुन्छ । किर्कगार्डले एकजना त्यस्ता सर्कसका ठटचौलीपनलाई कुरा गर्छन्, जसलाई सर्कसको पालमा लागेको आगो फैलिन सक्ने चेतावनी दिन उनले ठटचौली गर्ने पहिरनमा नै उनलाई नजिकैको सहरमा पठाइएको थियो । "सहरबासीले उनको आवाजलाई सुनेर हाँसोमा उडाए । ठटचौलीको मुखबाट यस्तो कुरा सुन्नु केवल ठट्टामात्रै हुन्थ्यो,

अनि त्यो सहर आगलागीको चपेटामा पऱ्यो, किनभने उनका पहिरनले उनको सन्देशलाई रद्ध तुल्याइदियो" ।

यसको भित्र के छ

यो भित्र भएको कुरा यो हो कि, बाइबलले दिने जोड हाम्रो भित्री चरित्रमा हुन्छ, न कि बाहिर देखिने कुरामा मात्र । उदाहरणको लागि कलस्सी ३:१२-१४ लाई हेर्नुहोस्:

> "यसकारण परमेश्वरका चुनिएका, पवित्र र प्रिय जनहरूले भैं कोमल मायाहरू, दया, मनको नम्रता, दीनता, सहनशीलतालाई धारण गर; कसैले कसैको विरोधमा दोष दिने केही कुरा छ भने एक-अर्कालाई सहिदेओ र एक-अर्कालाई क्षमा गर; जसरी खीष्टले तिमीहरूलाई क्षमा गर्नुभयो, उसरी नै तिमीहरूले पनि क्षमा गर । तर यी सबै कुराहरूभन्दा बढी प्रेम धारण गर, जो सिद्धताको बन्धन हो" ।

१ तिमोथी २:९-१० मा फर्कदा हामीले यो कुरा पाउँछौं कि, "यही प्रकारले स्त्रीहरूले लज्जालु स्वभाव र आत्मसंयमसित सुहाउने..., तर असल-असल कामहरूले...।"

परमप्रभुलाई पवित्रताको सुन्दरतामा पुजौं ! उहाँको सामुन्ने झुकौं, उहाँको महिमाको घोषणा गरौं; आज्ञाकारीताको पटुका र विनयीको धुपहरूसँगै उहाँमा घुँडा टेकौं, र उहाँलाई उचालौं; प्रभु नै उहाँको नाउँ हो ।

◆◆◆

अध्याय २३

सत्यताको बोली

झुट बोल्ने कुरा कहिले साँचो हुन्छ ? यसको केवल एउटामात्रै जवाफ छ। परमेश्वरले झुट बोल्न सक्नुहुन्न, र उहाँले कसैलाई पनि त्यसो गर्ने अधिकार दिनुहुन्न । नवौं आज्ञाले झुटो गवाही दिनलाई बन्देज गरेको छ । खीष्टियनहरू आफ्ना छिमेकीहरूसँग झुटा कुरा गर्नबाट पर हट्न र सत्य कुरा बोल्नका लागि बोलाइएका छन् (एफिसी ४:२५) । शैतान झुटको पिता हो (यूहन्ना ८:४४), र हामीले उसको आचरणलाई अनुसरण गर्नु हुँदैन ।

जेनिस जे. डे. हानले हामीलाई यो कुराको सम्झना गराउँदछन्, कि बेइमानीले धेरै मुकुण्डो लगाउँदछ । आज्ञापालन गर्ने आशयबिना नै यसले धेरै प्रतिज्ञाहरू गर्छ । यसले गल्तीबाट पाइने एक चिजलाई कायम गर्छ बेइमानीको अवस्थाले चोरीलाई जन्म दिन्छ । सत्यताले व्यक्तिगत लाभ हासिल गर्न यसले वेवास्ता गर्छ, र यी गल्तीहरूलाई पनि ढाक्ने गर्छ ।

यो कुरा साँचो हो, कि बाइबलले झुटहरूको प्रतिवेदन राख्छ, तर यसले तिनीहरू ठीक छन् कि छैनन् भनेर पुष्टि कहिल्यै गर्दैनन् । साराको सन्दर्भमा अब्राहामले झुट बोले (उत्पत्ति १२:१०-२०; २०:२) । इसहाकले रेबिकाको बारेमा झुट बोले (उत्पत्ति २६:७) । आफ्नो अर्पणको बारेमा हननिया र सफीराले परमेश्वरसँग झुट बोले (प्रेरित ५:१-११) ।

त्यहाँ त्यस्ता पनि समस्याहरू छन्, जतिबेला परमेश्वरका जनहरूले झुटो बोलेनन्, तर उनीहरूले सबै सत्य कुरा पनि गरेनन् । हिब्रू सुँडेनीहरूले भने कि, हिब्रू स्त्रीहरूले उनीहरू त्यहाँ पुग्नुभन्दा अगाडि नै आफ्ना बच्चाहरू जन्माउँथे (प्रस्थान २:१९) । परमेश्वरले पुष्टि गर्नुभयो भन्ने कुराको यथार्थताले यो कुरा देखाउँदछ, कि उनीहरूले झुटो बोल्दै बोलेनन् । मोशाले बलिदान गर्दा उजाड स्थानमा जानलाई इस्राएलीहरूको लागि अनुमति मागे (प्रस्थान ५:३) । उनलाई

थाहा थियो, कि फारोले यदि उनको अनुरोधलाई इन्कार गर्थे भने, उनको अन्य अनुरोधलाई पनि इन्कार गर्ने छन्, जुनचाहिँ स्थायी प्रस्थान थियो । एहूदले आफूसँग राजा एग्लोनको लागि परमप्रभुबाट आएको रहस्यमय सन्देश दिए । उनले त्यो सत्यको सन्देश थियो भनेर प्रकट गरेनन् (न्यायकर्ता ३:१२-३०) । जब परमप्रभुले दाऊदलाई राजाको रूपमा अभिषेक गर्न शमूएललाई भन्नुभयो, उहाँले यो कुरा पनि भन्नुभयो, कि राजा शाऊलले प्रश्न गरेको खण्डमा उनले आफू परमप्रभुलाई बलिदान चढाउन आएको हो भनी भन्नुपर्थ्यो (१ शमूएल १६:१-३) । यो कुरा साँचो थियो । उनले बलिदान चढाए, तर त्यो नै उनको यात्राको सम्पूर्ण कारण भने थिएन । उनी आफूलाई थाहा भएको सम्पूर्ण कुरा भन्न बाध्य भएनन् ।

कहिलेकाहीँ मानिसहरूले त्यसको आधारमा बहाना बनाउँदछन्, जसको अन्तले माध्यमलाई न्याय गर्छ । असल परिणाम आउनसक्ने दुष्ट काम गराइ त्यो प्रभु येशू सम्बन्धी सिद्धान्तको छली विचार हो, जसलाई बाइबलमा दोष लगाइएको छ (रोमी ३:८) ।

यो सम्पूर्ण क्षेत्रमा भएको विवेकले अति पिरोलेर सिद्धान्त ल्याउने समस्यालाई भन्नुपर्दा हामीले साँचो कुरा गरी मानवीय जीवन जोखिममा परेको बेला उब्जन्छ । प्राचीन उदाहरणहरूमा त्यस्ता खीष्टियन पर्दछन्, जसले नाजी शासनकालमा यहूदीहरूसँग व्यवहार गरे । त्यहाँका सिपाहीहरू ढोकामा आइ सोध्दथे, "यहाँ कोही यहूदीहरू छन् ?" छैन भन्नु झुट कुरा हुन्थ्यो । तथापी अन्य कुनै पनि जवाफको अर्थ यहूदीहरूका लागि मृत्यु हुने थियो । के गर्ने ?

कसैले भन्थे, "सत्य बोल र परिणामहरू परमेश्वरमा छोडिदेऊ" । त्यो निश्चित रूपमा नै मृत्युदण्ड दिने कार्य थियो ।

त्यो बेलाको अर्को विकल्पचाहिँ न त अनादर गर्ने नै, न त अभियोग नै लगाउने खालको जवाफ दिएर परमेश्वरमा भरोसा गर्नुपर्थ्यो । परमेश्वरले यस्तो गर्न सक्नुहुन्थ्यो, तर उहाँले सधैंजसो यसो गर्नलाई चुन्नुभएको थिएन ।

अरूहरूले भन्ने गर्दथे, कि हाम्रो आफ्नैजस्तो दुष्ट संसारमा कहिलेकाहीँ दुई खालका दुष्टात्माहरू मध्ये कम खालको चुन्नु अनिवार्य हुन्थ्यो । यहाँ यस्तो कुरा गलत नै भए तापनि झुट बोल्नु भनेको निर्दोष मानिसहरूलाई मृत्युमा सुम्पनुभन्दा कम दुष्टता हो । कसैको जीवन समावेश हुने बेलामा मात्र यस्तो नीति बैधानिक हुन्छ ।

कसैले प्रेरित ५:२९ लाई उल्लेख गरेका छन्: "तर पत्रुस र प्रेरितहरूले भने,

हामीले मानिसहरूको होइन, तर परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्नुपर्छ" । परमप्रभु भन्नुहुन्छ, "तैंले हत्या नगर्नू" (प्रस्थान २०:१३) । परमप्रभुले यो पनि भन्नुहुन्छ, "मृत्युतिर लगिएकाहरूलाई बचाऊ, र मार्नको निम्ति लगिएकाहरूलाई रोक ! अनि हेर्नुहोस्, यो कुरा हामीले थाहै पाएनौं भनी भन्यौ भने के जसले हृदयलाई तौलनुहुन्छ, उहाँले यसको ख्याल गर्नुहुन्न र ? अनि जसले तिम्रो प्राणको रक्षा गर्नुहुन्छ, उहाँलाई यो कुरा थाहा छैन र ? अनि के उहाँले हरेक मानिसलाई उसको कामअनुसार प्रतिफल दिनुहुन्न र ?" (हितोपदेश २४:११-१२) ।

एउटा अन्तिम विचार गर्नुपर्ने कुरा यस्तो छ, कि कति यस्ता कार्यहरू पनि हुन्छन्, जुन आफैमा असल कार्यहरू होइनन्, तर ती सत्य बचाउने विश्वासको प्रदर्शन हुँदा असल कार्य हुन आउँछन् । साधारणतय अब्राहामको लागि होमबलिको रूपमा इसहाकलाई बलिदान गर्नु हत्या हुने थियो, तर परमेश्वरले यसलाई अनुमोदन गरिदिनुभयो, किनभने यसले अब्राहामको विश्वासको निष्कपटतालाई देखायो (याकूब २:२१) । भेद लिन आउनेहरूसँग मित्रता गाँस्नु राहाबको लागि सामान्यतया राष्ट्रघात नै थियो, तर उनी यसो गरेर धर्मी ठहरिइन्, किनभने यसले यस्तो कुरा देखायो कि, तिनी परमप्रभुमा साँचो विश्वासी थिइन् (याकूब २:२५) । यी दुईवटा कार्यहरूबाट विश्वासलाई निकाल्नुहोस् र तिनीहरू दुष्टतामा हुन्थ्ये ।

जसरी हामीले भन्यौं, समस्याचाहिँ टाँसिने खालको छ । भाग्यबस हामीमध्ये धेरैले यसको सामना गर्नुपर्दैन । हामीले सामना गर्ने १००१ समस्याहरूको लागि समाधान यस्तो हुन्छ, कि "झुटो बोल्नुले भरोसालाई देखाउँछ, शंकालाई उब्जाउँछ, र सम्बन्धहरू तोड्दछ, तर सबैभन्दा खराब कुरा यो हो, कि त्यो परमेश्वरको अपमान हो, जो सबै सत्यताहरूको स्रोत हुनुहुन्छ" ।

◆◆◆

अध्याय २४

नैतिक द्विविधाहरू

खीष्टियन पवित्रताको विषयको कुनै पनि व्यवहारिक नीति विद्यालाई विचार नगरिकनै पूरा हुँदैन, जसमा नैतिक रूपमा के असल र के खराब छन्, अनि के सही छ, र के गलत छ भन्ने कुरा पर्दछ । प्रत्येक समुदायमा कुरा काट्ने, सम्झौता गर्ने, र ठगी गर्ने अनगिन्ति परीक्षाहरू र दवावहरू आउँछन् । रकमको प्रयोग हुन आउँदा उक्त परीक्षाहरू बलिया हुन्छन् । त्यसैले गर्दा भोल्टाइरलाई यसो भन्नुपर्‍यो, "रकमको विषयमा सबै मानिसहरू एउटै धर्मका हुन्छन्" । प्रत्येक खीष्टियनहरू भोल्टाइरलाई गल्ती सावित गर्न समर्पित हुनुपर्छ ।

एकजना व्यापारीले आफ्नो दर्शन यस्तो कुरा भएको व्यक्त गर्दछन्, "व्यवसाय भनेको पट्याउने पर्दाजस्तो हो, यसलाई टेढो पार्दामात्र यो उभिन्छ" । अन्य व्यक्तिहरूले यसलाई खुल्ला रूपले भन्दछन्, कि उनीहरूले आफ्नो व्यवसायलाई डाँडाको उपदेशजस्तै गरी चलाएका थिए, उनीहरू तहस-नहस भइसक्थे, अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा तिनीहरूले सिधा रूपमा चलाएका भए टिक्न सक्दैनथे ।

अब हामी आज सामान्य भएका नीतिशास्त्रका केही भागहरूलाई सूचीकृत गरौं: आम्दानीको झूटो करलाई नफर्काउनु; अनादरको विज्ञापन; घुसपैठ र बदलालाई आश्रय दिन्छ; तौलहरू र नापहरूमा छल्नु; ठूला व्यापारीले कमसल उत्पादन गर्नु, अपर्याप्त खाताबाट रकम निकाल्न खोज्नु; साहुहरूबाट बच्न टाट पल्टेको घोषणा गर्नु । अन्य अनैतिक अभ्यासहरूमा पर्ने चिजविजहरूमा: साहित्यको चोरी; आफ्नो जागिरका सामग्रीहरू वा औजारहरू निर्यात गरी कसैलाई सहायता गर्नु; घण्टाको आधारमा ज्यालामा काम गर्नेले ६० नै मिनेट दिन असफल हुनु; कम्पनीको समयमा खीष्टको गवाही दिनु; परमप्रभुको कार्यलाई लत्याउनु; ट्राफिक नियमको उलङ्घन गर्नु; दृढता नास गर्नु; पहिले नै निश्चित गरिएको समयको पालन गर्न असफल हुनु हो ।

कोही व्यक्ति दोषी छ भन्ने कुरा थाहा हुँदा-हुँदै पनि एकजना खीष्टियन वकिलले ऊ निर्दोष छ भनी मुद्दा खेप्नुपर्ने हुन्छ ? के एउटा जहाजको परिचारिकाले मद्यपानको वितरणको काम गर्नुहुन्छ ? के खरिद गर्ने समूहले बिक्रिकर्ताले दिने उपहारलाई स्वीकार गर्नुहुन्छ ? कर तिर्ने निर्धारकलाई घूस दिएर एक दिन वा हप्तादिन आराम गर्न सकिन्छ ? के एउटा विद्यार्थीको लागि पहिल्यै परीक्षा दिनसक्ने पहुँच हुन्छ ? के उसले त्यसो गर्न सक्छ ? के त्यहाँ नैतिक समस्या हुन्छ, जबकि तिनीहरूले उत्पादन गरेर बचेका थोकहरू क्यान्सरको लागि उत्पादन गरिएको थियो भनेर जान्दछन् ? मदिरा कम्पनीले दिने चन्दा के खीष्टियन स्कुलले लिनुहुन्छ ? कानुन सम्मत नभएको भनी जान्दा-जान्दै बिमाको दावी गर्न खीष्टियन डाक्टरलाई एउटा बिरामीले हस्ताक्षर गर्न कर गर्दै गरेको अवस्थामा उनले सो गर्नुहुन्छ ? एउटा भवन निर्माण गर्ने वितरक स्थानिय समितिका सल्लाकार छन् । यदि ठेकदारहरूले उनिबाट किन्छन् भने तिनीहरूले घडेरीको करमा छुट पाउँदछन् । तिनीहरूले कुनै न कुनै वितरकबाट त किन्छन् नै, त्यसो त उनिबाटै किन नलिने ?

इमानदारीता र बेइमानीताको उच्च मूल्य

यहाँ एउटा यूनानी छ, जसले एउटा सानो रेष्टुरेण्ट चलाउँछ । सहरबाट एकजना निरिक्षक आएर जाँच गरी त्यहाँ परिवर्तन गर्नुपर्ने कुराको लामो सूची तयार पारिदिन्छः चुल्होमाथिको एउटा नयाँ छाना, एउटा नयाँ मासु काट्ने काठ, नयाँ काउन्टरहरू र स्कुलहरू र अन्य धेरै परिवर्तनहरू, जसको मूल्य हजारौं रुपियाँ पर्दछ । अन्तमा निरिक्षकले सोध्दछ, "के यसको मूल्य २५०० पर्छ ?" यदि उसले "होइन" भनी भन्छ भने, निरिक्षकले भन्नेछ, "यो काम दुई हप्तामा नसक्ने हो भने, त्यसलाई बन्द गर ।"

जब ट्रयाकोमाको न्यारो पुल बनाइसकियो, उद्योगको बिमा गर्ने एजेन्टले त्यसको नीति लेख्ने अवसर पायो । ऊ अति निश्चित भयो, कि उक्त पुल नष्ट नहुने प्रकारको थियो, जसले गर्दा उसले बाँकी रकम खल्तीमा हाल्यो । एकदिन ठूलो बतास चल्यो, र उक्त पुललाई हल्लायो र पानीमा डुब्यो ।

खीष्टियनहरूले पनि अनगिन्ति अप्ठ्यारा निर्णयहरूको सामना गर्नुपर्ने कुरालाई इन्कार गर्न सकिदैन, तर त्यो भन्दा पनि अप्ठ्यारो कुराचाहिँ गलत निर्णय गर्नुमा हुन्छ ।

यहाँ केही यस्ता मानिसहरूको उदाहरण दिइएका छन्, जसले जुनसुकै मूल्यमा पनि ठीक हो भन्ने लागेको कुरा गर्ने साहस गरे । कपडा नाप्दै गर्दा उनको मालिकले उनलाई जीऊ तन्काउन भने । आदमले भने, "महासय, तपाईंको कपडा तन्कने छ, तर मेरो विवेक तन्कदैन"। परमेश्वरले आदमलाई पछि बाइबलको एउटा टिप्पणी लेख्नलाई प्रयोग गर्नुभयो, जसले उनको नाउँलाई उच्च पाऱ्यो ।

अर्को पसलमा एउटा ग्राहकले उही दाममा अझै बढी गुणस्तरको चिज दिन कामदारलाई बाध्य बनायो । हुन्छ, हुन्छ दिनुहोस्, "त्यो ग्राहकले भन्यो," हाम्रा मालिकले देखेका छैनन् । त्यो कामदारले भन्यो, "मेरा मालिकले सधैं हेरिरहनुहुन्छ ।'

एउटा नयाँ काममा डिक एफले उनका तालिम दिने प्रशिक्षकसँग धेरै हप्ता यात्रा गरे । हरेक दिनको अन्तमा उनका प्रशिक्षकले ग्राहकहरूको ठाउँमा बिताएको समयको हिसाब गर्थे । यद्यपि प्रायः सधैं नै सात वा त्योभन्दा कम घण्टा हुने गर्थ्यो, उनले त्यसलाई ८ घण्टा भनी लेखिदिन्थे, र उसको लागि पनि उनले त्यही गरेका चाहन्थ्यो । एउटा खीष्टियनको नाताले उनले त्यसो गर्न नसक्ने कुरा बताउँथे (उनको जागिर त्यसैमा आधारित हुने भए तापनि) । ती प्रशिक्षकले रिसाएर प्रतिक्रिया जनाए, तर डिकले आफ्नो कार्यलाई जारी राखे भनेपछि उनी डाइरेक्टरको लागि मिसनरी बने ।

जब हेरोल्ड जी ठूला पसलहरूमा आलु चिप्स पुऱ्याउने काममा लगाइए, उनलाई प्रतिस्पर्धीहरूको पोशाकलाई प्वाल पार्ने भनी तिखो सिसाकलम बोक्न भनियो । त्यो प्वालले गर्दा ओसिलो हावा पाकेटभित्र छिरेर आलु चिप्सलाई ओसाइ दिन्थ्यो । हेरोल्डले सो कुरा इन्कार गरे, तर उनलाई कामबाट भने निकालिएन । पछि मालिकहरूले यस्तो कुराको महसुस गरे, कि इमानदार मानिस हुनु नै उत्तम कुरा हो ।

तर अर्का व्यक्तिले पुरुषहरूको कपडाको पसलमा काम गरे । एकपटक त्यहाँका खीष्टियन हुँ भनी दावी गर्ने व्यवस्थापकले उनलाई भने, कि उनीहरू पुरुषहरूको सुटलाई बिक्रि गर्न जाँदैछन् । उनले बबलाई सामान्यतया १५० पाउण्डमा बेचिराखेका सुटहरू सबै माथिल्लो तलामा लगी २०० पाउण्डको बिक्रि मूल्य लगाइ १७५ पाउण्ड सम्ममा बेच्न भने । उनले मालिकसँग त्यस

कार्यको विरोध गरी बबले सो कामबाट राजीनामा दिए । परमेश्वरले उनलाई सेवकाइमा राखी आदर गर्नुभयो ।

परमेश्वरको प्रतिज्ञा पूरा गर्नु हुन्छ । “मलाई आदर गर्नेलाई म आदर गर्नेछु” (१ शमूएल २:३०) । केही समयको लागि धेरै मूल्य चुकाउनु परे तापनि धर्मी प्रकारले काम गर्ने उहाँका मानिसहरूलाई परमप्रभुले सधैं बढाउनुहुन्छ ।

◆◆◆

अध्याय २५

प्रभु मलाई तोड्नुहोस्

यो रुवाण्डामा जागृतिको आगो सल्केको समय थियो । त्यतिखेरको जागृतीको प्रचलित विशेषता भन्नु नै राष्ट्रिय विश्वासीहरूमा छचल्किएको कुराचाहिँ आत्मिक तोडाइ थियो । सेवाकाइको लागि मानिसहरूलाई तालिम दिन आफ्नो सम्प्रदायद्वारा रेभ. केभिन बेकरलाई बेलायतबाट त्यहाँ पठाइएको थियो । जसरी उनले तालिम केन्द्रमा शिक्षा दिए, तब उनको ईश्वरशास्त्र क्रमिक रूपमा उदार हुँदै आयो । उनले परमेश्वरको वचनमा द्विविधाहरू र इन्कारीहरू रोप्दैथिए । त्यस कक्षामा सानो समूहका मानिस थिए, जो "नयाँ जन्मिएकाहरू हुन्, त्यस्ता मानिसको सानो झुण्ड थियो, यी मानिसहरू हरेक बिहान ४ बजे प्रार्थनाको लागि भेला हुन्थे, अनि तिनीहरूले उनको लागि प्रार्थना गरिरहेका छन्, भनेर जब केभिनले खवर पाए, तब उनी अपमानित भएका थिए । यी सबै कुरा पछि, उनी त्यहाँको मण्डलीको पाष्टर बने, र उनीहरू अबोध नागरिकहरू जस्तै थिए ।

एकदिन केभिनलाई अगुवाहरूको सभामा बोलाइयो, र उनलाई त्यहाँबाट विदा दिइयो । उनी नै गाली र अपहेलना गर्नेवाला थिए भने झैं गरी त्यहाँका प्रमुख व्यक्ति चुपचाप बसे । अन्तमा उनले यतिमात्र भने, "तर तिमीलाई वास्तवमा नै सहायतको खाँचो छ" । ती आदरणीय प्राध्यापक अरू दिनभन्दा पनि अझ बढी नै रिसाएका थिए ।

जे जस्तो अवस्था भए तापनि, जसरी बचाइएकाहरूले लगातार प्रार्थना गरिरहे, अनि रेभ. बेकरको जीवनमा पनि परमेश्वरले काम गर्न थाल्नुभयो । उनले आफू कट्टर विश्वासबाट कतै अल्मलिएका थिए भनेर महसुस गर्न थाले । अन्तमा उनी यति धेरै कुरामा विश्वस्त भए कि, उनी बिशपहरूकहाँ गएर आफ्नो शिक्षा बाइबलको सिद्धान्तसँग नमिल्ने खालको थियो भनेर स्वीकार गर्नुपर्‍यो,

यसरी उनको शिक्षा मण्डलीको लागि स्वीकारयोग्य भयो ।

ती बिशप केभिन इभाञ्जिलिकल अडानले धेरै नै निराशामा परे । उनले आफ्नो अनुहार दुई हातहरूको बीचमा राखी घोप्टो परी भने, "हे केभिन अब तिमी कहिल्यै पनि एक बिशप हुन सक्दैनौं" । केभिनले भने, "परमेश्वरको स्तुति होस्' !

तोड्ने दवाव

जसरी उनलाई पवित्र आत्माले विश्वस्त पार्न थाल्नुभयो, केभिनले फेरी जन्मनेहरूका अगुवाहरूकोमा गई क्षमा माग्ने दवावको अनुभव गरे । एउटा इज्जतदार सम्प्रदायमा भएका एकजना पाष्टरले काला विद्यार्थीहरूसँग क्षमा माग्नुपर्ने कस्तो खालको बिडम्बना ! उनले त्यस विचारको विरुद्धमा संघर्ष गरे, तर दवाव अति नै दिइयो । उनले पनि उक्त बाधाको विरुद्धमा विरोध गर्दै थिए । उनले त्यहाँ जाने निर्णय नगर्दासम्म शान्ति पाएनन् । उनी एकदमै छियाछिया भए, उनी आफ्नो गाडीभित्र गए, गाडीलाई चलाउन बन्द गरे, र क्षमा याचनाको सानो भनाइको अभ्यास गरे ।

जति सके चाँडो उनी ढोकामा पुगे, ती नयाँ जन्म पाएका व्यक्ति देखा परे, र भने, "हल्लेलूयाह !" तिनलाई थाहा भयो, कि उनको प्रार्थनाको जवाफ आउँदै थियो । यहाँ नै केभिनले पहिलो पटक अंकमाल गरेका थिए, यो पहिलोपटक थियो, उनले सो कुरा गर्ने चाहना राखे ।

अब बचाइएकाहरूमध्ये केभिनलाई बिहानको ४ बजेको प्रार्थनामा सहभागी हुनलाई अनुरोध गरे । त्यो एउटा पाष्टरको रूपमा पूर्णगरी उनको क्षेत्रभन्दा बाहिरको कुरा थियो । उनको बहानाहरूमा उनी डरको स्वरमा बोले । तिनीहरू संयम भएर सुने, अनि सोधे, "के तपाईंले यसलाई एक हप्ताको लागि कोशिस गर्नुहुन्छ ?" अब अगाडि रोक्न नसकेर उनले स्वीकारे । छिट्टै नै उनले पहिला कहिल्यै अनुभव नगरेका आत्मिक उमङ्गहरू प्रार्थनाद्वारा पाए ।

जब प्रशासनले उनीहरूसँग रहने एकजना प्रशिक्षक बिहान ४ बजे विद्यार्थीहरूसँग प्रार्थनाको लागि भेट्दैछन् भन्ने कुरा सुने । तब उक्त तालीम केन्द्रको यी उत्तम खालका चाहनामध्ये विनाश भएको विचार गरियो । तिनीहरूको समाधान भन्नु नै रेभ. बेकरलाई अर्को स्कुलमा पठाउनु र क्याम्पसमा बिहान ७ बजेभन्दा अगाडि कुनै पनि भेटघाट गर्नलाई मनाही गर्नु थियो ।

बचाइएकाहरूले उक्त कुरालाई परमप्रभुको सामु तौलिए, अनि मानिसहरूलाई भन्दा परमेश्वर प्रति आज्ञाकारी हुने निर्णय गरे । उनीहरूले लगातार रूपमा परमेश्वरसँग प्रार्थना गरेको कारण, दीक्षान्त हुने बेलाको केही हप्ता अगाडि नै उनीहरूलाई त्यो तालिम केन्द्रबाट निकालियो । उनीहरू अति नै तोडिए, र तितोपनामाचाहिँ होइन । उनीहरूले यसलाई धैर्यताकासाथ लिए, अनि आरोप-प्रत्यारोप गरेनन्, तर उनीहरूले यस्तो कुराको महसुस गरे, कि भाइ केभिनले अझै पनि बिशपलाई त्यो तीतो अनुभव बताउँदै थिए । तसर्थ उनी तिनीहरूकोमा गए, र यो सुझाब दिए, कि उनले आफ्नो कष्टपूर्ण भावना बिशपसँग स्वीकारेका थिए । यस पटक केभिनले संघर्ष गरेनन् । उनी छिटो-छिटो गए, त्यो टिपोटलाई हटाए, र उनको जीवनमा लगातारको जागृतिको महसुस गरे ।

उनको हृदयमा हिर्काउनुहोस्

पवित्रताका सबै तत्वहरूमध्ये चूर्णता भन्ने कुरा पनि अति नै महत्वपूर्ण र प्रभावकारी हुन्छ । जब हामी चूर्ण भएको मानिसको बारेमा कुराकानी गर्छौं, तब हाम्रो आशय परमेश्वरको इच्छाद्वारा वशमा छ भन्ने हुन्छ । ऊ जटिल परिस्थितिहरू र चिढाउने मानिसहरूको परिस्थितिहरूमा पनि विनयी र भलाद्मी हुन्छ । जब उसले एक गालामा थप्पड हान्छ, तब उसले अर्को गाला पनि फर्काइदिन्छ ।

सेड् ई. स्टान्ली जोन्स भन्दछन्:

> अर्को गाला थाप्नाले तपाईंले आफ्नो शत्रुलाई निशस्त्र पार्नुहुन्छ। उसले तपाईंको आफ्नो गालामा हिर्काउँछ, र तपाईं आफ्नो नैतिक आचरणद्वारा अर्को गाला फर्काएर हृदयमा चोट पुऱ्याइदिनुहुन्छ । उसको शत्रुपना पनि क्षीण भएको हुन्छ । तपाईंको शत्रु गएको हुन्छ । तपाईंले आफ्नो शत्रुबाट छुटकारा पाएर, त्यो संसार त्यस मानिसको पैंतालामा हुन्छ, जस्मा पछाडीपट्टी हिर्काउने शक्ति हुँदैन । त्यो शक्ति नै वास्तविक शक्ति हुन्छ ।

चूर्ण हुन तयार हुने कार्यचाहिँ चरित्रको सुन्दर अनुहार हो । यसले बदला लिने, आफैलाई बचाउने र नक्कल गर्ने स्वभाविक रीसलाई हटाउँदछ । परमेश्वरले चूर्ण भएका चिजविजहरूलाई खोजिरहनुभएको छ ।

परमेश्वरका बत्तीहरूको लागि घैंटाहरू,

हेर, क्रन्दन टाढासम्म जाँदछ,
बनाइएको सुन्दरता होइन,
तर चूर्ण हुने तयारी हो, सुन्दरता,
परमप्रभुका भाँडाहरू बन्ने उद्देश्य राख ।

एकदिन एकजना मानिस केही समसामयिक खतराहरू लिएर डा. अलेक्जेण्डर ह्वाइटको अफिसमा आयो । त्यहाँ यो कुरा देखिन्छ, कि एकजना प्रचारकले डा. ह्वाइटका सहयोगी खीष्टियन होइनन् भनेर सामूहिक रूपमा भने ।

डा. ह्वाइट रीसले आगो भए । त्यस्तो दोष परमप्रभुका विश्वासयोग्य दासका विरुद्धमा भएको हुनाले विचार गर्नुपर्ने कुरामा पनि उनी क्रोधित भए । उनले थोरै चुनिएका शब्दहरूमा यो पापको दोषको विरुद्धमा आफ्नो रीसलाई प्रकट गरे ।

"त्यतिमात्र होइन" उक्त व्यक्तिले भन्यो । "उसले तपाईं साँचो विश्वासी होइन भनेर पनि भन्यो ।"

त्यस कुरामा डा. ह्वाइट रोकिँदै भने, "कृपया यहाँबाट जानुहोस्, ताकि म एक्लै बसेर परमप्रभुको अगाडि आफ्नो हृदय जाँच गर्न सकूँ" ।

चूर्णता एउटा त्यस्तो पाठ हो, जसलाई हामीमध्ये कोहीले सजिलै जान्न सक्दैनौं । कुनै समय म दुईजना आदरणीय परमप्रभुका दासको घरमा गएको थिएँ । म सम्झन सक्दिन कि कसरी यस्तो प्रसङ्ग आयो, तर उनीहरूले अध्यक्ष भएको बाइबल स्कुलको विषयमा आलोचना गर्न सुरु गरे । म भित्रबाटै एकदमै रिसाएको महसुस गरें । कसैले "कस्तो नराम्रो बच्चा" भन्दाखेरि आमाले गर्ने अनुभव जस्तै मैले गरें । मेरा उत्तेजनाहरू नाइगाराको झरनाझैं आवेशमा आए, र मैले ती दुवै नालहरूलाई बगिरहन दिएँ । जब म घर फर्किदै थिए, तब मैले मेरो धार्मिकतालाई बचाउन सकेकोमा आफैलाई बधाइ दिएँ ।

त्यसको केही महिना पछि म सभाहरूको लागि इवा भन्ने स्थानको यात्रामा जाँदै थिएँ तब परमेश्वरको आत्मा ममाथि आउनुभयो, र उहाँले मलाई कडासँग विश्वस्त पार्नुभयो । यो उहाँले मानौं यसो भन्दै हुनुहुन्थ्यो, "म्याकडोन्याल्ड, तिमी अरूहरूलाई खीष्टियन जीवन कसरी जीउने भनेर भन्न जादैछौं, तथापी तिमीले मेरा ती दुई दासहरूसँग बोलेको तरिकालाई तिमीले यसलाई कहिल्यै सही नगरेको कुरालाई सम्झि राख" । त्यो हप्ताको अन्तमा प्रचार गर्नुभन्दा अगाडि मैले ती दुई मानिसहरूलाई क्षमा याचनाको पत्र लेख्नु पर्‍यो ।

चूर्णताका सम्बन्धहरूको टिप्पणी

के त्यो अवस्था नै मित्रताको अन्त थियो त ? होइन, यो त पहिला कहिल्यै नभएकोभन्दा गहिरो सम्बन्ध थियो । तिनीहरूले मलाई क्षमाको निश्चयता दिँदै, म पनि तिनीहरूको गहिरो चाख र प्रार्थनाहरूको निश्चयता दिँदै एउटा अनुग्रही पत्र लेखे । परमेश्वरको मार्गचाहिँ उत्तम मार्ग हो, अनि उहाँलाई थाहा छ, कि चूर्णताले सम्बन्धहरूको टिप्पणी गर्छ भने, घमण्डले ती सम्बन्धहरूको नास गर्छ ।

तपाईंले विचार गर्नुभएको होला, कि मैले एउटा पाठ सिकें, तर होइन ! एकाबिहानै मेरो फोनको घण्टी बज्दा म एउटा अन्त्येष्टिको सेवामा सहभागी हुन तयार गर्दै थिएँ । तिनी एक बेलायतका प्रचारक थिए, जो त्यस क्षेत्रमा घुम्दै थिए । मैले यो कुरा थाहा पाएँ कि, उनले आउनेवाला प्रभुका दृश्यलाई थामेका थिए, कि जुन अति धर्मशास्त्ररहित भएको कुरा मैले विचार गरें । अन्तमा अगमवाणीको विषय आयो, र मैले मेरा भावनाहरूलाई तिष्ण स्वभावमा निकास दिएँ । म यो कुरामा निश्चित हुन्छु, कि फोनका तारहरू ताता थिए । परिस्थितिवश यो एउटा अन्त्येष्टिको लागि नराम्रो तयारी थियो । जब हामी विचारणीय लम्बाइमा जेलियौं, तब यो कुराको निष्कर्ष निकाल्यौं, कि हामी प्रत्येकले उसको आत्मिक अवस्थामा पहिल्यै भएको भन्दा बढ्तागरी विश्वस्त हुन थाल्यौं ।

त्यसको धेरै वर्षपछि म लण्डनमा गएँ । अब मेरो फेरी परमप्रभुसँग चाहना नगरेको भेट भयो । म उक्त प्रचारक बस्ने स्थान नजिकैको बाटो भएर जाँदै थिएँ । म त्यो टेलिफोन गर्ने स्थान नजिकै भएको देख्न सक्थे । "बिल तिमीले यो भाइलाई फोन गरेर तिमीले मसँग बोलेका कुराहरूको लागि क्षमा माग्नुपर्ने कुरालाई विचार गर्दैनौं ?"

"तर प्रभु म अझै पनि आफू सही छु भन्ने लाग्छ । म तपाईंको चाँडै आउने कुराको सत्यतालाई जोगाउँदै थिए" ।

"त्यो कुरा होइन, भावना भन्दा सत्यताको कुरा बढी होइन" । म टेलिफोन गर्ने स्थानमा प्रवेश गरें, नम्बर दबाएँ (उसलाई नभेटिएको होस् भन्ने आशामा), तर उसले फोन उठायो । वास्तवमा फोन उठाउने उही थियो । मैले किन फोन गरेको हुँ भनेर प्रष्ट पारे । यो मेरो घमण्डको लागि एउटा मुक्का थियो, कि यस्तो मुक्कामा मेरो घमण्ड कहिल्यै निको भएन । उसले मेरो क्षमा याचनालाई अनुग्रही प्रकारले स्वीकार गऱ्यो र उसँग अर्को दिन नजिकैको होटलमा खाना खाने व्यवस्था मिलायो । पछि ऊ सहभागी हुने सभामा मलाई बोल्नलाई निमन्त्रणा गऱ्यो ।

तर कसैले भनिरहेको हुनसक्छ, “मानिसले म चूर्ण भएको छैन, र यसको बारेमा म के कुरा गर्न सक्छु ?” यसमा म चारवटा तहहरूमा सुझाव दिन चाहन्छु ।

चुर्णताका तहहरू

पहिला, प्रार्थना गर्नुहोस्, “प्रभु मलाई चूर्ण बनाउनुहोस्” । तपाईंलाई अन्य खीष्टियनहरूलाई जस्तै परिवर्तनको आवश्यकता हुन्छ भनेर पहिचान गर्नुहोस्, अनि परमप्रभुले तपाईंको जीवनमा त्यस्तो परिवर्तन गरिदिनुभएको होस् भनेर प्रार्थना गर्नुहोस् । तर त्यहाँ मूल्यको गणना गर्नुहोस्, र उक्त तोडिने कुरा पीडादायी हुन्छ ।

दोस्रो, ठीक बनाउनुपर्ने विगतका गल्तीहरूलाई क्षमा माग्नको लागि अप्रिय शब्दहरू प्रयोग गर्दा तपाईंले आत्मामा भन्दा शरीरमा कार्य गरेका कुराहरूलाई केलाउनुहोस् ।

तेस्रो, परमेश्वरलाई पहिला र त्यसपछि तपाईंले ठेस पुऱ्याएका मानिस वा व्यक्तिहरूसँग स्वीकार गर्नुहोस् । अन्य व्यक्तिहरूसँग भन्दा परमेश्वरसँग स्वीकार्ने कार्य सहज हुनेजस्तै देखिन्छ । तर गोलीलाई टोक्नुहोस्, अनि आवश्यक पनि सम्पूर्ण कुरा गर्नुहोस्, ताकि तपाईं दुःखमा नपार्नुहुने पवित्र आत्मासँगै हिँड्न सक्नुहुन्छ ।

अन्तमा, आफ्ना अनुभवहरू स्वतन्त्र रूपमा अरूहरूलाई बाड्नुहोस् । यसलाई आफ्नो अहंकारका लागि गर्ने भन्ने होइन, तर सायद यसले उनीहरूलाई चूर्णताबाट आउने आशिष पाउने कुरामा उत्साह दिन्छ ।

परमेश्वरले चूर्ण चिजहरू र चूर्ण मानिसहरूलाई मन पराउनुहुन्छ । भेन्स हाभ्नरले लेखे झैं, “बालिकाको लागि टुक्रिएको माटो, बर्षाको लागि टुक्रिएको बादल, शक्तिको लागि टुक्रिएको अन्नको खाँचो पर्छ । यो लेखिएको कुरा सिंगमरमरको बोतल हो, जसबाट अत्तर बग्दछ । यो जाबोकबाट भएको याकूबको घुर्की हो, जससँग परमेश्वर अनि मानिसहरूसँगको शक्ति थियो । यो पत्रुसको धुरुधुरुको रुवाइ थियो, जो पहिलाको भन्दा अझै बढी शक्तिशाली व्यक्ति बन्दै थिए ।”

◆◆◆

अध्याय २६

दुर्व्यशनी पदार्थलाई इन्कार गर्नुपर्ने

स्टिभ खुशीसाथ विवाह गरेका एकजना धनी व्यापारी थिए, जसले पहिलो पटक साथीको भोजमा कोकिन भन्ने लागु पदार्थलाई चाखे । छिट्टै नै उनी त्यस्तो लागु पदार्थको नसामा परे, अनि क्षणिक शक्ति र आनन्दको लागि जीउन थाले । उनको दैनिक रु. ७००० हजारको खर्चको बानीले उनको पारिवारिक जीवनलाई पनि तहसनहस पाऱ्यो । अन्य धेरै मानिसहरूजस्तै उनको कथा द्वन्द्व, टाट पल्टाइ अनि सम्बन्ध बिच्छेदमा गएर अन्त भयो । यहाँसम्म कि उनको साथमा हिँड्ने साथीहरू पनि उनीबाट टाढा भए ।

लागु पदार्थमा आनन्द छ भन्ने कुरा कसैले पनि नकार्न सक्दैन । बाइबलले पनि संसारले सुख दिन्छ भनेर भन्दछ, तर यसले त्यसलाई "पापमा पुऱ्याउने सुख" भनी भन्दछ (हिब्रू ११:२५) । ती क्षणिक सुखहरू हुन्, तर पछिसम्मको लागि भने होइनन् । अनि ती कुराहरूमा अल्झिनाले मानिसहरूले तिर्नुपर्ने मूल्य भने अति नै बढी हुन्छ ।

विश्वासीहरूले हेरोइन, कोकिन, अफिम, गाजा, चरेश, गम, नाइट्रोक्स अइसाइडजस्ता लागु पदार्थहरूप्रतिको भावना कस्तो हुनुपर्छ ? के बाइबलसँग यसको बारेमा भन्नुपर्ने केही कुरा छ त ?

पावलले जब गलाती ५:१९-२१ मा शरीरका कार्यहरूको बारेमा सूचीकृत गर्दा, उनले टुनामुना भन्ने शब्दलाई समावेश गरेका छन् (पद २०) । नयाँ करारको ग्रीक भाषामा "फार्मेकिया" भन्ने शब्दले औषधी, विष, र टुनामुना भन्ने अर्थ दिन्छ । यो एउटा सूचना हो, कि औषधिहरूलाई जादूका क्रियाकलापहरूमा प्रयोग गरेका छन्, जुनचाहिँ शैतानको कार्यहरूमा सांसारिक अंश हो । हुन त, त्यहाँ औषधीहरूलाई पनि उचित प्रकारले प्रयोग गर्नुपर्छ, जब यसको प्रयोगलाई डाक्टरहरूले अनुमति दिन्छन्, तर बाइबलले धामी, झँक्री र आत्माका माध्यामद्वारा र अन्य आत्माको बारेमा बताएको हुन्छ ।

यसका प्रयोगकर्ताहरू हारेकाहरू हुन्

हामीलाई यो कुरा थाहा छ कि, मनलाई नै विचल्ली पार्ने लागु पदार्थको प्रयोगकर्ताहरूलाई भौतिक संसार बाहिर पुऱ्याउछ र उसको जीवनले भूतात्माहरूको लागि ढोका खोली दिन्छ । यस्तो दुर्व्यसनीबाट परिवर्तन भएका केही व्यक्तिहरूले यस्तो दावी गर्दछन्, कि भूतात्माहरूको पहूँच भएर लागु पदार्थको प्रयोगमा झुण्डिरहन असमर्थ हुन्छन् ।

शैतानको लक्ष्य सधैं नै नास गर्ने हुन्छ (मर्कूस ९:२, यूहन्ना १०:१०) । यस नियमको विकल्प नै छैन । जो कोही लागु औषधिको दुर्व्यसनी हुन् वा अन्य शिकारमा परेका हुन्छन्, उनीहरू नास गर्नमात्रै खोजिरहन्छन् । त्यसैले अर्थहिन विभत्स अपराधहरूले यस्तो व्याख्या गर्दछ, कि जसको बारेमा हामीले सुन्दछौं । लागु पदार्थहरू, भूतात्माहरू र विनाश बीचको सम्बन्ध र यसलाई हटाउने कुरालाई जान्नु महत्वपूर्ण हुन्छ ।

हुनत एकजना खीष्टियन किन त्यस्ता नासवान रसायनिक तत्वहरूबाट टाढा रहनुपर्छ भन्ने अन्य कारण नै छैनन् । उनीहरू दुर्व्यसनमा परेका छन्, र एकजना खीष्टियनले आफूलाई बानीको लागि दास बनाउनु हुन्न (रोमी ६:१६-२३) । तिनीहरू महंगा छन् । उक्त बानीलाई पूरा गर्न पुरुषहरू चोरी गर्ने र हिंसामा लाग्ने गर्दछन् भने, स्त्रीहरू कहिलेकाहीं वेश्यावृत्तिमा पनि लाग्ने गर्दछन् । सूईबाट हुने संक्रमण, उद्गमको सुरक्षाका नास र शरीरमा हुने केही मात्राका परिणामहरू हुन् । सामान्यता, दिमागमा हुने विनाश भने उपचार गर्न नसकिने खालका हुन्छन् । दुर्व्यसनीहरू मूर्दासरी अनौठो हुन्छन्, र कहिलेकहीँ आत्माहत्या पनि गर्ने गर्दछन् । यसको अतिरिक्त तथ्य कुरा यो हो, कि औषधीहरूको बढी प्रयोग गर्नाले समस्याहरू आउँदछन् । हिंसा गर्नेहरू पक्राउ पर्ने, परीक्षित हुने, र कानुनी खर्चहरू निम्त्याउँछन् भने, तिनीहरू यसमा निरन्तर लागिरहे भने, बन्दी पनि बन्न सक्छन् । यसको अत्याधिक सेवन गर्नु जहिले पनि खतरापूर्ण हुन्छ, र जसले अक्सर गरेर चितामा पुऱ्याउँदछ ।

एकजना खीष्टियनले यस्ता नासवान पदार्थहरूको कहिल्यै पनि प्रयोग गर्नुहुँदैन, किनभने उसको शरीरचाहिँ पवित्र आत्माको मन्दिर हो (१ कोरिन्थी ६:१९) । यसले अरूहरूलाई पनि असर गर्ने भएकोले र एकजना खीष्टियन कस्तो हुनुपर्छ भन्ने कुरामा पूर्ण गलत दृश्य दिने गरेको हुनाले पनि उनले त्यस्ता व्यक्तिसँग "व्यवहार" गर्नुहुँदैन । हाम्रो काम भनेको खीष्टमा मानिसहरूलाई जित्ने हो, र लागु पदार्थको दुर्व्यसनी बन्नुचाहिँ होइन ।

हामीले अगाडि नै लागु पदार्थ र शैतान बीचमा सम्बन्ध हुन्छ भनेर उल्लेख गरिसकेका छौं । विश्वासीले इन्कार गर्नुपर्ने दुष्टात्मासँग अन्य कुराहरू पनि गाँसिएका छन्: तास खेल्नु, टुनामुना गर्नु, कालो जादूगर, सेतो जादूगर, योगा, भाग्य हेर्ने, चिना हेर्ने, हस्तरेखा पढ्ने कुरा र मरेका व्यक्तिहरूसँग कुराकानी गर्ने चिजविजहरू पर्दछन् (व्यवस्था १८:९-१४) ।

मद्यपान

विश्वासमा परिवर्तन भएका मद्यपान गर्ने व्यक्तिलाई सोधियो, "येशूले पानीलाई दाखमद्यमा परिवर्तन गर्नुभयो भन्ने कुरामा के तपाईं विश्वास गर्नुहुन्छ ?" उसले जवाफ दियो, "हो, मैले उहाँले ह्वीस्कीलाई फलफूलमा, जुवातासका टिकटहरूलाई सजावटमा, र हृदय टुटेकी पत्नीलाई गतिशिल खीष्टियनमा परिवर्तन भएको देखेको छु । उहाँले पानीलाई दाखमद्यमा परिवर्तन गर्नुभएको कुरामा विश्वास गर्न मलाई कठिनाइ हुँदैन" ।

लागु पदार्थको अति सामान्य रूप मद्यपान हो । हामीले अगाडिको खण्डहरूमा छलफल गरेको लागु पदार्थ जस्तै यो यथार्थको संसारबाट जोगिने उपाय हो । यसको अस्थायी उपायमा त्यतिखेरको समस्याहरूलाई बिर्सने मौका र चिन्ताबाट छुटकारा दिने गर्दछ, तर अन्य औषधी झैं यो पनि अनैतिकता, अमानवीय र विनासकारी हुन्छ ।

हामी खीष्टियनहरूले मद्यपानको विषयलाई बाइबलीय दृष्टिकोणअनुसार गर्नुपर्छ । परमेश्वरको वास्तविक आशय यो थियो, कि पुरुष र स्त्रीहरूद्वारा संयमी प्रकारले मद्यपानलाई उपभोग गरिएको होस् (भजनसंग्रह १०४:१५क) । उहाँले यसको अत्याधिक प्रयोगमा चेतावनी दिनुहुन्छ कि, त्यसले उचित निर्णयहरू गर्ने क्षमतालाई क्षीण बनाउँदछ (हितोपदेश ३१:४-५; होशे ४:११) पानीले पेटलाई बिगार्ने अवस्थाहरूमा उहाँले दाखमद्यको प्रयोगलाई अनुमति दिनुहुन्छ (१ तिमोथी ५:२३), उहाँले पीरमा पर्नेहरूको लागि मद्यपान औषधी भएको कुरा वकालत गर्नुहुन्छ (हितोपदेश ३१:६-७) । यसमा आउने खतरा यो छ, कि मानिसहरूले अत्याधिक मद्यपान गरेर परमेश्वरले दिनुभएको कृपालाई दुरुपयोग गर्छन् । परमेश्वरले विश्वासीहरूलाई अत्याधित प्रयोगको विषयमा गम्भीरतासँग चेतावनी दिनुहुन्छ (रामी १३:१३) । पियक्कडहरू परमेश्वरको राज्यमा बास गर्न पाउनेछैनन् भनेर उहाँले स्पष्ट पार्नुहुन्छ (१ कोरिन्थी ६:१०) । कोही मानिसहरूले आफू खीष्टियन भएको कुरा व्यक्त गर्छन्, र यदि उनी पिउने व्यक्ति छन् भने,

उनको सो भनाइ झुटा हुन्छ । "दाखमद्यले गिज्याउँछ, र मदिराले झगडा मच्चाउँछ; अनि हरेक जो यी कुराद्वारा ठगिएको हुन्छ, त्यो बुद्धिमान् होइन" (हितोपदेश २०:१) । पिउने कुराले अरूलाई ठेस पुऱ्याउने हाम्रो जस्तो संस्कृतिले विश्वासीहरूले पूर्णतामा त्यस्ता कुरा त्याग्नुपर्छ । यसको आशय कुलतबाट पूर्ण रूपमा टाढा नै रहनुपर्छ (रोमी १४:२१) ।

वास्तवमा विश्वासीहरूले मद्यपानलाई साहाराको रूपमा प्रयोग गर्नुपर्ने आवश्यकता छैन । पावल प्रेरितले यस्तो सुझाब दिँदछन्, कि दाखमद्यले भन्दा पनि पवित्र आत्माले परमेश्वरका सन्तान भएर भरिनु पर्छ (एफिसी ५:१८) ।

बिरामीपन वा पाप ?

मद्यपान भन्ने कुरा पापभन्दा पनि बिरामीपन हो भन्ने आजका बेकारका कुराहरूको धोकामा नपर्नुहोस् । बाइबलले भन्दछ, कि यो पाप हो, र मतवालाहरू परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्ने छैनन् (१ कोरिन्थी ६:१०) । मानिस आफ्नो आचरणको लागि नैतिक रूपमा नै जम्मा हुन्छन्, र उनी पापलाई बिरामीपन भन्दै नैतिक जिम्मेवारीबाट जोगिन सक्दैनन् ।

केही वर्ष अगाडि "राष्ट्रिय आवाज" नामक पत्रिकाले मदिरा सेवनलाई बिरामीपन हो भनी निम्न गलत कुराहरूको व्याख्या गऱ्यो:

- यो यस्तो रोग हो, जुन इच्छाको कार्यद्वारा ठेक्का लिइएको हुन्छ ।
- यो यस्तो खालको रोग हो, जसले यसलाई फैलाउने अनुमति चाहन्छ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसलाई बोतलमा राखेर बेचिन्छ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसले यसलाई फैलाउने निकास खोज्दछ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसले सरकारको लागि कर उत्पादन गर्छ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसले अपराधलाई बढाउँदछ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसले नियमित सेवन गर्ने बानीको विकास गर्दछ ।
- यो यस्तो रोग हो, जुन विज्ञापनद्वारा फैलिन्छ ।
- यो यस्तो रोग हो, जुन किटाणुबिना नै हुने गर्दछ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसले स्वर्गबाट आउने संयमतालाई रोक्दछ ।
- यो यस्तो रोग हो, जसलाई खीष्टिमस उपहारको रूपमा लिइन्छ ।

मदिरा सेवन गलत हो भन्ने कुरामा एकजना विश्वासीमा कुनै चिज वा व्यक्तिमा नभई आफूलाई परमेश्वरको दास तुल्याउने गर्छ (१ कोरिन्थी ९:२६-२७) ।

यो एउटा खर्चिलो बानी हो, जसले अक्सर गरेर परिवार र आफ्नो लागि गर्नुपर्ने खर्चलाई अन्तै लगेको हुन्छ । सुलेमानले भन्दछन् कि, अत्याधिक मद्यपान गर्ने व्यक्ति धनी हुनेछैन (हितोपदेश २७:१७) । अनि अगमवक्ता योएल भन्दछन्, कि यसको कुलतमा फस्ने मानिसहरूले आफ्नो छोरीलाई पनि बेच्दछन् (योएल ३:३) ।

मतवालापनले गर्दा व्यक्तिको स्वास्थ्यमा असर पर्ने, असरहरूमध्ये कलेजोको समस्या, किड्नीको समस्या, मुटुको रोग, र दिमागको नसाहरूलाई नष्ट पार्दछ । पिउनेवालाको औषत आयु सामान्य भन्दा धेरै नै कम हुन्छ (सायद ५१ वर्ष) । गर्भधारणको समयमा गरिने मद्यपानले नजन्मेको बच्चाको लागि हानीकरक हुन्छ । कसैले भनेका छन्, "परमेश्वरले हाम्रा पापहरू क्षमा गर्नुहुन्छ, तर हाम्रो शरीरले गर्दैन" ।

यसले गर्दा अतिरिक्त काम गर्ने समय घट्दछ । नोकरीलाई लगातार थामी राख्न सक्ने क्षमतामा ह्रास आउँछ, अनि पारिवारिक जीवन खत्तम पार्दछ । मद्यपान गर्ने चालकले धेरै जनाको हत्या गर्दछ, अनि आत्महत्या र यसको दुर्व्यसनीले हत्याहरू पनि गर्दछन् । हालसालको तथ्याङ्कले यो कुरा देखाउँदछ, कि जेलभित्र बन्दी अवस्थामा रहेकाहरूमध्ये ८० प्रतिशत भन्दा बढी व्यक्तिहरूले मद्यपानको असरले प्रभावित भई अपराध गरेका हुन्छन् । यी सबै अवस्थाहरूले खराब दृश्यलाई बढावा दिँदछन् ।

सुलेमानले हितोपदेश २३:२९-३५ मा मतवालीपनको परम्परागत कुरालाई वर्णन गर्दछन् "कसले हाय ! हाय ! गर्छ ? कसले शोक गर्छ ? को झगडामा पर्छ ? कसले मुख बजाउँछ ? कसलाई बिनाकारणै चोटहरू लागेका छन् ? कसका आँखा राता छन् ? तिनीहरूकै, जो अबेरसम्म दाखमद्य पिउँदै बस्छन्; तिनीहरूकै, जो मसाला मिलाइएको मदिरा खोज्न जान्छन् । दाखमद्य, जब त्यो र ातो हुन्छ, जब त्यो कचौरामा चमचमाउँछ, जब त्यो तररर झर्छ, तब त्यसलाई नहेर ! अन्त्यमा त्यसले सर्पले झैं ठुङ्छ, र साँभे साँपले झैं डस्छ । तिम्रा आँखाले पराई स्त्रीहरूलाई हेर्नेछन्, र तिम्रो हृदयले टेढा कुराहरू बक्नेछ । हो, तिमी समुद्रको बीचमा लेट्ने मानिसझैं अथवा मस्तुलको टुप्पामा लेट्नेझैं हुनेछौं । तिमीले भन्नेछौः तिनीहरूले मलाई हिर्काए, तर म बिरामी भइनँ; तिनीहरूले मलाई कुटे, तर त्यो मैले थाहै पाइनँ; म कहिले बिउँझूँ ? म फेरि त्यसको खोज गर्नेछु ?"

अति सुरक्षित नीति

कुनै व्यक्ति मतवालीपनमा लाग्दै नलाग्ने कार्यमा निश्चित हुने भनेको त्यस्ता पेय पदार्थबाट पूर्ण रूपमा आफूलाई टाढै राख्नु हो । अनि यो नै त्यस्तो पक्का मार्ग हो, जसले गर्दा उसको आचरणले कसैलाई पनि ठेस पुऱ्याउँदैन । यो नै हामी सबैले विचार गर्नुपर्ने महत्वपूर्ण चिज हो । यदि एउटा कमजोर विश्वासीले तपाईं र मैले रक्सी पिइरहेको देख्छ भने, उसले विचार गर्छ, कि यसो गर्नु हाम्रो लागि ठीक छ भने, उसको लागि पनि ठीक हुन सक्छ । त्यो व्यक्ति दूर्व्यसनी बनी जड्याहको रूपमा आफूलाई पुऱ्याउन सक्दछ । यस्तो अवस्थामा तपाईं र म नैतिक रूपमा कमजोर हुन्छौं, किनभने हामी एक नमुना भइदिन्छौं । त्यसैकारणले गर्दा पावलले भनेका छन्, "मासु नखानु, वा दाखमद्य नपिउनु, वा त्यस किसिमको कुनै काम नगर्नू नै असल हो, जसद्वारा तिम्रो भाइलाई ठेस लाग्दछ, लोट्दछ, वा कमजोर पारिँदछ" (रोमी १४:२१) । यसैकारण उनले फेरी पनि भनेका छन्, "यसकारण खानेकुराले मेरो भाइलाई ठेस खुवाउँछ भने मेरो भाइलाई ठेस नदिउँ भनेर म कहिल्यै मासु खानेछैनँ" (१ कोरिन्थी ८:१३) । आफूलाई मतवाली बनाउनुभन्दा पनि अरूलाई बनाउनु खराब कुरा हो, र परमेश्वरलाई थाहा छ, कि त्यसमध्ये एकचिज हुनु नराम्रो कुरा हो ।

विजयी हुन सक्ने कुरा

मेल ट्रोटर एकजना मद्यपान गर्ने व्यक्ति थिए । अत्याधिक सेवनको तलतललाई मेटाउन उनी हर समय पिउने गर्थे । एक दिन, जब उनका छोरा मरे, त्यतिबेला पनि उनलाई पिउने तलतल लाग्यो, तर उनी हृदयमा टुटेका थिए । तसर्थ उनको छोराको चिहानमा गए, उनको खुट्टाको जुत्ता निकाले, र पिउनको लागि त्यसलाई बन्दकी राखे, र त्यसैले आफूले गरेको थोकप्रति अति नै स्तब्ध भए, अनि उनले ती सबै कार्यलाई अन्त गर्नेतर्फ पाइला बढाए । बाटोमा रहेको सुरक्षा मिसनमा पुगे, त्यसभित्र छिरे, सुसमाचार सुने, अनि अचम्म प्रकारले बाँचे । उनको जीवनमा पूर्णतया परिवर्तन आयो । अबदेखि उसो मध्यपान नगर्ने, र उनको आफ्नो बाँकी जीवन दोबाटो र गल्लीतिर गएर मानिसहरूलाई प्रभुमा डोऱ्याउन थाले । उनी कुलतको जीवित प्रमाण थिए, कि पवित्र आत्माको शक्तिमार्फत मदिरा सेवनको कार्यमा विजयी प्राप्त गरे । उनी मद्यपानमा तृप्त हुने व्यक्ति पिउने कुराको परीक्षाबाट पूर्ण स्वतन्त्रता प्राप्त गर्न सक्दैन भन्ने

कार्यलाई प्रमाणित गरिदिए । त्यस्तो भावनाले आत्माको छुटकारा दिने शक्तिको लेखा लिन सक्दैन भन्ने पनि भयो ।

अर्को एकजना पियक्कड भएपछि, उसले आफ्नो जीवनको पुरानो मार्गको मृत्युलाई व्यक्त गर्न र जीवनको नयाँपनमा हिँड्ने कुरालाई प्रमाणित गर्न बप्तिस्मा लिने विचार व्यक्त गरे । त्यसपछि जब उनले बप्तिस्मा गर्ने पानी ट्याङ्कीको पिधँलाई तर्काए, अनि त्यसमा उसले ह्वीस्कीको बोतल भेट्टाए । जीवनको त्यस अवधिको अध्यायको कार्यलाई अन्त गर्ने त्यो बप्तिस्मा भएको विश्वासीको उपाय थियो ।

मद्यपानको समस्या भएका कुनै पनि विश्वासीले निम्नि कुरालाई पछ्याउनुपर्छ:

१. तपाईंको हातमा भएको कुनै पनि पेय पदार्थलाई फ्याँक्नुहोस् । यसले अपेक्षित छुटकारामा भएको तपाईंको इमानदारीतालाई जाँच गर्दछ ।
२. बोतल सेवनको कार्यबाट टाढा हुन शक्ति प्राप्त गर्नको लागि परमेश्वरलाई लगातारूपमा पुकारा गर्नुहोस् । "मलाई परीक्षामा नल्याउनुहोस्, तर दुष्टबाट बचाउनुहोस्" भनेर पुकार्नुहोस् ।
३. थोरैमात्र पिउने कुरा किन नहोस्, हरेक परीक्षालाई हटाउनुहोस् (हितोपदेश १:१०) । तपाईंले यस्तो कार्य परमप्रभुलाई सहायताको निम्ति पुकारेर गर्न सक्नुहुन्छ (हितोपदेश १८:१०) । तपाईंले प्राप्त गर्ने प्रत्येक विजयले गर्दा अर्को परीक्षालाई जित्न सहायता गर्नेछ (१ कोरिन्थी १०:१३) ।
४. तपाईंका हरेक असफलतामा परमप्रभुलाई स्वीकार्नुहोस् (१ यूहन्ना १:९) ।
५. त्यस्ता स्थान वा व्यक्तिहरूलाई त्यागिदिनुहोस्, जसले पुराना परीक्षाहरूलाई फेरि ल्याउनेछन् (रोमी १३:१४ ।
६. सम्भव भएसम्म अर्को परिपक्व विश्वासीसँग जवाफदेही हुनुहोस् जसले अप्ठ्यारो परिस्थितिमा तपाईंसँग बसेर प्रार्थना गर्नेछ, र सबै समस्याहरूमा तपाईंसँग साथी बन्नेछ (हितोपदेश १७:१७) ।

यदि तपाईं साँच्चिकै यसबारेमा चिन्तित हुनुहुन्छ भने, विजय प्राप्त गर्ने आवश्यक शक्ति परमेश्वरले दिनुहुन्छ, तर तपाईंचाहिँ माध्यम भएकै हुनुपर्छ ।

◆◆◆

अध्याय २७

जुवा खेल्नु र ठूलो प्रकारले फाट्नु

"तपाईंले १० करोड रुपैयाँको चिट्ठा जितिसक्नुभएको होला । यहाँ तपाईंको हार्ने घोडाहरूमाथि लगाइने बाजीका कुराहरू सामेल छन् । तपाईंका चन्दासहित ती चिजहरू हामीलाई फर्काउनुहोस्" ।

यो जस्तै हामीलाई लगातार रूपमा जुवा खेल्ने केही अन्य ढाँचाहरूमा नियन्त्रण भइरहेका छन् ।

यहाँसम्म कि जब हामी ठूला पसलहरूबाट भएर निस्कन्छौं, तब हामीलाई त्यहाँ खेल खेल्नको लागि कार्ड दिइन्छ । हामीले भर्खर किनमेल गरेको समाग्रीको बढिरहेको मूल्यलाई सम्झन्छौं भने, १० हजार रुपैयाँ र सो भन्दा बढी जित्न सकिने सम्भावना, वास्तवमा बिरोध गर्ने खालको हुँदैन ।

घरमा फर्केर आउँदा एकजना कामदार जसले लाखौंको चिट्ठा पारेको कुरा हामीले पढ्यौं । सानो बाजीले गर्दा उसले करोडौं रुपियाँ जित्यो । "वाह ! हामीले विचार गरौं, करोडौं रुपियाँले पनि हामीले केही गर्न सक्दैनौं" ।

त्यतिबेला घरमा राखिएको ढोकाको घण्टी बज्छ । एउटी राम्री केटी आएर उनको स्कुलको भाग्यदय चिट्ठा किनिदिएको चाहना राख्छिन् । त्यसलाई इन्कार गर्नै गाह्रो ! एउटी प्यारी बच्ची ! कस्तो खालको उचित कारण !

हरिणको प्रलोभनमा फस्ने कुरा !

हाम्रो समाज "छिटो धनी हुने" सबै किसिमका अवसरहरूका प्रस्तावहरू वा केही भाग्यका खेलहरूमा मौका लिने प्रस्ताव गरिरहेका हुन्छन् । यसमा घोडा दौड र कुकुर दौडहरू पनि पर्दछन् । घुम्ने केन्द्रबिन्दु भएको टेवुलमाथि राखी जुवा खेल्ने खेलसँगको जुवा घरमा हुने ठूलो जुवाको खेल र एक हाते मेसिनका खेलहरू पर्दछन् । त्यहाँ राष्ट्रिय चिट्ठा, क्षेत्रिय चिट्ठा र घोडामा लगाइने बाजीका

खेलहरू हुन्छन् । त्यहाँ सर्वव्यापी तासका खेलहरू पनि छन्, जुनचाहिँ मण्डलीहरूले लगानी गरेका भन्दा बढी छैनन् । तपाईं फूटबल खेलहरू, बेसबल खेलहरू, बक्सिङ्ग खेलहरूमा पनि बाजी राख्न सक्नुहुन्छ । तपाईं ब्ल्याक ज्याक, र ५ कार्ड जस्ता नम्बरका खेलहरू खेल्न सक्नुहुन्छ, वा यदि तपाईं अझै प्रचलित खालका खेलहरू खेल्न चाहनुहुन्छ भने, तपाईंले सेयर बजारलाई हेर्न सक्नुहुन्छ । यसो भन्दैमा सबै सेयर बजारका क्रियाकलापहरू जुवा हुन् भन्ने होइनन्, र तिनीहरू होइनन् पनि । तिनीहरू अति पौराणिक लगानीहरू पनि हुन् सक्छन् । यो खरिदकर्ता र सेयरको प्रकृतिको अवस्थामा निर्भर रहन्छ ।

जुवाको तृष्णा यो हो, कि सम्भाव्यतामा फर्काइने कार्यहरू बाजीको र कमको अनुपातभन्दा अति बाहिर हुन्छ । सन् १९७५ मा मिरन डे. सुजा नाउँ गरेका एकजना ब्राजिलका नागरिकले फुटबलमा ३० पैसा बराबरको बाजी राखेर २४ करोड रुपियाँ जिते । त्यतिखेरको समयमा त्यो नै संसारको जुवा खेलमा सबै भन्दा बढी जितिएको पैसा थियो ।

अर्को वर्ष २६ वर्षका न्यूजर्सि भन्ने स्थानका मानिसले एउटा राज्यको चिट्ठा पारे, जसले उनलाई उनको जीवनभरि नै प्रत्येक हप्ता २ लाख जति रुपियाँ दिलाउने गऱ्यो । यदि ऊ ७६ वर्षसम्म बाच्यो भने, उसले करिब ७३ करोड रुपियाँ प्राप्त गर्दथ्यो ।

त्यसबेलादेखि चिट्ठाले ठूलो बजार लियो, अनि त्यो जति धेरै माथि जान्छ, त्यति धेरै मानिसहरू सहभागी हुने चाहना राख्छन् ।

वचनबाट हुने अर्न्तदृष्टि

यी सबै विषयहरूको बारेमा बाइबलले के भन्दछ त ? खीष्टियनको नाम धारण गर्ने कोही पनि व्यक्तिको लागि जुवाको कुनै पनि क्रियाकलापको ढाँचा बैधानिक हुन सक्छ र ? "तैंले जुवा खेल्नु हुँदैन" भनेर बाइबलले स्पष्टसँग नभनिरहँदा, दश आज्ञाले भन्दछ, "तैंले लोभ नगर" (प्रस्थान २०:१७) । जुवा खेल्ने कुरा लोभको ढाँचा हो । यसले धन प्राप्त गर्ने अत्याधिक इच्छा भएको, र परमेश्वरले प्रवन्ध गर्नु भएको थोकप्रतिको असन्तुष्टिलाई व्यक्त गर्दछ । यसको अर्थ यो हो, कि सम्भव भएसम्म म अरूहरूको तुलनामा आफूलाई धनी बनाउन चाहन्छु, अनि यसको अर्थ यो पनि हो, कि म मेरो स्वर्गीय पितासँग भएको मौका र भाग्यलाई पनि हेर्दछु ।

त्यसकारण, लोभको विरुद्धमा भएका बाइबलका सम्पूर्ण भनाइहरू जुवामा लागू हुन्छ । उदाहरणको लागि लूका १२:१५ मा हामी पढ्दछौं कि, "होसियार रहो ! र आफूलाई लोभबाट जोगाइराख; किनकि मानिसको जिन्दगीचाहिँ त्यससँग भएको सम्पत्तिको भरपूरीमाथि आधारित छैन" । विश्वासीको जीवनको मार्ग रुपियाँ पैसाको मोहदेखि स्वतन्त्र हुनु हो, र उनी आफूसँग भएका थोकहरूमा सन्तुष्ट हुनुपर्छ (हिब्रू १३:५) । लोभ नै मूर्तिपूजा हो (कलस्सी ३:५) । माथि उल्लेख गरेझैं यसले परमेश्वरलाई प्राणदेखि हटाउने कार्य गर्छ भने, उहाँको स्थानमा अझ बढी थोकहरूको अभिलाषा राख्दछ । लोभ भन्ने कुरा स्थानीय समुदायबाट निष्कासन गर्न सकिने प्रकारको अनैतिकता, पियक्कडपन, र ठग्ने कार्यझैं पापको रूपमा हेरिन्छ (१ कोरिन्थी ५:११) । वास्तवमा यो त्यस्तो दुष्ट कार्य जस्तो हो, यसले एक व्यक्तिलाई सदाको लागि परमेश्वरको राज्यबाट टाढै राख्ने गर्दछ (१ कोरिन्थी ६:१०) ।

बाइबलले भन्दछ, कि "जसले धनी हुन हतार गर्छ, त्यसको आँखा खराब हुन्छ, अनि त्यसमाथि गरिबी आउनेछ भन्ने कुरा त्यसले ख्याल गर्दैन" (हितोपदेश २८:२२) । जुवामा हुने मनसाय लोभ हो । लोभ अशुद्ध र पापपूर्ण भएकोले यसले परमेश्वरको श्रापलाई निम्त्याउँदछ । यस्तो अवस्थामा परमेश्वरको श्राप नै गरिबी हो ।

बाइबलले भन्दछ, "तित्रा अन्डामाथि त बस्छ, तर चल्ला काढ्दैन, अन्यायसित धन कमाउने मानिस पनि त्यस्तै हुन्छ; त्यसले त्यसलाई आफ्नो आधा उमेरमै छोडेर जान्छ, र त्यसको अन्तमा त्यो मूर्ख ठहरिनेछ" (यर्मिया १७:११) । जुवाबाट आर्जित रकमले लामो सन्तुष्टि प्रदान गर्दैन; बरु यसले अझ बढी समस्या ल्याउँछ ।

विश्वासी भएर खानेकुरा र पहिरनमा सन्तुष्ट हुनुपर्छ भनेर तिमोथीलाई सम्झाएपछि पावलले चेतावनी दिँदछन्, कि धनी हुने चेष्टा गर्नेहरू, "तर जो धनी हुन चाहन्छन्, तिनीहरू परीक्षा र पासो, अनि धेरै मूर्ख र हानिकारक अभिलाषाहरूमा फस्छन्, जसले मानिसहरूलाई बरबादी र विनाशभित्र डुबाउँछन्" (१ तिमोथी ६:९) ।

जब विश्वासीहरूले मुक्तिदाताको क्रूसमा चढ्नुभएको दृश्यमा उहाँको जोर्नीबिनाको बस्त्रको लागि सिपाहीहरूले कसरी चिट्ठा हालेका थिए भन्ने कुरा सम्झदा जुवामा उनीहरूको लागि सधैं एउटा दुष्ट अर्थ हुने गर्दछ (यूहन्ना १९:२३-२४) ।

एउटा हार्ने व्यवसाय

जब मानिसहरूले बाजीको पैसा राख्ने थैलीलाई दवाउँदछन्, तब उनीहरूको "भाग्य" राम्रोसँग चम्कने हुन्छ, तर जुवा खेलेर हारेका शब्दहरू अनौठो प्रकारले मधुरो स्वरमा व्यक्त गरिन्छ । इटालीका एकजना व्यापारीले सन् १९७४ मा मोन्टे कार्लोमा घुम्ने टेवल (एक प्रकारको घुमाएर खेल्ने खेल) मा २० करोड रुपियाँ जति हारेको हामीले बिरलै सुन्छौं, वा अरबका राजकुमारको बारेमा सुन्छौं, जसले त्यसै वर्ष १० करोड भन्दा बढी रुपियाँ हारेका थिए । औषत नागरिकहरूले कठिनाइसँग काम गरेर ज्याला स्वरुप आर्जन गरेको करोडौं रुपियाँको बारेमा बिरलै सुन्छौं । गणितीय हिसाबले हेर्दा तिनीहरूको जित्ने मौका एकदमै कम हुन्छ । उदाहरणको लागि विश्वको सयभन्दा ठूलो मेसिनले १० पाउण्ड लगानी गऱ्यो भने, १ लाख पाउण्ड तिर्छ, तर एकजना व्यक्तिको २५ अरब पाउण्ड पाउने अवसर हुन्छ ।

जुवा भन्ने कुरामा पनि सजिलैसँग आदत बस्न सक्छ । यसमा मानिसहरू असामान्य बन्ने कुरा पक्का हुन्छ, र तिनीहरूले घण्टैपिच्छे तिनीहरूको पैसालाई बढाइरहेका हुन्छन् । उनीहरू आफूहरू मोहित भएको नाटक गर्छन् । खासगरेर उनीहरूले यस्तो कारण दिन्छन्, कि उनीहरू जति धेरै यसमा बस्छन्, त्यति धेरै धनी हुने वा हारलाई कम गर्ने मौका हुन्छ । कहिलेकाहीँ उनीहरूले थोरै वा भत्ता स्वरुप जित्छन् । पर्याप्तरूपमा जितेपछि हार्ने पनि उत्तेजना हुन्छ । विश्वासीले आफूलाई जुवाको शक्तिमुनी ल्याउनु हुँदैन । पावलले कोरिन्थीका बासीन्दाहरूलाई कुनै चिजको दासत्वमा नरहन चेतावनी दिन्छन् । यहाँसम्म कि उनी आफैमा नियमसम्मत भए तापनि, त्यसमा जुवा खेल्नु नियमसम्मत हुँदैन (१ कोरिन्थी ६:१२ख) ।

लामो समयसम्म खेलिने जुवाले आफू र आफ्नो परिवारमा ल्याउने गरिबी र पीडालाई कसैले अडकल गर्न सक्दैनन् । यो कुलतले घर सुधार्न नसक्ने गरि बिग्रन्छ, खाने कुराको प्रबन्धमा कमी हुन्छ, ऋण बढ्दछ, अनि आम्दानीले धान्न नसक्ने गरी एकै रातमा गरिबीबाट धनी हुने व्यर्थको सपना खेर जान्छ ।

तिनीहरूले हारेको अवस्थालाई पूरा गर्न गरेको अपराधहरूलाई पनि विचार गर्नुहोस्: चोरी, डकैती, मोलतोल गर्ने, र आर्थिक लाभ प्राप्त गर्न लुकाएका धनहरूलाई चोर्ने प्रयास गर्दछन् ।

जुवा खेलसँग निरन्तर जोडिएका सम्बन्धित दुष्टताहरूलाई पनि

थपिदिनुहोस् । त्यो जुवाको खेलमा त्यस खराब समूहको संलग्नतालाई पनि राम्ररी जानिएको हुन्छ । के ती खीष्टियनहरू त्यो सहभागीतामा धर्मी बन्न सक्छन्, जसमा नरकको गन्ध आएको हुन्छ ?

वास्तवमा कहिलेकाहीँ परीक्षा धार्मिक तरिकाले पनि आउने गर्दछ । तपाईंले परमप्रभुको कामको निम्ति पैसाले के कुरा गर्न सक्छ भनेर विचार गर्नुहोस् । यो दुष्ट कार्य गर्ने बेकारको तर्क हुन सक्छ, कि त्यहाँबाट असल कुरा आउन सकेको होस् । एकजना धर्मी महिला एकजना प्रचारककोमा आएर उनीसँग एउटा टुक्रा पारिएको पाउरोटी भन्दा पनि असल विचार भएको कुरा बताइन् । उनले यस विषयको लागि प्रार्थना गरिदिन भनिन् कि, उनले त्यो राष्ट्रिय चिट्ठामा किनेको टिकटमा चिट्ठा पर्न सकेको होस् । यदि उनले प्रार्थना गरिदिए भने, र उनले विजय हासिल गरिन् भने, उनले प्राप्त गरेको आधी पैसा मण्डलीको लागि पनि दिने छिन् । उनले जवाफ दिए, "म यो कुराको लागि प्रार्थना गर्दछु, कि तिमीले यस नयाँ धर्मको सामान्य विचार र खीष्टियन विश्वासको निश्चित कुरालाई प्राप्त गर्नेछौं" । परमेश्वरको कार्यको लागि जुवा खेलेको पैसाको खाँचो पर्दैन, र परमेश्वरले यस्तो खालको पैसालाई आशिष् पनि दिनुहुन्न, किनकि यो शुद्ध नगरिएको पैसा हो ।

तिनीहरू जो जुवाडेको कार्यमा परीक्षित हुन्छन्, र तिनीहरूले पावलका वचन हृदयमा लिनुपर्छः "तर सन्तुष्टिसितको भक्ति नै ठूलो लाभ हो" (१ तिमोथी ६:६) । यदि तिमी ईश्वरीय र त्यसमा केन्द्रित हुन्छौं भने, तिमीसँग पैसाले किन्न नसक्ने केही चिज हुन्छ । यदि तिमी ईश्वरीय छौं भने, तिमीले जुवा पनि खेल्दैनौं, र यदि तिमी त्यसमा केन्द्रित हुन्छौं भने, न त तिमीलाई खाँचो नै पर्छ, न त तिमीलाई चाहना नै हुन्छ ।

अन्तमा, तिनीहरू जो जुवा खेल्नलाई परीक्षित भएका हुन्छन्, तिनीहरूले शमूएल जोनसनका भनाइहरूलाई विचार गर्नुपर्ने हुन्छ, "सुनप्रति भएको तृष्णालाई अनुभव नगर्ने, र कठोरतापनमा रहने, त्यो बिग्रिएका व्यक्तिको अन्तिम भ्रष्टाचार हुन्छ" ।

◆◆◆

अध्याय २८

जन्म नियन्त्रणका फाइदा र बेफाइदाहरू

के साँच्चिकै जन्म नियन्त्रणको पुस्तक खीष्टियन पवित्रतापनमा सम्बन्धित हुन सक्छ ? किनकि धेरै विश्वासीहरूले यस्तो कुराको अनुभव गर्छन्, कि यसमा गम्भीर खालका नैतिकताका सिद्धान्तहरू रहन्छन्, र तिनीहरूले यस कुराको अनुरोध गरेका छन्, कि यसलाई पनि समावेश गरिनुपर्ने हुन्छ ।

यसका पक्षहरू पनि तानिएका छन् । त्यहाँ यस्ता मानिसहरू पनि छन्, जसले बलियो तरिकाले अनुभव गर्दछन्, कि जन्म नियन्त्रणको कार्य परमेश्वरका मानिसहरूको निम्ति उहाँको चाहनाको विपरिततामा हुन्छ । अरूहरू पनि समान रूपमा निश्चित भएका हुन्छन्, कि यो कालो र सेतोको बारेमा हुने होइन, यो एउटा विषय हो, जसमा प्रत्येक विश्वासीले उनीहरूको आफ्नै दिमागलाई पूर्ण रूपमा विश्वास दिलाउनु पर्ने हुन्छ ।

यो अभ्यासको विरुद्धमा हुने विषय

सायद, यसमा आएको अति उत्तम धारणामा तर्कवितर्कको उच्चतामा पुग्नु हो, जसले ती विरोधीहरू र सहमति जनाउनेहरूलाई सामान्य रूपमा प्रयोग गर्छन् । तब सबैभन्दा पहिला, जन्म नियन्त्रणको विरुद्धमा त्यो विषय आउँदछ ।

१. उत्पत्ति १:२८ मा परमप्रभुले भन्नुभयो, “फल्दै-फुल्दै र बढ्दै जाओ ! अनि पृथ्वीलाई भरिदेओ” । यस्तो कार्य कहिल्यै पनि हुन सकेको छैन ।

   उत्तर (अर्को पक्षबाट आएको): त्यो आज्ञा सृष्टिको समयमा नै दिइएको थियो, र तब जल प्रलय पछि पनि दिइयो । त्यहाँ कोही पनि जनगणनाको लागि उपस्थित हुनुपर्ने खाँचो थिएन ।

२. धेरै परिवारहरू पनि परमेश्वरका आशिष्का संकेतहरू हुन् ।

   “हेर, छोराछोरीहरू परमप्रभुले दिनुभएको हकको सम्पत्ति हुन्; अनि

गर्भको फलचाहिँ उहाँको इनाम हो । वीरको हातमा काँडहरू जे हुन्, जवानीका छोराछोरीहरू पनि त्यस्तै हुन् । त्यो मानिस धन्यको हो, जसले आफ्नो ठोका उनीहरूले भरिएको छ; उनीहरू शर्ममा पर्नेछैनन्, तर उनीहरू मूल-ढोकामा शत्रुहरूसँग कुरा गर्नेछन्" (भजनसंग्रह १२७:३-५) ।

"तिम्रो पत्नी तिम्रो घरभित्र फलवन्त दाखका बोटजस्तै हुनेछिन्; तिम्रा छोराछोरीहरूचाहिँ तिम्रो टेबलको चारैतिर जैतुनका विरुवाहरूजस्तै हुनेछन्, हेर, परमप्रभुको डर मान्ने मानिस यसरी नै आशिषित हुनेछ" (भजनसंग्रह १२८:३-४) ।

३. सामान्यतया ठूलो परिवारका बालबालिकाहरूले चौतर्फी व्यक्तित्वहरूको विकास गर्नेछन्, र ती ढकढक्याउन बन्द गरिएका किनारी भागलाई प्राप्त गर्नेछन्, अरूहरूको बारेमा सोच्ने कुरालाई सिक्नेछन्, र नास हुने चाहनाचाहिँ गर्नेछैनन् ।

४. ओनान बाइबलको नमुना हो, जसले जन्म नियन्त्रणलाई अभ्यास गरे, र परमेश्वरद्वारा दोषी ठहरिए (उत्पत्ति ३८:१-११)

उत्तर: वास्तविक होइन, ओनानको पाप आफ्नै चाहनाविनाको थियो, जसले आफ्नो दाइको विधवा पत्नीलाई विवाह गर्न इच्छुक थिएनन्, र जसरी लेवीहरूको रितिरिवाजमा त्यो समयको खाँचो हुन्थ्यो ।

५. पावलले कोरिन्थीहरूलाई यस्तो कुरा लेखे: त्यस समयमा सोचविचार गर्नुबाहेक एक-अर्कालाई बञ्चित नगर्नुहोस्, कि तपाईं आफैले उपवास र प्रार्थनामा लगाउनुहुनेछ, र फेरी सँग-सँगै आउनुहुनेछ, ताकि तपाईंको आत्मा नियन्त्रणको अभावको कारणले गर्दा शैतानले तपाईंलाई परीक्षामा पार्ने छैन (१ कोरिन्थी ७:५) ।

उत्तर: यहाँ दिइएको विषय वैवाहिक कार्य हो, जसले अस्थायी साधनको प्रयोग गर्न पनि सक्छन् वा नगर्न पनि सक्छन् ।

६. यसमा महिलाले गरेको बच्चा जन्माउने कार्यद्वारा उनको जीवनमा आफ्नो मुख्य विषयलाई पूरा भएको चाहना राख्छिन् । उहाँको मण्डलीमा भएको स्थानको सम्बन्धमा, त्यही प्रकारले गर्दा उनी बचाइएकी हुन्छिन् (१ तिमोथी २:१५) । परमेश्वरको विऊलाई बढाउने कार्यको भूमिका अत्यन्तै महत्वपूर्ण हुन्छ । परमेश्वरको चाहना यस्तो हुन्छ, कि स्त्रीले बच्चा पैदा गर्नुपर्छ, र उहाँको महिमाको निम्ति तिनीहरूलाई

हुर्काउनुपर्छ (१ तिमोथी ३:१५, ५:१४, तीतस २:४) ।

उत्तर: तर ती महिलाहरूको अवस्था कस्तो हुन्छ, जसले विवाह गर्ने मौका कहिल्यै पनि प्राप्त गर्दैनन्, र बच्चा हुर्काउने कुरा पनि आउँदैन ?

७. परमेश्वर नै त्यो व्यक्ति हुनुहुन्छ, जसले गर्भलाई खोल्ने र बन्द गर्ने गर्नुहुन्छ (उत्पत्ति २०:१८, २९:३१, १ शमूएल १:६), र उहाँले यो अधिकार मानिसलाई प्रदान गर्नुभएको छैन । तपाईंले बाइबलमा भएको जन्म नियन्त्रणको कुनै पनि सुझावलाई बेकारमा खोज्नुहुनेछ । बाइबलमा जन्म नियन्त्रणको कुनै पनि कुराको तर्क यसको पक्षमा हुँदैन ।

जन्म नियन्त्रणका फाइदाहरू

अब हामी जन्म नियन्त्रणको पक्षमा भएको तर्कतिर फर्कन सक्छौं:

१. यो त्यस्तो क्षेत्र हो, जहाँ बाइबलले स्पष्टरूपमा कार्य गर्ने गर्दैन । परमेश्वरले विवाहित जोडीलाई यस्तो खालको स्वतन्त्रता दिनुहुन्छ, जसले तिनीहरूको जीवनमा परमेश्वरको विशेष चाहनालाई खोज्दछन् ।

२. जनसंख्या वृद्धिले यस्तो कुराको माग गर्दछ, कि त्यहाँ केही नियन्त्रणका मापदण्डहरू छन् । दैनिक खाना खान नपाएका ठूलो संख्यामा मानिसहरू मर्ने गर्दछन्, र लाखौं मानिसहरू कुपोषणको शिकार भएका छन् । यदि यो वर्तमान् अवस्थालाई नियन्त्रण नगर्ने हो भने, त्यहाँ संसारभरि नै समस्या हुनेछ ।

उत्तर: त्यहाँ भएको समस्याचाहिँ खानाको वितरणको बारेमा होइन, र झुटा धर्महरू जसले मासु खानलाई त्यागेका छन्, र अन्य किसिमका कुपोषणहरू पनि छन् ।

३. बाबुआमाको आर्थिक अवस्थाअनुसार छोराछोरीको संख्या पनि सिमित हुनुपर्छ । धेरै छोराछोरी जन्माएर खीष्टलाई सम्मान नगर्नुभन्दा बरु कसैले राम्ररी हेरचाह पाउनुपर्ने हुन्छ ।

४. खेती गर्ने समाजमा ठूलो परिवार हुनु चाहनायोग्य हुन सक्छ, जहाँ छोराछोरीले खेतीपातीको काममा सहायता पुऱ्याउन सक्छन् । तर साना परिवारमा हुने र स-साना कोठा हुने सहरका बासिन्दालाई

फरक कुरा हुन्छ ।

५. विवाहको मुख्य लक्ष्य बच्चा जन्माउनुमात्र होइन । परमेश्वरले उहाँका मानिसहरूलाई मित्रतापन र आनन्द प्राप्त गरेको चाहना राख्नुहुन्छ, र त्यहाँ एकतालाई पनि प्राप्त गरिन्छ ।

६. निश्चितरूपमा जहाँ आमाको स्वास्थ्य खतरामा हुन्छ, त्यहाँ जन्म नियन्त्रणको आवश्यकता हुन्छ । यदि त्यहाँ त्यस्तो हुन्छ भने, अरूतिर किन नहुने त ?

७. कतिले यस्तो कुराको महसुस गर्दछन्, कि यो पापी, द्वन्द्व र कठिनाइ भएको संसारमा बच्चा जन्माएर ल्याउने चाहना गरिँदैन ।
उत्तर: छोराछोरीका छोराछोरीमाथि पनि परमेश्वरको कृपा रहन्छ (भजनसंग्रह १०३:१७) ।

८. यहाँ हुने बादविवाद उच्च स्तरको हुन्छ । यहाँ यस्तो कुरा देखिन्छ, कि प्रत्येक जनाले एक तरिका वा अर्को तरिकाले जन्म नियन्त्रण गर्नुपर्छ, जुनबेला देखि हामीले पदहरू १७, १८ र १९ पदहरूमा रहेका परिवारहरूलाई देखेका हुँदैनौं ।

९. एउटा अन्तिम विचार यस्तो हुन्छ, कि यद्यपि बाइबलले निश्चित प्रकारले जन्म नियन्त्रणको बारेमा सिकाएको छैन, तर यसले आफैलाई नियन्त्रण गर्नु आत्माको फल हो भन्ने कुरा सिकाउँदछ (गलाती ५:२३ख) ।

यी तर्कका केही फाइदा र बेफाइदाहरू यिनीहरू हुन् । यसको अन्तिम उत्तर के हुन्छ त ? यसको उत्तर यो हुन्छ, कि विवाहित जोडीले यी तर्कहरूलाई परमेश्वरको उपस्थितिमा तौलनुपर्छ, तब यो कुरामा प्रार्थना गर्नुपर्छ, कि उहाँले तिनीहरूलाई कुन मार्गतर्फ जाने भनेर स्पष्टरूपमा देखाउनुहुनेछ ।

यसमा यो कुरालाई पनि स्वीकार गरिनुपर्छ, कि त्यहाँ यस विषयको दुवै पक्षमा आत्मिक र असल खीष्टियनहरू हुन्छन् । जुनसुकै बेला पनि यो कुरा सत्य हुन्छ, कि यसमा त्यति धेरै सैद्धान्तिक बन्नु उत्तम कुरा हुँदैन, वा हामीले हाम्रो निश्चयतालाई अरूहरूमा जोड दिनुहुँदैन । हामीले यो कुरालाई पनि स्वीकार गर्नुपर्छ, कि त्यहाँ दुवै पक्षमा तर्क वितर्कहरू छन्, र परमेश्वरको नजरमा जे कुरा उचित हुन्छ, त्यही अनुसार तिनीहरूले विचार गरेर हाम्रा विरोधीहरूलाई पनि प्रश्रय दिनुपर्छ ।

◆◆◆

अध्याय २९

राजनीति

के खीष्टियनहरू राजनीतिमा संलग्न हुनुपर्छ ?

तिनीहरू जसले परिवर्तन नभइकनै हुनुपर्छ भनेर भन्दछन्, अनि तिनीहरूले यस्तो खालको भनाइलाई प्रस्तुत गर्दछन्, "त्यो दुष्टतामा विजय प्राप्त गर्न आवश्यक भएको कुरा यो हो, कि भलाइको निम्ति मानिसले केही चिजपनि गर्नुपर्दैन" । यदि त्यसले त्यो विषयलाई प्रभाव नपार्ने हो भने, तिनीहरूले यूसुफ, मोशा र दानियललाई विश्वासको नमुनाको रूपमा देखाउने गर्दछन्, जोहरू राजनैतिक व्यवस्थामा संलग्न भएका थिए ।

यद्यपि त्यो भनाइ निश्चित भएजस्तो देखा पर्दछ, र हामीले यो कुरालाई सम्झनुपर्छ, कि यो मानवीय ज्ञानको भनाइ पनि हो, र अलौकिक प्रकाशचाहिँ होइन । हामीले यो बाइबलको अधिकारलाई दिनुपर्दैन । जसरी यूसुफ र दानियलको विषयमा भन्नुपर्दा तिनीहरूले कहिल्यै पनि अफिस छोडेर भागेनन्, तर सरकारी जागिरेको रूपमा सेवा पुऱ्याए । मोशा सरकारी कार्यको एकभाग हुनुभन्दा पनि बरु भिंगा जस्तो बने ।

यसको बाइबलीय उत्तर

यदि हामी यसको उत्तरको लागि वचनमा जाने हो भने, हामीले के कुरा पत्ता लगाउँछौं ?

प्रभु येशू आफै राजनितिमा संलग्न हुनुभएको थिएन । यदि कुनै चिज भयो भने, उहाँले आफैलाई त्यो व्यवस्थाको विपरित सम्बन्धमा पाउनुभयो ।

चेलाहरू पनि राजनितिमा संलग्न भएनन् । के तिनीहरूले सुसमाचारमा ध्यान दिएर परमेश्वरको उत्तम भागलाई गुमाएका थिए ?

पावल प्रेरित पनि राजनितिमा संलग्न भएनन् । उहाँको बोलावटको विश्वासयोग्यता र उहाँको सन्देशले उनलाई फरिसी समाजको विरुद्धमा दया देखायो ।

येशूले यो कुरा सिकाउनुभयो, कि उहाँको राज्य यस संसारको थिएन (यूहन्ना १८:३६) । उहाँले यस्तो कुरा उहाँका अविश्वासी भाइहरूलाई भन्नुभयो । "संसारले तिमीहरूलाई घृणा गर्न सक्दैन, तर मलाई चाहिँ घृणा गर्दछ; किनकि त्यसका कामहरू दुष्ट छन् भनी म त्यसको विषयमा गवाही दिन्छु" (यूहन्ना ७:७) ।

प्रेरित यूहन्नाले हामीलाई यो कुराको सम्झना गराउँदछन्, "हामी जान्दछौं, हामी परमेश्वरका हौं, र सारा संसार त्यस दुष्टको अधिनमा परेको छ" (१ यूहन्ना ५:१९) । राजनीति पनि यस संसारको व्यवस्थाको एक भाग हो ।

हामीले आफैलाई यसमा प्रभाव पार्नको निम्ति संसारबाट अलग्गै राख्नुपर्ने हुन्छ (२ कोरिन्थी ६:१७) । आर्किमेडिसले यसो भने, कि "यदि उनले यसको बाहिरपट्टी घुमाउने चिज प्राप्त गर्ने हो भने, यस संसारलाई चलाउन सक्थे । यदि हामीले यसको निम्ति चलाउन गइरहेका छौं भने, हामीले आफैले बाहिरपट्टीको यस संसारको व्यवस्थाको स्थानलाई लिनुपर्ने हुन्छ ।"

पावलले यस कुरालाई जोड दिए, "आफूलाई सिपाहीमा भर्ना गर्नेलाई खुशी पार्नाका निम्ति कुनै पनि लडाइँ गर्ने मानिसले आफूलाई यस जीवनका धन्दाहरूमा फसाउँदैन" (२ तिमोथी २:४) । सबै विश्वासीहरू सक्रिय कार्यमा लाग्नुपर्ने हुन्छ । तिनीहरूले आफैलाई समस्यामा पार्ने अनुमति दिनुहुँदैन ।

राजनीतिमा अति नै भ्रष्टाचार हुन्छ । यो सम्झौता गर्नुपर्ने व्यवस्था हो । सामान्यतया यसमा गर्ने निर्णयहरू के कुरा ठीक हो भन्ने भन्नुभन्दा पनि के कुरा आफ्नो फाइदाको छ भनेर निर्णय गरिन्छ । यसले अलौकिक सिद्धान्तहरू भन्दा पनि मानवीय कुराहरूलाई प्राप्त गर्ने गर्दछ । मिचिगनको भ्यानडेनवर्ग भन्ने स्थानका सांसदले यसो भने, "राजनीति यसको स्वभावैले भ्रष्टाचारी हुन्छ । मण्डलीले यसको मानवीय मामलाहरूमा सहभागी हुन कोशिस गरेर यसले गर्नुपर्ने साँचो कार्यलाई विर्सनहुँदैन, र जहाँ यसका प्रतिस्पर्धीहरू गरिब नै हुन्छन् । यदि मण्डली त्यस्ता कार्यहरूमा सहभागी हुने हो भने, यसको उद्देश्यको शुद्धतालाई गुमाउन सक्नेछ" ।

त्यो केराको आयोजना

परमेश्वरले गर्नुहुने यस संसारका समस्याहरूको समाधान राजनैतिक होइन, तर आत्मिक हो । हालसालै नियुक्त भएका हाकिम भन्दा पनि नयाँ जन्म उहाँको उत्तर हुन्छ । राजनीति भनेको क्यान्सर रोगको मलमपट्टी भन्दा अन्य बढी केही

कुरा पनि होइन । हाम्रा अगाडि बढ्ने क्रमहरू हुन, "उहाँले त्यसलाई भन्नुभयो, मुर्दाहरूलाई आफ्नै मुर्दा गाड्न देओ, तर तिमी गएर परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार प्रचार गर" (लूका ९:६०) । केराको बोक्राको कथाले चिजविजहरूलाई ठीक दृष्टिकोणमा राख्ने गर्दछ ।

> एकचोटी एकजना मानिसले प्रकाशन गर्ने व्यवसायमा अति नै महत्वपूर्ण काम गरिरहेका थिए, र उनको जिम्मेवारी हजारौं संख्याका साहित्यहरूको प्रकाशन र वितरण गर्नु थियो । एउटा निश्चित दिनमा उनी उनको कामतर्फ गइरहेका थिए, र उनी एउटा निश्चित सहरको कुनाबाट भएर जादैं थिए, र उनी त्यो एकछेउमा हिँड्दैगर्दा केराको बोक्रा देखा पऱ्यो । त्यो यात्रालाई जानकारीमा राखेर उनी सम्भाव्य खतराको अवस्थामा थिए, र उनले त्यो बोक्रालाई टिपेर नालीमा फाल्न लागे, जुन स्थानमा गएर जो कोही पनि चिप्लन सक्दैनथे । तर उनले यस्तो विचार गर्न सुरु गरे, कि यो ठूलो सहरको कुना कुनामा यस्ता खालका केराका बोक्राहरू फ्याँकिरहेका हुनसक्थे । मानिलिऊ कि त्यहाँ कसैले पनि नालीमा नफ्याँकेको एउटा केराको बोक्रा छ, र जो कोही पनि त्यसमा चिप्लन सक्छ । सायद उनले त्यस सहरमा फालिएको केराको बोक्रालाई गल्लीबाट भएर हेर्ने समय लिएका हुनसक्थे । नत्रभने कसैको कुनै हड्डी पनि भाँचिएको हुन्थ्यो । त्यसैले गर्दा धेरै जना अस्पतालमा पुगेका हुन्थे, तर केही समयसम्म पर्खिरहँदा, उनको आफ्नै जिम्मे वारी पनि हुन्थ्यो । उनी त्यो प्रकाशन गर्ने व्यवसायको मुख्य व्यक्ति पनि थिए । प्रेसका मेसिनहरू चलिरहनु, र पृथ्वीको अन्तसम्म खबरहरू पठाइरहनु उनको जिम्मेवारी थियो । अचम्म प्रकारले केराको आयोजनालाई त्यागे, र धेरै महत्वपूर्ण भएकोचाहिँमा लागे । ती बाटोमा सफा गर्नेहरूले केराको बोक्रालाई पनि उठाउन्, र त्यो तिनीहरूको कार्य थियो ।

अब हामीले एउटा निवेदनलाई तयार पारौं । एकजना खीष्टियनको यस संसारमा ठूलो जिम्मेवारी हुन्छ, त्यो हो, प्रभु येशू खीष्टको खबरलाई प्रकाशन गर्नु । खीष्टियनहरूको लागि त्यो ठूलो व्यवसाय हो । यदि उनले यसलाई गरेनन् भने, यसलाई कहिल्यै पनि गरिने छैन । त्यसैले येशूले भन्नुभयो, "पहिला

परमेश्वरको राज्य र उहाँको धार्मिकताको खोजी गर"। आजका धेरै मानिसहरू राजनीतिमा पनि लागि परेका छन्, तर परमेश्वरले हामीलाई त्यो खालको जिम्मेवारी दिनुभएको छ, कि हामीले ती मरिरहेका मानिसहरूलाई मुक्तिको सुसमाचार सुनाएर आशिषित बनाउनुपर्ने हुन्छ। अन्य आयोजनाहरू पनि मूल्यका हुन सक्छन्, तर यदि हामी यसमा असफल भयौं भने, कसैले पनि हाम्रो स्थानलाई लिनेछैनन् ।

यस युगको निम्ति परमेश्वरले दिनुभएको उद्देश्य यस संसारमा जिउनको लागि असल स्थान बनाउने मात्र होइन, तर उहाँको नाउँमा सबै राष्ट्रका जातिहरूलाई बोलाउनु पनि हो (प्रेरित १५:१४) । हामीले उहाँसँगै रहेर यो लक्ष्य पूरा गर्नको लागि कार्य गर्नुपर्ने हुन्छ । जेवेटले यसलाई राम्ररी भने कि, "हामी यस संसारको मुक्तिमा परमेश्वरसँगै सहभागी भएका छौं, यो हाम्रो कार्य हुन्छ, कि हामीले परमप्रभुको नाउँमा जीवनको बाँकी भाग मानिसहरूलाई अभिषेक गर्नुपर्ने हुन्छ, आफैमाथि सर्बोच्च अधिकार गर्न, र यो परिधिमा सेवा पुऱ्याउनुपर्ने हुन्छ" । खीष्टियनहरूको दुःख परेको अवस्थामा उहाँ पनि दुःखित हुनुहुन्छ, जो तिनीहरूको उच्च बोलावटलाई प्रशंसा गर्न असफल हुन्छन्, जो त्यसैमा झुण्डिरहन्छन्, जो उड्नुभन्दा पनि घस्रने गर्दछन्, जोहरू राजाहरू हुनुभन्दा पनि दासहरू हुन् ।

ती खीष्टियनहरूको नागरिकता स्वर्गमा हुन्छ (फिलिप्पी ३:२०) । उहाँ यस संसारको यात्री र विदेशी हुनुहुन्छ (१ पत्रुस २:११) । जब उनको जिम्मेवारी सरकारमा आज्ञाकारी हुनु, र यसको न्यायिक प्रक्रियालाई ठीक प्रकारले प्रयोग गर्नुपर्ने हुन्छ भने, उहाँ यस व्यवस्थाको कुनै भाग बन्न बाध्य हुनुहुन्न ।

यदि म राजनीतिमा सहभागी हुने हो भने, मैले यस संसारका समस्याहरूको समाधान गर्न यसको क्षमतामा निश्चयताको भोट खसालिरहेको हुन्थे । यस्तो निश्चयताको लागि ममा धेरै शताब्दीको राजनैतिक असफलतापछि कुनै पनि कारण हुँदैन ।

नयाँ करारको सामान्य अवधि यो हुन्छ, कि जसमा अवस्थाहरू असल हुन गइरहेका छैनन् (१ तिमोथी ४:१-३; २ तिमोथी ३:१-५) । यसले खीष्टियन जिम्मेवारीलाई महान् आज्ञा पूरा गर्ने बनाउँदछ, जुन चाहिँ सबैको लागि अति नै आवश्यक छ ।

के यसको अर्थ यो हुन्छ, कि के विश्वासीहरूले केही पनि कार्य नगर्ने धारणालाई अंगाल्दछन् ? होइन ! यहाँ आएको कुरा यो हो, कि हामीले भोट

खसालेर भन्दा प्रार्थनाद्वारा धेरै कार्यहरू गर्न सक्छौं । हामीले प्रार्थनाद्वारा शक्तिको सन्तुलनलाई पनि कायम राख्दछौं । हामीले प्रार्थनाद्वारा जातिहरूको गन्तव्यलाई असर पार्न सक्छौं । "किनकि हाम्रा लडाइँका हतियारहरू शारीरिक छैनन्, तर किल्लाहरू भत्काउनाका लागि परमेश्वरद्वारा सामर्थी छन्" (२ कोरिन्थी १०:४) ।

खीष्टियनहरूले शासन गर्ने समय अझै पनि आइसकेको छैन (१ कोरिन्थी ४:८) । जीवनभरिको तालिमको समयमा शासन गर्ने समय पनि हुन सक्छ । विलियम केलीले यसो भने:

> खीष्टियनहरूले कहिल्यै पनि यस संसारको शासन गर्ने, उनीहरूको बेइमानलाई सुरक्षा प्रदान गर्ने, र तिनीहरूको आफ्नै लाजमा पनि हस्तक्षेप गरेका हुँदैनन् । तिनीहरू अहिले खीष्टसँगै पीडा भोग्नको लागि बोलाइएका छन्, र त्यसपछिको समय-समयमा उहाँसँग नै शासन गर्नेछन्, अझ उहाँले शासन गर्नको लागि त्यो महान् शक्तिलाई अझै पनि लिनुभएको छैन । उहाँ आफ्ना पिताको सिंहासनमा बस्नुहुन्छ, र यस धर्तीमा येशूलाई इन्कार गरेका छन्, उहाँले आफ्ना पिताबाट आएको वचनलाई न्यायमा कार्यान्वयन गर्न पर्खिरहनुभएको छ, उहाँको आफ्नै सिंहासनमा बस्नुभएको छ (प्रकाश ३:२१) ।

अझ मैले यो कुरालाई लेखिरहँदा, मैले त्यहाँ रहेको खबरलाई प्राप्त गरें, र जसले केलीको अवस्थालाई सहायता पुऱ्याउँछ । यसले यसो भन्दछ:

> नयाँ जन्म प्राप्त गरेका एकजना भ्यान डाइक भन्ने खीष्टियन विवादस्पद व्यक्तित्वका थिए । उनको राजनैतिक अवस्थालाई नराम्रो प्रकारले संकेत गरिएको थियो । उनले सन् १९८४ मा झुटो साहित्यको यात्रालाई प्रयोग गरेकोले उनलाई न्यायपालिकाले नै झण्डै हटाएको थियो । उनलाई सार्वजनिक लेखा समितिले रु. ५० हजारको जरिवाना गरेको थियो, र न्यायपालिकाले क्षमा माग्नुपर्ने कुराको माग गऱ्यो ।

केलीको भनाइ पनि ध्यान गर्ने खालको थियो: "खीष्टियनहरूले कहिल्यै पनि यस संसारको शासन गर्ने, उनीहरूको असम्मानलाई सुरक्षा प्रदान गर्ने, र तिनीहरूको आफ्नै लाजमा पनि हस्तक्षेप गरेका हुँदैनन्" ।

◆◆◆

अध्याय ३०

आफैले सृजना गरेको व्यवसायमा पनि ठगी हुन सक्ने

पवित्रतापनको त्यो अवस्थामा त्यहाँ आफैले सृजना गरेको व्यवसाय भन्दा पनि अझ केही चिजहरू बढी मात्रामा गर्नैपर्ने हुन्छ । तिनीहरू जसले विजयको लागि भित्रतर्फ हेर्दछन्, तिनीहरूले गल्ती स्थानमा हेरिरहेका हुन्छन्, र तिनीहरूले निराशा, निरुत्साह र हारलाई आमन्त्रण गरेका हुन्छन् ।

यस संसारले मानिस र उसको सम्भावनालाई जोड दिइरहेको छ । यसको एकदमै नराम्रो चाहनाको परिचय, प्रसिद्धि र स्वीकारोक्तिमा मेरो मण्डलीलाई पछ्याउँदा पनि मिल्ने हुन्छ । यसले सांसारिक मानवीयपनलाई प्रचार गर्छ, र सुसमाचारीय भाषालाई मुस्किलले परिवर्तन गर्छ । धार्मिक प्रकाशनहरू आफ्नै महत्व भएका पुस्तकहरू छाप्नतर्फ हतारिन्छन् । खीष्टियन पुस्तक पसलहरूमा गएर पहिलो भेटमा नै छाप्नको लागि हतारिन्छन् । मैले तलका शिर्षकहरू भएका पुस्तकहरू भेट्टाएको छु:

आफैलाई प्रेम गर्नु
आफैलाई प्रेम गर्न सिकाइको कला
आत्मा-प्रेम, त्यो सफलताको गतिशील शक्ति
म ठीक छु, तिमी पनि ठीकै छौं
तपाईंको लागि एउटा सत्य दृष्टि
तपाईंको आफ्नै छाँयामा मित्रहरू बनाउनु
तपाईं आफैले बुझ्नुपर्ने कला
तपाईंको विगतलाई बुझ्नु र तपाईंको भविष्यका मुख्य कुराहरू
मेरो सुन्दर अनुभव

तपाईंले आफ्नै बारेमा असल कुरा महसुस गर्न नसक्ने
तपाईंलाई कम दवाव परेका ३० दिनहरू
तपाईं कोही विशेष व्यक्ति
के म मनै हुनुपर्छ ? (आफैमा जीउनु र आफैलाई रुचाउनु)

एउटामात्रै विरोधको आवाज आफैमा देखा परेको, र यसलाई यस्तो शिर्षक दिइएको:

आफैलाई एक्लै छोडिदिनु

आधुनिक जमानामा भएको एउटा महान् विषयले त्यो खोज्ने बत्तीलाई आफैतर्फ फर्काउँदछ। ती बिरामीलाई उनीतर्फ ल्याएर जाँच गर्न भनिएको थियो (उनका बाबु-आमाको अति ठूलो असफलता), र उनका विचारहरू, आचरणहरू, डरहरू, विशेषगरेर यौनिक क्षेत्रतर्फ झुण्डीरहेका र बास बसिरहेका थिए। जसरी उनले आफ्ना समस्याहरूलाई निर्दिष्ट नगरिएका परामर्शतर्फ बताइरहेका थिए, र त्यो उत्तर देखा पऱ्यो वा यसरी यो आरोप लाग्ने भयो।

यो संसार एउटा पागलपन व्यक्तिको शरणस्थान

नर्वेली नाटककार इब्सनले पत्रुस यान्ट मानसिक अस्पताल गइरहेको समयको कथालाई बताउँदछन्, र त्यहाँ आश्चर्यचकित प्रकारले यो कुरालाई पत्ता लगाउँछन्, कि त्यस स्थानमा कोही पनि नराम्रो व्यक्ति भएजस्तो देखिँदैन। तिनीहरू सबैजना नै चेतनशील भएर कुराकानी गरे, र तिनीहरूका योजनाहरूलाई वास्ता र उत्सुकताकासाथ छलफल गरे, र उनी यो कुरामा पनि निश्चित भए कि तिनीहरू पागल भएकाछन्। उनले यसको बारेमा डाक्टरसँग पनि छलफल गरे। "तिनीहरू पागल भएका छन्" भनेर डाक्टरले भने। "तिनीहरू अति नै चेतनशीलतामा कुराकानी गरे, मैले यसलाई स्वीकार गर्दछु तर यो तिनीहरू सबैको बारेमा हो। वास्तवमा तिनीहरू बुद्धिमानीपूर्वक आफूसँग रहनुपर्थ्यो। किनकि विहानी, अपरान्ह र रात्री आफ्नै थियो। यहाँ हामी आफ्नैपनबाट बाहिर जान सक्दैनथ्यौं। हाम्रा सपनाहरू हुँदा-हुँदै पनि हामी यो सँग-सँगै रहऱ्यौं, तर हामी पर्याप्त रूपमा पागल भएका थियौं"।

यो संसार पत्रुस यान्ट गएको अस्पतालजस्तै छ। यो पागल भएजस्तै देखिन्छ, जबसम्म हामीले यसलाई महसुस गर्दैनौं, र यो आफैसँग प्राप्त गर्दैनौं। यसले बताउने सबै कुरामा यसका भावनाहरू, यसका राजनीतिहरू, र यसका

लडाइँहरू, यसका बजेटहरू, र यसका पैसाहरू हुन् । यसको सबभन्दा ठूलो अस्तित्वको भागमा परमेश्वरलाई बताइएको हुँदैन ।

यो मानिसहरूको विशेषता हो, जो मानसिक, नसासम्बन्धी वा भावनात्मक खलबलीले गर्दा दुःख पाइरहेका हुन्छन्, कि त्यो आफ्नोपन तिनीहरूको जीवनको केन्द्रमा र परिवेश वरिपरि रहेका हुन्छन् । तिनीहरूलाई उत्साह प्रदान गर्ने परामर्शका शैलीहरूले तिनीहरूको पीडालाई मात्र पहिचान गरेर संलग्न हुने गर्दछन् । तपाईंले यस्तो खालको भनाइलाई सुन्नुभएको छ, "मानसिक बिरामीहरू त्यस्ता मानिसहरू हुन्, जसले हावामा महलहरू बनाउँदछन्, मनोविज्ञहरू ती हुन्, जसले हावामा महल बनाउँदछन्" ।

भजनसंग्रह ७७ को दुःखित मानिस

बाइबलमा त्यस्ता दुईवटा खण्डहरू छन्, जसले स्वार्थीपन र यसको समाधानको उपायको बारेमा बताउने गर्दछन् । पहिलोचाहिँ भजनसंग्रह ७७ हो, जसलाई बुलिङ्गरले निम्न प्रकारले रुपरेखामा ढालेका छन्:

आफ्नैपनको व्यवसाय, पदहरू १-६
यसबाट आउने निश्चित परिणाम, दुःख, पदहरू ७-९
परमेश्वरसँगको व्यवसाय, पदहरू १०-१२
यसबाट आउने निश्चित परिणाम, खुशीपन, पदहरू १३-२०

कतिले यसलाई चारवटा खण्डहरूमा विभाजन गरेका छन्:

सही गर्नु
डुब्नु
सही गर्नु
माथितिर जानु

भजनसंग्रहको पहिलो आधा खण्डमा, आसापले चाहिँ समस्याबाट "पीडा" भोगिरहेका छन्, वा "भिटामिन ए" को मात्रा अत्याधिक बढी भएको छ । ती पहिला व्यक्तिगत सर्वनामहरू (म, मेरो, मलाई) २२ पटक आएका छन्, जहाँ परमेश्वर भनेर १३ पटकमात्र बताइएको छ । ती भजनकारले आफ्नै कुरामा यति धेरै दुःखित भए, कि अझ उनले ती ईश्वरहरूलाई कृपा र अति उच्चमा हुने दयाको लागि प्रश्न गरे ।

दोस्रो आधा भागमा आसापले उनको नजरलाई परमप्रभुतर्फ फर्काउँछन् ।

उनले परमेश्वरलाई नाम र सर्वनाममा २४ पटक बताउँछन्, र तीनवटा व्यक्तिगत सन्दर्भहरू मात्र बनाउँदछन् ।

रोमी ७ अध्यायमा दिइएको दुःखित मानिस

बाइबलको दोस्रो खण्ड रोमी ७:९-२५ हो । व्यक्तिगत सर्वनामको प्रयोग ४० पटकभन्दा बढी गरिसकेपछि, पावलले गनगन गर्दछन्, "हाय ! म कति अभागी मानिस !" उनले आफ्नोपनमा कुनै पनि विजय प्राप्त गर्दैनन् । त्यो भन्दा बरु उनले निश्चित भएर यो पक्का कुरा गर्दछन्, "किनकि म जान्दछु, मभित्र अर्थात् मेरो शरीरभित्र कुनै असल कुराले वास गर्दैन" । तर यस अध्यायको अन्तमा, उनी आफ्नोपनबाट टाढा फर्कन्छन्, र प्रभु येशू ख्रीष्टमा विजय प्राप्त गर्दछन् ।

आफैभित्र विजयलाई हेर्दाखेरि तपाईंको लङ्गरलाई डुंगाभित्र फाल्नुजस्तै हो, किनभने यसले आत्मिक कुराहरूलाई पक्का गर्दछ ।

इस्राएलका राजाले यो कुराको महसुस गरे, कि उनलाई उनी भन्दा कोही महान् व्यक्तिको खाँचो थियो; उनले यसो भने, "जब मेरो हृदय व्याकुल हुँदा, पृथ्वीको छेउदेखि म तपाईलाई पुकार्नेछु; मलाई त्यस चट्टानमा डोरयाउनुहोस्, जो मभन्दा उच्च छ" (भजनसंग्रह ६१:२) । वास्तवमा चट्टान भन्ने व्यक्ति परमप्रभु नै हुनुहुन्छ ।

व्यक्ति आफैले गर्ने कामहरूले गर्दा परमेश्वरका आशिषहरूलाई बिर्सने हुन्छ, र उहाँलाई तिनीहरूको निम्ति अपमान व्यक्त गर्ने बनाउँदछ । उसमा रहेको सक्रिय सेवाको सम्बन्धमा जहाँसम्मको कुरा छ, त्यसमा केन्द्रिकृत भएका शक्तिहरूलाई घटाएर र गुणात्मक कार्यहरूलाई लिएर यसलाई कूँजो बनाउने गर्दछ । यसले अरूहरूको खाँचोको निम्ति कठोर चेतन नहुने बनाउँदछ ।

आत्मा-केन्द्रित दास

आत्मा-केन्द्रित व्यक्ति त्यो हो, जो उसको आफ्नै भावना र चाहनाहरूमा दास बन्दछ । अरूहरूलाई हेर्दाखेरि ऊ त्यति आकर्षक समूहमा पर्दैन । उनले उनको प्रतिज्ञा गरिएको कुरालाई थुप्रै संख्याका परामर्शदाता र मित्रहरूको माझमा खन्याउने चाहना गरे । उनमा त्यो कडा खालको चाहना थियो, जसले परिवर्तनलाई रोकिदियो, र परमेश्वरको चाहनालाई पनि स्वीकार गर्न इन्कार

गऱ्यो । उ त्यो मानिसजस्तै हुन्छ, जसलाई परमप्रभुले इजकिएल ३३:३१-३२ मा वर्णन गर्नु भएको छ: "अनि मानिसहरू आएजस्तै तिनीहरू तिमीकहाँ आउँछन्, र मेरो प्रजाजस्तै गरी तिम्रो सामु बस्छन्; अनि तिनीहरूले तिम्रा वचनहरू त सुन्छन्, तर ती पालन गर्नेछैनन्; किनकि आफ्नो मुखले त तिनीहरूले धेरै प्रेम देखाउँछन्, तर तिनीहरूको हृदयचाहिँ तिनीहरूको नीच कमाइको लोभको पछि लाग्दैछ ।"

"अनि हेर, तिमीचाहिँ तिनीहरूका निम्ति मीठो सोरले मुग्ध पार्ने गीत गाउने र निपुण बाजा बजाउनेजस्तो ठहरिन्छौ; किनभने तिनीहरूले तिम्रा वचनहरू त सुन्छन्, तर तिनीहरूले तिनलाई पालन गर्दैनन् ।"

मपनमा त्यति धेरै रोग सम्बन्धिका कुराहरू छन् । कसरी एकजना व्यक्तिले यसमा विजय गर्दछ ?

छुटकाराका पाँचवटा कदमहरू

सबैभन्दा पहिला ऊ आत्मा-व्यवसायबाट येशू खीष्टको कार्यतर्फ फर्कन सक्छ (२ कोरिन्थी ३: १८) । यो उहाँलाई हेर्ने कार्यले गर्दा हुन्छ, कि हामी उहाँकै स्वरुपमा परिवर्तन भएका छौं । येशू खीष्टको एउटा संस्करणभन्दा आफ्नोपनका हजारौं संस्करणहरू मूल्यहिन छन् । वा यसलाई अर्को तरिकाले राख्दा खेरि, एउटा शुद्ध बनाइएको आफ्नोपनले येशू खीष्टको महिमाको निम्ति विरलै पुनस्थापन गर्दछ । उनले निरन्तर रूपमा प्रार्थना गर्न सक्छन् ।

हो, म आफैबाट बचाइनुपर्दा, प्यारो प्रभु,
हो, म तपाईंमा नै हराएको हुन्छु,
हो, त्यो त्यति धेरै नहुन सक्छ,
तर खीष्ट ममा बास गर्नुहुन्छ ।

-ए.बि. सिम्पसन

उनले साँचो सुत्रलाई सम्झनुपर्ने हुन्छ, र आत्मापनको कार्यमा निराशामात्र ल्याउने गर्दछ । अरूहरूसँग गरिएको कार्यले निरुत्साह ल्याउने गर्दछ । येशू खीष्टसँग गरिएको व्यवसायले खुशीयाली ल्याउने गर्दछ ।

पावल भ्यान गोर्डरले यस्तो लेख्दछन्:

हामीमा आवश्यक परेको त्यस्तो खालको आचरण यो तलको कथामा देखिएको छ । बिथवोभनको नबौं संगीतको रचनामा यस्ता

खालको प्रस्तुति दिइएपछि, ती दर्शकहरूले संचालकलाई कलाको कौशलता दिए, र ती संगीतकारलाई लामो समयसम्म उत्साहपूर्वक स्वागत गरे । त्यहाँ भावनाले पूर्ण गति लियो, उनीहरू उनका संगीतकारतर्फ फर्किए, र कानेखुशी गरे । "म केहीचिज पनि होइन, तिमीहरू पनि केही चिज होइनौं" र त्यो सबै भक्ति चढाउने स्वरमा टोस्कानिनिले भने, "तर सबै चिजमा बिथवोभन नै छन्" ।

तर जो कोहीले पनि दोष लगाउन सक्छन्, कि केही निश्चित तहको आत्मा-परीक्षण गर्नुपर्ने खाँचो हुन्छ, र अझ यसलाई बाइबलमा पनि भनिएको हुन्छ । उनलाई प्रदान गरिएको थियो, तर उनले म्याकेनीको नियमलाई मात्र पछ्याउनुपर्ने भयो: "प्रत्येक चोटीको हेराइमा तपाईं आफैले मात्र लिनुहोस्, र खीष्टमा १० चोटीमात्र हेर्नुहोस्" । जसरी पुरानो गीतले यसो भन्दछ, "आफ्नै पनबाट भाग्नु कति मीठो हुन्छ, र मुक्तिदातामा बासस्थान रहनेहुन्छ" ।

व्यक्तिले गर्न सक्ने दोस्रो चिज ऊ आफैले बाइबलको सन्तुलित विचारलाई लिनुपर्ने हुन्छ। एकपक्ष तर्फबाट उसले यो कुराको महसुस गर्दछ, कि ऊ परमेश्वरको कृपाद्वारा बचाइएको हुन्छ, र स्वर्गको लागि क्षमा दिएर, धर्मी ठहराएर योग्य बनाइएको हुन्छ । ऊ परमेश्वरको अगाडि खडा रहन्छ, र परमेश्वरका प्रिय पुत्रको अगाडि सबै कुरा स्वीकार योग्य हुन्छ । ऊ खीष्टमा पूर्ण हुन्छ, र परमेश्वरसँग सह-उत्तराधिकारी र येशू खीष्टसँग संयुक्त उत्तराधिकारी हुन्छ। ऊ परमेश्वरको सृष्टिमा अनौठो हुन्छ, र उसले जीवनमा पूरा गर्नुपर्ने फरक भूमिकाहरू पनि हुन्छन्। ऊ परमेश्वरको धेरै मूल्यको व्यक्ति हुन्छ, र ऊ सबै कुरामा येशू खीष्टको चेला बनेर, उसलाई यस्तो बन्ने चाहना आउँदछ।

अर्कोतर्फ उसले त्यस भित्र आभार प्रकट गर्दछ, र ऊ आफै केहीचिज पनि होइन भन्ने कुरा देखाउँदछ (२ कोरिन्थी १२:११; गलाती ६:३), र उसको शरीरमा कुनै पनि असल थोकहरू बस्न सक्दैनन्। उसले आफैमा असलपनको निम्ति हेरिरहेको हुँदैन, र ऊ त्यसमा कहिल्यै पनि निरुत्साही बन्दैन, जब उसले त्यहाँ केही चिजलाई पनि प्राप्त गरेको हुँदैन ।

यसको तेस्रो सुझावमा एकजना आत्मा-केन्द्रित व्यक्तिले अरूहरूको सेवाको निम्ति आफ्नो जीवनलाई गुमाउनु हुँदैन । तिनीहरू जसले त्यो पूरा गर्ने कुरा पत्ता लगाउँछन्, तिनीहरू त्यस्ता हुन्छन्, जसले अरूहरूलाई मद्दत गर्न केन्द्रित हुन्छन्, र तिनीहरू आफैलाई केही कुरा सोच्ने समय पनि हुँदैन । पूर्णता

स्व-रोजगारी भन्दा पनि आत्मा इन्कारीले गर्दा आउँदछ । येशूको भन्नुको अर्थ पनि यस्तै हुन्छ, जब उहाँले यसो भन्नुभयो, "जसले आफ्नो प्राणलाई माया गर्छ, त्यसले त्यो गुमाउनेछ; अनि जसले यस संसारमा आफ्नो प्राणलाई घृणा गर्छ, त्यसले यसलाई अनन्त जीवनसम्म जोगाइराख्नेछ" (यूहन्ना १२:२५) । जब मनोविज्ञानको डाक्टरलाई कार्ल मेनिङ्गरले यसो भनेर सोधे कि, यदि उनको नसाहरूले काम गर्न गइरहेको छैन भनेर उनले जानकारी प्राप्त गरेका भए के हुन्थ्यो, उनले भने, "म कसैकोमा जानेछु, र मेरो भन्दा खराब अवस्था भएको व्यक्तिलाई पत्ता लगाउनेछु, र उसलाई सहायता गर्न कोशिस गर्नेछु" ।

उसले त्यो समयलाई म अन्य कुनै व्यक्ति हुँ भनेर वर्वाद गर्दैन । उसको शारीरिक बनावट अपाङ्गता र सिमित क्षमताहरू हुँदा-हुँदै पनि उसले आफैलाई परमेश्वरको रूपमा स्वीकार गर्दछ, र यसो भन्दछ, "तर म जो छु, त्यो परमेश्वरको अनुग्रहले छु" (१ कोरिन्थी १५:१०क) । यदि त्यहाँ जीवनमा त्यस्ता चिजविजहरू पनि छन्, जसलाई परिवर्तन गर्न सकिदैन, तब उसले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्दछ, र त्यसमा शान्ति पनि प्राप्त गर्दछ । जीवनका ती पक्षहरूमा तिनीहरू अलौकिक शक्तिद्वारा पक्का भएका हुन्छन्, र त्यो शैलीमा गनगन गर्नु पाप हुन्छ, र यसको चाहना गर्नु फरक कुरा हुन्छ ।

अन्तमा, उसले आफूलाई असर पार्ने चिजविजहरूलाई इन्कार गर्नुपर्छ चाहे त्यहाँ आत्मा चाहनाका पुस्तकहरू "कसरी" आएका छन् भन्ने हुन्छ, अनि सम्भाव्यताका सोचाइहरूमा सेमिनारहरूको आयोजना गर्ने वा परामर्श गर्नेहरू हुन्छन्, जसमा परमेश्वरको निर्देशनभन्दा पनि आफ्नै निर्देशन हुन्छ । मैले चाहना गरेको कुरामा आफैलाई बिर्सनु हो, र परमेश्वरमा ध्यान केन्द्रित गर्नु हो, जो योग्य हुनुहुन्छ ।

◆◆◆

अध्याय ३१

पवित्र हुने समय लिनुपर्ने

कसरी विलियम डि. लङ्गस्टाफले एउटा पवित्र जीवनलाई चारवटा भजनका पदहरूमा मिलाएका थिए भनेर जान्नुपर्ने कुरा पनि उल्लेखनीय नै हुन्छ । धेरै चोटी हामीले गाउने गीतमा कति धेरै दृष्टिकोण र यो कठिन हुन्छ भनेर प्रशंसा नगरिकनै गाउँछौं । खीष्टियन पवित्रताको हाम्रो अन्ततिरको अध्ययनमा, हामीले यसलाई पद-पद गरेर जाँच गरौं, र यसले कति धेरै मुख्य विषयहरूलाई अंगाल्दछ भनेर हेरौं, र हामीले यसलाई अगाडिका खण्डहरूमा पनि विचार गरेका छौं ।

पवित्र बन्ने समय लिनुहोस् : एउटा पवित्र जीवनले खनजोत गर्नुपर्ने हुन्छ । यो केही क्षणको खनजोत मात्र हुने होइन । कुनै युगको हरेक चिजमा हुँदाखेरि, हामी यो कुरालाई विचार गर्न परीक्षित भएका हुन्छौं, कि एउटा अभावमा प्राप्त गरिएको अनुभवले शुद्धिकरणको महान् कदमतर्फ निकालेको हुन्छ । तर यसले त्यही तरिकाले कार्य गर्दैन । यो येशू खीष्टमा वास गर्ने एक क्षणदेखि अर्को क्षणको अनुभव हो । भ्यान्स हावनरले यसो भने, "यसले पवित्र हुने समय लिँदछ, र हामीसँग त्यसो गर्ने समय हुँदैन !" प्रशन्न हुने त्यो आत्मा हुन्छ, जसले सामान्य विश्वासको आगोलाई जलाउने गर्दछ, र प्रगतिलाई बढावा गर्ने कार्यमा बेचबिखन गरेर इन्कार गर्दछ, र अझै उसले पुराना मार्गलाई त्यसभित्र आराम प्राप्त गर्न खोज्दछ"।

प्रभु येशूसँग बारम्बार बोल्नुहोस् : त्यहाँ प्रार्थनाबिना पवित्रतापन भन्ने हुँदैन । प्रार्थनाले चिजविजहरूलाई मात्र परिवर्तन गर्ने होइन, तर हामीलाई पनि परिवर्तन गर्ने गर्दछ । यो कहिलेकाहीँ होइन, तर निरन्तर हुनुपर्छ । यो सामान्य कुरामात्र नभएर भित्रदेखिको चाहनामा गर्नुपर्छ । यसलाई जवरजस्ती होइन, तर शक्तिमा गर्नुपर्छ ।

सधैं नै उहाँमा रहिरहनुहोस् : उहाँमा रहनेले निरन्तरतालाई बताउने

गर्दछ, र विशेषगरेर जीवनको आज्ञाकारीतामा वचन पनि निरन्तर रहन्छ । यसले मुक्तिदाताको ज्ञानको गहिराइलाई निकाल्दछ, र उहाँ जस्तै हुने कुरालाई बढाइरहेको हुन्छ । येशूले भन्नुभयो, "तिमीहरूले मेरा आज्ञाहरू पालन गरचौ भने तिमीहरू मेरो प्रेममा रहनेछौ, जसरी मैले पनि मेरो पिताका आज्ञापालन गरेको छु, अनि उहाँको प्रेममा रहन्छु" (यूहन्ना १५:१०) ।

उहाँको वचनले खुवाउनुहोस् : हामीले बाइबललाई पढ्ने, अध्ययन गर्ने, कण्ठस्थ गर्ने, र आज्ञाकारीतामा जीउने हुनुपर्दछ । यर्मियालाई पनि वचनले खुवाइयो, र यस्ले उनलाई खुशी पारचो, र यसले उनको हृदयमा आनन्द ल्यायो । ती भजनकारले पनि यसलाई खाए, र उनले यसबाट पाप नगरिकनै बस्ने अवस्थालाई पत्ता लगाए । हामीले पनि यसलाई खाने गर्छौं र यसमा यो कुरालाई पत्ता लगाउँछौं, "शिक्षाका निम्ति, भूलदोष देखाउनका निम्ति, सुधारका निम्ति र धार्मिकताको सम्बन्धमा तालिमका निम्ति लाभदायक हुन्छ" ।

परमेश्वरका छोराछोरीलाई मित्रहरू बनाउनुहोस् : सन्तहरूसँग गरिएको संगतिले हाम्रो जीवनमा शुद्धिकरणको महान् प्रभाव पार्दछ । जसरी दुष्टहरूको समुदायले असल बानीलाई पनि बिगार्ने हुन्छ, त्यसरी नै असल संगतिले परमेश्वरीय आचरणको तरिकालाई बल प्रदान गर्दछ ।

कमजोर अवस्थामा रहेकालाई सहायता गर्नुहोस् : हामीले यसलाई परमप्रभु, र सहकर्मी व्यक्तिको निम्ति एउटा सेवाको जीवनमा वर्णन गर्ने कार्यलाई वृद्धि गर्न सक्छौं । हामीले यो कुरा पनि देखेका छौं, कि अल्छिपनमा कसैले आक्रमण गर्दछ । परीक्षाहरू अति नै बलिया हुन्छन्, जब हामी परमेश्वरको राज्यको कार्यमा सक्रिया रूपमा लागेका हुँदैनौं ।

उहाँको आशिषलाई खोज्दाखेरि बिर्सनुपर्ने केहीचिज पनि हुँदैन : खीष्टियन आचरणको जाँचहरूमध्ये एउटा यस्तो हुन्छ, "के मैले मेरो शिरलाई निहुऱ्याऊ र मलाई आशिष् दिनको लागि परमेश्वरमा माग गरुँ ?" हामीले जे सुकै गरे तापनि, उहाँको महिमाको निम्ति गर्नुपर्छ, र उहाँलाई प्रशन्न तुल्याउने एउटा शुद्ध चाहना हुनुपर्छ । उहाँले आशिष्मात्र दिन सक्नुहुन्छ, जुन कुरा उहाँको आफ्नै पवित्रतामा निरन्तर रहन्छ ।

यस संसार अगाडी बढिरहदा, पवित्र हुने समय लिनुहोस् । यस भनाइमा वोड्र्सवोर्थ ठीक छन्:

> यो संसार हामीसँग अधिक रूपमा अगाडी बढेको हुन्छ, अघि वा पछि गरेर, हामीले प्राप्त गर्ने र समय बिताउने गर्दा, हामीले

हाम्रा शक्तिहरूलाई बेकारमा खेर फाल्ने गर्छौं ।

येशू खीष्टसँग एक्लै गोप्यतामा समय बिताउनुहोस् : डब्लू ग्राहाम स्कोर्जीले यस्तो अनुरोध गरे, "आशिष् प्राप्त गर्ने उद्देश्यको निम्ति आफैलाई अलग राख्नुहोस्" । सबैभन्दा पवित्र मानिसहरू ती हुन्, जो वचनमा धेरै नै ध्यान गर्दछन् । हाम्रा जराहरू परमेश्वरमा गहिरा नभएसम्म, हाम्रो जीवन सतही रूपमा मात्र रहनेछ ।

तपाईं पनि येशूलाई हेरेर उहाँजस्तै हुनुपर्ने हुन्छ : झण्डै २००० वर्ष अगाडि नै पावल प्रेरितले यस्तो कुरा लेखे, "तर नढाकिएको चेहराले प्रभुको महिमा ऐनामा जस्तै हेर्दै-हेर्दै हामी सबैजना, प्रभुद्वारा, जो आत्मा हुनुहुन्छ, एक महिमादेखि अर्को महिमामा सर्दै त्यही रूपमा बदलिँदै जान्छौं" (२ कोरिन्थी ३:१८) । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा हामी उहाँलाई पक्रेर उहाँकै स्वरुपमा परिवर्तन भएका हुन्छौं ।

तपाईंको मित्रतामा, तपाईंको आचरणमा, हामीले उहाँजस्तै भएको देख्दछौं : जब मोशा सिनाइ पर्वतबाट तल ओर्ले, र उनको मुहार त्यो ज्योतिले गर्दा चम्किरहेको थियो । जब इस्राएलका शासकहरूले पत्रुस र यूहन्नाको साहसीपनलाई देखे, तिनीहरूले यो कुराको महसुस गरे, कि यी घरमा रहने र तालिम प्राप्त नगरेका व्यक्तिहरू पनि येशू खीष्टसँगै थिए । जसरी हामी हाम्रा मुक्तिदाताको नजिकको सम्पर्कमा रहन्छौं, तब ती हाम्रा वरिपरि रहनेहरूले हामीलाई उहाँको नैतिकपन हामीमा प्रकट भएको कुरालाई देख्नेछन् ।

पवित्र बन्ने समय लिनुहोस्, र उहाँलाई तपाईको मार्गनिर्देशक बनाउनुहोस्: यसको अर्थ कुनै पनि चिजले हाम्रो जीवनलाई परमप्रभुतर्फबाट फर्कने बनाउन सक्दैन । यसको अर्थ हाम्रो चाहनालाई उहाँको निम्ति साटासाट गर्नुपर्छ । यसको अर्थ हाम्रो आफ्नै भन्दापनि उहाँको दृष्टिमा भरोसा गर्नुपर्छ ।

जस्तो सुकै अवस्था आए तापनि उहाँभन्दा अगाडि कुद्ने होइन : जब मार्गनिर्देशन तुरुन्तै आएको हुँदैन, तब त्यो महत्वपूर्ण कार्यमा स्वभाविक प्रतिक्रिया हुन्छ । त्यो स्थानमा घोडा दौडाउन खप्पिस व्यक्ति जस्तै हामीले हाम्रो विषयहरूलाई हाम्रो हातमा लिने गर्छौं । हामी नासहुने रूपमा अधैर्य बन्छौं, र अगाडि बढ्दछौं । त्यसमा नभइनहुने परिणाम यस्तो हुन्छ, कि हामी त्यो दुःखमा पल्टिरहेका हुन्छौं (यशैया ५०:११) ।

खुशीमा वा पीडामा पनि हामीले परमप्रभुलाई पछ्याइरहनुपर्छ : ईश्वरभक्ति

परिवेशको स्वतन्त्रतामा रहनुपर्छ, र माथिल्लो र तल्लो अवस्थाबाट पनि स्वतन्त्र रहनुपर्छ । त्यसैकारणले गर्दा जोन वोस्लीले यस्तो प्रार्थना गरे, "परमप्रभु ममा रहेको शंकाको भक्तिपनलाई उपचार गर्नुहोस्, र मलाई पूर्णरूपमा खीष्टियन बनाउनुहोस्" ।

अझै येशूतर्फ नै हेरिरहनुहोस्, र उहाँको वचनमा भरोसा गर्नुहोस् : ती कवि परमेश्वरको वचनमा रहिरहेर पछाडितर्फ फर्कन्छन्, र यो कुरालाई जान्दछन्, कि बाइबल परमेश्वरले प्रयोग गर्ने शुद्ध साधन हो, र उहाँका मानिसहरूलाई पनि पवित्र पार्दछ । यस कुरामा भजनसंग्रह ११९ का लेखकको भावनालाई कूँजो पार्ने काम गरेका छन् ।

पवित्र बन्ने समय लिनुहोस्, र आत्माको शान्त अवस्थामा रहनुहोस् : पवित्र जीवन भनेको शान्ति, र सन्तुलनको जीवन हो । विश्वासले हामीलाई पीडाबाट छुटकारा गर्दछ, र असन्तुष्टतर्फ डोऱ्याउदैन । यदि हामी साँचो रूपमा भरोसा गरिरहेका छौं भने, हामी चिन्तामा पर्नुपर्दैन ।

हरेक सोचाइ र हरेक बानी उहाँकै नियन्त्रणमा रहन्छ : यसैले दाऊदले यसरी प्रार्थना गरे, "हे परमेश्वर, मेरो जाँच-पडताल गर्नुहोस् र मेरो हृदयलाई जान्नुहोस्; मलाई जाँच्नुहोस्, र मेरा विचारहरू बुझ्नुहोस्; अनि हेर्नुहोस्, कहीं ममा दुष्ट चाल पो छ कि, र मलाई अनन्तको मार्गमा डोरयाउनुहोस् !" (भजनसंग्रह १३९:२३-२४) ।

मेरा सबै विचारहरूको खोजी गर्नुहोस्, र ती गोप्य बसन्तहरूमा,
त्यसलाई नियन्त्रण गर्ने ती आचरणहरू
ती स्थानहरू जहाँ प्रदुषित चिजविजहरू छन्,
मेरो आत्मामा तपाईंको साम्राज्यलाई पक्रनुहोस् ।

- एफ. बोटाम्स्

यसरी उहाँको आत्माले प्रेमको उचाइतर्फ अगुवाई गर्नुहोस्,

तपाईंमात्र यो माथिको सेवामा मिल्ने खालको हुनुहुन्छ । जुनचाहिँ अर्को तरिकाले भन्ने गर्दछन्, कि जब हामीले पवित्र हुने समय लिन्छौं, र हामीले यो जीवनमा उहाँको आशिष्लाई निरन्तर रूपमा आनन्द मनाउँछौं, र त्यो अन्त नहुने महिमामा गरिने सेवाको निम्ति पनि तयार पारेका हुन्छौं । यही कुरा पावलले तिमोथीलाई बताएका छन्: "शरीरको साधनाले थोरै लाभ हुन्छ; तर भक्तिचाहिँ सबै कुराका निम्ति लाभदायक हुन्छ; किनकि यसैमा अहिलेको जीवन र पछि आउने जीवनको प्रतिज्ञा छ" (१ तिमोथी ४:८) ।

◆◆◆

उपसंहार

पवित्र हुनु भनेको बिर्सिएको आज्ञा हुन सक्छ, तर यस्तो हुनुहुँदैन । यसलाई परमप्रभुको आज्ञामा माथिल्लो स्तरमा राखिनुपर्छ । यसलाई कुनै सल्लाहको रूपमा दिइएको छैन, वा अझ बिकल्पको रूपमा पनि लिइएको छैन, तर यो एउटा आज्ञा हो । उहाँका अन्य सबै आज्ञाहरू जस्तै यो हाम्रा सबै भलाइको निम्ति दिइएका छन्, र उहाँको भलाइको निम्ति होइन ।

त्यहाँ प्रभु येशू खीष्ट जस्तै बन्ने कुनै अति उच्च लक्ष्य छैन । परमप्रभुको निम्ति कुनै पनि चिजले पवित्र जीवन जीउने त्यो युगको वास्तविकतालाई बताएको हुँदैन । यसले खीष्टियन विश्वासलाई विश्वास गर्न सकिने बनाएको छ । यसले परमेश्वरलाई महिमा प्रदान गर्दछ, र विश्वासीहरूलाई पनि फाइदाजनक बनाउँदछ । अर्कोतर्फ हेर्दाखेरि त्यहाँ कुनै पनि चिजले परमप्रभुको नाउँमा पाप गर्ने सन्तजस्तै लाज, बेइमान र तिरस्कार ल्याउँदैन ।

हामीलाई प्रभु येशूको प्रेममा भएजति धेरै पवित्रतामा हुने कुनै पनि चिजले उत्प्रेरित गर्दैन, उहाँले हाम्रो मुक्तिको निम्ति मूल्य तिरिदिनुभयो, र उहाँले हामीमा कृपा पनि देखाउनुभएको छ । यो वास्तविकतामा थप्नुपर्ने कुरा यो हो, कि पापले परमेश्वरसँगको संगतिलाई तोड्दछ, र अरूहरूलाई बाधा पुऱ्याएर हाम्रो ओठमा छाप लगाइदिन्छ ।

पवित्रता भनेको कुनै प्राप्ति होइन, तर यो प्रक्रिया हो । हामीले मुक्तिदाताको मुहारलाई नहेरेसम्म पूर्ण रूपमा पवित्र बन्न सक्दैनौं, तर हामी त्यो बेलासम्म उहाँजस्तो बन्नलाई हरेक दिन बढ्नुपर्ने हुन्छ ।

संसारको, शरीरको र दुष्टको विरुद्धमा हुने त्यस खालको शारीरिक लडाइँको आवाजको विरुद्धमा, हामी खीष्टियन सिपाही भएर उहाँका हातहतियारलाई लगाउनुपर्ने हुन्छ । छोटकरीमा भन्नुपर्दा ती हातहतियारहरू

खीष्टियन धार्मिकताका चरित्रहरू हुन् । हामीले जहिलेसम्म त्यसलाई लगाउने गर्छौं, तब हाम्रा शत्रुहरूले थोरै मात्र तरिकाले हिर्काउन सक्छन् ।

केवल परमेश्वरले मात्र हामीलाई पवित्र बनाउन सक्नुहुन्छ, तर उहाँले हाम्रो सहायताबिना यसो गर्न सक्नुहुन्न । उहाँले हामीलाई हाम्रो मार्गनिर्देशनको निम्ति केही निश्चित सिद्धान्तहरूलाई दिनुभएको छ । जसरी हामी तिनीहरूमा आज्ञाकारी हुन्छौं, त्यस आत्माले हामीलाई महिमाको एक तहदेखि अर्को तहमा परिवर्तन गर्दछ । यसमा सावधानी अपनाउनुपर्ने केही चिजहरूमा स्वीकार, निषेध, आत्म-समर्पण, बाइबल अध्ययन, प्रार्थना, अरू खीष्टियनहरूसँग हुने संगति, परमप्रभुको निम्ति गरिएको सेवा र अनुशासित शरीर र विचार हुन्छन् ।

पवित्रता हाम्रो जीवनको यौन कार्यमा, हाम्रो बोलिमा, हाम्रो आचरणमा, हाम्रो पोसाकमा पनि गरिनुपर्ने हुन्छ। वास्तवमा भन्नुपर्दा, हाम्रो जीवनको कुनचाहिँ पक्षमा यसलाई गर्नुपर्ने हुँदैन ?

हरेक खीष्टियनले त्यसलाई मिलाउनुपर्ने हुन्छ, जब उसले त्यसलाई पवित्रता बिना नै पढेको हुन्छ, र जो कोहीले पनि कहिल्यै परमप्रभुलाई देखेको हुँदैन (हिब्रू १२:१४) । यो निश्चित रूपमा स्थाइ शुद्धिकरणमा समावेश हुन्छ, जसलाई ती व्यक्तिले प्रकट गर्दछन्, जब उनले मुक्तिदातामा भरोसा गर्छन् । तर यसले व्यवहारिक पवित्रतालाई पनि अंगाल्ने गर्दछ, जुनचाहिँ साँचो परिवर्तनको हलचल नहुने परिणाम हुन्छ ।